

Sri
Sankarāchārya nāmāḥ

Bagavat Vishayam

TIRUVĀYMOLI

ITIN TAMILAKKAM

VOLUME - VIII (Hymns 773 - 842)

By

VIDWAN

S. R. DURUSHOTHAMA NAIDU

Editor in Tamil

UNIVERSITY OF MADRAS

UNIVERSITY OF MADRAS

1937.

MADRAS UNIVERSITY 'TAMIL' DEPARTMENT

PUBLICATION No. 18 - 8.

General Editor :

R. R. P. SETHU PILLAI, B.A., B.L. D.LITT.^{LL.D.}

Professor of Tamil

UNIVERSITY OF MADRAS.

TIRUVĀYMOLI

ĪTTIN TAMILĀKKAM

VOLUME - VIII (Hymns 773 - 882.)

Printed at

RATHNAM PRESS,

Madras•1.

Sri

Srīmatē Rāmānujāya namaha

Bagavat Vishayam

TIRUVĀYMOLI

ĪTTIN TAMILĀKKAM

VOLUME - VIII (Hymns 773 - 882)

by

VIDWAN

B. R. PURUSHOTHAMA NAIDU

Lecturer in Tamil

UNIVERSITY OF MADRAS.

UNIVERSITY OF MADRAS

1957.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய ஸ்ம:

பகவத் விஷயம்

திருவாய்மொழி

பகுதி - 8. (எட்டாம் பத்து)

ச.ட். டி. என் தமிழரக்கம்

சென்னை

சுருவகலாசாலைத் தமிழ் லெக்சர்

வித்வான்

பு. ரா. புருஷோத்தம நாயகு

அக்கியது.

சென்னைச் சுருவகலாசாலை

1957

— புதிஃ —
மாறன் மலரடி வாழ்க்.

இப் புத்தகத்தில் அடங்கியவை

—: 0 :—

1. முகவரை	
2. திருவாய்மொழி எட்டாம்பத்தின் 1 - 279
ஸ்ரூபம் ஈட்டின் தமிழாக்கமும்	
3. முதல் திருவாய்மொழி	... 1 - 43
4. இரண்டாம் திருவாய்மொழி 44 - 72
5. மூன்றாம் திருவாய்மொழி	... 73 - 98
6. நான்காம் திருவாய்மொழி	... 99 - 128
7. ஐந்தாம் திருவாய்மொழி	... 129 - 154
8. ஆறாம் திருவாய்மொழி	... 155 - 170
9. ஏழாம் திருவாய்மொழி	... 171 - 191
10. எட்டாம் திருவாய்மொழி	... 192 - 225
11. ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி	... 226 - 249
12. பத்தாம் திருவாய்மொழி	... 250 - 279
13. பிற்சேர்க்கை i.	
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி	... 280 - 281
14. பிற்சேர்க்கை ii.	
ஜிதற்யங்கள்	... 282
15. பிற்சேர்க்கை iii.	
உறைநயங்கள் உள்ள இடங்கள்	... 283
16. பிற்சேர்க்கை iv.	
உவலமகள்	... 284 - 287

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
மாறன் மலரடி வாழ்க.

மு ன் னு கை ர

தவம் செய்வதும் தழல்வேள்வி முடிப்பதும் தம்மை ஒருத்து
எவன்செப்பும் மெய்யன் குருகைப்பிரான் எம்மை இன்னம் ஒரு
பவம் செய்கை மாற்றிய பண்டிதன் வண்தமிழ்ப் பாவுமுன்னே
அவம் செய்கை மாற்றச் செவிஉன்னு நாடுன்னு அறிவுமுன்னே.

(கம்ப நடர்)

திருமகள்கோவனுன சர்வேஸ்வரனுல் மயர்வு அற மதிநலம்
அருளாப்பெற்ற ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயலாகிய திருவாய்
மொழியின் எட்டாம் பத்திற்கு ‘கட்டிள் தமிழாக்கம்’ என்னும்
பெயரிய உரை எம் குலக்கொழுச்தாகிய ஆழ்வாருடைய திரு
வருளால் வெளிவருகின்றது. முன்னர் வெளிவந்த ஏழு
பத்துக்களையும் ஏற்ற தமிழ் உலகம் இதனையும் ஏற்று,
அடியேற்கு ஊக்கம் அளிக்கும் என்பது அடியேன் என்னம்.

இவ்வரையை எழுதிவந்த காலத்தும் பதிப்பித்த காலத்தும்
ஆங்காங்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்த பெரியார்கட்கும்,
நண்பர்கட்கும் நன் றி செலுத்துதலையுடையேன். இவ்
வரையைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு உதவிவரும் சென்னைப்
பல்கலைக்கழக அதிகாரிகட்கு என்றென்றும் நன்றி செலுத்
தும் கடப்பாடுடையேன்.

குற்றம் களைக்கு குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

சென்னை, }
6-3-57. }

இங்ஙனம்,
பு. ரா. புருஷோத்தம நாயகு.

ஸ்ரீ:

7 - JAN 1950

MADRAS

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மாறன் மலரடி வாழக.

—(o)—

திருவாய்மொழி

எட்டாம் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—“தேவியர்”

முன்னுரை

ஈடு:—முதற்பத்தால், பகவத் கைங்கரியம் புருஷார்த்தம் என்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம் பத்தால், அந்தக் கைங்கரியத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம் பத்தால், களை அறுக்கப் பட்ட அந்தக் கைங்கரியமானது பாகவத சேஷத்வ பரியந்தமான பகவத் கைங்கரியம் என்றார்; நான்காம் பத்தால், இப்படிப்பட்ட கைங்கரியத்திற்கு விரோதிகள் ஜச்வரிய கைவல்யங்கள் என்றார்; ஐந்தாம் பத்தால், அந்த விரோதிகளைப் போக்குவானும் அவனே என்றார்; ஆறாம் பத்தால், விரோதிகளை அழிக்கும் தன்மையனை சர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால், இப்படிப் பெரிய பிராட்டியார் மூன்னிலையாகச் சரணம் புக்க இடத்திலும் தக்தபட நியாயம் போலே சம்சாரம் தொடருகிறபடியைக் கண்டு நோவுபட்டார்; ‘இப்படி, பிரபங்கராய் இருக்கச் செய்தே தக்தபட நியாயம் போலே நம்மை விடாமல் தொடருகிறது, நம்முடைய ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவோடு சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களிலும் நகை அருதபடியாலே’ என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு நகை இல்லை என்கிறோர், இந்த எட்டாம் பத்தால்.

¹ பிராட்டிமாரோடே நித்திய பரிகரம் சேவிக்க, பரியங்க வித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவனந்தாழ்வான் மேலே சர்வேஸ்வரன், நாம் யாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருந்தான்; நாம் அங்கே சென்று திருவாய்மொழி கேட்டித்து அதுகூலமான கைங்கரி யங்களையும் செய்து அதுபவிப்போம் என்று பாரித்தார்; அது எண்ணமாத்திரமேயாய், நினைத்தபடி தலைக்கட்டப் பெற்றது இல்லை; ² ‘பிராட்டிமார் அருகே எழுந்தருளியிருக்க, நித்திய சூரிகள் உளராய் இருக்க, நினைத்தபடி காரியம் செய்து தலைக்கட்டிகைக்குத் தகுதியான ஜூச்வரியம் குறைவு அற்று இருக்க, அடியார்கள் உகந்தனவற்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு உதவும் தன்மையனுய் இருக்க, ³ நான் ருசியில் குறைவு அற்றவனுய் இருக்க, நினைத்த கைங்கரியம் பெறுது ஒழிவோமே! என்று வெறுத்தார்.

⁴ இவர்தாம் சர்வேஸ்வரன்பக்கல் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு தன்மைகளை :- அவை, ⁵ அடியார்கட்குப் பரதந்திரனுய் இருக்கும் இருப்பும், தனக்கு வேறுபட்ட எல்லாப் பொருள்களும் தனக்குப் பிரகாரமாகத் தான் பிரகா

1. மேல்திருவாய்மொழியிலே கூறிய பொருளை அதுவதித்துக் கொண்டு, மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் உள்ள இயை பினை அருளிச்செய்து, இத்திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட பொருளினைச் சுருக்க அருளிச்செய்கிறூர் ‘பிராட்டிமாரோடே’ என்று தொடங்கி. மேல் திருவாய்மொழியிலே “எழில்மலர் மாதரும்” என்ற தனைத் திருவள்ளம் பற்றிப் ‘பிராட்டிமாரோடே’ என்றும், “யாவரும் வந்து வணங்கும்” என்ற தனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘நித்திய பரிகரம் சேவிக்க’ என்றும், “பாம்பனை யப்பன்” என்ற தனைத் திருவள்ளம்பற்றித் ‘திருவனந்தாழ்வான் மேலே’ என்றும் அருளிச்செய்கிறூர். நித்திய பரிகரம் - நித்திய சூரிகள். பரியங்க வித்தையாவது, ஆதார சக்தி கிரமத்திலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே பிராட்டிமாரோடு கூடினவனுய், நித்தியாகளாலும் முக்தர்களாலும் அதுபவிக்கப்படுகின்றவனுய் எழுந்தருளி இருக்கும் பிரகாரத்தைச் சொல்லுகிற வேதாங்கம். பரியங்கம் - கட்டில். “அனைவது அரவணை” என்ற திருப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானம் பார்க்கவும்.

2. இத்திருவாய்மொழியில் முதல் பாசுரத்தின் முதல் இரண்டு அடிகளைக் கடாக்கித்து, ‘பிராட்டிமார்’ என்று தொடங்கி, ‘உதவும் தன்மையனுய் இருக்க’ என்றது முடிய அருளிச்செய்கிறூர்.

3. “கானுமாறு அருளாய்” என்ற தனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘நான் ருசியில் குறைவற்றவனுய் இருக்க’ என்கிறூர்.

4. வெறுப்பது ஏற்றிற்கு? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இவர்தாம்’ என்று தொடங்கி.

5. இத்திருவாய்மொழியில் வருகிற “உமர் உகந்து உதந்த உருவம்” என்னும் திருப்பாசுரத்தைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘அடியார்கட்குப் பரதந்திரனுய்

ரியாய், இவற்றுக்கு வந்த வியசனம் தனக்கு வந்ததாக நினைத் திருக்கும் சம்பந்தமும். அவை இரண்டும் தம்பக்கல் காரியகர மாகக் கண்டிலர்; ‘நான் ஒருவன் தோன்றிச் சர்வேஶ்வரனுக்கு இவையும் பொய்யாகப் புகுகின்றனவோ?’ என்று ¹ ஜயம் கொண்டார்.² ‘குண ஞானத்தாலே ஜீவிக்குமவர் குணங்களிலே ஜயம் கொண்டால் ஜீவிக்க மாட்டாரே. இவர்தம்மை நாம் இழுக்க ஒண்ணது; இவரைச் சமாதானம் செய்யும் விருகு ஏதோ?’ என்று பார்த்து, ‘வாரீர்! நீர், கண்டது எல்லாவற்றி அம் ஜயம் கொள்ளுகிறது என்? நாமும் உமக்கு ஒன்றும் செய் திலேமோ? இவ்வளவாக உதவிய நாம் மேல் உள்ளனவற்றை யும் செய்வோம் கானும்; நீர் இங்கு னே ஜயம் கொள்ள வேண்டா’ என்று ³ நம்பத்தக்கவனுகை இருக்கை முதலான தன் னுடையகல்யாண் குணங்களையும், தான் இவ்வளவாகச் செய்த உபகாரங்களையும் காட்டி, இவருடைய ஜயத்தைத் தீர்த்துச் சமாதானம் செய்ய, சமாதானத்தை அடைந்தவராய், அதனை அநுசந்தித்து இனியர் ஆகிறூர்.

“ப்ராஜ்ஞா:—விரும்பியனவற்றைத் தம்மாலே பெற இருப்பார் அறிவிற் குறையால் இழுக்கவேண்டாதபடி தம் அளவை

இருக்கும் இருப்பும்” என்றும், “இறந்ததும் நீயே” என்ற திருப்பாசரத்தைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘தனக்கு வேறுபட்ட’ என்று தொடங்கியும் அருளிச் செய்கிறூர். பிரகாரம்-சரீரம். பிரகாரி-சரீரத்தையுடைய ஆத்மா. ‘இவற்றுக்கு வந்த வியசனம்’ என்ற இடத்தில்,

“வ்யஸ்நேஷா மநுஷ்யானும் ப்ராஹம்பவதி துக்கிதி
உத்ஸவேஷா ச ஸர்வேஷா பிதேவ பரிதுஷ்யதி”

என்ற பூர்வாமாயன சுலோகம் அதுசங்தேயம். (அயோத். 2: 40.)

1. “அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘ஜயம் கொண்டார்’ என்கிறூர்.

2. இவர் இப்படி ஜயக்கொண்டவாறே சர்வேஶ்வரன் செய்ய நினைத் ததை அருளிச் செய்கிறூர் ‘குண ஞானத்தாலே’ என்று தொடங்கி.

3. “பெரிய அப்பனை” என்ற திருப்பாசரத்தைக் கடாக்கித்து ‘நம்பத் தக்கவனுகை இருக்கை’ என்று தொடங்கியும், “தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி, ‘தான் இவ்வளவாகச் செய்த’ என்று தொடங்கியும் அருளிச் செய்கிறூர்.

4. இப்படி இவரைப்போன்று அவன் குணங்களிலே ஜயம் கொண்டார் உள்ளரோ? என்ன, உளர் என்று கூறத் திருவள்ளம்பற்றி அதற்கு மேற் கோரும், மேற்கோள் சுலோகத்திற்குப் பொருளும் அருளிச் செய்கிறூர் “க்யாதஃ” என்று தொடங்கி.

“க்யாதஃ ப்ராஜ்ஞா: க்ருதஜ்ஞாஸ்ச ஸாதுக்ரோஹஸ்ச ராகவஸி
ஸத்வருத்தஸி நிரதுக்ரோஹஸி ஶங்கே மத்பாக்ய ஸம்க்ஷயாத்”
என்பது, பூர்வாமா. சுந். 26: 13. திருவடியைப் பார்த்துப் பிராட்டி கூறியது.

யும் அவர்கள் ஆளவையும் அறிகைக்குத் தகுதியான அறி விணையுடையவர். க்ருதஜ்ஞாஸ - சிட்டுமவன் தன் பக்கல் முகம்பாராஜை பண்ணுமது தவிர்ந்து ஓர் அடி வா நின்ற எல்லையும் அறிவார். ஸாதுக்ரோஸஸ் - அறிவுகொண்டு காரியம் கொள்ளவும் அறியாதே இருக்குமார்களுக்கு, அவர்கள் இழைவ விணைத்து ‘ஜூபோ!’ என்று இரங்குமவராய் இருப்பார். ராகவ:- இது இவர் தம்மைத் தொற்றி வந்தது அன்று; குடிப் பிறப்பாலே. ஸத்வருத்த :- பிறநுடைய நன்மையையே தன் பிரயோஜனமாகக் கொண்டிருப்பார். க்யாத:- இப்படிப் பகை வர்கள் கோஷ்டியிலும் பிரசித்தர். நிரநுக்ரோஸ : ஸங்கே - இந்தக் குணங்களையுடைய பெருமாளை, இந் நிலையில் எனக்கு முகங்காட்டக் காணுமையாலே, இந்தக் குணங்கள் ஒன்றும் இல்லாத அருள் அற்றவரைப் போன்றவராக ஜயப்படானின் ரேண். அவர் குணங்களையுடையவர் அன்றே மத்பாக்ய ஸங்கூயாத் - எனக்குப் புண்ணியம் இன்மையாலேபாயித் தலை அன்றே.” ¹ ‘அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் விணையேன்’ என்றார் அன்றே இவரும். இத் திருவாய்மொழிக்கு ஆளவங் தார் அருளிச்செய்யும் சுலோகம் இது.

773.

தேவிமார் ஆவார் திருமகள் பூவி
ஏவமற்று அமார் ஆட் செய்வார்
மேவிய உலகம் மூன்று அவை ஆட்சி
வேண்டுவேண்டு உருவம் நின் உருவம்
பாவியேன் தன்னை அடுகின்ற கமலக்
கண்ண தூார் பவளவாய் மணியே!
ஆவியே! அமுதே! அலைகடல் கடைந்த
அப்பனே! காணுமாறு அருளாய்.

போழிப்புரை :-பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிப்பிராட்டியாரும் உனக்குத் தேவிமார் ஆவர்; அதற்குமேல், நீ கட்டளை இட அக்கட்டளையை மேற்கொண்டு அடிமை செய்கின்றவர்கள் நித்தியசூரியன்

1. என்று; பிராட்டி “மத்பாக்ய ஸங்கூயாத்” என்று அருளிச் செய்தது போன்று, இவரும் அருளிச்செய்தது உண்டோ? என்ன, உண்டு என்று அசற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அறிவொன்றும்’ என்று தொடங்கி. ‘அறிவொன்றும்’ என்பது, ச. 1; 7.

ஆவர்; சீ ஆட்சிசெய்துகொண்டிருக்கின்ற பொருளோ எனில், பொருங் திய மூன்று உலகங்களும் ஆகும்; உன் உருவங்களோ எனில், அடியார்களால் விரும்பப்படுகின்ற உருவங்களே ஆகும்; பாவியேனுகிய என்னை வருத்துகின்ற தாமரை மலர் போன்ற திருக்கண்களையும் பவளம் போன்ற திருவாயினையுமடைய மாணிக்கமே உயிரே! அமுதமே! திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த உபகாரகனே! உன்னை நான் கண்கள் ஆரக் கானும்படி திருவருள் புரியவேண்டும் என்கிறூர்.

விசேடக் குறிப்பு:—மற்று ஏவ ஆட்செய்வார் அமரர் என்க. ‘மேவிய’ என்பதனை ஆட்சிக்கு அடைமொழி ஆக்கலுமாம். கமலக் கண்ணதாகிய மனி என்க.

இத் திருவாய்மொழி, எழுசீர்க் கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

ஈடு:—முதற்பாட்டு. ¹ பிரியில் தரிக்க ஒண்ணுதபடி நிரதி சய போக்கயனை நீ, உன்னை நான் கானும்படி திருவருள் செய்தருளவேண்டும் என்கிறூர்.

தேவிமார் ஆவார் திருமகள் பூரி -² “ எவன் குற்றம் செய்யாதவன்” என்பாரும் அருகே இருக்க, நான் வருந்தவேண்டிய காரணம் என்? ³ “ மித்ரம் ஒனாபயிகம் - ‘இராவணன் பிராட்டி திரு முன்பே நின்று சிலவற்றைப் பிதற்றப் புக்கவாரே, ‘குழந்தை நவிந்தது என்னுத்தாய் சிறுளே அன்றே! தாயான முறையாலே, அவன் கேட்டினைக் கண்டு ஹிதம் அருளிச்செய்

1. “அமுதே! கானுமாறு அருளாய்” என்பதனைத் திருவுள்ளாம்பற்றி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர். ஸ்ரிதிசயம் - தனக்குமேல் ஒன்று இல்லாதது. போக்யன் - இனியன்.

2. “பாபாஙாம்வா ஶர்பாஙாம்வா வதார்லானும் ப்லவங்கம கார்யம் கருணம்ஆர்யேண நகஞ்சிந்தாபாத்யதி” என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத. 116: 41. இது, பிராட்டி திருவடியைப் பார்த்துக் கூறியது.

3. புருஷாரத்தின் உறைப்பைக் காட்டுகிறூர் “ மித்ரம் ” என்ற தொடங்கி.

“ மித்ரம் ஒனாபயிகம் கர்த்தும் ராமசி ஸ்தாகம் பரீப்ஸதா வதம் சா ஸ்தாகதா கோரம் த்வயா அஸ்வன புருஷாந்தபஃ” என்பது, ஸ்ரீராமா. சக. 21: 20. இது, பிராட்டி இராவணைப் பார்த்துக் கூறியது.

4. மேலே காட்டிய சுலைகத்திற்கு, அவதாரிகை முன்னுகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘ ஸ்ரீராவணன் ’ என்றது முதல் “ புருஷாந்தமர் கான் ” என்றது முடிய.

5. பகைவனுக்கு ஹிதம் சொல்லுவான் என்? என்ன, ‘ குழந்தை ’ என்ற தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

கிறார்கள்.¹ ‘அவர் திருவடிகளிலே சரணம் புகு’ என்றால், அவன் தாழ்வாக நினைத்து இசையான் என்னுமதனாலே, தோழிமை கொள் என்கிறார்கள்; ² அன்றிக்கே, அவர் “தோழிமை என்ற அளவாலே” என்றாராதவின், இவள் “தோழிமை கொள்” என்கிறார்கள் என்னுதல். ³ அவ்வருகு போன்றும் பரம ஸாம்யா பத்தியை அன்றே கொடுப்பது. ⁴ ‘எனக்குப் பகவராய் இருப் பராரோடு உறவு செய்ய வேண்டுகிறது என்? என்னுமே! ஸ்த்தாநம் பரீப்ஸதா - கெடுவாய்! வழிபறிப்பார்க்கும் தறை யிலே கால் பாவி நின்று கொள்ளவேண்டுமே: ஆதலால், உன் குடி இருப்பை ஆசைப்பட்டாயாகில் இத்தனையும் செய்யவேண்டும். ‘எனக்கு ஒரு குடி இருப்பு வேண்டுமோ? ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவனுய் அன்றே இருப்பது நான்’ என்பது இரா வண்ணுக்குக் கருத்தாக அருளிச்செய்கிறார்கள்: வதம் சா நிச்சதா-அவர் அம்புகள் ஆகாயத்தில் நடவாவோ? என் கீருள். கோரம் - உன்னைச் ⁵ சிங்கவிளக்கு எரித்துக் கொல்லாதே நற்கொலையாகக் கொல் லும்போதும் அவரைப் பற்றவேண்டும் கான். த்வயா - பல சொல்லி என்? உனக்கு அவர் வேண்டும்.

1. மேலே ஸ்ரீராமபிரானை, “சரணைதவத்சலன்” என்று கூறு கின்றவள், இங்கு அதற்குத் தக ‘சரணம்புகு’ என்னுமல், ‘தோழிமைகொள்’ என்பது என்? என்ன, அவர் திருவடிகளிலே என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘தோழிமைகொள்’ என்பது, “மித்ரம் ஒன்றாயிகம்” என்றநன் பொருள்.

2. தன் தன்மையாலும் கூறுகிறார்கள் என்று வேறும் ஒரு காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடங்கி. என்றது, “தோழிமை என்ற அளவாலே” என்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து “தோழிமைகொள்” என்கிறார்கள் என்றபடி.

“மித்ரபாவேந் ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சங்

தோஷோ யத்யயி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாம் ஏதத் அகர்த்துதம்.”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 18: 3. இது, வானர முதலிகளைப் பார்த்து ஸ்ரீராமபிரான் கூறியது.

3. என்று; இவர்கள், மற்றவர்களை, தங்களோடு ஒத்தவர்களாக நினைத் திருப்பவர்கள் என்கைக்கு, இவர்கள், ஒத்த தன்மையைக் கொடுப்பவர்களோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவ்வருகு’ என்று தொடங்கி. அவ்வருகு - அதற்குமேலே; பரமபதம். பரமசாம்யாபத்தி - அவளை ஒத்த தன்மையை அடைதல்.

4. மேலே காட்டிய சுலோகத்திற்கு அவதாரிகை முன்னுகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘எனக்கு’ என்று தொடங்கி. எனக்கு - இராவணனுகிய எனக்கு. கொள்ளவேண்டுமே - பற்க்கவேண்டுமே.

5. சிங்க விளக்கு எரித்தல் - தலையிலே சானியை வைத்து விளக்கு ஏற்றுதல்; வாலிலே பந்தம் கட்டி எரித்தல்.

அவை - ¹ அவர்படி உனக்குத் தோற்றுகிறது இல்லையோ? ² உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவருக்கு: அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத் தோற்றும் அவனுக்கு. ‘தீரக் கழிய அபரா தம் செய்து நிற்கும் என்னைக் கைக்கொள்ளுவாரோ? என்ன, புருஷர்ஷப: - நீ செய்தவற்றை ஒன்றுக நினைத்திருப்பார் ஒரு வர் அல்லர்; புருஷோத்தமர்காண்” என்கிறார்கள்.

தேவிமார் ஆவார் திருமகள் பூமி-அவர்கள் புருஷம் நெளிந்த இடத்தே உனக்குக் காரியம் செய்யவேண்டும்படி ³ வல்லபைக எாய் இருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரும் ஆண்டாளாரும். ⁴ என்று, “குற்றம் செய்யாதவன் யாவன்” என்று பொறைக்கு உவாத்தாய் இருக்கும் ஒருத்தி; ‘பொறுப்பது எதனை? குற்றங் தான் உண்டோ?’ என்று அந்தப் பொறை விளையும் பூமியாய் இருக்கும் ஒருத்தி என்றபடி. ஆக, ⁵ ‘அவர்கள் அங்கே இருக்க எனக்கு இழுக்க வேண்டுகிறது என்? ஏவ-கைங்கரியந்தான் உத்தேசியமானது போன்று ஏவிக்கொள்ளுக்கையும் உத்தேசியம் என்கை; ⁶ “செய் என்று என்னை நியமித்தருளவேண்டும்”

1. இராவணைப் பார்த்து “அவை” என்கிறவருடைய மனோ பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவர்படி’ என்று தொடங்கி. “அவை” என்பதற்கு, இந்த என்பது பொருள்.

2. இப்போது சேம்மையிலே இருக்கும் ஸ்ரீராமபிரான் அண்மையிலே முன்னிலையாகத் தோற்றக் கூடுமோ? என்ன, ‘உருவு வெளிப்பாட்டாலே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. “தேவிமார்” என்பதற்கு, “திவக்ரீடா விஜிக்ஷா” என்பது போன்ற தாதுவாலே, விளையாட்டுக்குரியவர்கள் என்பதாகப் பொருள் கொண்டு ‘வல்லபைகள்’ என்கிறார். வல்லபை - அன்புக்கு உரியவள்; மனைவி.

4. மேலே கூறியதனை விவரணம் செய்கிறார் ‘என்று’ என்று தொடங்கி. “திருமகள் பூமி” என்னும் இருவரையும் கூறுகின்றவருடைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவர்கள்’ என்று தொடங்கி.

5. கைங்கரியம் உத்தேசியமானால் தாங்களே செய்ய ஒண்ணுதோ? அவர்கள் ஏவ, இவர்கள் செய்ய வேண்டுமோ? என்ன, ‘கைங்கரியம் தான்’, என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். என்றது, பாரதங்கிரியம் சொருபம் ஆகையாலே ஏவுதல் தக்கது என்றபடி.

6. அதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் “செய் என்று” என்று தொடங்கி.

“பரவாங் அஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஸுதம் ஸ்திதே ஸ்வயங்து ருசிரே தேசே கியதாம் இதி மாம் வத”

என்பது, ஸ்ரீராமா. ஆரண், 15; 7. பெருமாளைப் பார்த்து இளையபெருமாள் கூறியது.

என்கிறபடியே. ¹ மின்னி முழுங்கி வில்லிட்டு மழை பெய்யும் மேகத்தின் ஒலிபோலே, கம்பீரமாய் அன்றே திருமிடற்றின் ஒசைதான் இருப்பது. மற்று அமரர் ஆட்செய்வார் - ² இச் சேர்த்தியில் கிட்டி நின்று அடிமை செய்வார் நித்திய சூரிகள். மற்று என்பது, ஒத்த விகல்பத்தைக் கூறுகின்றது. என்றது, ³ திருமார் சிலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உண்டான இனிமை, இச் சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யப் பெறுகையாலே இவர்களுக்கும் உண்டாம். என்றபடி. “வனத்திலே மூவரும் களிக்கின்றவர்களாய் இருந்தார்கள்” என்கிறபடியே. என்றது, ⁴ அவர் அவர்களுடைய சொருபங்கட்குத் தக்கவாரே அன்றே சுகங்கள் இருப்பன : பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் பரஸ்பரம் கலவியால் பிறக்கும் ரசம், இருவருமான சேர்த்தியைக் காண்கையாலே பிறக்கும் இளையபெருமாளுக்கு என்ற படி. அமரர் ஆட்செய்வார் - ⁵ “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு” என்கிறபடியே, அவர்களும் புருஷகாரத்தைச் செய்கின்றவர்களாய் அன்றே இருப்பது.

1. அவனுடைய திருமிடற்றின் ஒசை இனியதாக இருக்கையாலும் ஏவ வேண்டும் என்று வேறும் ஒரு காரணம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மின்னி’ என்று தொடக்கி. இங்கே,

“கண்ணகன் புரிசை காக்கும் காவலர் அடைக என்றான்
விண்ணுரும் ஏறு போன்று வெடிபட முழுங்கும் சொல்லான்”

என்ற செய்யுள் நினைவு கூர்தல் தகுத். (சித். 265.)

2. “திருமகள்பூமி” என்றதன்பின், “ஆட்செய்வார்” என்று கூறிய தன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இச் சேர்த்தியில்’ என்று தொடக்கி.

3. ஒத்த விகல்பமாம்போது, பிராட்டிமார்களுக்கு உண்டான சுகம் இவர்களுக்கும் உண்டாகுமோ? என்ன, ‘திருமார்பிலே’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடையும், ‘வனத்திலே மூவரும்’ என்று தொடக்கி அதற்குப் பிரமாணமும் அருளிச்செய்கிறூர்.

“ரம்யம் ஆவஸ்தம் க்ருத்வா ரமமானு வநே த்ரயঃ”

என்பது, சுங்கூப ராமா. 31.

4. “த்ரயঃ ரமமானு” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவர் அவர்களுடைய’ என்று தொடக்கி.

5. இங்கு அமரரைச் சொன்னதற்குங் கருத்து யாது? என்ன, ‘வேதம் வல்லார்களை’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். ‘வேதம் வல்லார்’ என்பது, திருவாய். 4. 6 ; 8.

1. பிராட்டிமாரும் அருகே உள்ராய், ‘மற்று’ என்று அவர்களோடு ஒக்க விகல்பித்துச் சொல்லாம் படியான நித் திய சூரிகளும் உள்ரோயானாலும், ஜூஸ்வர்யத்தில் குறை உண்டா கில் காரியம் செய்ய ஒண்ணுதே அன்றே? என்னில், மேவிய உலகம் மூன்று அவை ஆட்சி¹ கீழும் மேலும் நடவுமான உலகங்களை இவன் ஆளுகின்றவன் என்றால் அதற்குத் தகும்படி இருப்பவன். என்றது, “இதனுடைய எந்த நாதனால் மூன்று உலகங்களும் நல்ல நாதனையுடையதாக ஆகுமோ” என்கிற படியே, ² மூன்று உலகங்களையும் கையடைப்பு ஆக்கினாலும் பாதுகாக்கப்படும் பொருள் சுருங்கிப் பாதுகாக்கின்ற தன்மையின் பாரிப்பே விஞ்சி இருக்கும் என்றபடி. இனி, ‘மூன்று வித சேதநர்களையும் இவன் பாதுகாக்கின்றவன் என்றால் அதற்குத் தக இருப்பவன் என்னுதல்.’ இனி, இராச்சியம் தான் பொருந்தி இருக்கும் என்னுதல்.³ வேண்டு வேண்டு உருவம் நின் உருவம்-அந்த அந்த இரகநெனத்துக்கு வேண்டின வேண்டின உருவம் நின் உருவம். அன்றிக்கே, இச்சையாலே கொள்ளப்படுகின்ற உருவம் நின் உருவம் என்னுதல். அன்-

1. “மேவிய” என்பதற்கு, அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர் ‘பிராட்டிமாரும்’ என்று தொடக்கி.

2. “மேவிய” என்றதனை ஆட்சிக்கு அடைமொழியாக்கியும், உலகத் திற்கு அடைமொழியாக்கியும் இருவகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர். ஆட்சிக்கு அடையாக்கி அருளிச்செய்யும் பொருள், ‘கீழும் மேலும்’ என்று தொடக்கும் வாக்கியம். இப்பொருளுக்குப் பிரமாணம் ‘இதனுடைய’ என்று தொடக்கும் வாக்கியம்.

“அதுநுபி: ஸஹவ நாதோ வக்கீவாங் வக்மணைக்ரஜி:
த்தைவோக்யம் அபி நாதே யேந் ஸ்யாத் நாதவத்தரம்,”

என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத். 2: 13. இது, தசரதசக்கரவர்த்தி கூறியது.

3. சுவோகத்திலேயுள்ள “நாதவத்தரம்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மூன்று உலகங்களையும்’ என்று தொடக்கி.

4. “உலகம்” என்பதற்கு, உயிர்கள் என்று பொருள்கூறத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறூர் ‘மூன்றுவித’ என்று தொடக்கி. மூன்றுவித சேதனர்: - பத்தர், முத்தர், நித்தியர்.

5. “மேவிய” என்றதனை, உலகிற்கு அடைமொழியாக்கிப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘இனி’ என்று பொடுக்கி.

6. “வேண்டு வேண்டு உருவம்” என்பதற்கு, மூன்று வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர். மூன்றுவது பொருளில், “மனக்கோள் நினக்கென வடிவு வேறிலையே” என்ற பரிபாடற் பகுதியையும், ‘அன்பர் மனத்திற் கொண்டனவன்றி நினக்கென வேறு வடிவு உடையை அல்லை’ என்ற அதன் உரையையும் நோக்கல் தகும். பரி. 4, 56.

றிக்கே, அடியார்கள் உகந்தவற்றையே தனக்குத் திருமேனி யாகக் கொள்ளும் உருவம் நின் உருவம் என்னுதல். பாவியேன் தன்னை - ¹புருஷகாரம் உண்டாய், விழுதியையுமடையனுய், அடியார்கட்டு அதீனமான விக்கிரஹத்தையுமடையனுய் இருக்க, இழத்தற்கு அடியான பாபத்தைச் செய்த என்னை. அன்றிக்கே, ² அந்த இல்லற தர்மத்துக்குப் புறம்பாவேனே! என்கிறார் என்னுதல்.

அடுகின்ற - முடிக்கின்ற. கமலம் கண்ண து ஓர் ³உயிர்க்கு எல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண் தாமரைக் கண் ணனே! பவளம் வாய் - ⁴ “அழகிய முறுவலைக் கொண்டுள்ள முகத் தாமரையைத் தரித்தவனை” என்கிற புஞ்சிரிப்பையுடையவனே! மனியே - விடாயர் முகத்தே சூளிர் நீர் வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாற் போலே சிரமத்தைப் போக்குகிற வடிவத்தை யுடையவனே! இவை கண்டார் எனக்குப் பாதகம் ஆகின்றன. ஆவியே-⁵இவர்க்குப் பிராணன், ஒரு காற்றுவிசேடம் அன்று; நாய்ச்சிமாரோடும் சித்திய சூரிகளோடும் கூடிக் கண்ணும் வாயும் வடிவுமாய் ஆயிற்று இவருடைய உயிர் இருப்பது. அமுதே - தரித்துக்கொண்டிருப்பதான பிராணனுய் இருக்கை அன்றிக்கே, இனிய பொருளைப் புறம்பு தேட வேண்டாதே இனிய பொருளும் தானேயாய் இருக்கை. அலைகடல் கடைந்த அப்பனே - வேறு பிரயோஜனங்களை விரும்புகிறவர்கட்கும் அரியன செய்து விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுக்கும் உபகார கனே! என்றது, என் சொல்லியவாரே? எனின், இனிய பொருளும் தான் ஆனால் சாதித்துக்கொள்வார் வேறு ஒருவர்

1. “பாவியேன்” என்பதற்கு, மேலே போங்த பதங்களையும் திருவள்ளம்பற்றிப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘புருஷகாரம்’ என்று தொடங்கி. விழுதி - செல்வம் ; உலகம்.

2. “மேவிய உலகம் மூன்றைவ ஆட்சி” என்றதனைத் திருவள்ளம் பற்றி, “பாவியேன்” என்பதற்கு, வேறும் ஒரு பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்த இல்லற தர்மத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.

3. “உயிர்க்கெல்லாம்” என்பது, பெரிய திரு. 7. 1 : 9.

4. “ஸவிலாஸ ஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 5. 17 : 21.

5. யேலே கூறியவற்றை எல்லாம் திருவள்ளம்பற்றி “ஆவி” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘இவர்க்கு’ என்று தொடங்கி,

ஆதல் அன்றிக்கே, உபாயமும் நானேயாய் இருக்கையைத் தெரிவித்தபடி. நன்று; உழக்குச் செய்யவேண்டுவது என்? என்ன, கானுமாறு அருளாய்⁻¹ எனக்குக் கடல்கடைய வேண்டா, அவ் வடிவைக் காட்ட அமையும். ² வடிவைக் காண்கை - பிராப்யம். அருள் - பிராபகம். ‘பிராப்ய பிராபகங்கள் நியே’ என்று இருப்பார் காரியம் செய்யலாகாதோ? (1)

774.

கானுமாறு அருளாய் என்றுஎன்றே கலங்கிக்
கண்ணநீர் அலமர வினையேன்
பேணுமாறு எல்லாம் பேணிநின் பெயரே
பிதற்றுமாறு அருள்எனக்கு அந்தோ!
கானுமாறு அருளாய்—காகுத்தா! கண்ணு!
தொண்டனேன் கற்பகக் கணியே!
பேணுவார் அமுதே! பெரியதன் புனல்குழி
பெருநிலம் எடுத்த பேராளா!

பொ - ரை :—தீவினையேனுகிய யான் கானும்வழியை அருள்புரிய வேண்டும் என்று என்றே கலங்கி, கண்களினின்றும் நீர் பெருக்கு எடுக்க, விரும்பக்கடிய வழிகளால் எல்லாம் உன்னை விரும்பி, உன்னுடைய திருப்பெயரையே பிதற்றிக்கொண்டு இருக்கும்படியேயோனக்கு நீ செய்த திருஅருள் இருப்பது! அந்தோ! காகுத்தனே! கண்ணனே! தொண்டனேனுடைய கற்பகக் கணியே! ஆசைப்படுகின்றவர்கட்கு அமுதே! பெரிய சூளிர்ந்த தண்ணீரில் மூழ்கிக் கிடந்த பெரிய நிலத்தை எடுத்த பேராளா! உன்னைக் கானுமாறு திருவருள் செய்வாய்.

வி - ரு :—கலங்கிப் பேணிப் பிதற்றுமாறு என்றும், அலமரப்பேணிப் பிதற்றுமாறு என்றும் தனித் தனியே கூட்டுக. பேணி - விரும்பி. பிதற்றுதல் - பக்கி பாரவஸ்யத்தாலே அடைவு கெடப் புகழ்தல். பேராளா! கானுமாறு அருளாய் என்க.

1. அத் தேவர்களைக் காட்டிலும் தமக்குள்ள வேறுபாட்டினைக் காட்டு கிறார் ‘எனக்கு’ என்று தொடக்கி.

2. “கானுமாறு அருளாய்” என்ற இரண்டு பதங்களாலும் பலித்தகருத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘வடிவை’ என்று தொடக்கி. பிராப்யம் - அடையத் தக்க பேறு. பிராபகம் - அதனை அடைத்திருக்கிய வழி.

அடு :—இரண்டாம் பாட்டு.¹ கானவேண்டும் என்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கும் இருப்பேயோ என் திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தது? நான் இங்கன் படாமே உன்னைக் காணும்படி திருஅருள் செய்தருளவேண்டும் என்கிறூர்.

காணுமாறு அருளாய் ஒருகால் ‘காணுமாறு அருளாய்’ என்றால், அப்போதே செய்யக் காணுவிட்டால், ‘நாமே முயற்சி செய்து பெறுகிறோம்’ என்று இருக்குமவர் அன்றே.² மழுத் தாரையால் அல்லது தரியாத சாதகம் போலே, அவன் அருளே பார்த்திருக்குமவர் ஆகையாலே மீண்டும் ‘காணுமாறு அருளாய்’ என்கிறூர். என்று என்றே பல்காலும் வார்த்தை இதுவே. ³ ‘புறம்பேயும் ஒருபுகல் உண்டு’ என்று இருக்கில் அன்றே அதனைப் பற்றுவது. கலங்கி - ‘கலக்கமே ஆயிற்று ஏறிவருவது ;’ ⁴ “சடையையுடையவர் ; மரவுரியையுடையவர்” என்னும் பூர்ப்பரதாழ்வான் போலே. கண்ணைநீர் அலமர-நிரம் பின் ஏரிகள் உடைந்து பெருக்கு எடுத்து ஒடுமாறு போலே, கலங்கின கலக்கம் உள் அடங்காமல் கண்ண நீராக வெள்ள மிடா நிற்கும். வினையேன்⁵ இதற்குமுன்பு இந்தப் பொருளைக் காண ஆசைப்பட்டாரில் கலங்கிக் கண்ணைநீர் பாய்ந்து அறிவார்

1. “பிதற்றுமாறு அருள் எனக்கு, காணுமாறு அருளாய்” என்ற தனைத் திருவன்னம்பற்றி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. “வறங்கூர் வானத்து வள்ளுறைக்கு அலயநும் புளியில்து அது பொழிந்தாங்கு மற்றுத் தன் நல்வெழியின் மார்பன் முயக்கவின் அல்லல் தீர்ந்தன்று ஆயிழழ பண்பே”

என்பது, கலித்தொலைக. 146. சாதகம் - வானம்பாடி.

3. ஆயின், வேறு வார்த்தை இல்லையோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘புறம்பேயும்’ என்று தொடங்கி.

4. இன்ன காலம் கலங்கி என்னுமையாலே, ‘கலக்கமேயாயிற்று ஏறி வருவது’ என்கிறூர்.

5. “ஜிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி ததர்ஶ ராமோ துர்த்தர்ஶம யுகாங்தே பாஸ்கரம் யதா”

என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத. 100: 1. இதன் பொருளை, முதற்பத்து ஈட்டின் தமிழாக்கம் 158-ஆம் பக்கத்திற் காணக.

6. பிரிவ உண்டானால் கண்ணைநீர் பாய்தல் எல்லாருக்கும் இயல்பாக இருக்க, தம்மை “வினையேன்” என்று சொல்லுவான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இதற்கு முன்பு’ என்று தொடங்கி.

இல்லை கண்டார்! ¹‘காண வேண்டும்’ என்னும் ஆசை சிறிதுடையார்க்குத் தன்னைக் காட்டி அவர்கள் கண்ண நீரையும் துடைக்குமவரை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாதே, கண்ணும் கண்ணாங்கும் ஆம்படியான பாவத்தைச் செய்தேன்.

² பேணுமாறு எல்லாம் பேணி-பேணி-ஆசைப்பட்டு. முதலிலே ‘தாழ்ந்தவன்’ என்று அகன்றும், ‘அவன் விரும்பாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா’ என்று கூறியும், ஆம்ருமையாலே மடல் எடுக்கையிலே கைவைத்தும், பல படியும் சரணைக்கிசெய்தும், பிரண்யரோஷம் தலை எடுத்துக் கிளாய்ப்பது செய்தவிடத்திலும். எனக்கு அருள் நின் பெயரே பிதற்றுமாறு - நீ எனக்கு அருளப் பார்த்தபடி, நின்பெயரே பிதற்றுமாறுயவிட்டது. என்றது, உன்னைப் பெறுதவியசனத் தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி அடைவுகேடாகக் கூப்பிடும் படியோ நீ எனக்குச் செய்யும் திருவருள் என்ற படி. ³‘அற்ப விஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுமது தவிர்ந்து நம் பேரைச் சொல்லுக் கூப்பிடும்படி செய்தோயாகில் இனி என்? என்று இருக்கிறோயோ? சம்சாரிகளில் வேறுபாடோ எனக்கு வேண்டுவது?’ நான் விரும்பியதைப் பெற வேண்டாவோ? என்கிறூர்.

வினையேன் பேணுமாறு எல்லாம் பேணி-⁴ ஆசைப்படும் வழி எல்லாம் ஆசைப்பட்டு. பலவழி உண்டோ ஆசைப்பாட்டில் என்னில்? வகுத்த விஷயத்தில் ஆசை என்றும், விரும்பிய

1. மேற்கூறியதனை விவரணம் செய்கிறூர் ‘காணவேண்டும்’ என்று தொடங்கி. ‘ஆசை சிறிதுடையார்க்கு’ என்றது, பூரி கஜேங்கிராழ்வான், ஸ்ரீ கோபிமார் முதலாயினாரை.

2. பேணுமாறு எல்லாம் - ஆசைப்படும்பிரகாரம் எல்லாம். பிரகாரங்களை அருளிச்செய்கிறூர் ‘முதலிலே’ என்று தொடங்கி. ‘தாழ்ந்தவன்’ என்று அகன்றது, “வளவேழ் உலகு” என்ற திருவாய்மொழியில். ‘அவன் விரும்பாத.....எனக்கு வேண்டா’ என்றது, “என்றும் இறையோனும்” என்ற திருவாய்மொழியில். மடல் எடுக்க வினைத்தது, “மாசது சோதி” என்ற திருவாய்மொழியில். பலபடியும் சரணைக்கி செய்தது, “கோற்ற நோன்பிலேன்” முதலிய திருவாய்மொழிகளில். பிரண்யரோஷம் தலை எடுத்துக் கிளாய்த்தது, ‘மின்னிடை மடவார்’ என்ற திருவாய்மொழியில்.

3. “எனக்கு அருள், நின்பெயர் பிதற்றுமாரே” என்கிறவருடைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘அற்ப விஷயங்களை’ என்று தொடங்கி. ‘நான் விரும்பியது’ என்றது, நேரே காணுதலை.

4. மேலே “ஆறு” என்பதற்கு, ‘பிரகாரம்’ என்று பொருள் அருளிச்செய்தார், ‘வழி’ என்று வேறும் ஒரு பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஆசைப்படும்’ என்று தொடங்கி.

பொருளில் ஆசை என்றும் பல வழிகள் உண்டு. ¹ இவர்க்கு வகுத்த விஷயம் விருப்பமாய் இருக்கும். ² வகுத்த விஷயத்தில் ஆசை, சீரமாக இருக்கும்; விரும்பிய பொருளில் ஆசை, வரம்பு அழிந்து இருக்கும். ³ வகுத்த விஷயத்தில் ஆசைக்கு, அவனைக்கால்கட்டக் கிடைக்கும். அதுவும் செய்தாரே அன்றே: “நோற்ற நோன்பு”, “ஆரா அமுது”, “மானேய் நோக்கு”, “பிறந்தவாறும்”, “உலகம் உண்ட பெருவாயா” என்னும் திருவாய்மொழிகளிலே. விரும்பிய பொருளில் ஆசைக்கு, காதலன்பாடு ஏறத் ‘தூது விடுகை’ தொடக்கமாக ‘மடல் எடுக்கை’ முடிவாகத் துணிதல். இவற்றையும் எல்லாம் செய்தாரே அன்றே: “அஞ்சிறைய மடநாராய்” தொடக்கமாக, “மாசறுசோதி”, “வைகல் டுங்கழிவாய்”, “பொன்னுலகு ஆளீரோ” என்பன போன்ற திருவாய்மொழிகளிலே. இப்படிப் பேணுமாறு எல்லாம் பேணியும், நின்பெயரே பிதற்றுமாரே நீ எனக்கு அருளும் அருள் என்கிறோ. அந்தோ - உண்ணை நீ பிரிந்து அறியாய்; பிரிந்தாரைக் கண்டு அறியாய். என்றது, நித்திய சூர்கள் பிரிந்து அறியார்கள்; சம்சாரிகள் பிரிவு அறியார்கள்; ஆதலால், இந்த ஆற்றுமையுடையேன் நான் ஒரு வனுமே ஆயிற்று என்றபடி.

காணுமாறு அருளாய் - திருவாறன்விளை என்னும் திவ்விய தேசத்தை அணித்து ஆக்குதல். அன்றிக்கே, எனக்கு அவ்வளவும் கால்நடை தருதல் செய்யும்படி பண்ணுவாய் என்னுதல். நன்றா^{இப்படி}, எங்கே அருளக்கண்டு நீர் நிர்ப்பங்குக் கிறீர் என்ன, தாகுத்தா-நீ ககுத்தன் வம்சத்தில் பிறந்தவனே அன்றே? ககுத்தமைச்தத்தில் பிறந்தால் ஆசைப்படுகின்றவர்களுடைய ஆசைக்கைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமோ? என்ன, “ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து வக்தவர்கள், ககுத்த வம்

1. இவர்க்கு, இரண்டும் வெவ்வேறாக இருக்குமோ? என்ன, ‘இவர்க்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ.

2. இவு இரண்டு விதமான ஆசைகட்டும் வேற்றுமையாது? என்ன, ‘வகுத்த விஷயத்தில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ.

3. இந்த இரண்டு ஆசைகளும் தரும் வகையாது? என்ன, ‘வகுத்த விஷயத்தில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ.

4. ககுத்த வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களிடத்தில் வருகின்றவர்கள் பயன் பெருமல் போகார் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறோ “ஒரு காரியத்தை” என்று தொடங்கி.

சத்தில் பிறக்க அரசர்களிடத்தில் பண் பெறுதவர்களாய்த் திரும்புகிறார்கள் இல்லை” என்பதே அன்றே பிரமாணம். நன்று; அப்படி யாருக்குக் காட்டினேம்? என்ன, ¹ “ரூப ஸம்ஹநம் - திருமேனியை. லக்ஷ்மீம் - சமுதாயசேரபையை. ஸௌகுமார்யம்-அதுகூலர்க்கும் அடுத்துப் பார்க்கப் பொருது இருக்கை. ஸ-வேஷதாம்-தாபதவேடம். தத்ருஸா: விஸ்மித ஆகாரா: ஆச்சரியத்தோடு கூடிய அந்தக் கரணங்களையுடைய வர்களாய்க் கொண்டு கண்டார்கள். யார்தாம? என்னில், வந்வா விந:—படைவீட்டிலுள்ளார் காணப்பெறுததைச் சருகு இலை தின்று தூற்றிலே கீடந்தவர்கள் பெற்றார்கள்.”

அது ஒருகாலம் அங்கனே செய்துபோனோமாகில், அது கொண்டு வளைக்கிறோ? என்ன, கண்ண - இருடிகளுக்கே அன்றிக்கே, “அப்பெண்களுக்கு உடுவில்வந்துதோன்றினன்” என்கிறபடியே, ஆயர்கட்டும் ஆயச்சியர்கட்டும் காட்டிற்றி லையோ?) பூர்ம்பு தேடிப் போகிறது என்? தொண்டனேன் கற்பகக் கணியே - ஜம்புல இன்பங்களிலே நோக்குள்ளவனுய, அவற்றிலே சபலனுய்த் திரிகிற எனக்கு, அதனைத் தவிர்த்து உன்னை முற்றும் கொடுத்தவன் அல்லயோ!) பேணுவார் அழுதே - நீயே வந்து மேல்விழா நின்றால் ‘அல்லோம்’ என்ன தார்க்கு விரதிசய போக்யன் ஆனவனே! பெரிய தண் புனல் சூழ் பெறு நிலம் எடுத்த பேராளா-³யார் உன்னைப் பேணப் பிரளயம்கொண்ட உலகத்தை எடுத்துக் காத்தாய? பிரளய சமுத்திரம் சூழ்ந்த பெரிய உலகத்தை அதினின்றும் எடுத்துக் கூடியதை அறிவித்தல் செய்யமாட்டாத உலகத்தை அன்றே

“நல்லி அர்த்திகி கார்யவஸாப்யுபேதா:

குத்தஸ்த வம்பேரா விமுகா: ப்ரயாந்தி”

என்பது, விஷ்ணுபுரா. 4. 2: 77.

இது, மாந்தாதாவைப் பார்த்துச் சௌபரி கூறியது.

1. “ரூப ஸம்ஹநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸ-வேஷதாம்

தத்ருஸா: விஸ்மித ஆகாரா: ராமஸ்ய வந்வாவினி?”

என்பது, ஸ்ரீராமா. ஆரண. 1: 13.

2. “தாஸாம் ஜுவிரபூத் ஶஸளரி: ஸ்மயமாந முகாம்புஜ:

பீதாம்பரதர: ஸ்ரகவீ ஸாக்ஷாத் மங்மத மக்மத:”

என்பது, ஸ்ரீ பாகவதம். 10. 32: 2.

3. “நிலம்” என்பது, அஃபினை ஆகலால், அதற்குத் தகைக் கருத்து

அருளிச்செய்கிறார் ‘யார் உன்னை’ என்று தொடங்கி.

காத்தாய் என்றபடி, அதாவது நீ அறிய ஆபத்து உண்டா மத்தனை அன்றே காத்தற்கு வேண்டுவது¹ இரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு இரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பொருள்களின் அளவிற்கும் விஞ்சி இருத்தலின் ‘பேராவா’ என்கிறோம். (2),

775

எடுத்த பேராளன் நந்தகோ பன்தன்
 இன்னுயிர்ச் சிறுவனே ! அசோதைக்கு
 அடுத்தபேர் இன்பக் குலவிளங் களிறே !
 அடியனேன் பெரிய அம் மானே !
 கடுத்தபோர் அவுணன் உடல்திரு பிளவாக்
 கைஉகிர் ஆண்டளம் கடலே !
 அடுத்ததோர் உருவாய் இன்று நீ வாராய்
 எங்கனம் தேறுவர் உமரே ?

பொ - ரை :—உன்னை எடுத்துக்கொண்ட பேராளனுகிய நந்தகோபனுக்கு இனிய உயிராக இருக்கின்ற சிறுவனே ! யசோதைக்குப் போருந்திய பேரின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற சிறந்த யானைக் கன்றே ! அடியேனுடைய அம்மானே ! சினங்கொண்ட போரைச் செய்கின்ற இரணியன் உடலை இறண்டு துண்டுகள் ஆகும்படி கைகளிலே உள்ள நகங்களால் பிளங்த எம் கடலே ! பொருந்திய ஒரு வடிவத்தோடு இன்று வருகின்றாய் இல்லை ; இங்கனம் இருப்பின், உன் அடியார்கள் எங்கனம் உன்னைத் தெளிவர் ?

வி - ரு :—குலம் - குலமுமாம். கடுத்த - தினவுமிகுந்த என்னலுமாம். அவுணன் உடலை அடுத்தது ஓர் உருவாய் இரு பிளவாக் கைஉகிர் ஆண்ட எம் கடலே என்று மாற்றிக் கூட்டிப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. வாராய் : எதிர்மறை.

ஈடு :—மூன்றாம் பாட்டு. ¹ அடியார்கட்கு எளியவனுய் இருக்கிற நீ இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காது ஒழியில், உன் குணமே ஜீவனமாக இருக்கிற அடியார்கள் உன்னை எங்கனே நம்பும்படி ? என்கிறோம்.

1. திருப்பாசுரம் முழு தினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோம்.

எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன் தன் இன் உயிர்ச் சிறு வளே—¹ நிதி எடுத்துக் கொண்டாற்போலே உன்னை எடுத்துக் கொண்ட புண்ணியத்தின் மிகுதியையுடையவன்.² இருவரும் ஒக்க நோன்பு நோற்க, வசதேவர் பெற்று முகத்தில் விழிக்கப் பெறுதே போர விட்டிருக்க, நிதி எடுத்தாற்போலே எடுத்துப் புத்திரன் முகம் கண்டவர் அன்றே.³ முன்பு வறியனுய்யப் போந்தவன் சிறக்க வாழுப் புக்கவாறே, ‘இவன் எடுப்பு எடுத்தான்’ என்பர்கள் அன்றே. பேராளன்-பெரியோன்.⁴ நந்தகோபாலன் பெருமை யோபாதியும் போரும் கண்ணார் என்சிறு மையும்.⁵ ‘நீ மகனுக வேண்டும்’ என்பார்க்கோ முகங்காட்டலா வது? ⁶ ‘ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சீவன் கண்ணுக்குத் தோற்ற ஒரு வடிவு கொண்டு திரிக்கிறதித்தனை.

அசோதைக்கு அடுத்த—⁷ ஒக்க நோற்கச் செய்தேயும் கிலேசம் மிக்கு இருக்கும் அன்றே, தேவகி உடம்பு நொந்து பெற்றவள் ஆகையாலே; யசோதை பிரசவவேதனை அநுபவியாது இருக்கப் பெற்றுக்கொடு நின்றாள் இத்தனை. கிட்டிக் கொண்டு நிற்கக் கண்டதித்தனையே ஆதவின், ‘அடுத்து’ என்-

1. “எடுத்த” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘நிதி எடுத்துக் கொண்டாற்போலே’ என்று தொடங்கி.

2. வசதேவன் நந்தகோபன் என்னும் இருவரும் நோன்பு நோற்று இருக்க, நந்தகோபரை “எடுத்த பேராளன்” என்பான் என்? என்ன, ‘இருவரும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. “எடுத்த” என்றால், நிதி எடுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘முன்பு’ என்று தொடங்கி.

4. “பேராளன்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘நந்தகோபாலன்’ என்று தொடங்கி. பெருமையோபாதியும் - பெருமையைப் போல வும். இவ்வழக்காறு பண்டைய உரைகளி லும் காண்கிறோம். ‘களிறு பல பூட்டி என்றது, அவன் ஏறும் யானைகளை அவனை அவமதித்துச் சாட்டிற்குக் கடாவோ பாதியாகப் பூட்டி என்றவாறு’ என்பது பதிற்றுப்பத்து உரை. செய். 45.

5. “பேராளா” என்பாருடைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘நீ மகனுக வேண்டும்’ என்று தொடங்கி.

6. “இன் உயிர்ச் சிறுவன்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய’ என்று தொடங்கி.

7. பெற்ற சம்பந்தம் தேவகி, யசோதை என்னும் இருவர்க்கும் ஒத்திருக்க, “அசோதைக்கு அடுத்த” என்பான் என்? என்ன, ‘ஒக்க நோற்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

கிறூர். ¹“தெளிந்தவளான அந்த யசோதையானவள், நீலோற் பல இதழ்போன்று கரிய நிறத்தோடு பிறந்த அந்தக் குழங் தையைக் கண்டாள்; அக்காலத்தில் மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைந்தாள்” என்கிறபடியே. பேரின்பம் - நிரதிசய சுகத்தை விளைத்தவன்; ²“தொல்லை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே” என்னும் படி இவளுக்கு எல்லை இல்லாத ஆனந்தத்தை விளைத்தானுமிற்று. ³அந்தம் இல் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பம் ஆக்கினுன்.

⁴ குலம் இளம் களிரே - ஆயர்குலத்துக்கு யானைக் கன்று போலே சிலாக்கியமானவனே! அன்றிக்கே, நற்குலத்தில் தோன்றியதாய், பருவத்தாலே மனத்தைக் கவரக் கூடியதாய் இருப்பது ஒரு மதயானை போலே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியுவவனே! என்னவுமாம். ⁵ அகப்பட்டா அம் யானைக் கன்று போலே ஆயிற்று இருப்பது. “தறியார்ந்த கருங் களிரே போல நின்று” என்கிறபடியே, ஒரு கம்பத் தோடே சேர்ந்த களியானை போலே யாயிற்றுக் கட்டுண்டு நிற்கும் போதும் இருக்கும்படி. “தடம் கண்கள் பனிமல்கும்” -

1. மேலே கூறியதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் “தெளிந்தவளான” என்று தொடங்கி.

“ததர்ஸ ப்ரபுத்தா ஸா யசோதா ஜாதம் ஆத்மஜம் நீலோற்பல தன ஸ்யாமம் ததா அத்யர்த்தம் முதம் யயெள” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணு புரா. 5. 4 : 23.

2. பேரின்பத்தை விளைத்தான் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் “தொல்லைஇன்பத்து” என்று தொடங்கி. இது, பெருமாள் திருமொழி. 7. 8.

3. “பேரின்பம்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்தம் இல்’ என்று தொடங்கி. ‘அந்தம் இல் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பம் ஆக்கினுன்’, என்றது, இவ் உலகில் உண்டாகும் இன்பம் எல்லாம் சிற்றின்பம் என்றும், பரமபதத்தில் உண்டாகும் இன்பமே பேரின்பம் என்றும் இருந்த பிரசித்தியை மாற்றிவிட்டான் என்றபடி. பரமபத இன்பத்தைக் காட்டிலும் நாறுமடங்கு பெரியதாக இருந்தது யசோதைக்குக் கிருஷ்ணதுபவும் என்றபடி.

4. “குலம்” என்பதற்கு, இரண்டு பொருள்: ஒன்று ஆயர் குலம், மற் றென்று, யானையின் குலம்; யானையின் இனக்களிலே சிறந்த இனத்தில் பிறந்த களிறு என்றபடி.

5. ‘அகப்பட்டாலும்’ என்று தொடங்கும் வாக்கியம் “தறியார்ந்த” என்ற பாசுரத்திற்கு அவதாரிகை.

“தறியார்ந்த கருங்களிரே போல நின்று தடம் கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானை” என்பது, பெரிய திருமொழி. 2. 10 : 6.

எடுத்த பாசுரத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒரு கம்பத் தோடே’; என்றது முதல், ‘தன்மையாக வடையவனை’ என்பது முடிய.

இவள் ¹ “ஆற்றல் இருந்தால் போய்க் காணுய்” என்றால், பின்னை அவனுக்குக் கண்ணார் பாய்க்கைக்கு மேற்பட இல்லை; ² சர்வசக்தி ஆற்றல் இல்லாதவன் என்று தோற்ற இருக்கையன்றே இவள் நியமிக்க வல்லன் ஆகிறது? “தன்மையானே”- அடியார்கள் இட்ட வழக்கு ஆகையே தன்மையாகவுடையவனை. அடியனேன் பெரிய அம்மானே - ³ உன்னை ‘மகன்’ என்று இருப்பார்க்கோ உதவலாவது, முறை உணர்ந்து இருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? ⁴ நான் முறையிலே நின்றவாறே நீயும் முறையிலே நில்லானின்றுய். என்றது, ‘அடியேன்’ என்று நான் சொல்ல, சீ ஈஸ்வரனுய் இராநின்றுய் என்றபடி.

போர் கடுத்த அவனை உடல் இரு பிளவா-யுத்த கண்டு தியையுடையனா இரண்டின் உடலை இரண்டு பாதியாகும்படி. கை உகிர் ஆண்ட-‘படை ஆண்டான்’ என்னுமாறு போலே. எம் கடலே - ⁵ “மஹாவிஷ்ணும்” என்னும்படி பெரிய கிளர்த்தி யோடே வந்து பிரஹ்லாதனுக்கு உதவின அது தம் பேரூய் இருந்தபடி. அடுத்தது ஓர் உருவாய்- இவன் எங்கே காட்டப் புகுகிறான் என்று அறியாமையாலே எங்கும் ஒக்கச் சினைத்துக் கொடு நின்றான்; ஒன்றனை அறுதியிட்டுத் தோற்றப் பற்றுத் படி அவன் மிகைக்கையாலே அப்போதைக்குத் தகுதியான வடிவைக் கொண்டு. அன்றிக்கே, ⁷ “மனித வடிவம் பாதி

1. “யதி ஶக்ணோவி கச்ச த்வம் அதி சஞ்சல சேஷ்டித
இத்யுக்த்வா அத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பீங்”
என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 5, 6: 115.
2. எவ்வாவற்றையும் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலைபுடைய இறைவன் இப்படி இருக்கைக்குக் காரணம் என? என்ன, ‘சர்வசக்தி’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சர்வசக்தி - இறைவன்.
3. “அடியனேன் பெரிய அம்மானே” என்கிறவருடைய மனே பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘உன்னை’ என்று தொடங்கி.
4. “அடியனேன்” என்றதன்பின், “பெரிய அம்மானே” என்ற தற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘நான்’ என்று தொடங்கி.
5. கண்டேதி - தினவு. “தினவு மிக்கன எமது இனைமேருக் குன்று கொண்டமைந்த தோள்கள்” என்பது வில்லிபாரதம், இராய சூயச் சருக்கம்.
6. “எம்” என்றதற்கும், “கடல்” என்றதற்கும் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் “மஹாவிஷ்ணும்” என்று தொடங்கி.
“உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜவலந்தம் ஸர்வதோ முகம்
ந்ருவிம்ஹம் மீதனம் பத்ரம் ம்ருத்யு ம்ருத்யும் நமாம்யஹம்”
என்பது, அநுஷ்டுப்.
7. “நரஸ்யார்த்த ததும் க்ருத்வா விம்ஹஸ்யார்த்த ததும் ததா”
என்பது, மஹாபாரதம், ஜநம ரஹஸ்யம்.

யாகவும் சிங்கவடிவும் பாதியாகவும் கொண்டு அவதரித்தார்” என்கிறபடியே, அவன் வரத்தில் அகப்படாத வடி வைக் கொண்டு என்னுதல். என்றது பதற்றத்தாலே ஒன்றன் உட லையும் ஒன்றன் தலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தான் என்றபடி. அடுத்தது ஓர் உருவாய் ஆயிற்றுக் கடுத்த போர் அவனை உடல் பிளந்தது.

இன்று நீ வாராய் - அன்றும் இன்றும் ஆயிற்று உதவ வேண்டுவது? அன்று உதவினுய்; இன்று உதவுகிறிலை. விபரீத ஞானமுடையார்க்கு உதவினுய்; உண்மை ஞானமுடையார்க்கு உதவினுய்; இந்த இரண்டு கோடிக்கும் புறம்போ நான்? என்றது, ‘மகன்’ என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினுய்;¹ “என் னிடமிருங்கே எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றுகின்றன; என் னிடமே எல்லாப் பொருள்களும் யம் அடைகின்றன” என்னும் தெளிவையுடையவனுக்கு உதவினுய்;² “என்று என்றே கலங்கி” என்கிற கலக்கமுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாதது? என்றபடி.³ நீ வாராது ஒழிந்தாலும் ஜீவிக்க ஆசையுடையார்க்கே அன்றே உன்னைக் காற்கட்ட வேண்டுவது. அது கிடக்கிடார். ஆனால், நீர் படுகிறது ஏற்றிற்கு? என்ன, ‘எங்கனம் தேறுவர் உமரே-இவ்வளவில் நீ முகம் காட்டாவிட்டால், உன் குணஞ்சானத்தாலே ஜீவிக்குமவர்கள் பிழைப்பர்களோ? அன்றிக்கே, ‘உன் குணங்களே தஞ்சம்’ என்று இருக்கிறவர்கள் எங்கனே உன்னை நம்பும்படி என்னுதல்.

(3)

1. “மத்தீஸுவம் அஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வமீஸநாதநே
அஹம் ஏவ அவ்யயி அங்கதி பரமாத்மா ஆத்ம ஸம்பரயி
என்பது, ஸ்ரீ வீஷ்ணுபுரா. 1. 19 : 86.

2. “என்று என்றே” என்பது, திருவாய். 8. 1 : 2.

3. “இன்று நீ வாராய்” என்கிறவருடைய மனோபாவத்தை அருளிச் செய்கிறார். நீ வாராது’ என்று தொடக்கி. ‘அது கிடக்கிடார்’ என்றது, “இன்று நீ வாராய்” என்றது, கிடக்கட்டும் காண் என்றபடி.

“போன படைத்தலை வீரர் தமக்கு இரை போதா இச்
சேனை கிடக்கிடு”
என்பது, கம்பராமாயணம். குகப் படலம். 20.

4. “எங்கனம் தேறுவர் உமர்” என்றதனால், தாம் ஆசை அற்றவர் ஆகிறார் என்பது போதாரும். “தேறுவர்” என்பதற்கு, நம்புவர் என்றும், பிழைத்திருப்பர் என்றும் இருவகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார்.

¹ உமர்உகந்து உகந்த உருவம் நின் உருவம்
 ஆகிஉன் தனக்கு அன்பார் ஆனார்
 அவர் உகந்து அமர்ந்த செய்கைகள் மாயை
 அறிவுஒன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்
 அமரது பண்ணி அகலிடம் புடைசூழ்
 அடுபடை அவித்த அம் மானே !
 அமர்தம் அழுதே ! அசுரர்கள் நஞ்சே !
 என்னுடை ஆருயி ரேயோ !

போ - ரை :—அகன்ற பூமியின் பக்கம் எங்கும் குழந்த அடு
 கின்ற சேனையைப் போரினைச் செய்து அழித்த அம்மானே ! தேவர்
 களுக்கு அழுதே ! அசுரர்களுக்கு சஞ்சே ! என்னுடைய அரிய உயிரே !
 உன்னுடைய அடியார்கள் எப்பொழுதும் விரும்புகின்ற வடிவமே உன்
 னுடைய வடிவமாகி, உனக்கு அடியவர்களாகிய அவர்கள் உகந்து ஈடுபடு
 கைக்கு இடமாக நீ செய்த செயல்கள் உன்னுடைய ஆச்சரியமான
 செயல்களாகும் என்று கொண்டிருக்கின்ற இந்தத் தெளிந்த அறிவு ஒன்றிலும்
 கூட வினையேன் ஜயப்படாநின்றேன் என்றவாறு.

வி - கு :—‘குழ் அடுபடை’ என்பதற்கு, குழந்து அடுதற்குவந்த
 படைஎன்று பொருள் கூறலுமாம். அடுதல்-கோல்லுதல், ‘உயிரேயோ’
 என்பதில் ஒகாரம் : இரக்கத்தைக் காட்ட வந்தது.

ஈடு :—நான்காம் பாட்டு. “ உன்னை அடியார்கள் இட்ட
 வழக்கு ஆக்கி வைப்புதி ” என்னும் அறிவு ஒன்றுலுமே தரித்
 திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோ என்று ஜயப்படாநின்
 றேன் என்கிறோ.

1. “தனக்கோர் வடிவும் பெயரும் இன்றி அன்பராயினார் கருதிய
 வடிவே வடிவாகவும், அவர் இட்ட பெயரே பெயராகவழுடைய நுதலின்,
 ‘முட்கை முனிவ’ என்பது முதலாக ‘நூரூபரியங்கை ஒரை கடவுள்’ என்பது
 சிறுச வடிவு வேற்றுமையும் பெயர் வேற்றுமையும் சொல்லப்பட்டன”
 என்னும் பரிமேலழகருரை, இத்திருப்பாசரத்தின் முதல் இரண்டு அடிகளோடு
 ஒப்பு நோக்கல் தகும். (பரிபாடல். 3. 36-43.)

2. திருப்பாசரம் முழு தினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிக்
 செய்கிறோ.

உமர்¹ கந்து உகந்த உருவம் நின் உருவம் ஆகி - உனக்கே உரியராய் இருக்கும் அடியார்கள் மாலூதே உகந்த வடிவை உனக்குத் திருமேனியாகக் கொள்ளுவதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, உனக்கு நல்லராய் இருக்குமவர்கள் உகந்த தனிலே நீ உகந்து அதனையே உனக்கு வடிவம் ஆகக் கொள்ளு வுதி என்னுதல்.² “ஓ அருச்சனு! எவர்கள் எவ்விதமாய் என்னை வணங்குகிறார்களோ அவர்கட்கு அவ்விதமாகவே நின்று நான் அருள்புரிகின்றேன்” என்றும்,³ “தமர் உகந்தது எவ்வருவம்” என்றும் வருகின்றபடியே. உன் தனக்கு அன்பரானார் அவர்-உன்பக்கல் பக்கியினுலே பரவசப்பட்டிருக்குமவர்கள். உகந்து-மிக ஆதரித்து. அமர்க்க செய்கை உன் மாயை -⁴ ஒருவகை யான பிரயோஜனத்தையும் விரும்பாமலே கிட்ட வேண்டும் செயல்கள், உன் நுடைய ஆச்சரியமான செயல்கள்.

அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் - இந்த ஒரு குணத்தையும் பற்றின அறிவாயிற்று இவருடைய இருப்புக்குக் காரணம்; அதிலே ஆயிற்று இப்போது இவர்க்கு ஜயம் தொடர்கிறது. வினையேன் -⁵ நான் ஒருவன் கண்ணாஞ்சசமீலை இட்டு ஜயப் படுங்காட்டில், சொருபத்தைப் பற்றிஇருக்கிற குணங்கள் இல்லை யாகாதே அன்றே; அந்தக் குணத்திலே ஜயப்படுகிறது நான்

1. “உகந்து உகந்து” என்ற அடிக்குத் தொடருக்கு, இரண்டு வகையாகக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார். முதல் கருத்து, எப்போதும் உகந்து போருகின்ற யடிவம் என்பது. விடைய பேதத்தாலே வேற்றுமையை அங்கிருத்து இரண்டாவது கருத்து.

2. அடியார்கள் உகந்ததையே திருமேனியாகக் கொள்ளுகின்றவன் இறைவன் என்பதற்குப் பிரமாணங்கள் காட்டுகிறார் “ஓ அருச்சனு!” என்று தொடங்கி.

“யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாந் ததைவ பஜாயீ அஹும் மம வர்த்ம அதுவர்த்தந்தே மதுஷ்யா� பார்த்த ஸர்வஸா�”
என்பது, ஸ்ரீ கிணதை. 4: 11.

3. “தமருகந்தஃ எவ்வருவம்” என்பது, முதல் திருவக். 44.

4. ‘ஒரு வகையான பிரயோஜனத்தைம்ஆச்சரியமான செயல்கள்’ என்றது, அவர்கள் எந்தக் காரியங்களை உகப்பர்களோ, அந்தக் காரியங்களையே இறைவனும் உடைத்தாய் இருப்பன் என்றபடி.

5. இந்த ஜயம், அவன் உமக்கு உதவாமையாலே வந்தது அன்றே? என்ன, ‘நான் ஒருவன்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

செய்த பாவம் அன்றே. ¹ “பெருமாள் சூற்றமுடையவர் பக்க விலும் சூணத்தையே காண்கின்றவர், செய்ந்நன்றி அறிகின்ற வர், அருளோடு கூடினவர், நன்னாடத்தையுடையவர் என்று சொல்லப்பட்டவராயினும், என்புண்ணியியக்குறைவால் அருளில் லாதவர் என்று ஜூயப்படுகிறேன்” என்கிறபடியே, இப்படிப் பட்ட சூணங்களையுடையவர்க்கு நான் ஜூயப்படுக்காட்டில் அவை இல்லை ஆகூ அன்றே, நான் ஜூயப்படுவதற்குக் காரணம் என் புண்ணியக்குறைவே அன்றே என்றால் பிராட்டி.

அமரது பண்ணி - அடியார்கள் மாட்டுப் பக்ஷபாதத்தை யுடையவர் என்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணம் காட்டுகிறூர். அந்த அமரைப் பண்ணி. மஹாபாரதம் அன்றே. அகல் இடம் புடை சூழ் அடுபடை அவித்தி - பூமிப்பரப்பு அடைய நெளியும் படி எல்லாத் திக்குகளிலுமாக வந்து சூழ்ந்துகொண்டு கொல்ல வந்த சேனையை அவித்த. என்றது, ² “தியோர் கூட்டம் முழுதும் காட்டுத் தீக் கிளர்ந்தாற் போலே கிளர்ந்து, ‘சாரதி, சாரதி’ என்று வாய்ப்பாறிக்கொண்டு வந்து தோற்ற அவர்கள் கிளர்த்தியை அவித்தான் என்றபடி. ³ ‘மழை கொலோவரு கின்றது’ என்று சொல்லுகிற கிருஷ்ணன் ஆகிற காளமேகம் அன்றே ஏறி அவித்தது. அம்மானே - ⁴ எல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாய் இருந்துவைத்து அடியார் மாட்டு உள்ள பக்ஷபாதத்தாலே அடியர் அல்லாதாரைக் கிழங்கு எடுத்துப் பொகட்டானித்தனை. அமரர்தம் அழுதே - ⁵ தேவர்களுக்காக அசரர் களோடே அம்பு ஏற்றுக் கெய்த செயல்களாலே அவர்களுக்கு

1. இப்படி அதிசக்கை பண்ணினார் உள்ளோ? என்ன, உளர் என்று அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் “பெருமாள்” என்று தொடங்கி. இப் பொருளையுடைய சுலோகத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் 3-ஆம் பக். காண்க. சுலோகத்திலேயுள்ள “மத்பாக்ய ஸங்கூயாத்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘இப்படிப்பட்ட’ என்று தொடங்கி.

2. “அவித்த” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘தியோர் கூட்டம்’ என்று தொடங்கி.

3. ஆயின், அவித்தற்கு அவன் மழையோ? என்ன, ஆம் என்று அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘மழை கொலோ’ என்று தொடங்கி. இது, பெரியாழ்வார் திருமொழி. 3. 4: 1.

4. “அம்மானே! அடுபடை அவித்த” என்று கூட்டிக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘எல்லார்க்கும்’ என்று தொடங்கி.

5. “அடுபடை அவித்த” என்றதன்பின், “அமரர்தம் அழுதே” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘தேவர்களுக்காக’ என்று தொடங்கி.

நிரதிசய போக்கியனும் இருக்கும்படி, அசரர்கள் நஞ்சே பிறவியாலே அசரர்களாயும், சுபாவத்தாலே அசரர்களாயும் உள்ளவர்களுக்கு ஆற்ற ஒண்ணுத நஞ்சானவனே! என் நடை ஆர் உயிரேயோ· நான் தரித்திருப்பதற்குக் காரணம் ஆனவனே! ¹ தேவர்களுக்கு இனியனும் அசர கூட்டத்துக்கு நஞ்சாய் இருக்கிற இருப்பு, தம்முடைய இருப்புக்குக் காரணமாய் இருக்கிறபடி. (4)

777

ஆருயி ரேயோ! அகலிடம் முழுதும்
படைத்துஇடந்து உண்டுமீழ்ந்து அளந்த
²பேரிய ரேயோ! பெரியநீர் படைத்துஅங்கு
உறைந்து அது கடைந்தடைத்து உடைத்த
சீரிய ரேயோ! மனிசர்க்குத் தேவர்
போலத் தேவர்க்குந் தேவாவோ!
ஓருயி ரேயோ! உலகங்கட்கு எல்லாம்
உன்னை நான் எங்குவந்து உறுகோ?

போ - ரை :—அரிய உயிராக இருப்பவனே! எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கி, ஒரு காலத்தில் பிரளயத்தில் அழியர்மல் இடந்து எடுத்து, ஒரு காலத்தில் திருவயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடு காண உமிழந்து, ஒரு காலத்தில் மாவலி பக்கல் நீர் ஏற்று அளந்துகொண்ட பெரியோனே! பிரளயத்தை உண்டாக்கி, அந்த வெள்ளத்திலே திருக்கண்வளர்ந்தருளி, அதன் காரியமான பாற்கடலைக் கடைந்து, அதன் இனமான கடலை அணைக்ட்டி, அதனை வில்லின் நுனியாலே உடைத்த சீரியோனே! மனிதர்கட்குத் தேவர்கள் போலத் தேவர்கட்கு எல்லாம் தேவனும் இருப்பவனே! உலகங்கட்கு எல்லாம் ஓர் உயிராய் இருப்ப வனே! உன்னை நான் எப்படி வந்து கிட்டுவேன்?

வி - சு :—ஓகாரங்கள் : இரக்கத்திற்கண் வந்தன. உலகங்கட்கு எல்லாம் ஓர் உயிரேயோ என்று மாற்றுக.

1. நான்காம் அடியில், முன்னே உள்ள பகுதிகளையும் திருவள்ளும் பற்றிக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘தேவர்களுக்கு’ என்று தொடங்கி.

2. “பேருயிரேயோ” என்பது முன்னுள்ளபாடம். ‘பெரியர்’ என்பது எதுகை கோக்கி முதல் நீண்டு, ஏகார ஓகாரங்களை ஈற்றிற் பெற்று வந்தது. ‘கரனேயோ யான் பட்ட கையறவு கானேயோ’ என்புழிப் போன்று. (கம். சூர்ப்பண, 107.)

கடு :—ஜஞ்சாம் பாட்டு¹ “சாஸ்திரம் பயன் பெறுவது செய்யும் கருத்தன் உண்டான்போது” என்கிறபடியே, பேறு உம்மதானால் சாதனம் உம்முடைய தலையிலே ஆக வேண்டா வோ? என்ன, நான் முயற்சி செய்து வந்து காண என்று ஒரு பொருள் இல்லைகான் என்கிறோ.

ஆர் உயிரேயோ - உயிர் நீயாக இருக்க நான் என்ன சாதனத்தைச் செய்து வந்து கிட்டுவேன்? என்றது **சரீரத் தைக் காப்பது அக்மாவின் காரியம் அன்றே?** சரீரம் தானே தன்னினப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவோ? என்றபடி.² சம்பந்த மாத்திரமேயோ, **அநுஷ்டானமும் இல்லையோ?** என்கிறோ மேல்: **அகல் இடம் முழுதும் படைத்து இடந்து உண்டு உமிழுந்து அளந்த பேரியரேயோ -**³ “பல பொருள்களாக ஆகக்கடவேன்” என்று பூமிப் பரப்பு அடங்கலும் உண்டாக்கி, பிரளயத்தில் நோவுபட மஹாவராஹமாய் எடுத்துக் கொண்டு ஏறி, மீண்டும் பிரளயம் வர வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, உள்ளே கிடந்து தளராதபடி வெளி நாடு காண உமிழுந்து, மஹாபவியாலே கவரப்பட்ட நிலையிலே எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி அந்தத் தூர்த்தசைகளிலே என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று விரும்புவார் இல்லா திருந்தும், உணர்ந்து நோக்கும் நீயே இது கிட்டும் விரகு பார்க்க வேண்டாவோ? பெரியோனே! பேரியர் - பெரியோன்.

பெரிய நீர் படைத்து அங்கு உறைந்து அது கடைந்து அடைத்து உடைத்த சீரியரேயோ -⁴ எல்லார் விஷயமாகச் செய்யும் செயலோடு பிராட்டிக்கரகச் செய்யும் செயலோடு வாசி அற்று இருக்கிறபடி. ஏகார்ணவத்தைப் படைத்து, படைப்பின் பொருட்டு அதிலே கண் வளர்ந்து, பிராட்டியைப் பெறுவகைக்காக அதனைக் கடைந்து, அவளுடைய கலவிக்காக அதனை அடைத்து, அவ்வருகு உண்டான இராக்கதார்கள்

1. “எங்கு வந்துறோ” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ.

2. “அகவிடம்” என்றதற்கு, அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ ‘சம்பந்த மாத்திரமேயோ’ என்று தொடங்கி.

3. “பஹாஸ்யாம்” என்பது, தைத்திரி. ஆனா.

4. உலகத்துக்காகச் செய்த காரியத்தைக் கூறிய பின் பிராட்டியைப் பெறுவகைக்குச் செய்த செயலைக் கூறுவதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோ ‘எல்லார் விஷயமாக’ என்று தொடங்கி. ‘வாசி அற்று இருக்கிறபடி’ என்றது, பிராட்டி காரியத்தைப் போலவே எல்லாருடைய காரியத்தையும் செய்யுமவன் என்றபடி.

வந்து அடியார்களை நலியாதபடி அதனை உடைத்த சீர்க்கமயை யுடையவனே! இங்கே ‘சீர்க்கமை’ என்றது, பிராட்டியோடு அல்லாதாரோடு வாசி அற அங்கீகரிக்கும் தன்மையினை. மனி சர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ - ஐஸ்வர்யத் தாலும் பெருமையாலும் மனிதர்களுக்குத் தேவர்கள் இருக்குமாறு போலே ஆயிற்று, அந்தத் தேவர்களிற் காட்டில் சர்வேஸ்வரன் இருக்கும்படி.

உலகங்கட்டு எல்லாம் ஓர் உயிரேயோ - ¹ ஹிதத்தைச் சிந்தனை செய்வது கேவலம் சரீரமோ, ஆத்மாவோ? ² நான் உண்ணைப் பெறுகைக்குச் சாதனத்தைச் செய்கிறேன், உண்ணைப் போலே இருப்பது வேறு ஒரு பொருள் உண்டாகில் சொல்லிக்காண். ³ தீயிராய் இருக்கிற உண்ணைச் சரீரமாக இருக்கிற நான் என்ன சாதனத்தைச் செய்து வந்து கிட்டுவேன் ⁴ ஆத்மா சரீரத் துக்குவேண்டிய ஹிதத்தைச் சிந்தனை செய்யுமது ஒழியுசரீரம் தன்னைக் காத்துக் கொள்வது என்பது ஒன்று உண்டோ? ⁵ “ஆதாரமாய் நியமிக்கிறவனுய்ச் சேவியாய் இருக்கிற நீ ஒழிய, ஆதேயமாய் நியமிக்கப்படும் பொருளாய்ச் சேவைமான இது தன்னைத் தான் பாதுகாத்துக் கொள்ளவோ? ⁶ ஆதார ஆதேய

1. “உலகங்கட்டு எல்லாம் உயிர்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறூர் ‘ஹிதத்தை’ என்று தொடக்கி.

2. “ஓர் உயிர்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறூர் ‘நான்’ என்று தொடக்கி. மேலே “ஆருயிர்” என்றது, தம்மைக் குறித்தது. இங்கே, “இருயிர்” என்றது, உலகத்தைக் குறித்தது.

3. “உண்ண நான்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்கிறூர் ‘உயிராய்’ என்று தொடக்கி. அதனை விவரணம் செய்கிறூர் ‘ஆத்மா’ என்று தொடக்கி.

4. உயிர் உடல் என்னும் இவற்றின் இலக்கணங்களை அருளிச் செய்யா ஸின் றுகொண்டு, அதன்மூலம் முற்கறிய பொருளை உறுதிப்படுத்துகிறூர் ‘ஆதாரமாய்’ என்று தொடக்கி. சேஷம் - சந்தனம் மலர் தாம்புலம் முதலிய பொருள்களைப்போன்று, உலகமும் உயிர்ப்பொருள்களும் இவற்றவனுடைய இவ்ட விசியோகத்திற்குத் தகுதியாக இருத்தல். இவற்றைத் தன் விருப்பத் திற்கு விசியோகம் கொள்ளுகின்றவன் சேஷி.

5. இந்த உலகம் சரீரமானபடி யாங்கனம்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறூர் ‘ஆதார’ என்று தொடக்கி. நியங்குரு - நியமிக்கின்றவன் இடத்தில் உள்ள. நியரம்யம் - நியமிக்கப்படும் பொருள்.

நியங்குரு நியாம்ய பாவங்களால் சரீர லக்ஷணம் இந்த உலகிற்கு உண்டான பின்பு, 'சிறிது அறிவும் 'நீயே கடவாய்' என்கிற எண்ணத்திற்குக் கண்ட இத்தனை அன்றி ஒரு சாதனத்தைச் செய்யக் கண்டதோ? (5)

778

(எங்கு வந்து உறுகோ ?) என்னை ஆள் வானே!

வழல கங்களும் நீயே
அங்கு அவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும் நீயே
அவற்று அவை கருமமும் நீயே
பொங்கிய புறம்பால் பொருள்உள் வேலும்
அவையுமோ நீ இன்னே ஆனால்
மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பமும் நீயே
வான்புலன் இறந்ததும் நீயே.

போ - ரை :—என்னை ஆள்கின்றவனே! ஏழு உலகங்களும் நீ இட்ட வழக்கு; அந்த அந்த உலகங்களிலே அவ் அவர்கட்டுச் சமைத்து வைத்த தெய்வங்களும் நீ இட்ட வழக்கு; அந்த அந்தத் தெய்வங்களுக்குச் செய்யப்படுகின்ற ஆராதன ரூபமான காரியங்களும் நீ இட்ட வழக்கு; ஒன்றற்கு ஒன்று விரிந்ததாய் அண்டத்துக்குப் புறம்பாய் அதற்குக் காரணமாய் உள்ள மகத்து முதலான தத்துவங்களும் நீ இட்ட வழக்கு; காரண நிலையில் சுருங்கிக் கிடக்கிற சித்து அசித்துக்களும் நீ இட்டவழக்கு; பரமாகாசத்தில் இருக்கின்ற, புலன்களுக்கு விஷயம் ஆகாத முக்தர்களும் நீ இட்டவழக்கு; இங்களை ஆனால், உன்னை நான் எப்படி வந்து கிட்டுவேன்?

வி - கு :—என்னை ஆள்வானே! எல்லாம் நீயே; இன்னே ஆனால், உன்னை எங்கு வந்து உறுகோ? என்க.

ஈடு :—ஆரும்பாட்டு. சொல்லிய பொருளை விவரிக்கிறூர்.

எங்கு வந்து உறுகோ - ? 'மேருவின் சிகரத்திலே நிற்கிறுன் ஒருவனை, ஒரு முடவன் சென்று கிட்டவோ! என்னை ஆள்

1. சரீரம் போன்ற அறிவு இல்லாத பொருள் அன்றே? சிறிது அறிவு உண்டே? என்ன, 'சிறிது அறிவும்' என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. "எங்கு வந்துறுகோ" என்றதந்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் 'மேருவின்' என்று தொடங்கி. "எங்கு" என்றதனால், அவன் வசிக்கிற இடத்தின் உயர்வும், "வந்துறுகோ" என்றதனால், தம்முடைய அசக்கியும் தோற்றுகிறது.

வானே - ¹இவ்வளவும் வர நின்றேன் நான் ஆகில் அன்றே, மேலும் நான் வந்து கிட்டப் பார்ப்பது? ஏழால்கங்களும் நீயே- எல்லா உலகங்களும் நீ இட்ட வழக்காம்படி இருக்கிறவனே! ²உன்னை அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையுடையேனும் இருக்கிற என்னை ஓழிய, விருப்பம் இல்லாதார்தாமோ சுவா தீனராய் இருக்கிறார்கள்: அங்கு அவர்க்கு அமைக்க தெய்வ மும் நீயே- அவர்களைக் குடிமை கொள்ளுகிற தெய்வங்களும் நீ இட்டவழக்கு. அவற்று அவை கருமமும் நீயே- அந்த அந்தத் தெய்வங்களினுடைய படைத்தல் முதலான செயல்களோதாம் அவர்கள் பக்கல் கிடக்கின்றன? ஆக, இவ்வருகு உண்டான காரிய வர்க்கம் உன் நுடைய அதீனம் என்னும் இடம் சொல்விற்று.

பொங்கிய புறம்பால் பொருள் உளவேலும் அவையும் நீ- ஒன்றுக்கு ஒன்று விரிந்ததாய், அண்டத்துக்குப் புறம்பாய், அதற்குக் காரணமான மகத்து முதலான தத்துவங்கள் என்று சில உளவாகில், அவையும் உன் அதீனம். மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பழும் நீயே- காரியமாகிற தன்மை முழுதும் அழிந்து சூக்கும் நிலையை அடைந்திருக்கிற ³அவ்யக்தமும் நீ இட்ட வழக்கு. ⁴வான்புலன் இறந்ததும் நீயே- இவற்றின்படி அன்றிக்கே, அவ்யக்தத்தையும் வியாபிக்கக் கூடியதாய், கண் முத

1. இவ்வளவும்வர - உன்பக்கல் ருசி பிறக்கும் அளவும் வர என்றபடி.
2. மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் ‘உன்னை’ என்று தொடங்கி.

3. அவ்யக்தம் - விளக்கம் இல்லாதது : மூலப்பகுதியின் ஒரு நிலைவேறுபாடுமாம்.

4. வான்புலன் இறந்ததும் நீ - வான் என்றது, வியாபிக்கக் கூடியது என்றபடி. புலன் இறந்தது என்றது, இந்திரியங்களுக்கு எட்டாதது என்ற படி. என்றது, அவ்யக்ததையும் வியாபிக்கக் கூடியதாய், கண் முதலிய கறணங்களுக்கு எட்டாததாய்க் காரணமான ஜீவர்களின் தொகுதியும் என்றபடி. இங்கு, வரன் என்றதனால் சொல்லப்பட்ட வியாபகத்வம் சொருபத்தினால் அன்று; ஞானத்தினால் என்று கொள்க. ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஞானத்தால் வியாபகத்வம் உள்ளதே அன்றிச் சொருபத்தினால் வியாபகத்வம் இல்லை. வியாபித்தல் - பரங்குறைதல். பத்த ஆத்ம சொருபம்-மூலப்பகுதியில் சம்பந்தப் பட்டிருக்கின்ற ஆத்மாக்களின் சொருபம்.

வான கரணகளுக்குப் புலப்படாததாய் இருந்துள்ள காரணமான ஜீவர்களின் தொகுதியும் நீ இட்ட வழக்கு. என்றது, பத்த ஆத்மசொருபழும் நீ இட்டவழக்கு என்றபடி. இன்னே ஆனால் எங்கு வந்து உறுகோ-அர்த்த தத்தவம் இதுவான பின்பு, எங்கே வந்து கிட்டக் கடவேன்?

மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பம் என்பதற்கு, பத்த ஆத்மாக்களின் தொகுதி என்றும், வான்புலன் இறந்தது என்பதற்கு, முக்த ஆத்மாக்களின் சொருபத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் சின்னான் பணிப்பர். அப்போது, இல்லாததுக்குச் சமமாய்ச் சூக்குமமான ஆத்மாக்களின் தொகுதி என்றும், பரமபதத்திலேயாய்க் கண்களுக்குப் புலப்படாத முக்தாத்ம சொருபம் என்றும் பொருளாம். இதனால் என் சொல்லியவாரே? எனின்காரிய நிலையோடு காரண நிலையோடு ஒக்தனை நிலையோடு வர்கி அற உன் கை பார்த்திருக்க வேண்டின பின்பு, நான் என்காரியத்துக்குக் கடவேநுதல் என்பது ஒரு பொருள் உண்டோ? என்பதனைச் சொல்லியபடி. (6)

779

இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே
நிகழ்வதோ நீ இன்னே ஆனால்
சிறந்த நின் தன்மை அது இது உது என்ற
அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்
கறந்தபால் நெய்யே! நெயின் இன் சுவையே!
கடவினுள் அமுதமே! அமுதிற்
பிறந்த இன் சுவையே! சுவையது பயனே!
பின்னைதோள் மனந்த பேராயா!

பொ-ரை:—கறந்த பாலே! பாலில் இருக்கின்ற கெப்பே! கெப்பிலுள்ள சுவையே! கடவினுள் பிறந்த அமுதே! அமுதில் பிறந்த இனிய சுவையே! சுவையால் உண்டாகும் ஆனந்தமே! கப்பின்னைப் பிராட்டியின் தோள்களைக் கூடிய கிருஷ்ணனே! சென்ற காலத்தில் இருந்தவர்களும் இனி வரும்காலத்து இருப்பவர்களும் இப்பொழுது உள்ளவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் நீ இட்ட வழக்கு; இப்படி இருக்தால், தூரத்தில் உள்ள பொருள்களும் அன்றையிலுள்ள பொருள்களும் கடு இட்டத்திலுள்ள பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம் பரம்பரானான உன்னுடைய தன்மைகளாகும்; சரிரத்துக்கு உண்டான துக்கம் ஆத்மாவுக்கு

ஆனால்பேரன்று, எல்லாருடைய துக்கங்களும் சரியான உண்ணது என்னும் சம்பந்த ஞானம் ஒன்றையுமே அன்றே கான் உய்வதற்குக் காரணமாக விணித்திருப்பது; அதைச் சம்பந்த ஞானம் ஒன்றிலும் ஜூம் கொள்ளார்கின்தேன் விணியேன்.

வி - கு:—என்ற அறிவு என்பது, என்றறிவு என்றுமிருந்து; விகாரம்.

ஈடு:—எழும்பாட்டு. ¹ எல்லாப்பொருள்களும் பிரகாரமாக இருப்பதனால் சேஷமாய், நீ பிரகாரியாய், நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகன் என்னும் அறிவு ஒன்றுங்கொண்டு தரித்திருக்கிற கான் என் பாபத்தாலே அதிலும் ஜூம்கொள்ளானின் ரேன் என்கிறோர்.

இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும் நீயேநிகழ்வதோநீ—² “இக்காலத்துக்கு நான் கடவேன், மற்றொரு காலத்துக்கு வேறே சிலர் கடவோ” என்றுதான் உன்னாலே சொல்லாமோ? இறந்த காலத்தில் உள்ளாரோடு வருங்காலத்தில் உள்ளாரோடு நிகழ் காலத்தில் உள்ளாரோடு வாசி அற எல்லாரும் உனக்கு அதைப்பட்டவர்கள். இன்னே ஆனால்- இப்படியானால். ‘இன்னே ஆனால்’ என்பதனை “எங்கு வந்து உறுகோ” என்ற மேல் திருப்பாகரத்தோடு கூட்டுக. அன்றிக்கே, அது இது உது சிறந்த நின் தன்மை; இன்னே ஆனால், இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோ நீ என்று கொண்டு கூட்டி, தூரத்திலே உள்ளதாயும் அன்மையில் உள்ளதாயும் இரண்டும் இல்லாத நடு இடத்தில் உள்ளதாயும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் சேஷியாந்தன்மையாலே சிறந்திருந்துள்ள உனக்குப் பிரகாரமாய் முடிந்தால் முக்காலங்களிலும்வாழ்கின்ற பொருள்களும் நீ இட்டவழக்கு எனப்படுகின்ற என்னுதல். அன்றிக்கே, இறந்ததும் நீயே நின்றதும் நீயேநிகழ்வதோ நீ இன்னே ஆனால், அது இது உது சிறந்த நின்றன்மை என்று கொண்டு கூட்டி, இப்

1. “அது இது உது சிறந்த நின்றன்மை என்ற அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் விணியேன்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோர்.

2. முக்காலத்தில் உள்ள பொருள்களையும் தனித்தனியே பிரித்துச் சொன்னதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘இக்காலத்துக்கு’ என்று தொடங்கி, பதப்பொருள் அருளிச்செய்கிறோர் ‘இறந்தகாலத்தில்’ என்று தொடங்கி,

படி முக்காலங்களிலும் வாழ்கின்ற பொருள்களும் நீ இட்ட வழக்கு ஆகையாலே எல்லாப் பொருள்களும் உனக்குப் பிரகாரம் எனப்படுகின்ற என்னுதல்.

என்ற அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் - தன்னை ஒழிந்தன அடங்கலும் தனக்குப் பிரகாரமாய்த் தான் பிரகாரியாய் இருக்கையாலே, இவற்றுக்கு வந்தது தனக்கு வந்ததாக நினைத் திருப்பான் ஒருவன் என்கிற அறிவாயிற்று, இவர் உயிர்வாழ் வதற்குக் கூரணம்; அது ஒன்றிலும் ஜயம் கொள்ளானின் ரேன்; அது என்காரியத்தைச் செய்யாகமயாலே, வினையேன்-¹கலக்கத்தாலே நான் ஜயப்பட்டமாத்திரத்தில் அவன் சொருபம் இல்லை என்பது ஆகாதே அன்றே : எனக்கு இப் புத்தி பிறத்தற்கு அடி, என் பாபம் அன்றே என்கிறோ.² “என் புண்ணியிக் குறைவால் அருள் இல்லாதவர் பெருமாள் என்று ஜயப்படுகிறேன்” என்று பிராட்டி கூறினாது போன்று. நாளாம் பாட்டில் ஜயப்பட்டதற்கும், இதற்கும் நெஞ்வாசி உண்டு. அடியார்கட்குப் பரதந்திரப் பட்டவன் என்கிற தன்மையிலே ஜயப்பட்டால் திரு அருள் செய்யாகமை நம்முடைய³ ஆஸ்ரயணத்திற் குறையாலே என்று நினைத்திருக்கலாம்; இப்பாசுரத்தில் அவனுடைய சத்பாவத்திலே அன்றே ஜயம். ⁴ பிரகாரியாய்க் கொண்டு அன்றே அவனுடைய சத்தை. அவனில் நின்றும் வேறுபட்ட பொருள்கள் ⁵ அவனுக்குப் பிரகாரமாய்க் கொண்டே அன்றே உண்டாவது? இப்படி ச் சொருபத்தில் ஜயம் கொள்ளுவதற்கு அடி என்? என்னில், ஜயங்கொள்ளுதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது மேல் :

1. “வினையேன்” என்பதற்கு, மேலிற் பதங்களையும் திருவள்ளும் பற்றிப் பொருள் அருளிச்செப்கிறோ ‘கலக்கத்தாலே’ என்று தொடக்கி.

2. தாம் கூறிய பொருளுக்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறோ ‘என் புண்ணியிக் குறைவால்’ என்று தொடக்கி.

“ஶக்கே மத்பாக்ய ஸங்காயாத்”

இச்க்லோகத்தை 3-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

3. ஆஸ்ரயணம் - பற்று மூறையிலே பற்றுதல். சத்பாவம் - உள்தாம் தன்மை.

4. ஈண்டு ஜயம், பிரகாரியாக இருக்கும் தன்மையிலே அன்றே? சத்பாவத்தில் என்று கூறுவது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ ‘பிரகாரியாய்க் கொண்டு’ என்று தொடக்கி. பிரகாரி - பிரகாரமாக வுடையவன். பிரகாரம் - சரீரம். பிரகாரி - சரீரி; ஆத்மா. சத்தை - இருப்பு; உள்தாங்தன்மை.

5. தாம் கூறிய பொருளுக்கு ஏதிர்த்தட்டான் பொருளையும் காட்டுகிறோ ‘அவனுக்கு’ என்று தொடக்கி,

கறந்த பால் - கறந்தபோதை ரசத்தை நினைக்கிறது : இன்றேல் கறவாத பால் இல்லையே அன்றே :¹ வேறு ஒரு காரணத் தால் வந்த ரசவிசேடத்தை வேறுபடுத்துகிறது. நெய்யே - அதில் சாராம்சம். நெய்யின் இன் சுவையே-நெய்யில் இனிய சுவையானவனே ! கடவினுள் அமுதமே - மஹாசமுத்திரத்தைக் கலக்கி அதில் சாராம்சமாக வாங்கின அமிருதம் போலே இனியன் ஆனவனே ! அமுதில் பிறந்த இன்சுவையே - அதில் ரசத் தின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. சுவையது பயனே-ரசத்தை அநுபவித்தலால் வந்த சுகரூபமானவனே !² ஒன்றில் ஒன்று மேம்பட்ட ரசத்தின் தன்மைகளைச் சொல்லி, அது போராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது மேல் : பின் னை தோள் மணந்த பேர் ஆயா-³ ஒரு மிதுன அநுபவம் ஆயிற்று இவர்க்கு போக்கியம். சம்சாரியை அவன் ஆனந்திப்பிக்குமாறு போலே ஆயிற்று, ஆனந்தமே உருவமாக இருக்கிறவனை அவன் உகப் பிக்கும்படி. இருவருடைய சேர்த்தி அழகாயிற்று இவர்க்கு போக்கியம். இத்தால், பிரியில் உலகம் அழியும் என்று நினைக்க வேண்டும்படியான அவனது இனிமையின் மிகுதியே ஜயத்திற்குக் காரணம் என்பதாயிற்று.

(7)

780

மணந்த பேராயா ! மாயத்தால் முழுதும்
வல்வினை யேனை ஈர் கின்ற
குணங்களை யுடையாய் ! அசரர் வன் கையர்
கூற்றமே ! கொடியபுள் உயர்த்தாய் !
பணங்கள் ஆயிரமும் உடைய பைந்நாகப்
பன்ளியாய் ! பாற்கடற் சேர்ப்பா !
வணங்குமாறு அறியேன் மனமும் வாசகமும்
செய்கையும் யானும் நீ தானே.

1. ‘வேறு ஒரு காரணத்தால்’ என்றது, காய்ச்சதல் முதலான காரணங்களை.

2. மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒன்றில் ஒன்று’ என்று தொடக்கி.

3. “பின்னை தோள் மணந்த” என்று விசேஷத்ததற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒரு மிதுன அநுபவம்’ என்று தொடக்கி. மிதுனம் - இரட்டை. போக்கியம் - இனிய பொருள்.

4. “பின்னை தோள் மணந்த” என்றதனால், பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘சம்சாரியை’ என்று தொடக்கி. சம்சாரி - பிறப்பு இறப்புக்களிலே உழுன்று வருகின்றவன்.

பேர் - ரை :—நப்பின்னைப் பிராட்டியின் தோள்களை ஆகையால் கூடிய பேர் ஆயனே! வசீய வினையேனுகிய என்னை வருத்துகின்ற சூணங்களையுடையவனே! வண்கையாகிற அசரர்கட்குக் கூற்றமே! கொடிய கருடப் பறவையைக் கொடியில் உயர்த்தியவனே! ஆயிரம் படங்களையுடைய ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகவுடையவனே! திருப் பாற்கடலில் சேர்ந்திருப்பவனே! என் மனமும் வார்த்தையும் செயலும் பாலும் நீ இட்ட வழக்கு; ஆகையாலே உண்ணை வணங்கும் வகையை யான் அறியேன்.

வி - கு :—மாயம் - ஆகை. கையர் - வஞ்சகர். சார்தல் - பிளத்தல். கொடிய - பகைவர்க்குக் கொடிய. பை - அழகு. நீதானே ஆகையால் வணங்குமாறு அறியேன் என்க.

ஈடு :—எட்டாம் பாட்டு - ¹ ஏதேனும் செய்தாலும் பேறு உம்மதாய் அடைவதற்குக் கரணங்களும் உமக்கு உண்டா வல்நிரே முயற்சி செய்ய வேண்டாவோ? என்ன, ஆத்மாவும் ஆத்மாவோடு சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களும் ஆகிய அணைத் தும் உன் ஆதினமான பின்பு என்னால் செய்யலாவது ஒன்று இல்லை; நியே பாதுகாக்க வேண்டும் என்கிறோர்.

மாயத்தால் மணங்த பேர் ஆயா - காதலாலே நப்பின் ஜெப் பிராட்டி தோள்களோடே கலந்த பேர் ஆயனே! ² நப் பின்னைப் பிராட்டியைக் காட்டிலும் அச் சாதிக்கு உரிய சூணங்களில் கிருஷ்ணனுக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது ‘பேர் ஆயா’ என்று. வல்வினையேன ஸர்கின்ற முழுதும் சூணங்களையுடையாய்- ³ சில சூணங்கள் ஸரச் சில சூணங்கள் தாரகமாகை அன்றிக்கே, எல்லாம் ஒக்க ஈரும்படியான சூணங்களையுடைய வனே! ⁴ உன் சூணங்கள் ஆகையும் நான் ஆகையுமே நோவு.

1. “வணங்குமாறு அறியேன்; மனமும் வாசகமும் செய்கையும் நீதானே” என்பனவற்றைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. “பேர் ஆயா” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘நப் பின்னைப் பிராட்டியை’ என்று தொடங்கி.

3. “முழுதும்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘சில சூணங்கள்’ என்று தொடங்கி.

4. “வல்வினையேன ஸர்கின்ற சூணங்கள்” என்று கூட்டிக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘உன் சூணங்களாகையும்’ என்று தொடங்கி,

படுகைக்கு அடி.¹ சிலர் குண ஞானத்தாலே வாழ்ந்திருக்க, அது பாதகமாம்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்பார் தம்மை ‘வல்ஷினோயேன்’ என்கிறார். நவிந்ததாய் விடுகிறது இல்லை ஆகவின் ‘சர்கின்ற’ என்கிறார்.² அம்பு பட்ட புன் மருந்து இட்டு ஆற்றலாம்; குணத்தால் வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம் இல்லையே. வன் கையர் அசுரர் கூற்றமே - முன்கை மிடுக்க ராண அசுரர்க்கு அந்தகண் தண்ணீர் என்னும்படி கூற்றமான வனே! கொடிய புள் உயர்த்தாய் - கண்டபோதே பகைவர் களை மாய்க்க வல்ல பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடைய வனே!³ பகைவர்களை முடிப்பதற்குத் தான் வேண்டா; கொடியைக் காண அமையும் ஆதவின் ‘உயர்த்தாய்’ என்கிறார்.

பணங்கள் ஆயிரமுமுடைய பை நார்கணைப் பள்ளியாய்⁴ தன் னுடைய பரிசுத்தாலே விரிந்த படங்களையுடையனும், பகவானை அதுபனித்தலால் உண்டாகும் உவகைக்குப் போக்கு வீடாகப் பல தலைகளையுமுடையனும், சர்வேஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்குத் தகுதியான பரப்பையுடையனும் ஆயிற்றுத் திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது; அப்படி இருக்கிறவனைப் படுக்கையாக உடையவனே! பராற்கடல் சேர்ப்பா-அடியார்களுடைய கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே திருக்குத் தோலை வெளியிட்டு என்ன வளர்கின்றவனே! வணங்குமாறு அறியேன் -⁵ பரம பதத்தை விட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்து என்னைப் பாதுகாப்பதற்கு முற்பாடனும் இருக்கிற

- ‘சிலர் குண ஞானத்தாலே வாழ்ந்திருக்க’ என்ற இவ்விடத்தில், ஒளி வண்ணாம் வளைச்சிக்குத் தோடு இவை எல்லாம் எளிமையால் இட்டு என்னை ஈடு அழியப் போயினவால் குளிர் அருவி வேங்கடத்து என் கோவிந்தன் குணம் பாட அளியத் தேவை மேகங்காள்! ஆவி காத்து இருப்பேனே. என்ற ஆண்டாள் திருப்பாசுரம் நீணவு கூர்தல் தகும்.

- நீக்கிக் கொள்ள ஒண்ணுதோ? என்ன, ‘அம்புபட்ட’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

- “உயர்த்தாய்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பகைவர்களை’ என்று தொடங்கி.

- “பணங்கள், ஆயிரம், பை” என்ற மூன்று பதங்கட்கும் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘தன்னுடைய’ என்று தொடங்கி.

- சேர்ப்பன் - சேர்ந்தவன்.

- “வணங்குமாறு அறியேன்” என்று உபாயம் தேவேவதைக் காட்டி மூம், வணங்காதே வாளா இருக்க ஒண்ணுதோ? என்ன, ‘பரமபதத்தை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

உனக்கு நான் ஒரு கைங்கரியத்தைச் செய்தேன் ஆகைக்கு ஒரு விருகு அறிகின் றிலேன்? ‘அறியாது ஒழிகிறது என்? உமக்கு மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் கரணங்கள் உண்டு; அவற்றை உடப்போகப்படுத்துவதற்கு நீர் உண்டு; வணங்கத் தட்டு என்?’ என்ன, மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே - எனக்கு ஆய் இருப்பது ஒரு நொனும் உண்டாக வேண்டுமே; எல்லாம் நீ இட்ட வழக்காய் அன்றே இருக்கின்றன.
¹ வணங்கவேண்டும் என்னும் நினைவு உண்டு; வணங்கும் வகை அறிகின் றிலேன்.

(8)

781

யானும் நீ தானே யாவதோ மெய்யே
 அருநருகு அவையும் நீ யானல்
 வாஞ்சயர் இன்பம் எய்தில்என்? மற்றை
 நரகமே எய்தில் என்? எனினும்
 யானும் நீ தானுய்த் தெளிதொறும் நன்றும் ·
 அஞ்சவன் நரகம்நான் அடைதல்
 வாஞ்சயர் இன்பம் மன்னிவீற் றிருந்தாய்!
 அருளுநின் தாள்களை எனக்கே.

பொ - ரை :—எல்லாம் நீயாக இருக்கையாலே, நானும் நீதானே யாய் இருத்தலாகிய இது உண்மையே; அரிய நரகலோகங்களும் நீயே; ஆனாலின்பு, பரமபதத்திலே சென்று உயர்ந்த இன்பத்தை அடைந்தால் என்ன? அதற்கு வேறான நரகத்தை அடைந்தால் தான் என்ன? என்றாலும், யான் உனக்கு அடியேன் என்பதை உணரும்போது எல்லாம் நரகத்தை நான் அடைதலைப் பெரிதும் அஞ்சவன்; பரமபதத்திலே உயர்ந்த இன்பத்திலே நிலைபெற்று வீற்றிருப்பவனே! உன்னுடைய திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருள்வாய்.

வி-கு :—நன்று - பெரிது. நரகு - ஈண்டுச் சம்சாரம். நின் தாள்களை எனக்கு அருளு என மாற்றுக.

1. “ஆறு” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘வணங்க வேண்டும்’ என்று தொடங்கி.

ஈடு :—ஒன்பதாம் பாட்டு. ¹ “எல்லாப் பொருள்களும் நீ
இட்டவழக்கு” என்கிற இந்த ஞானத்தோடே இருக்கும்
இடத்தில் சம்சாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசி இல்லையே
யாகிலும், இந்த ஞானத்துக்கு விரோதியான சம்சாரத்தில்
இருக்க அஞ்சானின்றேன்; இதற்குத் தகுதியான பரமபதத்
திலே என்கைக் கொண்டுபோக வேண்டும் என்கிறார்.

யானும் நீதானே ஆவதோ மெய்யே - நான் ‘நீ’ என்கிற
சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்குப் பிரகாரமாய்,
நான் பிரஹ்ம சப்தத்திற்குப் பொருளாம்படி இருக்கிற இந்த
அர்த்தமோ, அது சத்யம். ²“ஆத்மா என்றே தியானம் செய்
யக் கடவன்”, “நான் மது, நான் சூரியன்” என்பனவே
அன்றே முக்தர்கள் பாசுரம். மெய்யே - அதில் ஐயம் இல்லை.
அருநரகு அவையும் நீ - எனக்குப் பொறுக்க ஒன்னுடே கால்
வாங்கி அல்லது நிற்க ஒன்னுடைபடியான சம்சாரமும் நீ இட்ட
வழக்கு. ³இது இப்போது சொல்லுகிறது, நீ நினைத்த அன்று
கழித்துத் தரவல்லை என்கைக்காக. ⁴ ஆக, நானும் எனக்கு
விரோதியான சம்சாரமும் உனக்குப் பிரகாரம். ஆனால்-இருக்
கிணற உண்மை இதுவானால். வான் உயர் இன்பம் எய்தில் என்
-சேஷத்வ ஞானத்தோடே திருநாட்டிலே போய் நிரதிசய
ஆனந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில் என் ? மற்றை நரகமே எய்தில்
என் - சுகத்துக்கும் சேஷத்வ ஞானத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான்
சம்சாரத்திலே இருக்கில் என் ?

எனினும் - உடையவன் வைத்த இடத்திலே கிடக்குமத்
தனை அன்றே என்று ஓர் அர்த்த தத்துவம் உண்டு; இந்த

1. “ஏன்றும் அஞ்சவன் நரகம் நான் அடைதல்; வான் உயர் இன்பம்
மன்னி வீற்றிருந்தாய்” என்பதனைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்
கிறார். “யானும் நீதானே”, “அருநரகவையும் நீ” என்ற இது, எல்லாப்
பொருள்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

2. தன்னை அவனுகச் சொல்லாம்படி இருக்குமோ? என்ன, ‘ஆத்மா’
என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

“ஆத்மேத்யேவ து ச்ருஹ்ணீயாத்” என்பது, வாக்யகாரவசனம்.

“அஹம் மதுரபவம் ஸ-முர்யாஶ” என்பது, பிரஹ்மதாரணியக உப
நிட. 4. முக்தர்கள் பாசுரம் - முக்தரைப் போன்றவர்களுடைய பாசுரம்.

5. சம்சாரமும் உனக்குப் பிரகாரம் என்றதற்குப் பிரயோஜனம்
அருளிச்செய்கிறார் ‘இது’ என்று தொடங்கி.

6. “யானும் நீ, அருநரகவையும் நீ” என்ற இரண்டாலும் சொல்லப்
பட்ட பொருளைக் கேட்க அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆக’ என்று தொடங்கி.

7. சேஷத்வம் - சேஷமாம் தன்மை.

உண்மை இப்படி இருக்காலும். யானும் நீதானுய்த் தெளிவெந்தாலும் - இந்தச் சம்சாரம் உனக்குப்¹ புறம்பு என்கிற தன்மையால் அன்றிக்கே, ‘நான் உனக்கு அத்யந்த சேஷமாக இருப்பவன்’ என்கிற தெளிவு பிறக்கப் பிறக்க. நரகம் நான் அடைதல் நன்றும் அஞ்சவன் - ‘சேஷத்வ ஞானம் உண்டான பின்பு சேஷமாக இருக்கும் பொருள் சேஷி செய்தபடி கண்டு அவன் எல்லைக்குள்ளே கிடக்கு மித்தனை அன்றே? நம்மை நிர்ப்பங்கிக்கக் கடவுதோ?’ என்பதே அன்றே தேவர்க்கு நினைவு! உனக்கு இது நினைவு ஆனாலும்,² இந்தச் சம்சாரத்தில் இருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சானின்றேன்: அடிமை என்ற எண்ணத்திற்கு விரோதி ஆகையாலே நீர் அஞ்சியமாத்திரத் தில் நம்மால் செய்யலாவது உண்டோ? என்னில், வான் உயர் இன்பம், மன்னி வீற்றிருக்காய்! நன் தாள்களை எனக்கு அருளு - இதுவே அன்றிக்கே, ³ நித்திய விபூதியிலே நிரதிசய ஆனந்தத்தையுடையனுய, உன்னுடைய சேஷியாங் தன்மைக்குரிய வேறுபாடு தோற்ற இருப்பதோர் இருப்பு உண்டு; அவ் இருப்பிலே என்னை அழைத்து அசாதாரணர்களுடைய கைக்கரியத்தை எனக்குத் தரவேண்டும்.

(9)

782

தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்
தந்த பேருதவிக் கைம் மாரு
தோள்களை ஆரத் தழுவினன் உயிரை
அறவலை செய்தனன் சோதி!
தோள்கள் ஆயிரத்தாய்! முடிகள் ஆயிரத்தாய்!
துணைமலர்க் கண்கள் ஆயிரத்தாய்!
தாள்கள் ஆயிரத்தாய்! பேர்கள் ஆயிரத்தாய்!
தமியனேன் பெரிய அப்பனே!

1. ‘புறம்பு என்கிற தன்மையால் அன்றிக்கே’ என்றது, உன்னை ஒழிய, சுவதங்கிரம் வாய்ந்தது என்கிற தன்மையால் அன்றிக்கே, உனக்கு அத்யந்த பரதங்கிரம் ஆகையாலே என்றபடி. அத்யந்தம் - மிகவும்.

2. “சேஷத்வ ஞானத்துக்கு விருத்தமான சம்சாரத்திலே இருக்கில், அகப்பட்ட இந்த ஞானத்தையும் இழப்பன் என்று நான் மிகவும் அஞ்சானின்றேன்” என்ற இருபத்து நாளாயிரப்படி இங்குச் சிக்தித்தல் தகும்.

3. நித்திய விபூதி - பரமபதம். அசாதாரணர் - உனக்கே உரியவர்களான நித்திய குரிகள்.

போ - ரை :—சோதி ! பலபல தோள்களையுடையவனே ! பல பல திருவடிகளையுடையவனே ! இனைந்திருக்கின்ற மலர் போன்ற பல பல திருக்கண்களையுடையவனே ! பலபல திருவடிகளையுடையவனே ! ஆயிரம் திருப்பேயர்களையுடையவனே ! தமியேனுக்குப் பெரிய அப்ப ஞக இருப்பவனே ! மேலும் மேலும் சிறப்பு மிகும்படியாக உனது திருவடிகளை எனக்கே கொடுத்த பெரிய உபகாரத்துக்குப் பிரதி உபகாரமாகத் தோள் களை நன்றாகத் தழுவிக்கொண்டு என் உயிரை உனக்கே அறவிலை செய்தேன் என்கிறூர்.

வி - கு :—என் உயிரைத் தோள்களை ஆரத் தழுவி அறவிலை செய்தனன் என்க. ‘உயிரினுடைய தோள்களைத் தழுவி’ என்றது, உறுப்பு இல்லதனை உறுப்புடையதாகக் கூறினபடி. மிகவும் சிலாகித்து என்ற வாறு. தலைத் தலை - மிகவும். அறவிலை செய்தல் - சுத்த கிரயம் செய்தல்.

ஈடு :—பத்தாம்பாட்டு. ¹தாம் நினைத்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்குப் பிரதியுபகாரமாக இந்த ஆத்மவஸ்துவை உனக்குத் தந்தேன் என்கிறூர். இப்போது திருவடிகளைக் கொடுக்கையாவது, சம்சாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும் தன்னை ஒழியச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப் பிறப்பித்த நிலையைப் பிரகாசிப்பிக்கை.

தாள்களை எனக்கே தலைத் தலை சிறப்பத் தந்த-²“பலர் அடியார் முன்பு அருளிய” என்கிறபடியே, பூர்வால்மீகி பகவான், முதலாழ்வார்கள் தெரடக்கமானார் உள்ராய் இருக்க, என் பக்க விலே விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணி, மிகச் சிறக்கும்படி தந்த. என்றது, பூர்ணமாகத் தந்த என்றபடி. பேர் உதவி-கொள்ளுகிற தம் தரத்தில் அன்றிக்கே, அவன் தரத்திலே தருகை. கைமாரு - பிரதியுபகாரமாக. தேரள்களை ஆரத் தழுவி³ ஒருவனுக்கு ஒருவன் கன் னி யை அணைத்துக் கொடுக்குமாறு

1. “பேருதவிக் கைமாரு” என்றது முதல் “அறவிலை செய்தனன்” என்றது முடியக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. “எனக்கே” என்ற ஏகாரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறூர் “பலடியார்” என்று தொடக்கி. இது, திருவாய். 7. 10 : 5.

3. உயிருக்குத் தோள்கள் உண்டோ? என்ன, ‘ஒருவனுக்கு’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையும் நின்றதுகோல் நேர்மநுங்கில் கைஊள்ளி - முன்றில்

முழங்கும் கடாயாளை மொய்ம்மலர்த்தார் மாற்றுக்

உழங்துபின் சென்ற எள் நேஞ்சு.

ஏன்னும் செய்யுள் இங்கு ஒப்பிடற்பாலது,

பேரலே, இங்கும் அணைத்துக் கொடுக்கலாம்படி உருவும் இல்லாத ஆத்ம வஸ்து தானும் தோனுமாகப் பணைத்ததாயிற்று உபகாரத்தை நினைத்த நினைவாலே. “எனது ஆவி ஆவியும் நீ, ‘எனது ஆவி ஆர்? யான் ஆர்?’”, “மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே” என்பன போன்றனவற்றை மறந்தார் உவகையின் மிகுதியாலே. என் உயிரை அறவிலை செய்தனன் - என்னுடைய ஆத்ம வஸ்துவைத் தேவர்க்கு¹ அநங்யார்ஹமாம்படி அறவிலை செய்து தங்தேன். சோதி - இவர் தம்மது அல்லாதது ஒன்றனைத் தம்மதாக மயங்கிக் கொடுத்தாற்போலே, அவனும் தனானது அல்லாதது ஒன்றனைப் பெற்றுற போலே மயங்கிப் பேரெளியன் ஆகாநின்றூன்.² “விழுவரன்” என்னும்படி இராஙின்றூன்.

தோள்கள் ஆயிரத்தாய் முடிகள் ஆயிரத்தாய் துணை மலர்க் கண்கள் ஆயிரத்தாய் தாள்கள் ஆயிரத்தாய் பேர்கள் ஆயிரத்தாய் - ‘முன்பு இழவாலே கூப்பிட்டவர் தரித்துப் பிரதியுபகாரத்திலே இழிந்தபடியைக் கண்டு, அதனாலே அவனுக்குப் பிறந்த பெளத்துக்கல்யத்தைப் பேசுகிறோர். ‘உபகாரத் தின் நினைவாலே இவருடைய ஆத்ம வஸ்து தானும் தோனும் ஆகத் தளிர்த்தாற்போலே, எப்பொழுதும் ஒரு தன்மையதான் அவன் வடிவும் நூறு கிளைகள் ஆயிற்று. ³ பிறப்பு இறப்புக் களில் உழுன்று திரிகின்ற ஓர் ஆத்மாவைப் பெற்றதனால் அவாப்தசமஸ்தகாமனுன் அவன் இப்படி உவகையன் ஆனான்

1. ஆயின், இங்கு “உயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்னும் இது, மேலே கூறிய பாரதந்திரிய சொருபத்தோடு முரணுகாதோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் “எனதாவி” என்று தொடங்கி. “‘எனதாவி’” என்பது, திருவாய். 2. 3 : 4. “மனமும்” என்பது, திருவாய். 8. 1 : 8.

2. அங்யார்ஹமாம்படி-வேறு ஒருவர்க்கு உரியது ஆகாதவாறு உனக்கே உரியதாம்படி.

3. விஜ்வரன்-ஐரம் இல்லாதவன். இது, ஸ்ரோமா. பால. 1 : 85.

4. “தோள்கள் ஆயிரத்தாய்” என்று தொடங்கி வர்ணிப்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘முன்பு’ என்று தொடங்கி. பெளத்துக்கல்யம் - சிறைந்த தன்மை.

5. திருமேனி ஒரே தன்மையதாய் இருக்க, பல உறுப்புக்களாகப் பணைக்கக் கூடுமோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் ‘உபகாரத் தின் நினைவாலே’ என்று தொடங்கி.

6. உக்தியே அன்றிக்கே, பிரமாணங்கள் கூறுவதாலும் பொருக்கும் என்கிறோர் ‘பிறப்பு’ என்று தொடங்கி. அவாப்த சமஸ்தகாமன் - விரும்பப் படுகின்ற பொருள்கள் எல்லாவற்றும் சிறைவு பெற்றவன்.

என்கிற இது கூடுமோ? என்னில், சக்கரவர்த்தியான கஷ்டத்திற் யனுக்கு ஓர் உயர்த்தி உண்டு என்ன, தன் காதலுக்கு உரிய மனைவி பக்கவிலே ஆசை இன்றிக்கே ஒழியுமோ? அவாப்த சமஸ்தகாமனுய் இருக்கும் தன்மையும் பிரமாணத்தாலே சித்தித்ததாய், அடியார்களிடத்தில் ¹வாத்ஸல்யமும் பிரமாண பிரசித்தமானால் அப்படியே கொள்ளுமத்தனை அன்றே? ² எனக்கு உவகையைப் பிறப்பித்து, அந்த உவகையைக் கண்டு அதனாலே தான் இப்படிவிரிந்தவன் ஆவதே! என்று கொண்டாடுகிறோ. தமியனேன் - ³ இவன் சொருபத்திலும் அடியார்கட்குப் பரதந்திரப் பட்டிருக்கும் தன்மையிலும் ஜூயம் கொண்டபோதை வெறுமையை நினைத்துச் சொல்லுகிறோ. பெரிய ‘அப்பனே - செய்த உபகாரம்; ஒர் அளவு பட்டு இருந்தது இல்லையே! அன்றிக்கே, என்பக்கல் ஒரு நன்மை உண்டாய்ச் செய்தாய் அல்லே அன்றே, சம்பந்தத் தாலே செய்தாயத்தனை அன்றே என்னுதல்.

(10)

783.

பெரிய அப்பனை பிரமன் அப்பனை
உருத்திரன் அப்பனை முனிவர்க்கு
உரிய அப்பனை அமரா அப்பனை
உலகுக்கு ஓர்தனி அப்பன் தன்னை
பெரிய வன் குருகூர் வண்சட கோபன்
பேணின ஆயிரத் துள்ளும்
உரியசொல் மாலை இவையும்பத்து இவற்றூல்,
உய்யலாம் தொண்டர் நங்கட்டேக...

1. வாத்ஸல்யம்-பசு, தன் கன்றினிடத்திலுள்ள தோஷங்களைப் போக்கியமாகக் கொள்ளுமாறு போன்று, இறைவனும் அடியார்களிடத்திலுள்ள குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்ளுகிறைக்கு அடியான ஒரு குணம்; அந்பு வத்ஸம் - கன்று.

2. “தோள்கள் ஆயிரத்தாய்” என்பது போன்ற விளிப்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோ ‘எனக்கு’ என்று தொடங்கி.

3. இப்போது ஒரே உவகை மயமாக இருக்க, “தமியனேன்” என்கிறது என? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ ‘இவன் சொருபத்திலும்’ என்று தொடங்கி.

4. “அப்பன்” என்பதற்கு, இரண்டு பொருள். அந்த இரண்டு பொருள்களையும் முறையே அருளிச்செய்கிறோ ‘செய்த உபகாரம்’ என்று தொடங்கியும், ‘என் புக்கல்’ என்று தொடங்கியும்,

போ - ரை :—இவ்வுலகம் மேலுலகம் என்னும் இரண்டு உலகங்கட்கும் தலைவனும் பிரமனுக்குத் தமப்பனும் சிவபெருமானுக்குத் தமப்பனும் முனிவர்கட்கு உரிய தமப்பனும் தேவர்கட்குத் தமப்பனும் உலகங்கட்கு எல்லாம் ஒப்பற்ற தனித்த தமப்பனுமான சர்வேச்வரன் விஷயமாக, பெரிய வளப்பம் பொருந்திப் திருக்குருக்குரில் அவதரித்த வண்மையையுடைய ஸ்ரீ சடகோபராலே விரும்பி அருளிச்செய்யப் பட்ட ஆயிரம் திருப்பாசுரக்களுள்ளும் உரிய சொல்மாலையாகிய இவையும் பத்து; தொன்று! இவற்றால் நீங்கள் உய்வு பெறலாம் என்றவாறு.

வி - கு :—நங்கட்கு - உங்களுக்கு.

ஈடு:—முடிவில், 'இத் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சூருக்கமாகச் சொல்லி, இதனைக் கற்கின்றவர்கள் சர்வேச்வரனை அடைந்து உண்ணிவிக்கலாம் என்கிறோர்.

பெரிய அப்பணை¹-உபயவிபூதிகளையுடையவனை. பிரமன் அப்பணை-பதினுண்கு உலகங்கட்கும் ஈஸ்வரனுன பிரமனுக்குத் தந்தையானவனை. உருத்திரன் அப்பணை² பிரமன் புத்திர னுன உருத்திரனுக்கும் நிர்வாஹ கனைவனை. சனகன் முதலிய மஹரிஷிகளுக்குப் பிரஹ்மபாவனையே ஆகையாலே 'புனிவர்க்கு உரிய அப்பணை' என்கிறது. 'உரிய' என்று அனுமையைச் சொன்னபடி. அமரர் அப்பணை-தேவர்களுக்குத் தந்தையானவனை. உலகுக்கு ஓர் தனி அப்பன் தன்னை - இப்படிப் பிரித்துச் சொல்லுகிறது என்? எல்லா உலகங்கட்கும் ஒரே நிர்வாஹகள் ஆனவனை. "எல்லாப் பிராணிகட்கும் அழியாத

1. “இவற்றால் உய்யலாம்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர். இத் திருவாய்மொழியிற் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமாவது, அடியார்கட்குப் பரதந்திரப்பட்டிருக்கும் தன்மையும், தன்னினின்றும் வேதுபட்ட எல்லாப் பொருள்களும் தனக்குச் சீரமாகத் தான் சரீரி ஆக இருக்கும் தன்மையும் ஆம்.

2. உபயவிபூதி - லீலாவிபூதியும், நித்திய வீபூதியும்.

3. “நான்முகளை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்.”

“மலர் வந்த நான்முகன் திருமைந்தன்; அவன் மைந்தன் மதிகுடி” என வரும் பிரமாணங்களைக் காண்க.

4. ‘ஒரே நிர்வாஹகள் ஆனவன்’ என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறீர் ‘எல்லாப் பிராணிகட்கும்’ என்று தொடங்கி. “பூதாநாம் யடி அவ்யயஃ பிதா” என்பது, மஹாபாரதம், சஹஸ்ராநாம அத்.

தந்தை” என்றே அன்றே இருப்பது. ¹ “இப்போது இவை சொல்லுகிறது என்? என்னில், நிதி எடுத்தவன் ‘இன்னது கண்டேன், இன்னது கண்டேன்’ என்னுமாறு போலே, சொருபத்திலும் குணத்திலும் ஐயம் கொண்டபோது இழந்தா ராய் இருந்தனங்றைப் பெறுகையாலே, இவற்றைப்பிரித்துச் சொல்லுகிறார். ² ‘முனிவர்க்குரிய அப்பனை’ என்றதனால், அடியார்கட்குப் பரதந்திரப்பட்டிருக்கும் தன்மையைச் சொல்லுகிறது.

பெரிய வண் குருகூர் - ³ காப்பவன் தாழ்த்தவாறே ஐயம் கொள்ளுகையும், செய்ந்நன்றியின் நினைவாலே உவகையர் ஆகையுமாகிற இவற்றுக்கு அடி, அவ் ஊரில் பிறப்பு என்கை. வண் சடகோபன் - மாநச அநுபவ மாத்திரமாய் விடாதே, பிரபந்தமாகச் செய்து கொடுத்த ஒளதார்யம். பேணின ஆயிரத்துள்ளும் உரிய சொல்மாலை இவையும் பத்து-அவணைத் தாம் ஆசைப்பட்ட படியைச் சொன்ன பத்து. ⁴ “வேதவாக்குக்கள் எந்த ஆனந்த குணத்தினின்றும் சொல்லமாட்டாது மீண்டனவோ” என்கிறபடியே, மீஞ்கை அன்றிக்கே, பகவானுடைய குணங்களுக்கு நேரே வாசகமாய் இருத்தவின் ‘உரிய சொல் மாலை’ என்கிறது. தொண்டர் நங்கட்கு இவற்றால் உய்யலாம் - அநாதிகாலம் பகவானிடத்தில் விருப்பு இல்லாதவர்களாய், வேறு விஷயங்களிலே ஈடுபட்டவர்களாய், ⁵ “இல்லாதவ

1. ‘இப்போது இவை’ என்றது, “பெரிய அப்பன்” என்று தொடங்கிச் சொன்னவற்றை.

2. சொருபத்தில் அதிசங்கை தீர்ந்தமைக்குப் பதங்கள் வெளிப்படையாய் இருப்பது போன்று, அடியார்களிடத்தில் பரதந்திரனாக இருப்பதில் அதிசங்கை தீர்ந்தமைக்குப் பதங்கள் வெளிப்படையாக இல்லாமையாலே, அது இன்னது என்று தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார் ‘முனிவர்க்குரிய’ என்று தொடங்கி.

3. திருக்கரியின் சம்பந்தம் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘காப்பவன்’ என்று தொடங்கி.

4. “யதோ வாசோ நிவந்த்தங்கே அப்ராப்ய மங்கா ஸஹ” என்பது, கைத்திரீய ஆனங். 9 : 1.

5. “அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேதசேத் அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது� இதி” என்பது, கைத்திரீய ஆன. 6.

ஞக ஆகின்றூன்” என்கிறபடியே, இல்லாதவர்களைப்போல் இருக்கிற¹ நங்கட்கு “இருக்கின்றவனுக அறிகிருக்கன்” என்கிறபடியே, உஜ்ஜீவிக்கலாம். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தேவன் உறைபதியில் சேரப் பெறுமையால்
மேவுமடி யார்வசனும் மெய்ந்திலையும்—யாவையும்தான்
ஆம்நிலையும் சங்கித்து அவைதெளிந்த மாறன்பால்
மாநிலத்தீர் நங்கள் மனம். (71)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

1. ‘ங்கட்கு’ என்பதற்கு, நங்கட்கு என்று பொருள் அருளிசெய்கிறார்.

“செங்கயல்போல் கருநெடுங்கண் தேமரு தாமரை உறையும்
நங்கை இவர் என நெருங்க கடந்தவரோ நாம் என்னை”
என்ற இடத்தும் நாம் என்பது நீர் என்ற பொருளில் வக்திருத்தல் காண்க.
கம்பராமா. குர்ப்பண. 119.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி “நங்கள்’ முன்னுரை

ஈடு :—¹ மேல் திருவாய்மொழி பிராபகத்திலே நோக்கு; இத் திருவாய்மொழி பிராப்யத்திலே நோக்காக இருக்கிறது.² மேலே அவன் குணங்களிலும் சொஞ்சபத்திலும் ஐயம் கொண்டு தெளிக்கு, “வணங்குமாறு அறியேன்” என்று தம் தலையில் ஒரு சாதனத்தைச் செய்வதற்கு உரிய தகுதி இல்லாமையைத் தெரிவித்து, “யானும் நீதானே யாவதோ மெய்யே” என்று தன் பாரத்தை அவன் பக்கவிலே வைத்த மையைச் சொல்லி, இப்படிப் பிராசங்கிகமாக ‘அவனே பிராபகன்’ என்னும் இடத்தை அறுதியிட்டார்.³ அவனே பிராபக னம் இடத்தில் பேற்றுக்கூக்கால தாமதத்திற்குக் காரணம் இல்லையாய் இருக்க, அவன் வங்கு முகம் காட்டாது ஒழிதற்குக் காரணம் உண்டாக வேண்டும் என்று பார்த்தார்; அதில் அவன் பக்கல் பார்க்கலாவது ஒன்று இல்லை; இதற்கு அடிநம் பக்கவிலே ஆகவேண்டும் என்றும் பார்த்தார்;⁴ “என்னுடைய பாபமே சொல்ல முடியாதபடி மிகுதியும் இருக்கிறது; இதில் சுந்தேகம் இல்லை” என்றானே அன்றே பிராட்டி.

இவரும் அப்படியே, ‘பல நாள் அலைந்து திரிந்து கண்டவை எல்லாவற்றிலும் சூசி பண்ணியிப் போந்தோம்; நம் முடைய முன்னைய செயல்களையும் நமக்கு இப்போது உள்ள அளவையும் முற்றறிவினானா சர்வேஶ்வரன் அறியாமை இல்லை; நாம் அறியாது இருக்க, அவன் அறிய அவன் பக்கல் சூசியிலே நமக்குக் குறை உண்டாகவேண்டும்’ என்று பார்த்து,

1. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘மேல் திருவாய்மொழி’ என்று தொடங்கி.

2 மேல் திருவாய்மொழிக்கும் கருத்து, பிராபகமானபடி யாங்குனம்⁵ என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘மேலே’ என்று தொடங்கி, பிராசங்கிகம் - இடைப் பிறவரல்.

3. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் இல்லை அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவனே’ என்று தொடங்கி.

4. ‘நம் பக்கவிலே ஆகவேண்டும்’ என்றதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘என்னுடைய’ என்று தொடங்கி.

“மமைவ துவ்தக்ருதம் கிண்சித் மஹத் அஸ்தி நஸ்மாயঃ
ஸமர்தாவபி டதன யக்மாம் நாவேஷேதே பரந்தபெளா”
என்பது, ஸ்ரீராமா. சுங். 88 : 48.

‘அது உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம் : புறம்பு உண்டான வற்றில் ருசி இல்லை என்னும் இடத்தை அவன் திருவள்ளத் திலே படுத்துவோம்’ என்று பார்த்து, ‘பிராப்பியத்துக்குத் தடையாக உள்ளனவற்றிலும், பிராபகத்திற்குத் தடையாக உள்ளவர்களிடத்திலும் தமக்கு ருசி இல்லாமையை அங்யா பதேசத்தாலே அருளிச் செய்கிறூர்.

‘சர்வேஸ்வரனுடு கலந்து பிரிந்தாள் ஒரு பிராட்டி, அவன் தானே வரக் கண்டு இருக்கை அன்றிக்கே, அபிஸாரி கையாய் அவன் இருந்த தேசத்து ஏறப்போவதாக ஒருப்பட, இதனை கிளிந்தத் தோழிமார் தொடக்கமானார், ‘உனக்கு இது ஆகாது காண்’ என்று ஹிதம் சொல்லி மீட்கப் பார்க்க, அவர்களைக் குறித்து, தோழிமார் தொடக்கமானவர்களிலும் மற்றும் உள்ளவர்களிலும் நசை இல்லாமையை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே தமக்கு நசை இல்லாமையை அவன் திருவள்ளத்திலே படுத்துகிறூர்.

784

நங்கள் வரிவளை ஆயங் காளோ

நம்முடை ஏதலர் முன்பு நாணி

நுங்கட்கு யான்னன்று உரைக்கும் மாற்றம்

நோக்குகின் ரேன்னங்கும் காண மாட்டேன் ;

சங்கம் சரிந்தன ; சாய் இ முந்தேன் ;

தடமுலை பொன்னிற மாய்த் த ஸர்ந்தேன் ;

வெங்கண் பறவையின் பாகன் எங்கோன்

வேங்கட வானைனே வேண்டிச் சென்றே.

பொ - ரை :—அழகிய வளையல்களைத் தரித்திருக்கின்ற என் தோழிமீர்காள் ! நம்முடைய பகைவர்களாகிய தாய்மார் முன்னே கூறுதற்கு நாணம் கொண்டு, உயிர்த்தோழிமீர்களான உங்களுக்கு மட்டும் உரைக்கக் கூடிய ஒரு வார்த்தையைப் பார்க்கின்றேன் ; எல்லாவழி

1. பிராப்பியத்துக்குத் தடையாக உள்ளவை, கிளி முதலானவை. பிராபகத்திற்குத் தடையாக உள்ளவர்கள், தாயார் முதலானார். அங்யாபதேசம். வேறு ஒரு வகையாலே பேசும் விதத்தை விரித்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘சர்வேஸ்வரட்டஞாடு’ என்று தொடக்கி. அபிஸாரிகை - நாயகன் குறிப் பிட்ட இடத்திற்கு, அவனை விரும்பிச் செல்பவள்.

2. வேறு ஒரு வகையாலே பேசும் விதத்தை விரித்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘சர்வேஸ்வரட்டஞாடு’ என்று தொடக்கி. அபிஸாரிகை - நாயகன் குறிப் பிட்ட இடத்திற்கு, அவனை விரும்பிச் செல்பவள்.

யிலும் சொல்லும் வகையைக் காண்கிறேன் இல்லை ; கொடிய கண்களை யுடைய கருப்பு பறவையை நடத்துகின்றவனும் நம் தலைவனுன் வேங்கடநாதனை விரும்பிச் சென்றேன் ; சென்றதனால், சங்கு வளையல்கள் சரிந்துவிட்டன ; ஒளியை இழந்துவிட்டேன் ; பெரிய தணங்களும் பொன்னிறமாக, உடலும் தளர்ந்தேன்.

வி - கு :—‘நங்கள்’ என்பது, ‘வளை’க்கு அடைமொழி. ஆயங்களுக்கு அடையாக்கலுமாம். நானினி நோக்குகின்றேன் என்க. ‘நோக்குகின்றேன்’ என்பது, நோக்கல் நோக்கம். சென்று : செல்ல ; எச்சத் திரிபு. செல்ல, சரிந்தன, இழந்தேன், தளர்ந்தேன் என்க.

இத் திருவாய்மொழி, எண்சீர்க் கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஐ - கு :—முதற்பாட்டு.¹தோழிமார்கள், ‘உகவாதார் முன்பே அன்றே நாண வேண்டுவது ? எங்கள் முன்னே நாண வேண்டுமோ ! உனக்கு ஒடிகிற நிலையைச் சொல்லு’ என்ன, பிறர்க்கு மறைத்து உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை, பார்த்த இடத்து ஒன்றும் காண்கிறிலேன் என்கிறோன்.

நங்கள் வரிவளை -²முன்பு உங்களோடு என்னேடு வாசி அற எல்லார்க்கும் உண்டான வளை என்னுதல். அன்றிக்கே, “இன்ப துண்பங்கள் நம் இருவருக்கும் ஒன்றே” என்கிற படியே, இன்ப துண்பங்கள் ஒன்றாகச் சொல்லிப் போந்த நீங்கள் அதுவத்டானத்தில் வந்தவாறே வேறுபடுவதே ! என்கிறோன் என்னுதல். இப்போது செய்கையில் வேற்றுமை என ? என்ன, கைமேலே கண்டிலேமோ? நான் சங்கை அற்று இருக்கிறேன்; நீங்கள் சங்கையுடையீர்கோளாய் இருக்கின்றீர்கோள்

1. பாசரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. “நங்கள்” என்பதனை, “வளைக்கு” அடைமொழி ஆக்கி, பிரிக்கிருக்கும் நிலையிலே வளையல் தங்கியிருக்குமோ ? என்னும் வினாவினைத் திருவள்ளும்பற்றி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘முன்பு’ என்று தொடக்கி.

3. “நங்கள்” என்பதனைத் தோழிக்கு அடையாக்கிப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘இன்ப துண்பங்கள்’ என்று தொடக்கி. இப் பொருளில் “நங்கள்” என்பது, தனித் தன்மைப் பன்மை.

“தவும் வயஸ்யங் அவி மேருத்யங் ஸி ஏகம் தூக்கம் ஸாகம் ச னெள் ஸாக்ரீவோ ராகவம் வாக்யம் இதி உவாச ப்ரஹ்ருஷ்டவத்” என்பது, ஸ்ரீராமா. கிழ். 5 : 18.

4. மேல் வாக்கியத்தை ரசோக்தியாக விவரணம் செய்கிறூர் ‘நான்’ என்று தொடக்கி,

அல்லோ? வரிவளை-வரிவயயுடைய வளை என்னுதல்; அழகிய வளை என்னுதல்.¹ இவளைத் தரிப்பிப்பதற்காக அவர்களும் வருந்தித் தரித்திருப்பர்கள் அன்றே.² பிராட்டியைப் பிரிந்த இடத்தில் பெருமாளைக் காட்டிலும், ‘தம்முடைய காவற் சோர் வாலே வந்தது’ என்று தளர்த்தி இரட்டித்து இருக்கச் செய் தேயும், பெருமாள் தளருவர் என்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றுதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருந்தாற் போலே இவர் களும் தரித்திருப்பர்கள் வளையை. ஆயங்காளோ³-தோழிமாரி லும் தரம் உண்டாய் இருக்க, இப்போது எல்லோரும் ஒருபடிப் பட்டிருக்கிறார்கள். தோழிமீர்காள்! ஓகாரம்: துக்கத்தின் மிகுதி யைக் குறிக்க வந்தது.⁴ அவர்களை விளித்தவன், வார்த்தை சொல்லுவதற்கு முன்னே ஒக்கம் உற்றவள் ஆகிறாள்.

இந்தத் துக்கத்திற்குக் காரணத்தைப் புறம்பு உள்ளார்க்கு மறைத்தாயாகிலும் எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாவோ? உனக்கு ஒதுக்கிற நிலையைச் சொல்லாய் என்ன, நம் முடை ஏதல்ல முன்பு நாணி-பகைவர்கள் முன்பு நாணம் கொண்டு.⁵ தோழிமார்கள் இப்போது ஹிதம் சொல்லி மீட்கப் பாரானின்றூர்களாகிலும், பெறுமிடத்தில் விழுக்காட்டில் ஒத் திருக்கையாலே ‘நம்முடை ஏதல்ல’ என்று உளப்படுத்துகிறார்கள்.⁶ இவளுக்குப் பகைவர்கள் இலர் அன்றே; ஹிதம் சொல்லி மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மார்கள் அல்லவோ பகைவர்கள். ஏது லர்-பகைவர். நுங்கட்டு - தோழிமாரான உங்களுக்கு. யான

1. இவள், கையில் வளை இன்றிக்கே இருக்க, அவர்கள் தரித்திருத்தல் சிகைத்திற்குக் குறை அன்றே? என்ன, ‘இவளை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

2. இதற்குத் திருஷ்டாங்கத் தாட்டுகிறார் ‘பிராட்டியை’ என்று தொடங்கி.

3. “ஆயங்காளோ” என்ற பன்மைக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘தோழிமாரிலும்’ என்று தொடங்கி.

4. துக்கத்தின் மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவர்களை’ என்று தொடங்கி.

5. ‘என்னுடை ஏதலர்’ என்னுமல், மீட்கப் பார்க்கிற தோழிமாரையும் உளப்படுத்திக்கொண்டு “நம்முடை ஏதலர்” எனகிறது என? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘தோழிமார்கள்’ என்று தொடங்கி.

6. இப்போது “�தலர்” என்றது யாரை? என்ன, ‘இவளுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்று உரைக்கும் மாற்றம் நோக்குகின்றேன் - நான் ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டும் என்று ஆராய்ந்து பாரானின் ரேன். எங்கும் காணமாட்டேன் - இதற்கு ஒரு பாசாம் இட்டிச் சொல்லவேண்டும் என்று பார்த்த இடத்து ஒருபடியாலும் காண்கின்றிலேன்.

மாட்டேன் என்கிறது என்? சிலர்க்கு மறைத்து, நம்பத் தக்கவர்கட்டுக் சொல்லத் தட்டு என்? என்ன, சங்கம் சரிந்தன - யான் இதனையார்க்கு மறைத்து யார்க்கு வெளியிடுவது? ¹ “உலகமே அழிந்தது” என்றதுபோலே கானும் இருக்கிறது. ² இவளைக்கிடையாதபோது நாயகன் இலன்; நாயகன் இல்லாத போது உபயவிழுதியும் இல்லை. என்றது, இவள் கையும் வளையுமாய் இராத அன்று நாயகன் உளன் ஆகமாட்டான் : இருவருமான சேர்த்தியில் உண்டாகக் கூடிய உபயவிழுதியும் அழியும் என்றபடி சாய் இழங்கேன் - ³ அவனேடே கலந்து பெற்ற தாய் அவன் வருமளவும் தரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையும் இழங்கேன். தடமுலைபொன் நிறமாய்த் தளர்ந்தேன் - ⁴ அவன் வந்தாலும் பிரயோஜனம் இல்லாதபடி அவன் கைம்முதலும் அழிந்தது. அநுபவிக்கும் நாயகனால் உண்டு அறுக்கஷன்னுத பரப்பையுடைய மூலையாதவின் ‘தடமுலை’ என்கிறது. பொன்னிறம் - பசலைநிறம். நல்லதிலம் மணலீடாய்ப் போமாறுபோலே. இழங்கவை வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆஸ்ரயம் இல்லை என்பாள் ‘தளர்ந்தேன்’ என்கிறார்.

வெம் கண் பறவையின் பாகன் எம் கோன்-இழங்க இழ வுக்குக் காரணம் சொல்லுகிறது: வெம் கண் பறவை-வெவ்விய கண்களையுடைய பெரியதிருவடி. வரும் இடத்தில் உண்டாகும்.

1. “கழன்றன” என்னுமல்ல, “சரிந்தன” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘உலகமே’ என்று தொடக்கி.

“ஜகத் அஸ்தமிதம்” என்பது, முாலையுபரா.

2. அழிந்தது எப்படி? என்ன, ‘இவளைக்கிடையாதபோது’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. “இழங்கேன்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘அவனேடே’ என்று தொடக்கி.

4. “தடமுலை பொன்னிறமாய்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘அவன் வந்தாலும்’ என்று தொடக்கி.

5. “தடமுலை” என்ற மூலையினுடைய இனிமையைச் சொல்லி, “பொன்னிறமா”யிற்று என்றதற்குத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் ‘நல்ல திலம்’ என்று தொடக்கி. ஆஸ்ரயம் - பற்றுக்கோடான சரீரம்.

தடைகளையும் போக்கிக் கொடுவரும் என்னுதல். கலவிக் காலத்திலே பிரித்துக் கொடு போம் என்னுதல். ¹ “அக்குரூரன் குரூர மனத்தையடையவன்” என்னுமாறு போலே. பறவையின் பாகன் எம்கோன் - பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பைக் காட்டி ஆயிற்று, என்னை அநங்யார்க்கஹ ஆக்கிற்று. வேங்கடவர்ணனீ - ² பரமபதத்தில் இருப்பை ஆசைப்பட்டேன் அல்லேன் : நமக்குக் காட்சி தருகைக்குவர நின்ற இடத்தே. வேண்டிச் சென்று-நம்மை வேண்டி வந்தவனை நாம் வேண்டிச் சென்று : நாம் ஆசைப்பட்டுச் சென்று என்றபடி. ³ அவன் தான் வரக் கண்டு இருக்கை அன்றிக்கே, அவன் இருந்த தேசத்தளவும் சென்று விரும்பியவை பெறுமையாலே, சங்கம் சரிந்தன. அன்றிக்கே, ⁴ சென்று - பால் சென்றுற்போலே சென்று அற்று என்றுமாம்.

(1)

785.

வேண்டிச் சென்றுஒன்று பெறுகிற் பாரில்
என்னுடைத் தோழியர் நுங்கட் கேலும்
ஈண்டுஇது உரைக்கும் படியை அந்தோ !
காண்கின்றி லேன்இடு ராட்டி யேன்நான்
காண்தகு தாமரைக் கண்ணன் கள்வன்
விண்ணவர் கோன்நங்கள் கோனைக் கண்டால்
ஈண்டிய சங்கும் நிறைவும் கொள்வான்
எத்தனை காலம் இளைக்கின் ரேனே !

போ - ரை :—என்னிடத்தில் வந்து ஒன்றை விரும்பிப் பெறு மவர்களில் தலைமை பெற்றிருக்கின்ற என் தோழிமிர்காள் ! உங்களுக்கும்கூட இந்த இடத்தில் இப்பொழுது ஓடுகிற நிலைமையை உரைக்கும் தன்மையை இடராட்டியேனுகிய நான் ஐயோ காண்கின்றிலேன் ! காண்ததக்க தாமரைக்கண்ண ஒம் கண்ணபிரானும் கள்வனும் நித்திய

1. “வெம்கண்” என்றதற்கு அருளிச்செய்த இரண்டாவது பொருளுக்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘அக்குரூரன்’ என்று தொடங்கி. “அக்குராஃக்குரூர் ஹ்ருதயஸ்” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா.

2. “வேங்கடவாணனை” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பரமபதத்தில்’ என்று தொடங்கி.

3. “சென்று” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘அவன் தான்’ என்று தொடங்கி.

4. இரண்டாவது பொருளில், இளைத்து என்பது பொருள்.

சூரிகளுக்குத் தலைவனுமர்ன என் நாயகனைக் கண்டால் அவனிடத்தில் சேர்ந்த சங்கையும் நிறையினையும் கொள்வதற்கு எத்துணைக் காலமாக தளர்கின்றேன்.

வி - கு :—**சென்று:** தன்மையின்கண் வந்தது. இடராட்டியேன் நான் காண்கின்றிலேன் என்க. நிறை-காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் என்பர். “நிறை எனப்படுவது மறை பிறர் அறி யாமை” என்பது கவித்தொகை.

ஈடு :—இரண்டாம் பாட்டு. ¹“இப்படி ஆனாலும் அந்தரங்க மானவர்களான எங்களுக்கு நோவில் சொல்லாகாதது உண்டோ? சொல்லாய்” என்ன, ‘துக்க அநுபவத்தால் வந்த இளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச் சொல்லும் பாசுரம் அறிகிறிலேன்’ என்கிறோன்.

சென்று வேண்டி ஒன்று பெறுகிற்பாரில் என் னுடைத் தோழியர் நுங்கட்டேகேலும் - என்பக்கவிலே வந்து ஒன்றை விரும்பிப்பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடையதோழி மாரான உங்களுக்காகி லும். ‘என்னுடைத் தோழியர்’ என்றது, உயிர்த் தோழியரை சென்று என்றது, வந்து என்றபடி. அங்குன் அன்றிக்கே, வேண்டிச்சென்று ஒன்று² பெறுகிற்பார் இல் என்று பதத்தைப் பிரித்து நிறுத்தி, அவனிடத்தில் ஒன்று விரும்பிச் சென்றாரில் விரும்பியது ஒரு பொருளைப் பெற்றார் இலர் என்று பொருள் கூறி ³“எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக் கிறவர் அன்றே விஷ்ணு” என்றும், ““வேண்டிற்று எல்லாம் தரும்” என்றும் வருகிற இடமெல்லாம் வார்த்தை அளவே ஆம் என்றாரு தமிழன் பொருள்கூறினான். ஈண்டு-இப்போது. ⁴‘முன்பு எல்லாம் சொல்லிப் போக்கேனேயாகி லும் இப்போது

1. “ஈண்டு இது உரைக்கும்படியை அங்கோ காண்கின்றிலேன் இடராட்டியேன்” என்றவற்றைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. தமிழ்ப் புலவருடைய ஸிர்வாஹத்தில், பெறுகிற்பார் - பெற்றவர், இல் - இலர் என்பது பொருள்.

3. “ஸகல பலப்ரதோஹி விஷ்ணு:” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மம். மாக்கல்யஸ்தவம்.

4. திருவாய். 3. 9 : 5.

5. “ஈண்டு” என்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘முன்பு எல்லாம்’ என்று தொடங்கி.

சொல்லாவது காண்கின்றிலேன். இது - ¹எல்லாவற்றையும் பாசுரம் இட்டுச் சொல்லிப் போங்தேனேயாகி வும், இது சொல் ஆகைக்குப் பாசுரம் காண்கின்றிலேன்.

உரைக்கும்படியை² நெஞ்சிலே விஷம் ஊர்ந்தாற் போலே ஊரானின்றது : பாசுரம் இட்டுச் சொல்லாவது இல்லை. அந்தோ காண்கின்றிலேன் - ³எனக்கு ஒடுகின்ற கிலையை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சரிப்படுத்தித் தரித்திருப்பதற்கு, கேட்கிற உங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாய் இருக்க, பாசுரம் காண்கின்றிலேன் ; ⁴“பிரலாபத்தாலேயே தரிக்கப்படுதல்” என்கிறபடியே. இடராட்டியேன் நான் - நோவாட்டியேன் நான். என்றது, என் இடருக்கு அன்றிக்கே, ‘ச ஸ ள் வு, சொல்லு’ என்று அலைக்கிற உங்களுக்கு அன்றிக்கே, துக்கப் படுகிற நான் என்றபடி.

காண் தசு தாமரைக் கண்ணன் - காணத் தக்கிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். என்றது, எப்பொழுதும் காணப் பதற்கு உரிய கண்கள் என்றபடி. ⁵மலர்த்தி, செவ்வி, சூளிர்த்தி, நாற்றம் இவற்றால் தாமரைக்கு ஒத்தனவாய் இருக்கக். கள் வன்-⁶நோக்காலே தன் செல்லாமையைக் காட்டி, என் ஆத்மா வையும் ஆத்மாவோடு சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களையும் கொள்ளொ கொண்டவன். விண்ணவர்கோன், நங்கள்கோஜை-நித்தியசூரிகளைப் போலே என்ஜைத் தனக்கே உரியவளாம்படி ஆக்கினவன். என்றது, ஒரு விழுதியாகப் படுத்தினா பாட்டைக் கண்டார் என் ஒருத்தியையும் படுத்திற்று என்றபடி. கண்டால் -

1. “இது” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘எல்லாவற்றையும்’ என்று தொடங்கி.

2. “உரைக்கும்படியை” என்றதற்குக் கருத்து, ‘நெஞ்சிலே’ என்று தொடங்கும் வாக்கியம்.

3. “அந்தோ” என்கிறவஞ்சைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘எனக்கு’ என்று தொடங்கி. அகஞ்சரிப்படுத்தல் - குறைத்தல்.

4. சொல்லுதல், தரித்திருப்பதற்குக் காரணமாக இருக்குமோ? என்ன, ‘பிரலாபத்தாலே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

“ப்ரலாபபேரேவ தார்யதே”
என்பது, உத். ராம. சரி.

5. “தாமரைக் கண்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மலர்த்தி’ என்று தொடங்கி.

6. “கள்வன்” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘நோக்காலே’ என்று தொடங்கி,

காணப்பெற்றால், ஈண்டிய சங்கும்-திரண்ட வளையையும்.¹ ஒரு வலம்புரி கிடந்த இடத்தே ஆயிரம் சங்குகள் சேரும்.² “வலம்புரி ஆழியன் வேங்கடவேதியன்” அன்றே. நிறைவும் - அடக்கத் தையும். கொள்வான் - கொள்ளுக்கைக்காக³ தன் பக்கல் தொங்காதவை எல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்கே என்று இருக்கிறார்கள். இவனுக்குக் கைம்முதல் அங்கே அன்றே. இதுவாகில் உன் துணிவு, காலம் சென்றவாரே நீயே இளைத்து மீஞ்சியும் என்ன? எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேனோ - இது சொல்லிப் ‘பகட்டக் கேட்டபேனோ? இந்த ஆசையோடே எத்தனைகாலம் உண்டு இளைத்துப் போருகிறது?

(2)

786

காலம் இளைக்கில் அல்லால் வினையேன்
 நான் இளைக் கின்றிலன் கண்டு கொண்மின்;
 ஞாலம் அறியப் பழி சு மந்தேன்
 நன் நுத லீர்! இனி நானித் தானென்?
 நீல மலர்நெடும் சோதி சூழ்ந்த
 நீண்ட முகில்வண்ணன் கண்ணன் கொண்ட
 கோல வளையொடு மாமை கொள்வான்
 எத்தனை காலமும் கூடச் சென்றே.

போ-ரை:—கீல நிறத்தையுடைத்தாய்ப் பரந்ததாய் நீண்டதாயுள்ள சோதியாலே சூழப்பட்டு அளவிடமுடியாததாய் இருக்கிற மேகம் போன்ற நிறத்தையுடையனுன கண்ணபிரான் கொண்ட அழகிய வளை

1. இவன் கையில் சங்கு, அவன் கையில் சேர்வதற்குக் காரணம் என்ன? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒரு வலம்புரி’ என்று தொடக்கி.

இப்பி ஆயிரம் சூழ்ந்தது இடம்புரி என்றுக்கறும்
 ஒப்பில் சங்கு ஆயிரம்குழ் உறு வலம்புரி என்றேதும்
 அப்படி அதுவும் சூழ்ந்த சலஞ்சலமாகும் மற்றைத்
 தப்பிலாச் சலஞ்சலங்கள் சார்ந்தது பாஞ்ச சன்னியம்,

என்பது, குடாமணி நிகண்டு, விலங்கின்பெயர். 73.

2. அவன் கையில் வலம்புரி இருப்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘வலம்புரி’ என்று தொடக்கி. இது, பெரிய திருமொழி.

3. அவனிடத்திலே கொள்ளவேண்டும் என்கிறது என? என்ன, ‘தன் பக்கல்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

4. பகட்ட - மயக்கச்செய்ய.

இளைக்கின்றேன்; ஆதலால், உரைக்கும்படியை இடராட்டியேன் நான் தாண்கின்றவேன்; அந்தோ! என்று கூட்டுக,

யோடு என் நிறத்தையும் பலகாலம் கூடவே சென்றுகிலும் மீட்டுக் கொள்ளுவதற்கு, பூலோகம் எல்லாம் அறியும்படி வாசல் கடந்து சென்றால் என்ற பழியைச் சுமங்தேன்; நல்ல நெற்றியையுடைய தோழி மார்களே! இனி நானித்தான் பயன் யாது? காலம் முடியுமத்துணை அல்லது, விளையேனுகிய நான் தளர்ந்து மீளமாட்டேன்; இதனை நீங்களே அனுபவத்தில் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

வி - சு :—கொள்வான் கூடச் சென்று பழி சுமங்தேன்; இனி நானித்தான் என்கி என்க. சூழ்ந்த முகில்வண்ணன் என்க.

ஆ :—மூன்றும் பாட்டு. ¹⁶ நாங்கள் சொல்ல மீண்டிலையாகி லும் எட்ட ஒண்ணுத விஷயமாகையாலே நாள் சென்றவாறே நீயே மீஞ்சுவதி: எங்கள் வார்த்தைக்கு மீண்டாயாக அமை யாதோ? என்ன, காலம் என்னும் ஒரு பொருள் முடிவு பெறி லும் நான் அவனைக் கண்டு அல்லது விடேன் என்கிறீர்.

காலம் இளைக்கில் அல்லால் - ² “பெரிய காலமானது நித் தியமாகும்; இதற்கு முடிவு இல்லை” என்கிற காலம் முடிந்து போமித்தனை அல்லது நான் இளைத்து மீஞ்சுகிறிலேன். ³ “பாம பதத்தில் இந்தக் காலம் பிரபு ஆக இல்லை” என்கிறபடியே, காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குகிலை கொண்ட காதலையுடைய நான் மீஞ்சுவதே என்பாள் ‘நான் இளைக்கின்றில்லை’ என்கிறீர். ‘கிடைக்க மாட்டாதது’ என்று லும் மீள ஒண்ணுத விஷயத்திலே கை வைக்கும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்பாள் ‘விளையேன்’ என்கிறீர். அன்றிக்கே, நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைச் செய்தேன் என்பாள் ‘விளையேன்’ என்கிறீர் என்னுதல். இப்போது இங்ஙனே சொன்ன யாகிலும் நீயே மேல் செய்யப்போகிறோய் என்ன, கண்டுகொண்மின் - நேரே காணக்கூடிய பொருளைப் பிறர் பக்கவிலே கேட்டு அறிய வேண்டுமோ? உன் துணிவு இதுவான பின்பு எல்லாரும் ஒருசேரப் பழி சொல்லுகிறார்களே? என்ன, ஞாலம்

1. “காலம் இளைக்கில் அல்லால் விளையேன் நான் இளைக்கின்றிலேன்” என்பதனைக் கடாகிறத்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறீர்.

2. சி இளையாலமக்குக் காரணம் யாது? என்ன, ‘பெரிய காலமானது’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறீர்.

“அங்கிர் பகவான் கால: நாங் தோல்ய”

என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 1. 2: 28.

3. “ந கால: தத்ர வை ப்ரபு:” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 10. 9;

அறியப் பழி சுமந்தேன் - இன்றே நான் பழி சுமந்தது ?
¹ “நாடும் இரைக்கவே” என்ற அன்றே பழி சுமந்திலேனே ?
‘பழி சுமந்தேன் என்னுமது வார்த்தையோ? பெண் தன்மைக் குரியதான் நாணத்தை நோக்கவேண்டாவோ?’ என்ன,

நல் நுதலீர் இனி நாணித்தான் என் - ² நம் அழுகு அழி வதற்கு முன்பு அன்றே அது நோக்கவேண்டுவது ? ³ உலகத் தில் பிரசித்தமாய் விட்டதாகில் இனி நாணி என்ன பிரயோ ஜனம் உண்டு ? ⁴ உங்கள் முகத்தில் ஏழில் அழியாதிருக்க என் முகத்தில் ஏழில் குடிபோனபடி கண்ணர்களே; இந்த நெடு வாசியைப் பார்த்து அன்றே வார்த்தை சொல்லுவது ? அது கிடக்க; அவன் அழுகு நம்மை நினைத்தபடி செய்ய ஒட்டாநின் நடோ என்கிறார்கள் மேல் :

நீல மலர் - நீலமான நிறைத்தையுடையதாய்ப் பரந்ததாய்.
நெடு - உள்ளிடற்கு அறியதாய். சோதி சூழந்த - பேரொளி யாலே சூழப்பட்டு. நீண்ட முகில் வண்ணன் - உள்ளிடற்கு அறியதாய் இருப்பது ஒரு காளமேகத்தின் நிறம்போலே இருக்கிற நிறத்தையுடையனுயிருக்கிற. கண்ணன் கொண்ட - அவ்வடிவைப் பிறர்க்கே ஆக்கி வைக்கும் அவன் கவர்ந்த. கோலம் வளையோடு மாமை கொள்வான் - அழிய வளையோடேகூட அவன் வாய் புற்றும் நிறத்தையும் மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக. எத்தனை காலமும் கூடச் சென்று - காலம் எல்லாம் கூடச் சென்றும். ஞாலம் அறியப் பழி சுமந்தேன், நன்னுதலீர் ! இனி நாணித்தான் என் ? என்க. அன்றிக்கே, நெடுங்காலம் கலவியின் பொருட்டுச் சென்று நாணித்தான் என் ? என்னுதல். (3)

1. “நாடும் இரைக்கவே” என்பது, திருவாய். 5. 3 : 10.

2. தோழிமார்களைப் பார்த்து “நன்னுதலீர்” என்கையாலே, தன் ஏழில் அழிந்தமை தோற்றுகையாலே அதனைத் திருவள்ளத்தே கொண்டு “இனி” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘நம் அழுகு’ என்று தொடங்கி.

3. “ஞாலம் அறியப் பழி சுமந்தேன்; இனி” என்று கூட்டுக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘உலகத்தில்’ என்று தொடங்கி.

4. “நன்னுதலீர்” என்று விலிக்கின்றவஞ்சுடைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘உங்கள் முகத்தில்’ என்று தொடங்கி,

787

கூடச் சென்றேன் இனிஎன் கொடுக்கேன் ?
 கோல்வளை நெஞ்சம் தொடக்கம் எல்லாம்
 பாடற் ரூழிய இழந்து வைகல்
 பல்வளை யார் முன் பாரிசு அ மின்தேன்;
 மாடக் கொடிமதிள் தெங்கு எந்தை
 வண்குட பால்நின்ற மாயக் கூத்தன்
 ஆடற் பறவை உயர்த்த வெல்போர்
 ஆழி வலவனை ஆத ரிததே.

போ - ரை :—மாடங்களையும் கொடிகள் கட்டிய மதில்களையும் முடைய அழகிய திருக்குளங்கை என்னும் திவ்விய தேசத்தில் மேற்குத் திக்கில் நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற வண்மையையுடைய மாயக்கூத்தனும், வெற்றிபொருந்திய கருடப்பறவையைக் கொடியிலே உயர்த்திய போரிலே வெல்லுகின்ற திருச்சக்கரத்தை வலக்கையிலே உடையவனுமான எம்பெருமாளை விரும்பிக் கலவியின் நிமித்தம் சென்றேன்; அழகிய வளை மனம் முதலானவைகள் எல்லாம் என் பக்கல் நின்றும் நீங்கி ஒழிய இழந்து, தங்கிய பலவகையான வளையல்களையுடைய இப்பெண்களுக்கு முன்னே நாணமும் நீங்கினேன்; இனி எதனைக் கொடுப்பேன்?

வி - ரு :—கூத்தனுகிய ஆழிவலவனை ஆதரித்துக் கூடச் சென்றேன்; கோல்வளை நெஞ்சம் தொடக்கம் எல்லாம் அற்று ஒழிய இழந்து பாரிசு அழிந்தேன்; இனி என் கொடுக்கேன் எங்கிருள் என்க.

ஈடு :—நான்காம் பாட்டு¹ உன் துணிவு இதுவாக, இன்னம் உள்ளவை முழுதும் இழுக்கிறூய் அன்றே என்ன, ‘இனி நான் எதனை இழுப்பது?’ என்கிறார்.

2 கூடச் சென்றேன் -நான் மூடிந்து ஒருதலையேயாம்படி கிட்டினேன் என்னுதல். அன்றிக்கே, கலவியின் பொருட்டுச் சென்று கிட்டினேன் என்னுதல். இனி என் கொடுக்கேன் -

1. “பாரிசுஅழிந்தேன், இனி என் கொடுக்கேன்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. “கூடச் சென்றேன்” என்றதற்கு இரண்டு விதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறோர். முதற் பொருளை, சரீரத்தை விட்டுப் பரமபத்திலே போய் அல்லேடே கூடும்படி சென்றேன் என்று விரித்து உரைத்துக்கொள்க,

¹ பண்டே எல்லாம் இழந்தபின்பு இனி ஏதனை இழப்பது? கோல் வளை நெஞ்சம் தொடக்கம் எல்லாம் பாடு அற்று ஒழிய இழந்து - அழகிய வளை, நெஞ்சு தொடக்கமானவை எல்லாம் என்பாடு அற்று வாசனையோடே போம்படியாக இழந்து. அவன் விழுதியைப் போலே ஆகும், இவள் பரிகரத்தின் பரப்பும் ஆதவின் ‘எல்லாம்’ என்கிறது. வைகல் பல்வளையார் முன் பரிசு அழிந்தேன் - கழற்றிப் பூணும் ஆபரணமும் இழவாத வர்கள் முன்பே, கழற்ற வேண்டாத ஆபரணமான பரிசு உண்டு - பிரகாரம் - நாணம்; அதனையும் இழந்தேன்.

மாடம் கொடி மதிள் தெங்குளங்தை - மாடங்க ளை யும் கொடியோடேகூடின மதிளையுமடைத்கான தெங்குளங்தை யிலே. வண் குடபால் நின்ற - அழகிதான மேலைப்பக்தத்திலே நின்ற. ² இதுவும் ஒரு பரத்துவத்திற்குக் காரணம் போலே. மாயம் கூத்தன் - ஆச்சரியமான செயல்களையுடையவன். ஆடல் பறவை உயர்த்த-சர்வேஸ்வரன் வாஹனம் என்னும் உவகையின் மிகுதியாலே களித்து ஆடானின் றுள்ள பெரிய திருவடியாலே தாங்கப்பட்டிருப்பானும். வெல் போர் ஆழிவலவளை ஆதரித்து-புக்க போரிலே வென்று அல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகேடுயடையனும் இருக்கிற சர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டு. மாடக்கொடிமதிள் தெங்குளங்தை வண்குடபால்ளின்ற, ஆடல் பறவை உயர்த்த, வெல்போர் ஆழிவலவனுன மாயம் கூத்தனை ஆதரித்துக் கூடச் சென்றேன்; கோல்வளை நெஞ்சம் தொடக்கம் எல்லாம் பாடு அற்று ஒழிய இழந்து வைகல் பல்வளையார் முன் பரிசு அழிந்தேன்; இனி என் கொடுக்கேன் என்று கூட்டுக.

(4)

1. “கூடச் சென்றேன்” என்பதற்கு அருளிச்செய்த இருவகையான பொருள்களில், முதற் பொருளைத் திருவளத்தே கொண்டு ‘பண்டே’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

2. மேலைப் பக்கத்தில் சிலையைச் சொன்னதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்திரு ‘இதுவும்’ என்று தொடங்கி,

788

ஆழி வலவனை ஆக ரிப்பும்
ஆங்கவன் நம்மில் வரவும் எல்லாம்
தோழியர் காள்! நம் உடைய மேதான்?
சொல்லுவ தோ இங்கு அரிய துதான்.
ஊழிதோறு ஊழி ஒருவன் ஆக
நன்குஉணர் வார்க்கும் உணரல் ஆகா
சூழல் உடைய சுடர்கொள் ஆதித்
தொல்லை அம் சோதி நினைக்கும் காலே.

போ - ரை :—வினைக்குமிடத்து, நன்கு உணர்வார்க்கும், காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் அறிய முயன்றுலும் இவ் விதமான தன்மையையுடையவன் என்று அளவிட்டு அறிய ஒன்றைத், அடியார்களை அகப்படுத்திக்கொள்ளும் சூழ்ச்சியாகிற செயல்களை யுடைய ஒளியோடுகூடிய ஆதியும், தொல்லை அம்சோதியுமான ஆழிவல வனை நாம் விரும்பிப் பணிதலும், விரும்பி வணக்கிய அளவிலே அவன் நாம் இருக்குமிடத்துக்கு வருதலும் ஆகிய இவை எல்லாம் தோழிமார்களே! நம் அளவதோ? ஆதலால், நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தையாகிற இது சொல்லத் தகாதது; நான் கேட்கத் தகாததுமாம்.

வி - கு :—“நம் உடையமே தான்” என்பதற்கு, நம் காரணமாகப் புதியனவாக ஏற்பட்டவை அல்லவே என்பது கருத்து. நன்கு உணர்வார்க்கும் ஊழிதோறு ஊழி ஒருவனுக உணரல் ஆகாச் சூழல் உடைய சுடர் கொள் ஆதி என்க. ஆதியும் சோதியுமான ஆழிவலவன் என்க. ஆதி - உலககாரணன்.

ஈடு :—ஜூந்தாம்பாட்டு. ¹ ‘வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்ட ஒன்றை விஷயத்திலே மிக்க ஈடுபாடு உடையையாய் எதற் குத் துக்கப்படுகிறுய்’ என்ன, ஆனாலும், அவனை அடைதலும் அவன்லே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுபவர் ஆதலும் ஆன இம் மரியாதை நம்மைத் தோற்றி உண்டாயிற்றே, தொன்று தொட்டு வருவது அன்றே? என்கிறார்கள்.

ஆழி வலவனை ஆதரிப்பும்-திருவாழியை வலவருகேயுடைய அனவனை அடைதலும். ஆங்கு - அடைகிற நிலையிலே. அவன்-

1. முதல் இரண்டு வரிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிக் கொள்கிறார்கள்.

¹ மேன்மையைப் போன்று சீர்மையைப்படையனாவன். நம்மில் வரவும் எல்லாம் - அடைந்த நாம் இருந்த இடங்களிலே வந்து ஏற்றுக்கொள்ளுகையுமாகிற இவை எல்லாம். தோழியர்காள்-என்னைப் போன்று இவ் விஷயத்திலே மூழ்கினவர்கள் அல்லீர்கோள்? நம் உடையமே தான் - நம் அளவதோ? அவனை அடைதலும், நாம் விரும்பியதை அவன் செய்கையுமாய்ப் போருகிற இது, நம்மைத் தோற்றிப் புதியதாக விட்டது ஒரு மரியாதையோ? சொல்லுவதோ இங்கு அரியதுதான்- பொருளின் தன்மை ஏதேனுமாய் இருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையோ அரியது! என்றது, தடைசெய்வார் இலர் என்னுதோன்றினவற்றைச் சொல்லக்கடவதோ? என்றபடி. அவன் கிட்ட அரியவனுய் இருக்கிறமை இல்லையோ என்ன, அதுதானும் நான் சொல்லக் கேட்க வேண்டாவோ உங்களுக்கு?

² நன்கு உணர்வார்க்கும் ஊழிதோறு ஊழி ஒருவன் என்று உணரல் ஆகா - எத்துணையேனும் அளவு கடந்த ஞானத்தையுடையராய் இருப்பார்க்கும், காலம் எல்லாம் கூடி அறியப் புக்காலும் அறியப் போகாது, இந்த விதமான சிறப்பைப்படையவன் என்று. சூழலுடைய - கிட்டினரை அகப் படுத்திக் கொள்ளுகைக்கு ஈடான விரகுகளையுடையனுய் இருக்கும். சுடர்கொள் - ஒளி முதலான எல்லை இல்லாத கல்யாணசுனங்களையுடையவன். ஆதி - உலகத்திற்குக் காரணன் ஆனவன். தொல்லை அம்சோதி - இயல்பிலே அமைந்ததாய், எல்லை இல்லாத ஒளி உருவமாய், மற்றை இனங்கட்கு வேறு பட்டதான் திவ்விய விக்ரஹத்தையுடையனுய் இருக்கும். நினைக்கும் கால் - அவன் பெருமையை ஆராயப் புகில்.

நினைக்கும்கால் நன்கு உணர்வார்க்கும் ஒருவனுக் கூழி தோறு ஊழி உணரல் ஆகாச் சூழலுடைய சுடர்கொள் ஆதித் தொல்லை அம் சோதி ஆழிவலவனை ஆதரிப்பும், ஆங்கு அவன் நம்மில் வரவும் எல்லாம், தோழியர்காளா! நம் உடையமேதான், சொல்லுவதோ இங்கு அரியது தான்? என்று கூட்டுக. என்

1. “நம்மில் வரவும்” என்றதைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘மேன்மையை’ என்று தொடக்கி அருளிச்செய்கிறோர்.

2. “உணர்ந்தார்க்கு உணர்வுஅரியோன்” என்ற பாடற் பகுதியையும், (திருக்கோவையார்) அதற்குப் பேராசிரியர் எழுதிய உரையையும் இங்குப் படித்தறிதல் தகும்.

மது, ¹விலக்ஷனை வஸ்துவே சுலபமானால், பற்ற அடுக்குமோ? விட அடுக்குமோ? என்கிறார்கள் என்றபடி. (5)

789.

தொல்லை அம் சோதி நினைக்கும் கால்னன்

சொல்லள வன்று இமை யோர் த மக்கும்
எல்லை இலாதன கூழ்ப்புச் செய்யும்

அத்திறம் நிற்க எம் மாமை கொண்டான்
அல்ல மலர்த்தன் துழாயும் தாரான்

ஆர்க்கிடு கோ இனிப் பூசல்? சொல்லீர்
வல்லி வளவயல் சூழ்கு டந்தை

மாமலர்க் கண்வளர் கின்ற மாலே.

போ - ரை :— நினைக்கு மிடத்து அவனுடைய இயல்பரன அழகிய அந்த ஒளியானது என்சொல்லில் அடங்குமது அன்று; பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கும் அளவுஇல்லாத ஜெயத்தைச் செய்யானிற்கும்படி யான அப் பெரிய மேன்மை நிற்க, வல்லிக்கொடிகள் நிறைங்த வளப் பத்தையுடைய வயல்கள் சூழ்ந்த திருக் குடங்கதயில் திருக்கண்வளர் கின்ற திருமாலானவன், என் அழுகைக் கொண்டான்; தாதுக்களை யுடைய மலர்ந்த குளிர்ந்த திருத்துழாயும் தருகின்றன இலன்; இப் படியான பின்பு, யாரை நோக்கி யான் முறையிடக் கடவேன்? சொல் லுங்கோள் என்கிறார்கள்.

வி - கு :— கூழ்ப்பு - ஜெயம். பூசல் - ஓலி; முறையிடு. மால் மாமை கொண்டான், துழாயும் தாரான், பூசல் ஆர்க்கு இடுகோ? சொல்லீர் எனக்க. குடங்கத - கும்பகோணம்.

ஈடு:— ஆஜும்பாட்டு. “நீ சொல்லுகிறபடியே எளியன் அல்லன், அரியன்” என்ன, ‘எளியனுகிலும் அரியனுகிலும் தன்னை ஒழியச் செல்லாதபடி நம்மைப் புகுரா நிறுத்தினவன் வாசவிலே

1. “நினைக்குங்கால்” என்று தொடங்கி, முன்னே பரத்துவத்தைச் சொல்லி, பின்னர் நீர்மையை - எளிமையைக் கூறியதற்கு, பாவம் அருளிச் செய்கிறார் ‘விலக்ஷனவஸ்து’ என்று தொடங்கி. விலக்ஷனவஸ்து - உயர்வற உயர்ந்த பொருள்.

2. “அத்திறம் நிற்க எம் மாமை கொண்டான், ஆர்க்கு இடுகோ இனிப் பூசல் சொல்லீர்” என்பது போன்றவைகளைக் கடாகவித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறார். “குடங்கத மலர்க் கண் வளர்கின்ற” என்றதனை நோக்கி ‘எளியனுகிலும்’ என்றும், “இமையோர் தமக்கும்” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘அரியனுகிலும்’ என்றும் அருளிச் செய்கிறார். “மால்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றிச் ‘சம்பங்தம் இல்லாதோர்’ என்கிறார்.

கூப்பிடாதே, சம்பந்தம் இல்லாதோர் வாசவிலேயோ கூப்பிடுவது ?” என்கிறான்.

நினைக்கும்கால் தொல்லை அம் சோதி -¹ ஆராயப்புக்கால், மற்றை இனங்கட்கு எல்லாம் வேறுபட்ட விக்கிரஹத்தை யடிடயவன். என் சொல் அளவு அன்று - அவனுடைய வைலக்ஷண்யம், என்னுடைய பேச்சின் அளவு அன்று. என்றது, நான் ஓர் அபலீ இருந்து சொல்லும் அளவோ அவன் பெருமை? என்றபடி. இமையோர் தமக்கும் எல்லை இலாதன கூழ்ப்புச் செய்யும் -² “எத்துணையேனும் மேம்பட்ட ஞானத்தை யடிடயரான பிரமன் முதலானேர்கட்கும் அளவு இறந்த ஜெயங்களைச் செய்யாநிற்கும்.”³ “இந்தப் பிரமனும் எந்தப் பரம பதத்தை அறியாது இருக்கிறானே”, என்றும், “ஒரிடத்திலும் ஒருவனும் அறியப்படுகிறான் இல்லை” என்றும்வருகிறபடியே. அன்றிக்கே, இமையோர் என்கிறது, நித்திய சூரிகளையாய், அவர்கள்⁴ சூட்டு நன் மாலைகள் தூயனாந்தி நிற்க, தான் ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடு உண்ணப் போரும்படியை என்னவுமாம். அத் திறம் நிற்க எம் மாமை கொண்டான்- அம் மேன்மையும் கிடக்கச்செய்தே, தன் அழகு முதலாயினவற்றைக் காட்டி என் நிறத்தைக் கொண்டான்.⁵ “என்னேடே இட்டூ கொண்டு அல்லதுதரியாதானுய, நம்முடைய நிறத்தைக் கொண்டது தன் னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதே அன்றே?

1. “நினைக்கும்கால் அம் சோதி” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறார் ‘ஆராயப் புக்கால்’ என்று தொடங்கி.

2. “தமக்கும்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘எத்துணையேனும்’ என்று தொடங்கி அருளிச் செய்கிறார். ‘ஜெயங்கள்’ என்றது, அறியாமைகளை.

3. ஜெயங்களைச் செய்யும் என்பதற்கு இரண்டு பிரமாணங்கள் காட்டுகிறார் ‘இந்த’ என்று தொடங்கியும், ‘ஒரிடத்திலும்’ என்று தொடங்கியும்.

“யங்காயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி பரமம் பதம்”
என்பது, ஶ்ரீ வீஷ்ணுபுரா. 1. 9 : 59.

“தவாந்தராத்மா மம ச யேசாஂபே தேஹிலம்ஜ்ஞகா:

ஸ்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூதோஸள ந க்ராஹ்ய: கேந சித் க்வசித்”
என்பது, பாரதம் மோகாதரம். 179 : 4. இது, பிரஹ்ம ருதர சமவாதத்தில் உருத்திரனை நோக்கிப் பிரமன் கூறியது.

4. திருவிருத்தம். 21.

5. ‘சம்பந்தம் இல்லாதோர் வாசவிலேயோ கூப்பிடுவது’ என்று உபகாரம் சொல்லி, “மாமை கொண்டான்” என்று அபகாரம் சொல்லுவான் என்? என்ன, ‘என்னேடே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். இட்டூ - விவாதம்.

அல்லி மலர்த் தன் துழாயும் தாரான் - நம் நிறத்தைக் கொண்டால் தன்னேடு சம்பந்தம் உள்ளது ஒன்றைத் தந்து நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கலாம் அன்றே, அது செய்கின்றிலன்.

அது செய்தானுகில் பூவுக்கு இட்டோம் போலும் என்று இருக்கலாமே. இனிப் பூசல் ஆர்க்கு இடுகோ சொல்லீர்-நம்மை நவிந்தவன் வாசவிலே கூப்பிடாதே யார் வாசவிலே கூப்பிடு வோம்? சொல்லீர்கோள்! வல்லி வளம் வயல் சூழ் குடந்தை மா மலர்க் கண் வளர்கின்ற மால்-பூங்கொடி படர்ந்த சோலை களும், வளவிதான் வயல் களும் சூழ்ந்த திருக் குடந்தையிலே திருக்கண்வளர்கின்ற சர்வேஸ்வரன். மா மலர்க் கண் வளர்கின்ற மால் - சம்பந்தம் உள்ளவன். மலர்ந்த தாமரைப் பூப் போலே இருக்கிற கண் என் அளவில் அலரக் காண்கின்றி வேண். என்றது, விசேஷ கடாக்ஷம் செய்யக் காண்கின்றி வேண் என்றபடி. கூக்குரல் கேட்க அண்ணமயில் இருப்பவன் ஆதவின், “குடந்தை மா மலர்க் கண் வளர்கின்ற” என்கிறுள்.

வல்லி வளவயல் சூழ் குடந்தை மா மலர்க் கண் வளர்கின்ற மால், தொல்லை அம் சோதி என்று தொடங்கி, ஆர்க்கு இடுகோ இனிப் பூசல் சொல்லீர் என்று முடிக்க. (6)

790.

மால்அரி கேசவன் நார ணன் சி

மாதவன் கோவிந்தன் வைகுந்தன் என்றுஎன்று ஓலம் இடங்கைப் பண்ணிவிட் டிட்டு

ஒன்றும் உருவும் சுவடும் காட்டான் ஏலம் மலர்க்குழல் அன்கை மீர்காள்!

என்னுடைக் தோழியர் காள்! என் செய்கேன்? காலம் பலசென்றும் காண்பது ஆணை உங்களோடு எங்கள் இடையில் லையே.

1. தந்தானுகில் தரம் ஆமோ? என்ன, ‘அது’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். ‘பூவுக்கு இட்டோம் போலும்’ என்றது, காமுகர் காமிக்களுக்கு இட்டது என்றபடி. பூவுக்கு இட்டோம் என்று, காமிக்களுக்கு இட்டதை. பூவுக்கு இட்டோம் என்று சங்கேதச்சொல். இத் தால் அவன் திருத்துழாய் தந்தானுகில், நாமும் பூவுக்கு இட்டது என்று இருக்கலாம் என்பது கருத்து’ என்பது ஈட்டின் அரும்பதம். இந்த வாக்கியம் ‘பூவுக்கு இட்டான் போலும்’ என்று இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

பொ - ரை :—மாலே ! அரியே ! கேசவனே ! நாரணனே ! பூநி மாதவனே ! கோவிந்தனே ! வைகுந்தனே ! என்று என்றே கூப்பி இம்படி என்னைச் செய்து கைவிட்டு, ஒரு வகையாலும் உருவத்தையும் தன்னைக் கிட்டுவதற்குரிய அடையாளத்தையும் காட்டான் ; வாசனை பொருந்திய மலர்களைத் தரித்த தாய்மார்களே ! என்னுடைய தோழி மார்களே ! நான் என்ன செய்வேன் ? பலகாலம் சென்றுகிலும் காணக் கடவேன் ; இது ஆனை ; இந்த உறுதியைக் குலைக்கப் பார்க்கிற உங்களோடு எனக்கு ஒரு வித சம்பந்தமும் இல்லை ; ஆதலால், என்னேடு பேசவேண்டாம்.

வி - ரூ :—விட்டிட்டு : ஒரு சொல்லாகக் கோட்டுமாம். இடை - உறவு.

ஈடு :—ஏழாம் பாட்டு. ¹ அவனைக் கண்டு முடிகை அரிது, விடவல்லையே என்று உறவுமுறையார் அலைக்க, அவன் குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலம் எல்லாம் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டு அல்லது விடேன் ; அதற்கு விரோதிகளான உங்களுடைய சம்பந்தம் எனக்கு வேண்டா என்கிறீர்.

மால் - அடியார்கள் பக்கல் வியாமோகமே வடிவாகவுடையவன். ² பொய்க்கிண்ற ஞானம் தொடங்கி, இவ்வளவும் வரக் கூப்பிடச் செய்த வியாமோகம். அரி - விரோதிகளை அழிக்கும் தன்மையன். கேசவன் - காலம் எல்லாம் அநுபவியானின்று ஒன்றைத் தெரிந்து நீண்ட மயிர்முடியையுடையவன். நாரணன் - அடியார்களிடத்தில் அன்பையுடையவன். சீ மாத வன் - அதற்கு அடியான திருமகள்கேள்வன் ஆனவன். கோவிந்தன் - அவளுடைய சேர்த்தியாலே அடியார்கட்குக் கையாளாய் இருக்குவன். வைகுந்தன் - இவற்றிற்கு எல்லாம் அடியான மேன்மையையுடையவன். என்று என்று - எப்பொழுதும் ஓலம் இட - ³ காரியப்பாடு அறக் கூப்பிடும்படி.

1. “காலம் பல சென்றும் காண்பது ஆனை ; உங்களோடு எங்கள் இடை இல்லை” என்பதைனக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறீர். முடிகைதலைக் கட்டுதல் ; முடித்தல்.

2. வியாமோகத்தை ஈது என்று காட்டுகிறீர் ‘பொய்க்கிண்ற’ என்று தொடங்கி.

3. “என்று என்று ஓலம் இட” என்றதனால் ‘காரியப்பாடு அறக் கூப்பிடும்படி’ என்கிறீர். காரியப் பாடாவது, புகழ் இலாபம் பூசை முதலிய வற்றிலே விருப்பம்.

என்னைப் பண்ணி - ¹“வனத்தில் வசிப்பதற்காகவே படைக்கப் பட்டாய்” என்கிறபடியே, இதுவே யாத்திரையாகச் செய்து. விட்டு-என்னைத் தன் பக்கவில் நின்றும் பிரித்து. இட்டு-அறிவு இல்லாத பொருளைப் போன்று பொகட்டு. ஒன்றும் உருவும் ² சுவடும் காட்டான் - தன் வடிவைக் காட்டுகிறிலன். தான் இருந்த இடத்திற்கு ஓர் அடையாளம் காட்டுகிறிலன். என்றது, ³“கோபிகைகள் நடுவே தோன்றினுன்” என்கிறபடியே, வடிவைக் காட்டுதல்; ஸ்ரீராமனுடைய ஆஸ்ரமத்தில் ஸ்ரீபரதாழ் வானுக்கு ஒமப்புகை முதலானவைகள் அடையாளமானாற் போலே, இருந்த இடத்துக்கு ஓர் அடையாளம் காட்டுதல் செய்கிறிலன் என்றுபடி.

ஏலம் மலர்க் குழல் அன்னைமீர்காள் - ⁴ நீங்கள் பண்டு இருக்குமாறுபோலே நான் உங்களை என்று காணக்கடவேன்? ஏலம் மலர்-ஏலம்போன்று கமமுகிற வாசனையையுடைய மலர். என்னுடைத் தோழியர்காள் - ⁵ உங்களுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்குமது இல்லை. என் பிரியமே அன்றே உங்களுக்கு உத் தேசியம். என் செய்கேன் - ஓர் அடையாளமும் காணுத நான் இனி எதனைச் செய்வேன்? எங்களைக் கேட்கில், விட அடிக்கும் என்ன, காலம் பல சென்றும் காண்பது - காலம் எல்லாம் கூட வாகிலும் கண்டு அல்லது மீளேன். அது, செய்து தலைக்கட்டலாவது ஒன்று அன்று காண்ன என்ன, ஆணை - ⁶ விடுகிறவர்கள் ஆணை இடாள் அன்றே, பற்றுகிறவன்மேல் ஆணை இடுகிறார்கள். இப்படித் துணியச் செய்தேயும், ஹிதம் சொல்லத் தொடங்கி னாகள் : உங்களோடு எங்கள் இடை இல்லை - உங்களோடு எங்கு ஒரு சம்பந்தம் இல்லை; எங்கு நீங்கள் ஹிதம் சொல்ல வேண்டா என்கிறார்கள்.

(7)

1. “ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வகவாஸரய ஸ்வதுரக்தீ ஸ-ஸ்ருஜ்ஜீகே ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஜி: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி”
2. சுவடு - அடையாளம்.
3. அட்படிக் காட்டின இடத்திற்கு இரண்டு பிரமாணங்கள் காட்டுகிறார். ‘கோபிகைகள்’ என்று தொடங்கும் பொருளையுடைய சுலோகத்தை 15-ஆம் பக். காண்க.
4. இப்பொழுது ஏல மலர்க் குழலராய் இருக்கின்றார்களோ? என்ன, ‘நீங்கள்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.
5. “என்னுடை” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘உங்களுக்கு’ என்று தொடங்கி.
6. யார்மேல் ஆணை இடுகிறது? என்ன, ‘விடுகிறவர்கள்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

இடை இல்லை யான்வ ளர்த்த கிளிகாள் !
 பூவை கள்காள் ! குயில்காள் ! மயில்காள் !
 உடையநம் மாமையும் சங்கும் நெஞ்சும்
 ஒன்றும் ஒழிய ஒட்ட டாது கொண்டான்
 அடையும் வைகுந் தமும் பாற் கடலும்
 அஞ்சன வெற்பும் அவை நணிய
 கடை அறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னை
 அன்றி அவன் அவை காண்கொடானே.

பொ - ரை :—யான் வளர்த்த கிளிகாள் ! பூவைகாள் ! குயில் காள் ! மயில்காள் ! நம்முடைய அழகும் சங்கவளையலும் நெஞ்சமும் ஆகிய இவற்றில் ஒன்றும் நம்மிடம் தங்க ஒட்டாது கவர்ந்துகொண்ட சர்வேர்வரன் இங்கிருந்து சேன்று சேர்ந்திருக்கின்ற பீவைகுண்டமும் திருப்பாற்கடலும் திருவேங்கடமலையுமாகிய அவை அண்மையில் இருக்கின்றன ; பாசங்கள் நம்மைவிட்டு அடியோடு நீங்கினபின் அன்றி அவன் அவற்றைக் காணக் கொடான் ; ஆதலால், உங்களோடு எனக்கு ஒருவித சம்பந்தமும் இல்லை என்கிறோன்.

வி - கு :—பூவையும் கிளியும் வெவ் வேறுனவை. சங்கு - சங்க வளையல். பாசங்கள் கடை அற விட்ட பின்னை அன்றி அவன் அவை காண் கொடான் ; ஆதலால் இடை இல்லை என்று கூட்டுக.

ஏடு :— எட்டாம் பாட்டு.¹ கிளிகள் தொடக்கமான விளையாட்டுக் கருவிகளில் தனக்கு உண்டான விருப்பம் இன்மையைக் சொல்லுகிறோன்.

இடை இல்லை - என் பக்கல் உங்களுக்கு ஓர் இடம் இல்லை. யான் வளர்த்த கிளிகாள் - ² பழமைகொண்டு பின் நாட்டுகின் தீர்கோள் அன்றே நீங்களும். பூவைகள்காள் குயில்காள் - ³ முன்பு இவள் ஆதரித்தவை, அவனுடைய விளையாட்டுக் கருவிகளிலும் குவால் அன்றே ; அவை எல்லாவற்றிலும் நசை அற்றபடி. எல்லாவற்றிலும் நசை அற்ற படிக்குக் காரணம் சொல்லுகிறோன் மேல் : உடைய நம் மாமையும் சங்கும் நெஞ்சும்

1. முதல் அடியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.
2. “யான் வளர்த்த” என்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பழமை’ என்ற தொடங்கி.
3. “கிளிகாள்” என்பது போன்றவற்றிலுள்ள பண்ணைக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘முன்பு’ என்று தொடங்கி. குவால் - கூட்டும்.

ஒன்றும்¹ ஒழிய ஒட்டாது கொண்டான் - நம்முடைத்தான் நிறமும், வளையும், நெஞ்சும் ஆசிய புறப் பொருள்களோடு உட்பொருள்களோடு வாசி அற நம்பக்கல் ஒன்றும் எஞ்சாதவாறு கைக்கொண்டவன்.

அடையும் வைகுந்தமும் - சேரும் பரமபதமும். இத்தலையில் உள்ளன எல்லாம் நேராகக் கொண்டு, எட்ட ஒண்ணுத நிலத்திலே போய்ப் பாரித்து வெற்றி கொண்டாடி இருந்தான் என்கை. பாற்கடலும் - அதனேடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். அஞ்சன வெற்பும்-திருமலையும். பரமபதத்தோடு ஒக்கச் சொல்லாய்திருக்கிறதாயிற்று. அவை நணிய-பிராப்பிய பூமியானவை கிட்டிற்றினா. ஆனால், அதுபவிக்கத் தட்டு என்ன? என்ன, அவன் சுணையுடையவன்; புறம்பேயும் ஒரு விஷயத்திலே நசை கிடக்கத் தனது அநுபவத்தைக் காட்டிக் கொடான். கடை அறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னை அன்றி அவன் அவை காண்கொடான் - பின் நாட்டாதபடி வாசனையோடு புறத்திலே உள்ள ருசி போனால் அல்லது போகஸ்தானங்களைக் காட்டிக் கொடான்.

² மேலே, “வணங்குமாறு அறியேன்” என்று பிராபக ஆபாசங்களை விட்டார்; இங்கே, பிராப்பிய ஆபாசங்களை விடுகிறார். (8)

792.

காண்கொடுப் பான் அலன் ஆர்க்கும் தன்னைக்
³கைசெய்யப் பாலதோர் மாயம் தன்னால்
 மாண்குறள் கோலம் வடிவு காட்டி
 மன் னும் விண் னும் நிறைய மலர்ந்த
 சேண்கடர்த் தோள்கள் பல த ழழுத்த
 தேவ பிராற்கு என் நிறைவி னேடு
 நாண்கொடுத் தேன் இனி என் கொடுக் கேன்
 என் னுடை நன் னுதல் நங்கை மீர்காள் !

1. ஒழிய ஒட்டாது - எஞ்சாதவாறு.
2. இத் திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையிலே, ‘இத் திருவாய்மொழி பிராப்பியத்திலே நோக்கு’ என்று அருளிசெய்ததனை இங்கே காட்டுகிறார் ‘மேலே’ என்று தொடங்கி. ஆபாசங்கள் - போலிப் பொருள்கள்.
3. “கைசேயற்பாலதோர் மரயந் தன்னுல்” என்றும் பாடும்.

போ - ரை :—என்னடை நல்நுதல் நங்கைமீர்காள்! எத்துணை ஞானத்தையுடையவர்கட்கும் தன்படிகளைக் காட்டிக்கொடாத தன்மையன்; மாயத்தாலே, சித்திரத்திலே எழுதுவதற்கு முடியாததான் அழகையுடைய மாட்சிமை பொருங்திய வாமன வடிவத்தைக் காட்டி, குலோகமும் மேல் உலகங்களும் விம்மும்படி வளர்ந்த நீண்ட ஒளியை யுடைய கல்பக தரு பணித்தாற் போலே தழைத்த பல தோள்களை யுடைய தேவ பிரானுக்கு என் நிறைவினேனுடு நானத்தையும் கொடுத் தேன்; இனி எதனைக் கொடுக்கேன்?

வி - ரு :—ஆர்க்கும் தன்னைக் காண் கொடுப்பான் அல்லன் என்றும், மாயம் தன்னால் கைசெய் அப்பாலது ஓர் கோலம் மாண் குறள் வடிவு காட்டி என்றும் கூட்டுக் கைசெய்தல்-கையால் எழுதுதல். மாண் - பிரமசாரியுமாம்.

சுடு :—ஒன்பதாம் பாட்டு. ¹ இதுவே துணிவாகில் ஆத்மா வையும் ஆத்மாவோடு சம்பந்தப்பட்டபொருள்களையும் நேராக இழக்கிறும் அன்றே² என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, ‘முன்பே அடைய இழந்திலேனே? இனி எதனை இழப்பது?’ என்கிறுள்ளது.

ஆர்க்கும் தன்னைக் காண் கொடுப்பான் அலன்-தம் முயற் சியாலே காண நினைப்பார் எத்தனையேனும் அளவற்ற ஞானத்தையுடையரேயாகிலும், தன்னைக் காட்டும் தன்மையன் அல்லன். மாயம் தன்னால் கைசெய் அப்பாலது ஓர் கோலம் மாண் குறள் வடிவு காட்டி - மாயத்தால், ³கைசெய்கைக்கு அப்பால தான் அழகையுடைய வாமனவடிவைக் காட்டி. மாயமாவது, உபயவிழுதிகளையுடையனான தான் ஒன்றும் இல்லாதானுய் வருகையும், திருமகன் கேள்வனுன தன்னை இரவலன் ஆக்கு கையும், சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளந் து கொள்ளுகையுமாம். மாயம் - வஞ்சனை. கைசெய்கை என்பது ‘கைசெய்’ எனக் கண்டக் குறைந்து நிற்கிறது. அளவிடற்கு அரிய பெருமையுடைய தான் இரப்பிலே தகண் ஏறின வரமனா வேடத்தைக் கொண்டான் ஆதவின் ‘மாண்குறள்வடிவு’ என்

1. மூன்றும் அடியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “கைபுனைந்த இயற்றாக் கவின்” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை. “ஒவியத்து எழுத ஒண்ணு உருவத்தாய்” என்பது கம்பராமாயணம். “எழுத அரிய பெருமான் என்று எண்ணாது எழுதி இருந்தேனே” என்பது, திரு அரங்கக் கல்பகம்.

சிறூர். இப்படி¹ அழிவுக்கு இட்ட வடிவுக்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டி இருத்தவின் ‘கோல வடிவு’ என்கிறூர். மஹாபவியை வஞ்சிக்கைக்காக இயற்கையான அழகையுடைய மாண் குற ளான் வடிவைக் காட்டினான் ஆதவின் ‘காட்டி’ என்கிறூர். இனி, ‘மாயம் தன்னால்’ என்பதனை, ‘கோலம்’ என்பதற்கு அடைமொழி ஆக்குதலுமாம். இனி, கைசெயற் பாலது ஓர் கோல வடிவு என்பதற்கு, சித்திரம் உயிர்பெற எழுதினற் பேரலே இருந்துள்ள கோல வடிவு என்று பொருள் கூறலுமாம்.

மன்னும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த - கையிலே நீர் விழுந்த உடனே எல்லா உலகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. சேண் சுடர்த் தோள்கள் பல தழைத்த-நீண்டுள்ளியையுடைத்தாய், கல் பக தரு பணித்தாற் போலே பலதோள்களையுடையவன். தேவ பிராற்கு - இந்திரன் இழுந்த இராச்சியத்தைக் கொடுத்துத் தேவர்களுக்கு உபகாரத்தைச் செய்தவனுக்கு. என் நிறைவி னேடு நான் கொடுத்தேன்²-நான் இரண்டு இராச்சியம் இழுந்தேன். இந்திரன் இராச்சியம் பெற்றுப் பேரனுன்; மஹாபவி ஓளதார்யம் பண்ணிப் போனுன்; நான் எனக்கு எல்லாச் செல்வமுமான அடக்கத்தையும் நான் த்தையும் இழுந்தேன். இனி என் கொடுக்கேன் - இனி எதனைக் கொடுப்பேன்? என் னுடை நல்நுதல் நங்கைமீர்காள் - ³ துக்கம் அறியாமையாலே அழிலும் குறைவற்று, எல்லாம் நிறைந்தவர்களாய், எனக்கு ஹிதம் சொல்லலாம் அன்றே உங்களுக்கு.

மேலே நான்காம் பாகுரத்திலே, “இனி என்கொடுக்கேன்?” என்று சொல்லிற்று; அதற்கும் இதற்கும் வாசி என்? என்னில், பெரிய திருவடிமுதுகில் இருப்பிலும், கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக் கூத்தனை ஆதரித்துக் கலக்கச் சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழுவு

1. அழிவுக்கு இட்ட வடிவுக்கு - தன் மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுகிறைக்காகக் கொண்ட வடிவுக்கு.

2. “நிறைவும் நானும்” என்று இரண்டு ஆகையாலே, ரசோக்தியாக ‘நான் இரண்டு இராச்சியம் இழுந்தேன்’ என்கிறூர். விவரணம் செய்கிறூர் ‘இந்திரன்’ என்று தொடங்கி.

3. “நல்நுதல் நங்கைமீர்காள்” என்று விளிக்கிறவருடைய மனோ பாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘துக்கம்’ என்று தொடங்கி.

அதில் ; ஸ்ரீவாமனனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்ற மஹாபலியைப் போலே எல்லாவற்றையும் இழந்தேன் என் கிறது இப்பாசுரத்தில். (9)

793.

என்னுடை நன்னுதல் நங்கை மீர்காள் !

யான்திவிச் செய்வதென் ? என்னெந்து என்னை நின்னிடை யேன் அலேன் என்று நீங்கி

நேமியும் சங்கும் இருகைக் கொண்டு

¹பன்னெடும் சூழ்சுடர் ஞாயிற் ரேடு

பான்மதி ஏந்தி ஓர் கோல நீல

நன்னெடும் குன்றம் வருவது ஒப்பான்

நாண்மலர்ப் பாதம் அடைந்த துவே

போ - ரூ :—என்னுடைய நல்நுதல் நங்கைமீர்காள் ! நான் இனிச் செய்வது யாது? என் மனமானது என்னைப் பார்த்து உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்லி நீங்கி, சக்கரத்தையும் சங்கையும் இரண்டு கைகளிலே ஏந்திக்கொண்டு, நீண்டு சூழ்ந்த பல சுடர் களையுடைய சூரியனையும் வெண்மை பொருந்திய சந்திரனையும் ஏந்தி ஓர் கோல நீல நல் நெடுங்குன்றம் வருவதைப் போன்று விளங்குகின்ற எம்பெருமானுடைய நாண்மலர் போன்ற திருவடிகளை அடைந்தது என்றவாறு.

வி - சு :—என் நெஞ்சு நீங்கி நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்தது என்க. கேமியும் சங்கும் இருகைக்கொண்டு குன்றம் வருவது ஒப்பான் நாண்மலர்ப் பாதம் என்க. நேமிக்கு, ஞாயிறும், சங்கிற்குப் பால்மதியும், எம்பெருமானுக்குக் கோல நீல நன் நெடுங் குன்றமும் உவமைகள்.

ஈடு :—பத்தாம் பாட்டு.² எல்லாம் செய்தாலும், உன் ஹிதத் தையே நாடுகின்றவர்களான எங்கஞ்சைய வார்த்தைகளைக்

1. “விரிகதிர் ஞாயிறும் திங்களும் விளக்கி

இருமருங் கோங்கிய இடைநிலைத் தானத்து

மின்னுக் கொடி உடுத்து விளக்குவிற் பூண்டு

நன்னிற மேகம் நின்றது போவப்

பகை அணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்

தகைபெறு தாமரைக் கையில் ஏந்தி”

என்பது, சிலப்பதிகாரம்.

2. “என் நெஞ்சு நாண்மலர்ப் பாதம் அடைந்தது” என் நத்னை கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

கேட்க வேண்டுங்கான் என்ன, ‘நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை களைக் கேட்கைக்கு நெஞ்சு வேண்டுமே; அது அவன் பக்கல் போயிற்று’ என்கிறோன்.

என்னுடை நல் நுதல் நங்கைமீர்காள் - எனக்கு உறவு முறையரான நீங்கள் வடிவமுகிலும் பெண்ணமையிலும் குறை வற்று இருக்கையாலே துக்கம் இல்லாதவர்களாய் இருந்தீர் கோள். யான்-எல்லாம் இழந்த துக்கம் உடையவளாக இருக்கிறேன் நான். இனிச் செய்வது என் - இப்படியான பின்பு, எதனைச் செய்வேன்! ¹ இவற்றை மீட்கவோ, அவனை நியமிக்கவோ? எல்லா அளவிலும் தரித்து இருக்க வேண்டாவோ? என்ன, அதற்கும் நெஞ்சு வேண்டாவோ? என்கிறோன். என் நெஞ்சு-எல்லாங்களிலும் எனக்கு அடங்கிஇருக்கிற நெஞ்சு. என்னை - தன்னைக்கொண்டு பிழைக்க இருக்கிற என்னை. நின் இடையேன் அலேன் என்று நீங்கே - உன்னேடு எனக்கு அடைவு இல்லை என்று அகன்று. ² “இராவணனுக்குப் பின் பிறந்த விடீஷனான் இவ்விதமாகக் கடுஞ் சொற்களை இராவணைப் பார்த்துக் கூறி, எவ்விடத்தில் இலக்குமண்ணேடு கூட இராமன் இருந்தானே அவ்விடத்தில் சிறிது காலத்தில் வந்து சேர்ந்தான்” என்கிறபடியே, செய்து போயிற்றுச் சம்பந்தம் சொல்லி மீட்க ஒண்ணுதபடி. ³ “என்னுலே நன்கு விடப்பட்டது” என்று போயிற்று. ‘உங்களுக்கு நான் நின்ற நிலை அன்றே, என் நெஞ்சு எனக்கு அவ்வருகே போனபடி.

நேமியும் சங்கும் இருக்கைக் கொண்டு பல் நெடும் சூழ் சுடர் ஞாயிற்றேடு பால் மதி ஏந்தி ஓர் கோலம் நீலம் நல்நெடும் சூன் றம் வருவது ஒப்பான் நான் மலர்ப்பாதம் அடைந்தது - பின் தொடர ஒண்ணுதபடி கடலிலே ஆயிற்றுப் புக்கது. நேமியும்

1. :‘இவற்றை’ என்றது, மேற் பாகரத்தில் கூறிய நானும் நிறையும் என்னுமலற்றை.

2. அகன்றதன் சரமாவதியை அருளிச்செய்கிறோர் ‘இராவணனுக்கு’, என்று தொடக்கி. சரமாவதி - முடிந்த நிலம்.

“இதி உக்த்வா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவனஞ்சூஜி
ஆஜகாம முஹ-அர்த்தேங யத்ர ராயி ஸலக்ஷ்மணீ”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 17: 1.

3. “ஸங்கயஸ்தம் மயா” என்பது, பிரமாணம்.

4. “உங்களோடு எங்கள் இடை இல்லை” என்று நான் போயினமை போன்று, என் நெஞ்சும் என்னைவிட்டுப் போயிற்று என்கிறோர் ‘உங்களுக்கு’ என்று தொடக்கி.

சங்கும் இரு கைக் கொண்டு - வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி இருக்கிற இரண்டு கைகளிலும் ஆழ்வார் களைத் தரித்து. பல் நெடும் சூழ் சுடர் ஞாயிற்றோடு பால் மதி ஏந்தி - பலவாய் தூரப் போய் எங்கும் ஒக்க பரவக் கூடியன வான ஒளிகளையுடைய சூரியனேடே பாலோடு ஒத்த ஒளியை யுடைய சந்திரனை ஏந்தி. ஓர் கோலம் நீலம் நல் நெடும் குன்றம் வருவது ஒப்பான் - அந்த ஒளிகளுக்குப் பரபாகமாய், மற்றை இனங்கட்கு வேறுபட்டதாய், கண்டார் கண் குளிரும் படி நீலமாய்,¹ மற்றும் சொல்லப்படாத அழகுகளை உடைத்தாய், அளவிடற்கு அரியதாய் இருப்பது ஒரு மலை நடந்து வருமாறு போலே ஆயிற்று, ஆழ்வார்களை எந்திக்கொண்டு உலாவும்படி. நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்ததுவே-செவ்விப் பூவிலே வண்டு படிந்தாற் போலே சேர்ந்தது; யான் இனிச் செய்வது என்?

(10)

794.

பாதம் அடைவதன் பாசத் தாலே
 மற்றவன் பாசங்கள் முற்ற விட்டுக்
 கோதில் புகழ்க்கண்ணன் தன்னடி மேல்
 வண்குரு கூர்ச்சட கோபன் சொன்ன
 தீதில் அந் தாதி ஓர் ஆயி ரத்துள்
 இவையும் ஓர் பத்து இசை யோடும் வல்லார்
 ஆதும் ஓர் தீதிலர் ஆகி இங்கும்
 அங்கும்எல் லாம் அமை வார்கள் தாமே.

பொ-ரை :—திருவடிகளை அடையவேண்டும் என்ற ஆசையாலே, உலக சம்பந்தமான வளிய ஆசைகளை அடியோடு நீக்கி, குற்றம் இல்லாத புகழ்கள் விறைந்த கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளின் மேலே, வளகிய திருக்குருகளிலே அவதரித்த ஸ்ரீ சடகோபராலே அருளிச் செய்யப்பட்ட குற்றம் இல்லாத அந்தாதி ஓர் ஆயிரத்துள் ஒப்பற் ற இவை பத்துப் பாசரங்களையும் இசையோடு பாடவல்லவர்கள், தீங்கு ஒரு சிறிதும் இல்லாதவராகி இந்த உலகத்திலும் மேல் உலகத்திலும் எல்லாம் விறைந்து குறைவற்று இருப்பர்கள் என்றவாறு.

1. “நல்” என்றதன்பொருள், ‘மற்றும் சொல்லப்படாத அழகுகளை யுடைத்தாய்’ என்பது.

வி - சூ :—பாதம் அடைவதன் பாசத்தாலே பாசங்கள் முற்ற விட்டுச் சொன்ன இவையும் ஓர் பத்து என்க. பத்து இகையோடும் வல்லார் தீது இலராகி எல்லாம் அமைவர்கள் என்பதாம்.

அடு :—முடிவில்,¹ இத்திருவாய்மொழி வல்லார், அறிவின்மை முதலிய எல்லாக் குற்றங்களும் நீங்கி, இவ் உலகத்திலும் மேல் உலகத்திலும் தாங்களே கிருதக்கிருத்யர் ஆவர் என்கிறோர்.

பாதம் அடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வல் பாசங்கள் முற்ற விட்டு - திருவடிகளைக் கிட்டுக்கையில் உண்டான விருப் பத்தாலே புறம்பு உண்டான வலிய பற்றுக்களை அடியோடே விட்டார் :² இது ஆயிற்று இத் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற் ரூயிற்று. என்றது, புறம்பு உள்ள பற்றுக்கள் அற்றுத் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டவர் அல்லர் ; “மாற்பால் மனம் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” என்கிறபடியே, திருவடிகளில் பற்றினாலே ஒரு காரணம் பற்றி வந்த புறம்பு உண்டான பற்றினாத் தவிர்ந்தவர் என்றபடி. கோது இல் புகழ் -³ திருவடிகளில் பற்றுக்குக் காரணம் அவனுடைய கவ்யாண குணங்கள். குணங்களுக்குக் கோதாவது, தன்னை ஒழியப் புறம்பேயும் நஞச செய்யும்படி இருக்கை. கண்ணன் தன் அடிமேல் வண் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்னா - இப் புகழ்களையுடைய கிருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஆயிற்றுச் சொல்லிற்று. பரம உதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

தீது இல் அந்தாதி - பிரபந்தத்துக்குத் தீதாவது, வேறு கதைகளை எடுத்துக் கூறுதல். என்றது, ஸ்ரீராம சரிதம் சொல்லப்படுக்கு, முருகனுடைய பிறப்பு, புஷ்பக வர்ணங்கள் என் னும் இவை தொடக்கமானவற்றிலே இழிந்து பேசுதலைத் தெரிவித்தபடி.⁴ “இந்த நாராயண னுடைய சரிதத்தைச் சொல்

1. பின் இரண்டு அடிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர். “யாதும் ஓர் தீது இலராகி” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘அறிவின்மை முதலிய எல்லாக் குற்றங்களும் நீங்கி’ என்கிறோர்.

2. இக் திருவாய்மொழியில் சொன்ன அர்த்தக்கைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறோர் என்னும் இடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறோர் ‘இதுவாயிற்று’, என்று தொடக்கி. இதனால் இவர்க்கு உண்டான வேறு பாட்டினை அருளிச்செய்கிறோர் ‘புறம்பு’ என்று தொடக்கி. ‘மாற்பால்’ என்பது, மூன்றாங்கு திருவார். 14.

3. “பாதம் அடைவதன் பாசத்தாலே” என்றதனைக் கூட்டிக் “கோதில் புகழ்” என்பதற்கு இயைபு அருளிச்செய்கிறோர் ‘திருவடிகளில்’ என்று தொடக்கி.

4. ‘இந்த நாராயண னுடைய’ என்று தொடக்கும் வாக்கியம், பாரதம், “நாராயண கதாம் இமாம்” என்பது,

லப்புகுகிறேன்” என்று தொடங்கிப் போரின்வகை முதலான வற்றைச் சொல்லுதல். ஓர் ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்து இசையோடும் வல்லார் - ஒப்பற்றவையான ஆயிரம் திருவாய்மொழில் இப்பத்தையும் மிக்கபிரீதியோடு சொல்லுமவர்கள். ஆதும் ஓர் தீது இலராகி -¹ அறிவின்மை முதலான குற்றங்களும் நீங்கப் பெறுவர். புறம்பு உள்ள நசை அற்று இருக்கச் செய்தே, பிரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக இருக்குமதுவும் அவர்களுக்கு இல்லை. இங்கும் அங்கும் எல்லாம் அமைவார்கள்-இவ் உலகத்தோடு மேலுலகத்தோடு வாசி அறக் குறைவற்று இருப்பர்கள். என்றது, ² இவ் உலகத்தில் “செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்தவர்கள் யமைன எதிர்பார்க்கிறார்கள்” என்கிற படியே சமைந்திருப்பார்கள்; மேலுலகத்தில் “நான் எல்லா அடிமைகளும் செய்வேன்” என்று குறைவு அற்று இருப்பார்கள். தாமே -³ உபய விழுதியிலும் தாங்களே முதன்மை பெற்றவர்கள் ஆவர்கள்.

(11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

நங்கருத்தை நன்றாக நாடிநிற்கும் மால்அறிய
இங்கிவற்றில் ஆசை எமக்குளதென்—சங்கையினுல்
தன் நுயிரில் மற்றில்நசை தான்ஒழிந்த மாறன்தான்
அந்நிலையை ஆய்ந்துரைத்தான் அங்கு.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

1. “யாதும் தீது” என்றதன் பொருள், ‘அறிவின்மை’ என்று தொடங்கும் வாக்கியம். “ஓர் தீது” என்றதன் பொருள் ‘புறம்புள்ள’ என்று தொடங்கும் வாக்கியம். பிரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக இருத்தல், ஆழ்வாருக்கு.

2. இருக்கும் பிரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவ் உலகத்தில்’, என்று தொடங்கி.

“கருத க்ருத்யா: ப்ரதிஷ்டங்தே ம்ருத்யும் பரியம் இவாதிதிம்”
என்பது, பாரதம்.

“பவாமஸ்து ஸஹவதேத்தூயா கிரிஸாதுஷ்டா ரம்ஸ்யதே
அஹம் ஸர்வம் கிரிஷ்யாமி ஜாக்ரதி ஸ்வபதஸ்ச தே”
என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத். 31 : 25.

3. “தாமே” என்ற ஏகாரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘உபய விழுதியிலும்’ என்று தொடங்கி,

முன்றுந் திருவாய்மொழி—“அங்கும் இங்கும்” முன்னுரை

ஈடு:—¹மேல் திருவாய்மொழியிலே, பத்தாம் பாசுரத்திலே “ஓர் கோல நீல நல் நெடும் குன்றம் வருவது கூப்பான்” என்று வடிவமூடை அஞசங்தித்தவாறே, தாம் பட்ட சிலேசத்தை மறந்து, ‘சிலர் விரும்பியதுவே காரணமாக இவ் வடிவோடே² சம்சாரத்திலே தனியே வந்து அவதரித்து உலாவா நிற்பன்; பகைவர்களும், நடு விலையரும், வேறு பிரயோஜனங்களை விரும்புகின்றவர்களுமாய் இவனுக்குப் பரிவுடையார் ஒருவரும் இன்றிக்கே திருக்கிற சம்சாரத்திலே, அடியார்கள் விரும்பியன வற்றைத் தருவதற்காகச் சம்சாரிகள் இனத்தனுய, சிலர்க்குப் பரதங்கிரனுடும் அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்குக் கோயில் களிலும் சீடுகளிலும் அண்மையில் இருப்பவனுடும் இருங்து கொண்டிருக்கிற இவனுடைய சௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக் கூடியவர்கள் ஒருவரும் இலர்; நானும் உதவப் பெறுகின்ற லேன்’ என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து அஞ்சினாராக; “‘நமக்குப் பரிவர் இலர்’ என்று அஞ்சவேண்டா;³ முழு கூடாக்களும் முக்கரும் நித்தியரும் ஆகிய இவர்கள் நம்மேல் பரிகையே யாத்திரையாய் இருக்குமவர்கள் அல்லரோ? அன்றியும், நமக்குத்தான் வேறே சிலர் பரியவேண்டி இருந்ததோ?” என்று சர்வேஷ்வரன்⁴ தன் வரம்பில் ஆற்றலுடைமையைக் காட்டிச் சமாதானம் செய்ய, சமாதானத்தை அடைந்தவராய் உவகையர் ஆகிரூர்.

1. மேல் திருவாய்மொழியிலே ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவோடு சம்பந்தப் பட்ட பொருள்களிலும் கசை அற்ற படியைச் சொல்லி, இத் திருவாய்மொழி யிலே ‘அவனுக்குப் பரிவர் இலர்’ என்று துக்கப் படுவதற்குக் காரணம் யாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘மேல் திருவாய்மொழியிலே’ என்ற தொடங்கி.

2. இத்திருவாய்மொழியில் வருகின்ற “என் மனம் சூழ வருவாரே” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றிச் ‘சம்சாரத்திலே’ என்று தொடங்கியும், “தானவர் யாவரும், வானவர்” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றிப் ‘பகைவர்களும்’ என்று தொடங்கியும், “கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும்” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றிக் ‘கோயில்களிலும்’ என்று தொடங்கியும், “கைகளை ஆரத் தொழுக் காணேன்” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘நானும் உதவப் பெறு இன்றிலேன்’ என்றும் அருளிச்செய்கிறூர். சௌகுமார்யம் - மிருதுத் தன்மை.

3 “கலக்கம் இல்லா” என்பது போன்றவைகளைக் கடாக்கித்து ‘முழுகூடாக்களும்’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறூர்.

4 “மாகடல் தன்னைக் கடைந்தானை” என்பதனைக் கடாக்கித்தத், தன் வரம்பில் ஆற்றலுடைமையைக் காட்டி என்கிறூர்.

அன்றிக்கே, ¹ சர்வேஸ்வரன்மேல் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டு ஆவார் இலர் என்று தம் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார் என்றும் சொல்லுவர்கள். ² நித்திய சூரிகள் பகவத் அதுபவத் திலே நோக்குள்ளவர்கள்; சம்சாரிகள் ஜம்புல இன்பங்களிலே நோக்குள்ளவர்கள்; பிரமன் சிவன் முதலானவர்கள், தங்களுக்காக ³“நீள் நகர் நீள் எரி வைத்தருளாய்” என்று அவளை அம்புக்கு இலக்கு ஆக்குதல், ஏவிக் காரியம் கொள்ளுதல் செய்பவர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கு ஒரு துணை இல்லை என்று தம் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார் என்றபடி. ⁴ சேஷமாக உள்ள இவ் ஆத்மாவுக்குச் ‘சேஷியே இரகஷகன்’ என்னும் வெளிச் சிறப்பு அறிவிற்கு முதல் அடி; ⁵ சேஷவஸ்துவாகில், சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்துத் தன் சொருபம் பெறுமது ஆகையாலே, ‘அவன் காப்பாற்றப்படும்வன், நாம் காப்பாற்றுமவர்’ என்னுமளவும் செல்ல அறிகை, சொருபத்தை உள்ள படி உணருகையாவது.

795

அங்கும் இங்கும் வானவர் தானவர் யாவரும்
எங்கும் இனையை என்று உன்னை அறிய கிலாது அலற்றி
அங்கம் சேரும் பூமகள் மன்மகள் ஆய்மகள்
சங்கு சக்கரக் கையவன் என்பர் சரணமே.

1. இத்திருவாய்மொழியில் வருகிற “தானும் தோனும் கைகளை ஆர்” என்பது போன்றவைகளைக் கடாக்கித்து வெறும் ஒரு வகையில் அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் ‘சர்வேஸ்வரன்’ என்று தொடக்கி.

2. துணை இலர் என்கிறது என்? நித்தியசூரிகள் முதலானேர் இலரோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘நித்திய சூரிகள்’ என்று தொடங்கி.

3. “நீங்கள்” என்பது, திருவிருத்தம், 92.

4. காப்பாற்றுகிறவைனக் கண்டால், தான் விரும்புகிற காரியங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொள்வதே அன்றி, அவனுக்கு என் வருகிறதோ? என்று பரியத் தேடுவது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘சேஷமாக உள்ள’ என்று தொடங்கி. வெளிச் சிறப்பு - ஞானம்.

5. சேஷமாக உள்ள இவ்ஆத்மாவுக்கு முடிந்த நிலம் யாது? என்ன, ‘சேஷ வஸ்துவாகில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

இத் திருவாய்மொழி நம்மாற்றவரநுடைய திருப்பால்லாண்டு என்று அருளிச்செய்வார்.

போ - ரை :— அந்த உலகங்களிலும் இந்த உலகத்திலும் மற்று முள்ள எல்லா உலகங்களிலும் தங்கி இருக்கின்ற தேவர்களும் தான் வர்களும் மற்றும் உள்ள மனிதர்களும் ஆகிய இவர்கள், இத் தன் மையை என்று உண்ணே அறியமாட்டாது துதித்து, பூர்தேவியும் பூர்தே வியும் நீளாதேவியும் ஆகிய தேவிமார்கள் திரு மேணியில் சேர்ந்திருக்கின்ற, சங்கையும் சக்கரத்தையும் தரித்திருக்கும் திருக்கரங்களையுடைய எம்பெருமானே! நாங்கள் சரணம் என்பார்கள்.

வி - கு :— அங்கும் இங்கும் எங்கும் வானவர் தானவர் யாவரும் இனையை என்று அறியகிலாது அலற்றிச் சரணம் என்பார் என்க. ‘இத் தன்மையை என்று உண்ணே அறிய மாட்டாது’ என்றது, உன் சௌகு மார்யத்தை அறியமாட்டாது என்றபடி. சேரும் அவன் என்றும், சங்கு சக்கரக் கை அவன் என்றும் கூட்டுக. ஆய்கள் - நப்பின்னைப்பிராட்டி.

இத் திருவாய்மொழி, களிகிலைத்துறை.

சடு :— முதற்பாட்டு. ¹ இதில், உன் சௌகுமார்யத்தை அறிந்து பரிதல் இன்றிக்கே, தாங்கள் விரும்பியனவற்றை அடைதற்குச் சாதனம் என்று இருப்பார்கள் என்று, ஐஸ்வர் யங்களை விரும்புகின்றவர்களுடைய செயலைக் குறித்து குறை கூறுகிறார்.

அங்கும் இங்கும் - மேல் உலகங்களிலும், பூமியிலும். எங்கும் - சொல்லப்படாத பாதாளம் முதலிய உலகங்களிலும். வானவர் - அநுகூலர். தானவர் - பிரதிகூலர். யாவரும் - இரண்டு வகையினருமான மனிதர்கள் முதலானவர்களும். உண்ணே இனையை என்று - சர்வேஸ்வரனை உண்ணே, இப்படிப் பட்டவன் என்று. என்றது, நிரதிசைய சௌகுமார்யத்தை யுடையவன் என்று என்றபடி. ² இவர் நெஞ்சில் அவன் சௌகுமார்யமே ஆயிற்று உறைத்திருப்பது. இனையை அறிய கிலாது - கருமுகைமாலை போலே இருக்கிற உண்படி அறியாதே. ³ பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு பிரதி கூலரான அசரர்களோடு, இவ் இரண்டும் கூடினா மனி

1. “இனையை என்று அறியகிலாது சரணம் என்பார்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “இனையை” என்றபதம், சௌகுமார்யத்தைக் காட்டுமோ? என்ன, ‘இவர்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விகட அருளிச்செய்கிறார்.

3. பிரதிகூலரான தானவர்கள் பரிவர்களோ? என்ன, திருவத்டாங்கித்தின் பொருட்டு எனக்கிறார் ‘பரிய அறியாமைக்கு’ என்று தொடங்கி. அதாவது, பிரதிகூலர்கள் பரியாதது போன்று, அநுகூலர்களும் பரிய அறியார்கள் என்றபடி.

தர்களோடு வாசி இல்லை.¹ அவனைப் பரியக் கண்டவர்கள் எல்லாரும் என்று இருக்கிறாயிற்று இவர். அலற்றிச் “எவன் எல்லாவற்றையும் முழுதும் உணர்ந்தவனே? எல்லாவற்றையும் தனித் தனியாகவும் உணர்ந்தவனே” என்றும்,² “இவனுடைய ஆற்றல் உயர்ந்தது; பலவகையாகக் கேட்கப் படுகின்றது; இவனுடைய ஜ்ஞான பலக் கிரியைகள் இயல்பானவை” என்றும் தங்களுடைய இரகங்களின் தூக்கு உடலான வார்த்தை களைக் கதறுகிற்பர்கள்.³ நீ பாதுகாக்கப்படுமவன் என்று அறியார்கள்.⁴ சௌகுமார்யத்தையும் அழகையும் சொல்லுகிறது இதற்கு மேல் :

பூமகள் மன்மகள் ஆய்மகள் அங்கம் சேரும்⁵ அவனை அடைவதற்குப் புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமார் உண்டு என்பர்கள். என்றது, “யாவன் குற்றம் செய்யாதவன்” என்பாரும், “குற்றத்தை உணருகிறது என்? பொறுக்கு மித் தனை அன்றே?” என்பாரும், முதலிலே குற்றம் காணுதபடி தன் இனிமையை முன்னிடுவாரும் அங்கே உண்டு என்பர்கள் என்றபடி.⁶ “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை

1. மேலதற்கே வேறும் ஒரு வகையில் விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவனை’ என்று தொடங்கி. என்றது, இந்தச் சர்வாத்தைப் படைத்தது சர்வேஸ்வரனை ஆராதிக்கும் பொருட்டே யாதவின் எல்லாரும் பரியவேண்டிய வர்களே என்றபடி.

2. “யான் ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வவித்”

என்பது, முண்டகோபநிடதம். 1 : 1.

3. “பராஸ்ய ஸக்திசிவிலைதவ ஶ்ரூயதே
ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச”

என்பது, ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிடதம். 6.

4. ஆயின், எது செய்யவேண்டும்? என்ன, அவன் சௌகுமார்யத்தை நினைத்துப் பரியவேண்டும்; அது செய்கிறார்கள் இலர் என்கிறார் ‘நீ’ என்று தொடங்கி.

5. புஷ்பத்தில் வசிப்பவன் ஆகையாலே மிகுந்த மிருதுத் தன்மையையும் அழகையுமடைய பிராட்டி முதலானேர் சேர்ந்திருக்கும் திருமேனி என்கையாலே, அவனுடைய மிருதுத் தன்மையும், அழகும் சித்தம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் ‘சௌகுமார்யத்தையும்’ என்று தொடங்கி.

6. நம்மைய் பாதுகாப்பவன் அவன் என்றிருக்குமவர்கள், பிராட்டி மாரை நினைக்கும் நினைவினை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவனை’ என்று தொடங்கி.

7. புருஷகாரமாக இருக்கும் விதத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘யாவன்’ என்று தொடங்கி. இப்பொருளையுடைய கலோகத்தை 5.ஆம் பக். காண்க.

8. அவர்களுடைய நினைவினை இக்குழ்கின்ற இவருடைய மனை பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘வடிவாய்’ என்று தொடங்கி. இது, திருப் பல்லாண்டு. 2.

யும் பல்லாண்டு” என்று அச் சேர்த்திக்கு மங்களாசாசனம் செய்வார் இலர். சங்கு சக்கரம் கையவன்¹கையும் திருவாழியுமான அழகை அதுபவிக்கைக்கு இழிவார் இலர். நம் விரோதி களைத் துண்டிக்கைக்குக் கையிலே திவ்விய ஆயுதங்களை யடையவன் என்பர்.² “வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடர் ஆழியும் பல்லாண்டு” என்ன வேண்டி இருக்குமே இவர்களுக்கு. சரணம் என்பர் - விரும்பினவற்றைப் பெறுதற்குச் சாதனம் என்பர்; விரும்பத் தக்கது என்று அறிவார் இலர்; சுகுமார விழயம் என்று அறிவார் இலர். என்றது, முன்தானை ஏற்றல், எதிரிகள் அம்புக்கு இலக்கு ஆக்குதல் செய்வர்கள் என்ற படி.

(1)

796

சரணம் ஆகிய நான்மறை நூல்களும் சாராதே மரணம் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென் றிவைமாய்த்தோம் கரணப் பல் படை பற்று அற ஒடும் கனல்ஆழி அரணத் தின் படை ஏந்திய ஈசற்கு ஆளாயே.³

போ - ரூ :—புவிடமாக இருக்கின்ற நான்கு வேதங்களாகிற சாஸ்திரங்களில் இழியாமல், வாள் வேல் முதலிய கருவிகளையடைய பல வகைப்பட்ட சேனைகளும் பற்று அறும்படி ஒடச் செய்கின்ற, நெருப்பைப் போன்ற பிரகாசிக்கின்ற, அடியார்களுக்குப் பாதுகாவலாக உள்ள வலிய ஆழிப்படையைத் தரித்திருக்கின்ற ஈசனுக்கு அடிமைப்பட்டும் இறப்பு பிறப்பு பெரியவியாதி முதுமை என்னும் இவற்றையே நாம் போக்கிக்கொண்டோம். என்றது, இவற்றைப் போக்கிக்கொண்டது இத்தனை ஒழிய, வேறு அத்தாணிச் சேவகம் பெற்றேழி இல்லையே என்றபடி.

வி - கு :—(நாம்) சாராதே-சாராதும், ஈசற்கு ஆளாய்-ஆளாயும் இவை மாய்த்தோம் என்க. ஒடும் - ஒடச் செய்கின்ற கனல் ஆழி என்க. அன்றிக்கே, பல் படை பற்று அறும்படியாகப் பகைவர்கள் மேல் ஒடுகின்ற கனல் ஆழி என்னலுமாம். அரணம் தின்கனல் ஆழிப் படை என்க.

1. “சங்கு சக்கரக் கையவன்” என்னுமவருடைய முனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘கையும்’ என்று தொடங்கி.

2. ஆயின், தாம் எப்படி இருப்பர்? என்ன, “வடிவார் சோதி” என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். ‘வடிவார்’ என்பது, திருப்பல்லாண்டு. 2.

3. இழந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்புகின்றவர்கள், புதிய செல்வத்தைப்பெற விரும்புகின்றவர்கள் என்னும் இருவித ஜஸ்வரிய காமரையும் தொல்லுகிறூர் இப்பாசரத்தால்,

ஈடு:—இரண்டாம் பாட்டு. “ஜஸ்வர்யம்போலே நிலை நில்லாதது ஒன்று அன்றே இது; நித்தியமாய் இருப்பது ஒன்று அன்றே? ” என்று ஆக்ம லாபத்துக்காக வணங்குகிற கேவலர் வந்து தோற்ற, அவர்கள் செயலீக் குறித்துக் குறை கூறுகிறார். என்றது, “சத்துவம் முதலிய குணங்களையடையாறை விஷயமாகக் கொண்டவை வேதங்கள்” என்கிறபடியே, ³ ஜஸ்வரியத்தையும் அதற்குரிய சாதனங்களையும் தெரிவிக்கிற மூற்பகுதியில் இழியாமல் வீட்டு நெறியைத் தெரிவிக்கிற பிற்பகுதி யிலே நின்று இறைவனை அடைந்து பிறப்புப் பற்றை மாய்த் தோம் அன்றே நாம் என்று கேவலர் செயலுக்கு இரங்குகிறார் இதில் என்றபடி.

சரணமாகிய - ஜஸ்வர்யங்கள் விஷயமாகவும், அவற்றைப் பெறுதற்குஞரிய சாதனங்கள் விஷயமாகவும் உள்ள ஞானங்களுக்குச் சாதனமான. நான்மறை நூல்கள் - நான்கு வேதங்களாகிற சாஸ்திரங்கள். நூல் - சாஸ்திரம். அன்றிக்கே, நான்மறைகளும் நூல்களும் எனப் பிரித்து, நூல்கள் என்பதற்கு, ஆகமம் முதலானவைகள் என்று பொருள் கூறலுமாம். நான்மறையாகிற சாஸ்திரம் என்றே சீயர் அருளிச் செய்வர்; ⁴ “வேத ஶாஸ்த்ரா விரோதிநா” என்னக் கடவுது அன்றே. மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பு என்ற இவை மாய்த் தோம் - பிறப்பு இறப்புக்கள், பிரபலமான வியாதி, மூப்பு

1. “மரணம் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பு என்ற இவை மாய்த்தோம்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. இப்பாசுரத்திற்குக்கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘சத்துவம் முதலிய’ என்று தொடங்கி.

“த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா� நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜ்ஞ” என்பது, ஸ்ரீகிருஷ்ண 2: 45.

‘மாய்த்தோம் அன்றே நாம்’ என்றது, எண்டு முன்னிலைக்கண் வக்தது. “நாமரையாமத்து என்னைவைகி நயந்ததுவே” (திருக்கோவையார். 164.) என்றவிடத்து ‘நாம் என்னும் முன்னிலை உளப் பாட்டுத் தன்மை உயர்வு தோன்ற முன்னிலைக்கண் வந்தது’ என்றார் பேராசிரியர். இந்த எட்டாம் பத்தின் 43-ஆம் பக். குறிப்புப் பார்க்கவும்.

3. நான்மறைநூல் சரணம் ஆகையாவது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஜஸ்வர்யமூம்’ என்று தொடங்கி. ‘அவற்றைப் பெறுதற்குரிய சாதனங்கள்’ என்றது, ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை.

4. ஆயின், வேதமான சாஸ்திரம் என்ற இடம் உண்டோ? என்ன, உண்டு என்று அதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘வேத ஶாஸ்த்ர’ என்று தொடங்கி. இது, சூரியம்.

தொடக்கமான ஆறு விதமான விகாரங்களை மறுவல் இடாக படி கழித்துக் கொண்டிருத்தனை அன்றே நாமும் செய்தது. ‘மாய்த்தோம்’ என்ற உயர்வு நின்தையிலே.

கரணம் பல் படை பற்று அற ஒடும் கனல் ஆழி - குதிரை தேர் யானை காலாள் என்பனவாய்ப் பலவகைப்பட்ட பகைவர்கள் சேனையானது அடியோடு ஒடும்படி ஒளி வீசுகின்ற திருவாழி. அன்றிக்கே, ¹ கரணங்களின் கூட்டங்களை விஷயங்களினின்றும் அடியோடு பற்று அற ஒடும்படி ஒளிவீசுகின்ற திருஆழி என்னுதல். அரணம் திண் படை - அடியார்களுக்கு அரணுய், பகைவர்களாலே வேறு படுத்த ஒன்றைதபடியாய் இருக்கை. அன்றிக்கே, ஈஸ்வரன் விடினும் அடியார்களை விடாத திண்மையைடையபடை ஆதவின் ‘திண்படை’ என்கிறார் என்னலுமாம். ஏந்திய ஈசற்கு - திரு ஆழியை ஏந்து கையினுலே சர்வேஸ்வரன் ஆனவனுக்கு. ஆளாயே-அவர்கள் ² ஆள் ஆகையாவது என்னி என்னில், பகவானை அடைய விரும்புமவனைப் போன்று, பகவானை வணங்குதலும் அந்திமஸ்மிருதியும் உண்டு ஆகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாய், மரணம் தோற்றும் வான் பினி மூப்பு என்ற இவை மாய்த்தோம். (2)

797

ஆனார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்
வானும் வில்லும் கொண்டுபின் செல்வார் மற்றில்லை
தானும் தோனும் கைகளை ஆரத் தொழுக்காணேன்
நானும் நானும் நாடுவன் அடியேன் ஞாலத்தே.

பொ - ரை :—ஒருவரை ஆளாகவும் அங்கிகரியார்; சக்ரத்தையும் சங்கையும் தாமே சுமப்பார்; வாளையும் வில்லையும் கொண்டு இளையபெருமாளைப் போன்று பின்கெல்கின்றவர்கள் ஒருவரும் இலர்; திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் என்னுடைய கைகள் நிறையும் படியாக நான் தொழுவதற்கு என் கண்களாலே காணப் பெறுகின்றிலேன்; இந்தப் பூமியில் நாள்தோறும் அடியேன் தேடாங்கிறேன்.

1. ‘கரணங்களின் கூட்டங்களை’ என்றது, ஐந்து இந்திரியங்களான கூட்டங்களை என்றபடி. கரணம் - இந்திரியங்கள். பல்படை - கூட்டம்.

2. ‘ஆள் ஆகையாவது என்?’ என்றது, பகவானுடைய அநுபவத்தை விட்டு, ஆத்ம அநுபவத்திலேயே நிறைவெப்பற்றவர்களாய் இருக்கின்ற அவர்கள் ஆளாகையாவது என்? என்னில், என்றபடி. அந்திம ஸ்மிருதி - உடலை விட்டு உயிர் நிங்கும் காலத்தில் பகவானைப் பற்றிய நினைவு.

கடு :—மூன்றும் பாட்டு. ¹ வேறு பிரயோஜி னங்களை விரும்புகின்றவர்கட்காகத் தன் வாசி அறியாதே எதிரிடவல்ல சம்சாரத்திலே தனியே வசிக்கின்றன; அங்குத்தைக்குக் காவலாக நான் உதவப் பெறுகின்றிலேன் என்று இன்னதாகிறோம்.

ஆனாம் ஆளார் -² இரண்டு உலகங்களிலும் பரிணக்கக்கு ஆள் இல்லை; தனியே ஒருவரை ஆளவேண்டும் என்று இருக்கிறோம். ³ நித்தியசூரிகள் பகவானுடைய அநுபவத்திலேயே நோக்குள்ளவர்கள்; சம்சாரிகள் ஜம்புல இன் பங்களிடே வே நோக்குள்ளவர்கள். ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார் தாம்-⁴ ஆபரணமான திவ்விய ஆயுதங்கள், அவனுடைய மிகுதுத் தன்மையாலே மலை எடுத்தாற் போலே சுமையாகத் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. ⁵ பகைவர்களுக்கு ஆயுதங்களாய், அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாய் இருக்கிறவை. தாம் - தம்மைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டாவோ. ⁶ எப்போதும் கை கழலா நேமியான் அன்றே, அவனுக்கு நிருபகங்களான இவை சுமையோ? என்ன, அதுதான் செய்கிறது. வானும் வில்லும் கொண்டு -⁷ இளையபெருமாளைப் போலே ஒருவர் பின்னே கொடு சென்றுல் ஆகாதோ? ‘ஆனாம் ஆளார், சுமப்பார் தாம், பின் செல்வார் மற்று இல்லை’ என்கிறது, ‘பரிவரான நீர் அவற்றுக்கு அன்றே?’ என்று தம்மை ஏவுகைக்காக.

1. திருப்பாசரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோம்.

2. இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டு உலகங்களையும் ஆளாங்கி, “ஆனாம் ஆளார்” என்கிறது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறோர் ‘இரண்டு’ என்று தொடங்கி.

3. ஆள் இல்லாதபடி எப்படி? என்ன, ‘நித்தியசூரிகள்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறோர்.

4. ஏந்துவார் என்னுமல் “சுமப்பார்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறோர் ‘ஆபரணமான’ என்று தொடங்கி.

5. ஆயுதங்கள் ஆபரணமானபடி எப்படி? என்ன, ‘பகைவர்களுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறோர்.

6. “வானும் வில்லும் கொண்டு” என்பதற்கு, அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோர் ‘எப்போதும்’ என்று தொடங்கி. நிருபகங்களான - அறதி இட்டு உரைப்பவைகளான்.

7. “பின் செவ்வார் மற்று இல்லை” என்பதற்கு, பின் செவ்வார் உண்டோ? என்ன, ‘இளையபெருமாளைப்போலே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறோர்.

தானும் தோனும் - ¹நடக்கும்போது நடைச்சக்காவத்துப் பிடிக்கும்படி ஆயிற்று, மாறி இடும் திருவடிகள் இருப்பது. ²“ஸ்ரீராமபிரான் முன்னே எழுந்தருளினார்” என்னக் கடவுது அன்றே. அதனையும், வீச தோள்களையும். ³கைகளை ஆர- ‘வயிறு ஆர உண்ண’ என்பாரைப் போலே. தொழுகையும் பரிதலும் பரியாயம் போலே காணும். தொழுகையும் பரிதலும் பரியாயம் போலே காணும். தொழுகையும் பெறுகின்றிலேன். ⁴“நம:” என்பதனால், எனக்கு அன்று, அவனுக்கு என்று அன்றே சொல்லுகிறது. தொழுதலும், நம: என்றலும் பரியாயம் அன்றே. நானும் நானும் நாடுவன் - அவன் தனி மையை நினைத்து, ‘அவனுக்கு என் வருகிறதோ?’ என்று நான்தோறும் ஆராயாநிற்பன். ⁵சம்பந்தம் நித்தியமானால் அதன் காரியமான பரிவும் நித்தியமாகக் கடவுது அன்றே. அடியேன் - சொருப ஞானமுடைய நான். என்றது, சேஷிக்கு மேன்மையை விளைக்கையே சேஷ வல்துவுக்குச் சொருபம் என்று அறிந்த நான் என்றபடி. ஞாலத்தே⁻⁶பரமபதத்திலே இருந்து அஸ்தாநேபய

1. தாள்களையும் தோள்களையும் தொழுவதற்கு, அப்படி மனக் கவர்ச்சியாக இருக்குமோ? என்ன, ‘நடக்கும்போது’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். நடைச் சக்கரவத்துப் பிடிக்கையாவது, நடைச் சக்கரவர்த்தி வந்தான் என்று விருது பிடித்தல்.

2. மாறி இடும் திருவடிகள் மனக் கவர்ச்சியாக இருக்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘ஸ்ரீ ராமபிரான்’ என்று தொடங்கி.

“அக்ரத: ப்ரயியெள ராம: லீதா மத்தேய ஸாமத்யமா
ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாளிஃ வஞ்சமணः அதுஜகாமஹ,
என்பது, ஸ்ரீராமா. ஆரண். 11 : 1.

3. “கைகளை” என்பதில் ஐகாரம் அசைனிலை. கைகள் என்பதே பொருள்.

4. பரியக்கானேன் என்னுமல், “தொழுக்கானேன்” என்பான் என? என்ன, ‘தொழுகையும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். பரியாயம் - ஒரு பொருட் சொற்கள்.

5. தொழுதலும் பரிதலும் பரியாயமானவாறு யாக்குவனம்? என்ன, ‘நம:’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். என்றது, அவனுக்குப் பரதந்திரமானால் அவனுக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகை சொருப மாகையாலே நம: என்பதனாலே பரியவைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

6. நான்தோறும் ஆராயவேண்டுமோ? என்ன, ‘சம்பந்தம்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

7. “ஞாலத்தே” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘பரமபதத்திலே’ என்று தொடங்கி. அஸ்தாநேபய சக்கர பண்ணுதல் - அஞ்சவேண்டிய இடம் அல்லாத இடத்திலும் அச்சத்தாலே என் வருகிறதோ? என்று ஜயங்கொள்ளுதல்.

சங்கை பண்ணுகிறேனே? பிரஸ்மாஸ்திரம் விடுவார், நாக பாசத்தை இட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல்லரை இட்டு வஞ்சிக்கத் தேடுவார், பொய்யாசனம் இடுவார் ஆகிய இவர்கள் இருக்கிற தேசத்தில் வாழானின்றுள் நான் அஞ்சாதே செய் வது என்?

(3)

798

ஞாலம் போனகம் பற்றி ஓர் முற்று உருவாகி
ஆலம் போலை அன்ன வசம்செயும் அம்மானே!
காலம் பேர்வது ஓர் காரிருள் ஊழி ஒத்துள தால்உன்
கோலம் காரெழில் காணலுற்று ஆழும் கொடியேற்கே.

போ - ரை :— உலகத்தை எல்லாம் உண்டு, முகிழ் விரிகின் ரது ஓர் ஆல் இலையில் ஓர் இளம்பிள்ளையாய் இடம் வலமாகப் படுத்த அம்மானே! மேகம் போன்ற உன் ஆழியை கோலத்தைக் காண வேண்டும் என்று விரும்பி ஆழங்காற்பட்ட கொடியேனுகிப் பெண்களு, ஒரு கணத்தினின்றும் மற்றொரு கணத்திற்கு மாறுகின்ற சிறிய கால மானது, கரிய இருள் நிறைந்த ஊழிக்காலத்தை ஒத்திருக்கின்றது என்றவாறு,

வி - கு :— முற்று உருவாகிப் போனகம் பற்றி அன்னவசம் செய் யும் அம்மான் என்க. அன்னவசம் செய்தல் - உண்ட உணவு ஜீர்ணம் ஆகாதபடி இடம் வலமாகப் படுத்தல். கொடியேற்குப் பேர்வது ஓர் காலம் ஊழி ஒத்துளது என்க. பேர்தல் - மாறுதல்.

ஈடு :— நான்காம் பாட்டு. ¹ இவர் இப்படி அஞ்சினவாறே அழிவு காலத்தில் அவ் ஆபத்தினின்றும் உலகத்தை எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவன் அன்றே நான்? நீர் நம்மை நோக்கி அஞ்ச வேண்டாங் காணும் என்று, தான் எல்லாப் பொருள்களையும் காப்பாற்றுகின்றவனாக இருக்கும் இருப்பைக் காட்டினே; எல்லாரையும் இரக்ஷிக்கின்ற வஸ்து அன்றே பிரளாயத்திலே அகப்படப் புக்கது என்று அதற்கும் அஞ்சிக்கிறீர்.

1. “ஆலம் பேர் இலை அன்னவசம் செயும் அம்மானே” என்றதனைத் தொகுவித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்,

ஞாலம் போனகம் பற்றி¹ ‘இது நமக்குஅருது’ என்று அறியாமல், பூமிப்பரப்பை அன்றே வயிற்றிலே எடுத்து வைத்தது டி ‘வெண்ணெயும் ஜீர்ணியாது’ என்றே அன்றே இவர் இருப்பது? ஒர் முற்று உருவாகி - ஒரு² கொறுட்டிலே தெறித்தால் மற்றைக் கொறுட்டாலே பால்பாயும் பருவமாறிற்றுப் பருவம். அன்றிக்கே, யசோதையின் குழந்தையாகிய கிருஷ்ணனுக்கும் கீழாய் அன்றே இருப்பது, இந்த இளாமை என்னுதல்.³ பிரளை ஆபத்திலே வரையாதே பாதுகாத்த பாதுகாப்பும், அகடிதகட நாசாமர்த்தியமும் இவர் நெஞ்சில்படுகிறன இல்லை; செளகுமார் யமே ஆயிற்று இவர்க்குத் தோற்றி இருப்பது. ஆலம் பேர் இலை -⁴ அங்கு ஒரு கொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது, இங்கு ஒர் இளந்தளிரான ஆல் இலையிலே ஆயிற்றுத் திருக்கண் வளர்ந்த ருஞ்சிறது. பேர்இலை - பெயருகிற இலை; அதாவது, முகிழ் விரிகிற இலை என்றபடி.⁵ “உலகங்கள் எல்லாம் அழிந்திருக்கும் காலத்தில் ஆலமரத்தினுடைய கிளையில் ஒரு தளிரிலே இக் குழந்தை படுத்துக் கொண்டிருக்கிறதே இது என்ன ஆச்சரியம்!”, “இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த” என்கிறபடியே. அன்றிக்கே, ஆலம் பேரிலை - ஆவிலை என்று ஒரு பெயர் மாத்திரமான இலை என்னுதல். அன்றிக்கே, பெரிய இலை என்று ‘விபரீத லக்ஷணையாய், சிற்றிலை என்னுதல்.

1. ஞாலத்தைப் போனகமாகப் பற்றி என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறார் ‘இது’ என்று தொடங்கி.

2. ‘கொறட்டிலே’ என்ற பாடம், சீயர் அரும்பதத்துக்குப் பொருங்தும். ‘கொடிற்றிலே’ என்று இருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

3. பாதுகாக்கும் தன்மையும், அகடிதகடநாசாமர்த்தியமும் அச்சம் சீங்குதற்குக் காரணங்களே அன்றே? என்ன, ‘பிரளை ஆபத்திலே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அகடிதகடநாசாமர்த்தியம் - செயற்கரிய செயல்களையும் செய்யும் ஆற்றல். செளகுமார்யம்-மிருதுத் தன்மை. “ஞாலம் போனகம்” என்கையாலே பாதுகாக்கும் தன்மையும், “ஆலம் பேரிலை” என்கையாலே அகடிதகடநாசாமர்த்தியமும் தோற்றுகின்றன.

4. “ஆலம் பேரிலை” என்றதனால் போதரும் வேறு பாட்டினைக் காட்டுகிறார் ‘அங்கு’ என்று தொடங்கி.

5. ஆலந்தளிரில் கண் வளர்ந்ததற்குப் பிரமாணங்கள் காட்டுகிறார் ‘உலகங்கள்’ என்று தொடங்கி.

“கதம் நுறுயம் பரிசா-ஸேதே ஸோகே நாஸமுபாகதே ஶாகாயாம் வடவங்ருக்கள்ய பல்லவேவு இதி விஸ்விதி:”

என்பது.

“இளம் தளிரில்” என்பது, பெரியதிரு. 2. 10 : 1.

6. விபரீதலக்ஷண - குறிப்பு மொழி.

அன்னவசம் செய்யும் - உணவுக்கு ஈடாக இடம் வலம் கொள்ளும். என்றது, யசோதைப் பிராட்டியின் தொட்டிலில் செய்யும் செயல்களைனைத்தையும் செய்யுமாயிற்று அதற்குள்ளே. ¹கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும் அதில் என்றபடி. ²தனக்கு ஜீர்ணமாகாத பூமியை உண்டலும், ‘ஜீர்ணமாகாது’ என்று அறியாத இளைஞன் ஆகையும், பிரளையத்திலே சிறிய இடத்தையுடைய ஆலிலையிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலே கிடந்த இடத்தில் கிடவாமல் விளையாடுதலும், இவை எல்லாம் பயத்துக்கு இடங்களாய் இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. அம்மானே - எல்லாரையும் காப்பாற்றுகின்றவன் ஆனவனே! ³ ஒரு சிறிய மனிதனுக்கு வந்தது ஒன்று அன்றிக்கே, எல்லாரையும் காப்பாற்றுகின்றவனுக்கு வந்தது என்று இதுவும் அச்சத்திற்கு இடமாகிறது இவர்க்கு. பேர்வது ஓர்காலம் கார் இருள் ஊழி ஒத்துளதால் - உன் தனிமையை நினைக்க நினைக்க, ஒரு கணத்தினின்றும் மற்றொரு கணத்துக்குப் பேருகிற நடுவிலே சந்திக்கிற நேரமானது, மஹா அந்தகாரமான கல்பமாய்க் கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு.

உன் கார் எழில் கோலம் காணல் உற்று - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான திருமேனியைக் காணல் உற்று என்னுதல். அன்றிக்கே, மேகத்தினுடைய எழில் போலே இருந்துள்ள அழுகு என்னுதல். காணலுற்று ஆழுங் கொடியேற்கே - மங்களாசாசனம் செய்கைக்கு உன் அழுகிய வடிவைக் காண ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே நோவுபடுகிற மஹா பாபியான எனக்கு. ⁴ சம்சாரத்தின் அச்சம் அவனை அடையப் போம்; ஒரு காலத்திலும் முடியாதே நித்தியமாய் இருப்பது ஓர் அச்சம் தொடர்ந்து வரும்படியான பாபத்தைச் செய்தேன் என்பார் ‘ஆழுங் கொடியேற்கே’ என்கிறோர். ⁵ ‘இரகூகனுக்கு என் வருகிறதோ?’ எனகிற அச்சத்துக்கு முடிவு இல்லையே. (4)

1. ‘கிடக்கில்’ பெரியாழ்வார் திரு. 1. 1: 9.

2. மேலே கூறியவற்றை எல்லாம் முடித்துக் காட்டுகிறோர் ‘தனக்கு’ என்று தொடங்கி.

3. “அம்மான்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘ஒரு சிறிய’ என்று தொடங்கி.

4. “ஆழும்” என்ற நிகழ்காலத்தின் பொருளை விவரிக்கிறோர் ‘சம்சாரத்தின்’ என்று தொடங்கி.

5. இந்த அச்சம் நித்தியமாக இருக்குமோ? என்ன, ‘இரகூகனுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர். என்றது, எம்பெருமாலுடைய விக்கிரஹவூலகங்களையும் நித்தியமாகையாலே பரிவும் நித்தியமாய் இருக்கும் என்றபடி.

799

கொடியார் மாடக் கோனூர் அகத்தும் புளிங்குடியும் மடியாது இன்னே நீதுயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான் அடியார் அல்லல் தவிர்த்த அசைவோ? அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ? பணியாயே.

பொ - ரை :—கொடிகள் கட்டிய மாடங்களையுடைய திருக்கோனூர் என்ற திவ்விய தேசத்திலும் திருப்புளிங்குடி என்ற திவ்விய தேசத்திலும் சோம்புதல் இல்லாமல் இப்படித் திருக்கண்வளர்ந்தருளி நீ மகிழ்ந்திருக்கிற இது, பல அவதாரங்களைச் செய்து அடியார்களுடைய துன்பத்தை நீக்கிய தளர்ச்சியோ? அன்றேல், திரிவிக்கிரம அவதாரத்தைச் செய்து இவ் உலகத்தைத் தாவி அளந்த தளர்ச்சியோ? அருளிச் செய்யவேண்டும்.

வி - கு :—துயில் மேவி மகிழ்ந்தது அசைவோ? அசைவோ? பணியாப் பண்க. மடியாது - இடம்வலமாக மாறுமல். திருக்கோனூரும் திருப்புளிங்குடியும் பாண்டிய நாட்டிலேயுள்ள திவ்விய தேசங்கள்.

ஈடு :—ஜூந்தாம் பாட்டு. ¹ பிரளைசமுத்திரத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறுன் என்று பயப்பட்டவருடைய அச்சம் தீர, பரிவரும் உண்டாய், அச்சம் இல்லாதவையான திருக்கோனூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காட்டிக் கொடுக்க, அது தானும் இவர்க்கு அச்சத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

கொடி ஆர் மாடம் கோனூரகத்தும் - கொடி மிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோனூரிலும் : பகைவர்கள், கிடந்த இடம் அறிந்து அபிசரிக்கும்படி கொடி கட்டிக்கொண்டு கிடக் கவேண்டுமோ? ² கொடிக்குப் பயப்படவல்லார் இவரைப் போன்றுர் இலர். கம்ச பயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தாற் போலே இருக்கல் ஆகாதோ? ³ இந்த அச்சம் இல்லை அன்றே மேற்பாட்டில்; அதுக்கூர் என்றும் பிரதிகூர் என்றும் வேறுபாடு

1. “கோனூரகத்தும் புளிங்குடியும் துயில்மேவி மகிழ்ந்தது” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “கொடியார் மாடம்” என்பதற்கு ரசோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் ‘கொடிக்கு’ என்று தொடங்கி. கொடி - பெண் ஜுமாம்.

3. மேற் பாசரத்துக்கும் இப் பாசரத்துக்கும் வாசியை அருளிச்செய்கிறார் ‘இந்த அச்சம்’ என்று தொடங்கி. இல்லாமைக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அதுக்கூர்’ என்று தொடங்கி.

அறத் தன்னேஉ கலங்கு கிடக்கையாலே. புளிங்குடியும் - ¹இது வும் ஓர் அச்சத்திற்குக்காரணம். ²பல இடங்களிலும் படிக்கை படுக்கிறது சிரமத்தின் மிகுதி என்று இருக்கிறார். மதியாது - ³இடம் வலம் கொள்ளாமல். அன்றிக்கே, மாடி என்று சோம பாய், சோமபாதே என்னுதல். என்றது, நமக்காக இவன் கிடக்கிறான் என்று அறிந்து, ‘பரிதலுக்கு ஒருவரைப் பெற்றி வோம்’ என்று ⁴இளகாது ஒழிதலைக் குறித்தபடி.

இன்னே-இப்படியே. “‘கிடந்ததோர் கிடக்கை’ என்னு மித்தனை ஒழிய, பாசுரம் இடப் போகாதிருக்கை. நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான் - ⁵அவிகாரியாய் இருக்கிற நீ ஒருபடியே கண் வளர்க்கருளி, அதனாலே இனியன் ஆகைக்குக் காரணம் என்ன? ”⁶இவன் முகத்திலே தெளிவுண்டாய் இருந்தது; அதற்கு அடிமுன்பே ஒரு சிரமம் உண்டாகை அன்றே என்று இருக்கிறார்; ⁷சிரம முடையார்க்கு உறங்க உறங்க முகம் தெளிந்து வரக் காண்கையாலே. அடியார் அல்லல் தவிர்த்த அசைவோ - திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த இந்திரன் முதலாயினோர்கட்காக இராவணன் முதலானோர்களை அழியச் செய்து, அவர்களுடைய துக்கங்களைக் கெடுத்த இளைப்போ? அன்றேல் - அன்றூயின், நீண்டு இப்படிதான் தாவிய அசைவோ - அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து மிருதுவான திருவடிகளைக் கொண்டு காடும் ஒடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ?

1. இரண்டு திருப்பதிகளிலும் கண்வளர்வதனைச் சொல்லுகிறவருடைய மனோவாத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுவும்’ என்று தொடங்கி.

2. அது எப்படி? என்ன, ‘பல இடங்களிலும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. ‘இடம் வலம் கொள்ளாமல்’ என்றதற்குக் கருத்து, பாடோடிக் கிடப்பதே என்று துக்கிக்கிறார் என்பது.

4. இளகாது ஒழிதல் - ஏழுந்திராது ஒழிதல்.

5. இன்னைப்படி என்று சொன்னால் என்ன? என்ன, ‘கிடந்ததோர்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘கிடந்ததோர்’ என்பது, திருமாலை. 23.

6. அவிகாரி - வேறுபாடு இல்லாதவன்.

7. இனியன் ஆகை ஈல்லது அன்றே? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவன்’ என்று தொடங்கி.

8. இது எக்கே எண்டோம்? என்ன, ‘சிரம முடையார்க்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

பணியாய்¹தோள் நொங்தோ, திருவடிகள் நொங்தோ? அருளிச் செய்யாய். என்றது, தோள் நொங்தது என்னில் தோளைப் பிடிக்க, தாள் கொங்தது என்னில் தாளைப் பிடிக்கவும் அருளிச் செய்யவேண்டும் என்றபடி. அன்றிக்கே, வார்த்தைகளின் ஒவியின் தளர்ச்சியைக் கொண்டு அறியலாம் என்று கேட்கிறூர் என்னுதல்.² உகந்தருளின் இடங்களிலும் செய்யழுத்தான் இல்லை; சொல்ல நினையாமல் இருக்கிறுன் இத்தனை என்று இருக்கிறூர். (5)

800

பணியா அமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்
அணியார் ஆழியும் சங்கமும் ஏந்தும் அவர்காண்மின்
தணியா வெந்நோய் உலகில் தவிர்ப்பான் திருநீல
மணியார் மேனியோடு என்மனம் சூழ வருவாரே.

போ - ரை :—வேறு ஒருவரையும் வணங்காத நித்தியசூரிக ஞடைய வணக்கத்திற்கும் ஞானம் முதலான குணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாக இருப்பவரும், அழகுபொருங்திய சக்ராத்தையும் சங்கையும் ஏந்திக்கொண்டிருப்பவருமான இறைவன் காண்மின்; தணியாத கொடிய பிறவியாகிய நோயினை இந்த உலகத்திலே தணிக்கும்பொருட்டு, அழகிய சீலமணிபோன்ற திருமேனியோடு என் மனம் மயங்கும் படியாக வந்து உலாவுவர் என்கிறூர்.

வி - கு :—எந்துமவர், வெம் நோய் தவிர்ப்பான் திரு சீலமணியார் மேனியோடு என்மனம் சூழ வருவார் காண்மின் என்க.

கடு :—ஆரூம் பாட்டு. ³ நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறது என்? எல்லாரையும் காப்பாற்றுமவன் அல்லனே அவன்! என்ன, நித்தியசூரிகள் பரிய இருக்கக்கூடிய அவன் சம்சாரத் திலே அவ்வடிவோடே வந்து உலாவானின்றுல் நான் இப்படிப் படாதே செய்வது என்? என்கிறூர்.

1. மேல் வாக்கியத்தை விவரணம் செய்கிறூர் ‘தோள் நொங்தோ’ என்று தொடங்கி.
2. அர்ச்சாவதாரம் வார்த்தை அருளிச்செய்யக் கூடுமோ? என்ன, ‘உகந்தருளின்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.
3. திருப்பாசரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறூர்.

பணியா அமரர் - வேறே சிலரைப் பணிவதற்குக் காரணம் இல்லாத நித்திய சூரிகள். என்றது, முன்பு சேவிக்கத் தகா தார் காலே குனிக்கு, ஒரு நாளிலே ஞானம் பிறந்து, “அழுக்கு உடம்பு எச்சில் வாய்” என்று கழிக்கதற்கு வருக்கி, பின்பு வகுத்தார் காவிலே குனிக்கவர்கள் அல்லர்; பணித்தல் பணிதல் செய்யாதவர்கள் என்றபடி. இதனால், முக்கியமாக வேறு படுத்துகிறது. பணிவும்³ பண்பும் தாமேயாம் - அவர்கள் பணிவுக்கும் ஞானம் முதலான குணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாக இருக்கும் மவர். அணியார் ஆழியும் சங்கும் ஏந்தும் - ⁴ எல்லா ஆபரணங்களும் தாமேயாகப் போரும்படியான திவ்விய ஆயுதங்களைத் தரித்து, நித்தியசூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தால் அவர்களும் அஸ்தானே பயத்தால் சங்கை பண்ணிமங்களாசாசனம் பண்ணும்படி ஆசிற்று இருப்பது. அவர்களுக்கும் நான் பட்டது படவேண்டும்.

அவர்காண்மின் - ⁵ அவர்கள் கண்டர் அச்சமுள்ள இடத்திலே வந்து பிறக்கிறார். ⁶ தமக்கு ஒரு பிரயோஜனத்துக்காகத்தான் வருகிறோ? என்னில், உலகில் தணியா வெம் நோய் தனிர்ப்பான் வருகிறார். தணியா வெம்தோயாவது, ஒரு நாளும் முடியாத தாபத்திரயம் முதலானவைகள். திருநீல மணி ஆர் மேணி யோடு - நீலமணி போலே சிரமத்தைப் போக்கக் கூடியதாய்ச் சுகுமாரமான வடிவோடே. இங்கே வர வேண்டினால், அவ் வடி வோடே வரவேண்டுமோ? என்மனம் - அந்தச் சுகுமாரமான

1. உடம்புக்கு அழுக்காவது, பிறகை வணக்குதல். வாய்க்கு எச்சிலாவது, பிறகைத் துதித்தல்.

“ஆவியை அரக்கமாலை அழுக்குடம்பு எச்சில் வாயால் தூய்மையில் தொண்டனேன் கான் சொல்லினேன் தொல்லை நாமம்” என்பது, திருக்குறுந்தான்டகம். 12.

2. பணித்தல் - துதித்தல். பணிதல் - வணக்குதல்.

3. “பண்பு” என்றது, நீர்மையைக் காட்டி, அதனால் ஞானம் முதலான குணங்களைக் கூறுகிறது.

4. அணி - ஆபரணம். ஆர்தல் - அமைதல். இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, ‘எல்லா ஆபரணங்களும்’ என்று தொடங்கி அருளிசெய்கிறார்.

5. “வருவார்” என்றதனைக் கடாக்கித்துக் கருத்து அருளிசெய்கிறார் ‘அவர்கண்டர்’ என்று தொடங்கி.

6. மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிசெய்கிறார் ‘தமக்கு’ என்று தொடங்கி. தாபத்திரயமாவது, தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிற உயிர்களைப் பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகையான் வரும் துண்பங்கள்.

வடிவோடே சம்சாரத்திலே உலாவுகிறுன் என்று அறிந்த என் மனமானது. சூழ வருவாரே - சூழன் று வரும்படி வரு கிறவர். அன்றிக்கே, தணியா வெம்நோய் தனிர்ப்பான் உல கில் வருகிறவர் என்றுமாம். (6)

801

வருவார் செல்வார் வண்பரி சாரத்து இருந்தனன்
திருவாழ் மார்வற்கு என் திறம் சொல்லார் செய்வது என்?
உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்து இங்கு உம்மோடு
ஒருபாடு உழல்வான் ஓர் அடி யானும் உளன்னன்றே.

போ-ரை:—திருவண் பரிசாரத்திலிருந்து இங்கு வருகிறவர்களும், இங்கிருந்து அங்குச் செல்கின்றவர்களுமான மக்கள், திருவண்பரிசாரத் தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற என் திருவாழ்மார்பற்கு, அழுகு பொருந்திய சக்கரத்தையும் சங்கையும் சுமந்து கொண்டு, இந்த உலகத் தில் உம்மோடு கூட ஒருபக்கத்திலே திரிகின்றவனுனை ஓர் அடியவனும் உளன் என்பதாக, என்னுடைய தன்மையைச் சொல்ல மாட்டார்கள்; நான் இனிச் செய்வது என்?

வி-சு:—வருவார் செல்வார், என் திருவாழ் மார்வற்கு, சுமந்து உழல்வான் ஓர் அடியானும் உளன் என்று என் திறம் சொல்லார்; செய்வது என்? என்க.

ஈடு:—ஏழாம் பாட்டு. ¹ இங்கே வந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, நான் உதவப்பெறுமல் துன்புற்றவனுல், ஓர் அடியானும் உளன் என்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறோம் என்கிறூர்.

வருவார் செல்வார் - ² திருநகரியினின் றும் திருப்பரிசாரத் திற்குப் பெருவழியாக இசங்கானிற்கும். என்றது, இயக்கம்

1. “வண்பரிசாரத்து இருந்த என் திருவாழ்மார்வற்கு ஓர் அடியானும் உளன் என்று என்திறம் சொல்லார்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. அவனுக்குத் தாம் உளர் என்று அறிவிக்கை தேட்டமானால் “செல்வார்” என்ன அமைத்திருக்க, “வருவார்” என்பான் என்? என்ன, ‘திரு நகரியில் இன்றும்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். என்றது, போவாரும் வருவாருமாய் வழிகடவாசிற்கச்செய்தே, என்திறம் சொல்லாதிருக்கிறார்கள் என்றபடி. இசங்குதல் - நடத்தல்.

அற்று இருக்கிறது அன்று கண்ணர் என்றபடி. அன்றிக்கே, தங்கள் காரியத்தாலே விரைந்து போவாரைத் தம் நிலை அறி விக்கப்போகிறார்கள் என்றும், அங்கு சின்றும் வருவாரைத் தம்மை அழைக்க வருகிறார்கள் என்றும் இருப்பர் என்னுதல். வண்பரிசாரத்து இருந்த என் திருவாழ் மார்வற்கு - ¹ திருப்பரி சாரத்தில் இருப்புக்குப் பரியவேண்டும்; அதற்குமேல், பிராட்டி யுடைய சேர்த்திக்குப் பரியவேண்டும். அன்றிக்கே, ² “சீதா பிராட்டியோடு கூடி தேவீர் மலையடிவாரத்தில் உலாவும் பொழுது நான் தேவருக்கு எல்லா நிலையிலும் எல்லா அடிமை களும் செய்வேனைக்” என்ற இளையபெருமாளைப் போலே தொடர்ந்து போய் அடிமை செய்ய வேண்டும்படி ஆயிற்று இங்கு இருக்கிற இருப்பு என்னுதல். என் திறம் சொல்லார் - சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டிப்பார் இல்லாமை சொல்லாது ஒழிகிறார் அல்லர்கண்ணர்! என் திருவாழ்மார்வற்கு-என்பிராட்டி சங்நிதி ஆகையாலே ³ சொன்ன வார்த்தை விலை செல்லும் கண்ணர். செய்வது என்-இதற்கு என்னுற் செய்யலாவது என்? தங்கள் தங்கள் காரியத்தின் நிமித்தம் போவார்களாகில்.

நன்று; அவர்கள் அங்குப் போனால் சொல்லும் பாசரம் யாது? என்ன, உரு ஆர் சக்கரம் சங்கு சமந்து - அழகு மிக் கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை விருப்பத்தோடு தரித்து. அன்றிக்கே, திருமேனிக்கு எல்லாம் வேறு ஓர் ஆபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப் போரும்படியான ஆழ்வார்

1. “ஸ்வகாரியார்த்தமாகப் போகிறாரும் வருகிறாரும் திருப்பரிசாரத்து ஏற்போகிறாகவும் அங்கு நின்றும் வருகிறாகவும் நிச்சயித்து” என்ற ஆரூயிரப்படி இங்கு நினைவுகூர்க்.

2. “வண்பரிசாரத் திருந்த” என்றதற்கு, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘திருப்பரி சாரத்தில்’ என்று தொடங்கி. “திருவாழ்மார்பற்கு” என்றதற்கு, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘அதற்குமேல்’ என்று தொடங்கி.

3. கைங்கரியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருள் ஒரு மிதுனம் என்னும் இடம் தோற்றுக்கொகப் பிராட்டியிலுடைய சம்பந்தம் சொல்லுகிறது என்று இரண்டாவதாக வேறும் ஒரு கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘சீதாபிராட்டியோடு’ என்று தொடங்கி.

“பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேவ்யா கிரிலா நுஷ்டா ரம்ஸ்யதே
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஸ்சதே”
என்பது, பூர்வா. அயோத. 31: 25.

4. புருஷகாரத்திற்காகப் பிராட்டியிலுடைய சம்பந்தம் சொல்லுகிறது என்று முன்றுவதாக வேறும் ஒரு கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘சொன்ன வார்த்தை’ என்று தொடங்கி.

களைத் தரித்து என்னுதல். இங்கு - பரிவர் இன்றிக்கே இருக்கிற இவ் உலகத்திலே. உம்மோடு ஒருபாடு உழல்வான்-இடைவிடாதே ஒரு பக்கத்தைப் பற்றித் திரிவான்.¹ ஒரு பக்கத்துக்கு இளையபெருமான் உளர் அன்றே. ஓர் அடியானும் உளன் என்றே -² வேறு பிரயோஜனத்தைக் கருதாதவனும் இருப்பான் ஒருவன் உளன் என்று. என்றது, ³ “அந்த மஹாத்மாவானவன் கிடைத்தற்கு மிகவும் அரியன்” என்கிறபடியே, ஒருவர் இலர் என்று கைவாங்கி இருப்பர்; அது வேண்டா; ஒருவன் உளன் என்று என் இடையாட்டம் சொல்லுகின்றிலர் கள் என்கிறார் என்றபடி. செய்வது என? (7)

802.

என்றே எனைஉன் ஏரார் கோலம் திருந்து அடிக்கீழ்
நின்றே ஆட்செய்ய நீ கொண் டருள நீணப்பதுதான்
குன்றேழ் பார்வழ் சூழ்கடல் ஞாலம் முழூரழும்
நின்றே தாவிய நீளகழல் ஆழித் திருமாலே!

போ-ரை :—எழு மலைகளும் எழுதிவுகளும் எழு கடல்களும் ஏழு
உலகங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றினையும் நின்று அளந்த நீண்ட திருவடிகளையுடைய சக்கரத்தைத் தரித்த திருமாலே! உனக்கு அடியவனுன் என்னை, உன்னுடைய அழகு பொருந்திய ஒப்பனை திருந்திய திருவடிகளின் கீழே நின்று அடிமை செய்வதற்கு நீ திருவள்ளத்தே கொண் டருள நீணப்பதுதான் எப்பொழுதோ? என்கிறார்.

வி - கு :—திருமாலே! ஆட்செய்ய நீ கொண்டருள நீணப்பதுதான் என்றே என்க. ‘உன்கோரா’ என்றும் பிரித்தல் தகும். தனக்குத் தானே ஒத்த என்பது பொருள்.

ஷு :—எட்டாம் பாட்டு. ⁴ ‘பிறரை விழர்; உன் திருவடிக் கீழே பரிகைக்கு நிலை ஆளாக என்னைக் கொள்வது என்று?’ என்று அவனைக் கேட்கிறார்.

1. மற்றொரு பக்கத்திற்கோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒரு பக்கத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.

2. “அடியான்” என்றதற்கு, பாவம், ‘வேறு பிரயோஜனத்தை’ என்று தொடக்கும் வாக்கியம்.

3. “ஓர், உளன்” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்த’ என்று தொடங்கி.

“பஹ-நாம் ஐங்காமங்டே ஐஞ்சானவாக் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸ-தேவி! ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸ-துர்லபி”
என்பது, ஸ்ரீ கிதை. 7: 19.

4. “அடிக்கீழ் ஆட்செய்ய நீ கொண்டருள்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

என்றே - ¹ உம்முடைய காரியம் செய்கிறோம் அன்றே என்ன, அதுதான் என்று? என்கிறார். என்னை - உண்ணிடத் தில் பரிந்து அன்றி உளேன் ஆகாது இருக்கிற என்னை. உன் ஏர் ஆர் கோலம் திருந்து அடிக் கீழ் - அழிகு மிக்க ஒப்பனை திருந்தினா உன் திருவடிகளின் கீழே. என்றது, மங்களாசாசனம் செய்தல்லது நிற்க ஒண்ணுத திருவடிகள் என்ற படி. நின்றே ஆள் செய்ய - ² “எனக்குக் கொடுப்பாய்; உனக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்று பிரயோஜனத்தைக் கொண்டு போகை அன்றிக்கே, விடாமல் அடிமை செய்ய. நீ கொண்டருளா-நான் கிடந்தானை கண்டு ஏறுகை அன்றிக்கே, அடிமை செய்வான் என்று திருவள்ளத்தே கொண்டருள். நினைப்பது தான் - ³ அவன் நினைவிற்கே பலத்தோடு ஸம்பந்தம் உள்ளது; தம்முடைய காதல் பலத்திற்குக் காரணம் அன்று என்று இருக்கிறார்.

“வண்பரிசாரத்து இருந்து இருந்து இருந்தருளி இருக்கிற இருப்புத் தனக்கே பரிய வேண்டி இருக்க, மனித செயல்களுக்கு அப்பாற் பட்ட செயலைச் செய்தால் மங்களாசாசனம் செய்தே நிற்க வேண்டாவோ? என்கிறார் மேல்: குன்று ஏழ் பார் ஏழ் சூழ் கடல் ஞாலம் முழு ஏழும் நின்றே தாவிய நீள் கழல் ஆழித் திருமாலே- ஏழு குல மலைகள் என்ன, ஏழு தீவுகள் என்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு கடல்கள் என்ன, இப்படி ஏழு வகைப்பட்ட பூமியை அடைய நின்ற நிலையிலே நின்று அளந்து கொண்டருளும்படி நீண்ட திருவடிகளையுடையையாய்க் கையும் திருவாழியுமான திருமகள்கேள்வனே! என்றது, சங்கம் சக்கரம் முதலிய திவ்ய ஆயுதங்களையுடைய திருமகள் கேள்வனும் வைத்து, காடும் ஓடையுமான பூமியை முழு தும், நின்ற நிலையிலே மெல்லிய திருவடிகளைக் கொண்டு அளந்த சிரமம் தீரக் குளிர்ந்துபசாரம் செய்யப் பெறும் நாள்

1. அவன் செய்கிறோம் என்றால் ஒழிய, ‘என்று’ என்று கேட்கக் கூடாமையாலே, ‘காரியம் செய்கிறோம்’ என்று அவன் திருவள்ளம்பற்றினமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘உம்முடைய’ என்று தொடக்கி.

2. “தேஹி மே ததாமி தே” என்பது, யஜார்வேதம்.

3. “நினைப்பதுதான்” என்றதனால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவன்’ என்று தொடக்கி.

4. மேலுக்கு எல்லாம் அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் ‘வண்பரிசாரத்து’ என்று தொடக்கி.

என்று? என்றபடி. அன்றிக்கே, ¹ அரியன செய்ய வல்ல நீ, நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டி நின்று அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருள வேண்டும் என்கிறார் என்றலுமாம். (8)

803

திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையான்என்ற இவர்கள்எம் பெருமான் தன்மையை யார் அறி கிற்பார்? பேசி என்? ஒரு மா முதல்வா! ஊழிப் பிரான்! என்னை ஆரூடை கருமா மேனியன் என்பன் என் காதல் கலக்கவே.

பொ - ரை :—நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனும் சிவந்த சடையை உடைய சிவனும் என்ற இவர்கள், எம்பெருமானுடைய தன் மையை அறிகின்றவர்கள் யாவர்? இதனைப் பற்றிப் பேசுவதனால் பயன் யாது? நானும், காதலானது என்னைக் கலக்க, திருமகள் கேள்வனே! ஒப்பற்ற கிறந்த காரணனே! ஊழிப்பிரானே! என்னை அடிமை கொண்ட கரிய பெருமை பொருந்திய திருமேனியையுடையவனே! என்று இவ்வளவேயன்றே சொல்ல வல்லேன்?

வி - கு :—**திருமால்:** விளிப்பெயர். காதல் என்னைக் கலக்க மேனியன் என்பன் என்க.

ஈடு:—ஒன்பதாம் பாட்டு. ² நம்மிடத்தில் பரிவு கொள்ளுவதற்குப் பிரமன்முதலானோர் இருக்க,சீர் இங்ஙன் அஞ்சகிறது என்? என்ன, அவர்கள் உன் சௌகருமார்யத்தை அறிவார்களோ என்கிறார்.

திருமால் - திருமால் என்று பிரித்து விளிக்கிறார். ³ நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாசனம் செய்வர்களோ அவர்கள்? நான்முகன் - படைப்புக்கு உறுப்பான பல முகங்களையுடையன்று, அதிலே நோக்குள்ளவன். செம் சடையான் - சாதக வேஷம் தோன்ற நிற்கின்ற சிவன். என்றது, தான் விரும்பிய பலத்தை அடைவதிலே நோக்குள்ளவன் என்றபடி.

1. ‘அரியன செய்ய வல்ல’ என்று தொடக்கும் வாக்கியத்துக்குக் கருத்து, திரு உலகத்தை அளந்த செயற்கரிய செயல் போலே, என்னையும் உன் திருவடிகளிலே ஆக்கிக்கொள்ளுகையும் செயற்கரிய செயல் அன்றே? இதனையும் செய்யவேண்டும் என்பது.

2. “நான்முகன் செஞ்சடையான் என்றிவர்கள் ஆர் அறிகிற்பார்” என்றதனைக் கடாகித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

3. “நான்முகன்” என்றது முதல் “ஆர் அறிகிற்பார்” என்றது முடிய, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘நீயும்’ என்று தொடங்கி.

எம்பெருமான் தன்மையை - சர்வேஸ்வரருணை உன்னுடைய சௌகுமார்யத்தை. ஆர் அறிகிறபார் - சிலராலே அறியலாய் இருந்ததோ? வேறு ஒன்றிலே நோக்குள்ளவர்களாய் இருக்கிறவர்கள் உன் சௌகுமார்யத்தை அறிய வல்லர்களோ? ¹ வேறு ஒன்றையும் விரும்பாமல் உண்ணையே விரும்புகின்றவர்களாய் இருக்தாலேதான் தேவீருடைய சௌகுமார்யம் சிலரால் அறியலாய் இருந்ததோ? பேசி என் - இது சொல்லி என்ன பிரயோஜனம் உண்டு? என்றது, அவர்களைப் பரிவர் ஆக்கவோ? உன் சௌகுமார்யத்தை அளவிற்கு உட்பட்டது ஆக்கவோ? என்றபடி, அவர்கள் நம்மை அறியமாட்டார்களாகில் அறிந்த நீர் பேசிக் காணீர் என்ன, என்னால் தான் பேசலாய் இருந்ததோ! எனகிறூர் மேல் :

ஒரு மா முதல்வா-விலக்ஷணமான பரம காரணன் ஆன வனே! ஊழிப்பிரான் - காலத்தால் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாப் பொருள்கட்கும் ஸ்வாயி ஆனவனே! என்னை ஆளுடை கரு மா மேனியன் - புறம்பே ஈடுபட்டிருந்த என்னை உண்ணிடத்திலே ஈடுபடும்படி செய்த வடிவை உடையவனே! என்பன் - ² இவ் வனவே அன்றே என் அளவும். ³ எல்லாப் பொருள்கட்கும் நிர்வாஹகனும் வடிவழகிலே என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இது அன்றே என்னைக் கலங்கப் பண்ணிற்று. என் காதல் கலக்கவே - என்னுடைய காதலானது நான் அஞ்சம்படி கலங்கப் பண்ண, உன் வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச் சொன்ன அத்தனை போக்கி, உன் சௌகுமார்யத்தை எல்லைகண்டு சொன்னேன் அல்லேன். என்றது, காதலாலே அறிவு அற்றவனுய்க் கொண்டு சொன்னேன் அத்தனை போக்கி, நெஞ்சு ஒழிந்து சொன்னேன் அல்லேன் என்றபடி. ⁴ வேறு பிரயோஜனங்களை விரும்புகிறவர்களான பிரமன் சிவன் முத

1. “ஆர் அறிகிறபார்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘வேறு ஒன்றையும்’ என்ற தொடங்கி.

2. “என்பன்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘இவ்வளவே அன்றே’ என்ற தொடங்கி. என்றது, உன் சௌகுமார்யத்துக்குத் தகும்படி சொன்னேன் அல்லேன்; கலங்கிச் சொன்னேன் என்றபடி.

3. கலங்குகைக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘எல்லாப் பொருள்கட்கும்’ என்ற தொடங்கி.

4. இப்பாசுரத்தால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறூர் ‘வேறு பிரயோஜனங்களை’ என்ற தொடங்கி.

லாஞ்சர்கள் பரிவும் உனக்கு ஒத்தது அன்று; காதலால் கண் இவ்லாதவனுடைன் என் பரிவும் உனக்கு ஒத்தது அன்று என்ற தாயிற்று. (9)

804.

கலக்கம் இல்லா நல்தவ முனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கம் இல்லா வானவர் எல்லாம் தொழுவார்கள்
மலக்கம் எய்த மாகடல் தன்னைக் கடைந்தானை
உலக்க நாம்புகழ் கிற்பது என்செய்வது உரையீரோ.

போ - ரை :—கலக்கம் இல்லாத ஞானத்தையும் நல்ல தவத்தையும் முடைய சனகன் முதலான முனிவர்களும் கரைகண்டவர்களான முக்தர் களும் கடுக்கம் இல்லாத நித்திய சூரிகளுமான எல்லாரும் வணங்குவார்கள்; கலக்கத்தை அடையும்படி பெரிய கடலைக் கடைந்த எம்பெருமா னுடைய கல்யாண குணங்கள் முடிவு பெறும்படி நாம் புகழ்ந்தோ மாவது கை கூடுமதோ? சொல்லுங்கோள்.

ஈடு :—பத்தாம்பாட்டு.¹ இவருடைய அச்சத்தைப் போக்கு கைக்காக, நம்மிடத்தில் சனகன் முதலான முனிவர்கள் முக்தர் கள் நித்தியசூரிகள் இவர்கள் கிட்டினின்று தொழுகின்றார்கள்; நாம்தாம் அரிய செயல்களும் செய்ய வல்லோம் ஆன பின்பு நீர் நம்பொருட்டு அஞ்சவேண்டாம் காணும்; என்ன, முன்பு அச்சத்திற்குக் காரணங்களாக இருந்தவைதாமே அச்சம் நீங்குதற்குக் காரணமாக அதனை நினைத்து இனியர் ஆகிறார். இவர் தமக்கு, இன்னபோது இன்னது அச்சத்திற்குக் காரணமாம்; இன்னபோது இன்னது பரிஹாரமாம் என்று தெரியாதே அன்றே.

கலக்கம் இல்லா நல் தவ முனிவர் - தங்கள் ஞானத்துக்கு விஷயங்களால் வரும் கலக்கம் இன்றிக்கே, மிக்க தவங்களை யுடையராய் மனனசீலரான சனகன் முதலானார். கரைகண்டோர் - முக்தர். துளக்கம் இல்லா வானவர் - சம்சாரத்தின் சம்

1. முதல் முன்று அடிகளையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். ‘முன்பு அச்சத்திற்குக் காரணங்களாக இருந்தவை’ என்றது, திரு உலகு அளந்தது, ஆவிலையில் பள்ளிகோடல் முதலிய செயல்கள். “மலக்கம் எய்த மாகடல்தன்னைக் கடைந்தானை” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘அச்சம் நீங்குதற்குக் காரணமாக’ என்கிறார். அச்சத்திற்குக் காரணமாயவை, அச்சம் நீங்குதற்குக் காரணமாகக் கூடுமோ? என்ன, ‘இவர் தமக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

பந்தம் இல்லாத நித்தியசூரிகள். அன்றிக்கே, துளக்கம் - சலனம். அதாவது, ஞானக்குறைவு. அது இல்லாத நித்திய சூரிகள் என்னவுமாம். எல்லாம் தொழுவார்கள் - முழுக்கூக்களும் முக்தரும் நித்தியசூரிகளுமான இவர்கள் அடிமை செய்கிறவர்கள்.¹ அடிமையாவது, ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுமது ஆகையாலே, மங்களாசாசனமே அன்றே. மலக்கம் எய்த மா கடல் தன்னைக் கடைந்தாணையிகப் பெரியதான கடலைக் கலங்கும்படி கடைந்த பெருமிகுக்கன். என்றது, பரிசிறவர்கள் தாங்களும்² குழும சரக்காம்படி பெருமிகுக்கன் என்கை. உலக்க நாம் புகழ்கிறபது என்செய்வது³ உரையீர் - அவன் படிமை நேராக அறியாத நாம் பரிவிலே இழிந்து முடியப் பேசப் புக்கது, என்செய்தோம் ஆனாலும்? சொல்லீர் கோள்.⁴ முன்பு தன் மிகுக்கைக் காட்டின இடங்களில் அதனை நினையாதே, அதனையே சொல்ல இப்போது சமாதானத்தை அடைந்தவர் ஆயினர்: இது, இப் பிரபந்தம் தலைகட்டக் கடவு தாகையாலேயாதல்; ஈஸ்வரனுடைய ஜீவன அதிர்ஷ்டத்தாலேயாதல் அன்றே.

(10)

805.

உரையா வெந்நோய் தவிர அருள்நீல் முடியாணை
வரையர் மாடம் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
உரைய் சொல்தொடை ஓர் ஆ யிரத்துள் இப்பத்தும்
நிரையே வல்லார் நீடு உல கத்துப் பிறவாரே.

பொ - ரை :—கூற முடியாததான கொடிய கலக்கமாகிய நோய் திரும்படி திருவருள் செய்கின்ற நீண்ட திருமுடியையுடையவளை, மலைகள் போன்று உயர்ந்திருக்கின்ற மாடங்கள் நிலைபெற்ற திருக்குரு கூரில் அவதரித்த ஸ்ரீ சடகோபராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட புகழ்

1. ‘பரிவர்கள்’ என்னுமல், “தொழுவார்கள்” என்கிறது என்? என்ன, ‘அடிமையானது’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்திருார்.

2. குழும சரக்கு - பாதுகாக்கப்படுகின்ற பொருள்.

3. “உரையீர்” என்றது, அண்மையில் உள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து.

4. இப்போது சமாதானத்தை அடைந்தவர் ஆனமைக்குக் காரணத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்திருார் ‘முன்பு’ என்று தொடக்கி.

நிறைந்த சோல் தொடை அமைந்த ஒப்பற்ற ஆயிரம் திருப்பரசுரங்களுள் இப் பத்துத் திருப்பாசுரங்களையும் முறையாக வல்லவர்கள் நீண்ட இந்த உலகத்திலே பிறக்கமாட்டார்கள் என்றவாறு.

வி - கு : - வல்லார் பிறவார் என்க, உரை - சொற்களுமாம்.

ஈடு : - முடிவில்,¹ இத் திருவாய்மொழி கற்பவர்கள், அவன் தனிமை கண்டு பயப்படும் சம்சாரத்தில் பிறவார் என்கிறோர்.

உரையா வெம் நோய்-சொல் ஒதற்கு முடியாததாய், மிகக் கொடியதான் நோய்.² தம் அளவில் பொறுத்தல் அன்றிக்கே, ‘உபயவிழுதிநாதனுக்கு எனவருகிறதோ?’ என்று அஞ்சின நோயே அன்றே. தவிர அருள் நீள் முடியானை-இது போகும் படிக்குத் தகுதியாகத் திருவருள்புரியும் தன்மையனுன்³ உபயவிழுதி நாதனை. ““இவர் அச்சம் போகும்படி ‘நீர் விரும்பீய காரியத்தைச் செய்கிறோம்’ என்று தலையைத் துலுக்கினுன் போலே காண்” என்று அம்மங்கி அம்மாள் அருளிச்செய்வர். அன்றிக்கே, இவ் ஆழ்வாருடைய பயம் நீங்கிய பின்பாயிற்று, உபயவிழுதிக்கும் இரகூதகளுய்ச் சூடின முடியும் நிலை நின்ற தாயிற்று என்றபடியுமாம்.

வரை ஆர் மாடம் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன் - இவர் அச்சம் நீங்கினவாறே நிறைவு பெற்றதுமாய் நிலையுள்ளது மாயிற்றுத் திருநகரியும். உரை ஏய் சொல் தொடை ஓர் ஆயிரம்-சொற்களால் சேர்ந்த சொல் தொடையையுடைத்தாய் விலக்கணமான ஆயிரம். இப் பத்தும் நிறையே வல்லார்-இப்

1. “வல்லார் நீடு உலகத்துப் பிறவார்” என்றதனைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. உரைக் முடியாததை விவரிக்கிறார் ‘தம்மளவில்’ என்று தொடக்கி. ‘தம் அளவில் பொறுத்தல் அன்றிக்கே’ என்றது, சம்சார தோஷத்தைக் கண்டு தமக்காகப் பயப்படுகை அன்றிக்கே என்றபடி.

3. “நீண் முடியானை” என்றதற்குப் பொருள், ‘உபயவிழுதிநாதனை’ என்பது.

4. பரிந்து பேசும் இந்த இடத்திலே “நீண்முடியானை” என்று திரு முடியை அருளிச்செய்ததற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘இவர் அச்சம்’ என்று தொடக்கியும், ‘இவ் ஆழ்வாருடைய’ என்று தொடக்கியும்.

பத்தை அடைவு தப்பாமல் கற்கவல்லவர்கள்: ¹ தமக்குப் பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதில் இழிவார்க்கும் அடைவுபடச் சொல்ல ஒண்ணுது என்று இருக்கிறார். நீடு உலகத்துப் பிறவாரே - இப் பூமிப் பரப்பை அடைய நினைத்தால், பரப்பேயாய், சர்வேஸ் வரன் தனிமைக்குப் பரிய ஒருவரைக் கிடையாத இத் தேசத் திலே பிறவார்கள்; ஒரு நாடாக மங்களாசாசனம் செய்கிற தேசத்திலே சென்று நித்தியாநுபவம் பண்ணப் பெறுவர். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

அங்குஅமர் பேண அவர் நடுவே வாழ்திருமாற்கு
இங்கோர் பரிவர் இலை என்று அஞ்ச—எங்கும்
பரிவர் உளர் என்னப் பயம்தீர்ந்த மாறன்
வரிகழல்தாள் சேர்ந்தவர்வாழ் வார்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

1. “நிரையே” என்கிறது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிக் கொள்ள செய்கிறார் ‘தமக்கு’ என்று தொடக்கி,

நான்காந் திருவாய்மொழி—“வார்க்டா அருஷி” முன் னுரை

கடு :—¹சர்வேஸ்வரன் சம்சாரிகளுடைய விருப்பத்தையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு சம்சாரத்திலே வந்து அவதரித்துத் தனியே உலாவாநிற்கும் : சம்சாரிகளும் தாங்கள் தாங்கள் விரும்பினவற்றைப் பெறுதற்குக் கிட்டுமது ஒழிய இவன் வாசி அறிந்து பரியக் கூடிய சம்சாரிகள் இலர் : என் புகு கிறதோ? என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சம் திரும்படி ‘நமக்குப் பரிவர் உளர் ; ஒருவர் பரிய வேண்டாதபடியான மிடுக்கும் நமக்கு உண்டு’ என்று தன் படிகளைக் காட்டிச் சமாதானம்செய்யச் சமாதானத்தை அடைந்தவராய் நின்றூர் மேல்.² இத் திருவாய்மொழியில், “இவராகிறூர் காதலையே இயல்பாக உடையவராய் இருப்பர்; காதல் மையல் ஏறிக் கலங்கி, ‘முத்தரும் நித்தியரும் இங்கு இல்லே, சனகன் முதலான முழுக்கூக்கள் நல்ல தவத்தையும் மனனத்தையும் தியானத்தையும் விடமாட்டார்கள்; கடல் கடைந்தது தெய்வப் பிறப்பிலே அன்றே’ என்று கலங்குவர்; இன்னம் இவர்க்கு இது மறுவல் இடக்கூடும்” என்று பார்த்து, மறுவல் இடாதபடி தன்னுடைய ³சூரத்தன்மை வீரத்தன்மை முதலான குணங்களையும், படைத்தல் முதலான ஆச்சரியமான காரியங்களையும், எதிர் இட்டப்பகைவர்கள் கூட்டத்தை வேரோடே வாங்கிப் பொகடவல்ல ஆற்றலையும் காட்டிக் கொடுத்து, அதற்குமேலே, ‘மேம்பட்ட ஞானத்தையும் சக்தியையுமடையவர்களாய்த் தனக்குப் பரி

1. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இந்தத் திருவாய்மொழிக்கும் இயைபு அருளிச்செய்யத் திருவள்ளம்பற்றி, மேல் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தனவற்றை அனுவதிக்கிறூர் ‘சர்வேஸ்வரன்’ என்று தொடங்கி.

2. மேல் திருவாய்மொழியில் சமாதானத்தை அடைந்தாரோயாயின், மீண்டும் இத் திருவாய்மொழியில் அச்சத்தை நீக்குவான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இத்திருவாய்மொழியில்’ என்று தொடங்கி.

3. இத் திருவாய்மொழியில் வருகின்ற “சீர்கொள் சிற்றுயன்” என்பது போன்றவைகளைக் கடாக்கித்துச் ‘சூரத்தன்மை’ என்று தொடங்கியும், “படைத்து அளித்து அழிக்கும்” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளம்பற்றிப் ‘படைத்தல் முதலான’ என்று தொடங்கியும், “கஞ்சகைத் தகர்த்த” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘எதிரிட்ட’ என்று தொடங்கியும், “வண்சிவனும் அயனும் தானும் ஒப்பார்” என்பதைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘மேம்பட்ட’ என்று தொடங்கியும், “மனக்கொள்சீர் மூவாயிரவர்” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளம்பற்றித் ‘தனக்குப் பரிவாய்’ என்று தொடங்கியும் அருளிச்செய்கிறூர்.

வராய் இருப்பார் மூவாயிரம் பிராமணர்கள் உளர்’ என்று காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு கிருதார்த்தராய்,¹ அவன் வடிவழகி லேயும் நெஞ்சு சென்று அநுபவித்து இனியர் ஆகிறார்.

² ஸ்ரீவிழிஷ்ணும்வான்³ “இராகவணைச் சரணம் அடைந்த வன் ஆகிறேன்” என்று வந்து விழுந்தபோது, மஹாராஜூர் பெருமாள்பக்கல் பிரேமத்தாலே கலங்கி, துணுக்கு என்று ‘அவன் கூறிய சொல் பெருமாள் திருச் செவியிலே படுமாகில் சாலத் தப்பாம்’ என்று, ‘நாயன் தே இராவண னுடைய தம்பி, இராகஷஸ சாதி: அவன் புகுரக் கடவன் அல்லன்’ என்ன, ‘அவர் நம் பக்கல் பரிவாலே சொல்லுகிற வார் த்தை, நம் மிடுக்கைக்க காட்டவே தெளிவர்’ என்று பார்த்து, “வானரக் கூட்டத்திற்கு அரசனை சுக்கிரீவா! பிசாசர்களாயும் அசரார் களாயும் யக்ஷர்களாயும் பூமியில் இருக்கிற இராக்கதர்களையும் விரல் நுனியாலே விரும்பினவனுய்க் கொல்லுவேன்” என்பது போன்ற வார்த்தைகளாலே தம் மிடுக்கைக்க காட்டக் கண்டு அவர் அச்சம் தீர்ந்து, “தேவரீர் கூறிய வார்த்தையில், என்ன ஆச்சரியம்” என்று இனியர் ஆனந் போலவும்; மற்போரில், “தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் தானவர்களும் தரையில் இருக்கிற பெருமாளுக்கும் தேரின் மீதே இருக்கிற அரக்கனுக்கும்

1. “திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்: என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளம் பற்றி ‘அவன் வடிவழகிலேயும்’ என்று தொடக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

2. தன் வீரம் முதலியவற்றைக் காட்டிச் சமாதானம் செய்ய, அச்சம் தீர்ந்து சமாதானத்தை அடைந்தவர்கள் உள்ளே? என்ன, உளர் என்று அதற்கு இரண்டு திருஷ்டாந்தங்கள் காட்டுகிறார் ‘ஸ்ரீவிழிஷ்ணும்வான்’ என்று தொடக்கி.

3. “வோஹம் பருவிதீச் தேந தாஸ்வச்ச அவமாநிதீ
த்யக்தா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கதீ”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 17: 14.

4. “பிஶாசாந் தாநவான் யகாாந் ப்ருதிவ்யாம் ச வவ ராக்ஷஸாந்
அங்குன்யக்ரேண தாங் ஹந்யாம் இச்சங் ஹரிகணேப்ரவர”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 18: 23.

5. “கிம் அத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகாத ஸகாவஹ
யத் த்வம் ஆர்யம் ப்ரபாஷேதாக ஸத்வவான் ஸத்பதே ஸ்திதீ”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 18: 36.

6. “பூமில்தஸ்ய ச ராமஸ்ய ரதஸ்தஸ்ய ச ராக்ஷஸி
ந ஸமம்புந்தம் இத்யாஹா-ஃ தேவ கந்தர்வ தாநவா-”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 103: 5.

நடக்கும் இந்தப் போரானது ஒத்தது அன்று என்று கூறி னர்கள்” என்கிறபடியே, கூறிய பக்கத்திலுள்ளவர்களுடைய அச்சத்தை, அவர்கள்முன்னிலையிலேயே கிருஷ்ணன் மல்லரை அழியசெய்து தீர்த்தருளினும் போலவும்; தம்முடைய அச்சத்தைப் போக்கி அருள், அதனுலே¹கிருதார்த்தராய், ‘இனிகமக்கு உண்ணும் சோறும் பருகு நிரும் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் இவன் அல்லது இல்லை’ என்று பீரதராய், முன்பு அழு கிளைக் கண்டு பரிவாலே அஞ்சினவர், அழுகிலே நெஞ்சு சென்று அதுபவித்துக் கிருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

806

வார்கடா அருவி யானை மா மலையின்

மருப்பினைக் குவடுஇறுத்து உருட்டி

ஊர்கொள்தின் பாகன் உயிர்செகுத்து அரங்கின்

மல்லரைக் கொன்றுகுழ் பரண்மேல்

போர்கடா அரசர் புறக்கிட மாடம்

மீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்த

சீர்கொள் சிற் ரூயன் திருச்செங்குன் றாரில்

திருச்சிற்றுறு எங்கள்செல் சார்வே.

பொ - ரை :—தமுகுகின்ற மதமாகின்ற அருவிகளையுடைய யானையாகிய பெரிய மலையினது தந்தங்களாகிய இரண்டு சிகரங்களை முறித்து அதனைக் கீழே தள்ளி, அந்த யானையைச் செலுத்தி வந்த வளிய பாகனுடைய உயிரையும் கொன்று, சபையிலே இருந்த மல்லர்களையும் கொன்று, சுற்றிலுமள்ள மஞ்சத்தின் மேலே இருந்த போரைச் செலுத்துகின்ற அரசர்கள் புறமுதுகு காட்டி ஓட, உயர்ந்த மாடத்தின் மேலே இருந்த கம்சனைக் கொன்ற சிரைக் கொண்ட பாலனை பூா² கிருஷ்ணன் எழுந்தருளிஇருக்கின்ற திருச்செங்குன்றாரில் இருக்கின்ற திருச்சிற்றுறைதூ நாங்கள் சென்று கிட்டுதற்குரிய புகவிட மாகும்.

வி - கு :—உருட்டிச் செகுத்துக் கொன்று தகர்த்த சிற்றுயன் னன்க, சார்வு — புகவிடம்.

இத் திருவாய்மொழி, எழுசீர்க் கழி கெடில் அடி ஆசிரிய விருத்தம்,

1. கிருதார்த்தன் = செய்து முடிக்கவேண்டிய காரியங்கள் அனைத்தை ஆகும் செய்து முடித்தவன்;

ஏடு :—முதற் பாட்டு. ¹குவலயாபீடம் முதலான விரோதி களை அழித்த சீர்கொள் சிற்றுயனுடைய திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றுறு எங்களுக்கு அச்சம் இல்லாத புகவிடம் என்கிறார்.

வார் கடா அருவி யானை மா மலையின் - வாராங்கின் றள்ள மதநீராகிய அருவியையுடைய யானையாகிற மா மலையினுடைய கடா-மதம். ²மதத்தை உண்டாக்குகிற பொருள்களைத் தீற்றிப் பிச்சு ஏற்றிப் புகுகிற வாசவிலே நிறுத்தினான்; பிரமாதத்தாலே வந்தது என்று மாதுலனுயக் கண்ணாரீ விழுவிட்டுத் தான் இருப்பானாக. ³‘புகு வாய் நின்ற போதகம் வீழுப் பொருதான்’ என்னக் கடவுது அன்றே. மருப்பு இணைக் குவடு இறுத்து - மருப்பாகிற இணைக் குவடுகளை இறுத்து : கொம் பாகிற சிகரங்களை வருத்தம் இன்றியே முறித்து. என்றது, அம் மலையிலே இரண்டு சிகரங்களை ஒடித்தாற் போலே ஒடித்து என்றபடி. உருட்டி-⁴கொம்புகளைப் பறித்தவாறே உஞ்சுக்காங்தது; திருவடிகளாலே வருத்தம் இல்லாமல் தள்ளி. ஊர்கொள் தின்பாகன் - ⁵உயிர்உள்ள பொருளை நடத்துமாறு போலே நடத்த வல்லன் ஆயிற்றுப் பயிற்சியின் பலத்தாலே; அதனாலே, “ஊர்கோள்” என்கிறார். தின்னியனுய யானையை நடத்துகிற பாகன். உயிர் செகுத்து-⁶அதனைத் தள்ளினாலும் இவன் உயிர் போகாத அன்று அதனை முடித்தது ஆகாதுகாணும். அரங்கின் மல்லரைக் கொன்று - ⁷யானையின் கொம்புகள் இரண்டனையும் இருவரும் கொண்டு சபையின் நடுவில் புக்க அளவிலே, அச் செருக்குப் பொறுமையாலே, போரிலே நோக்க

1. பாகரம் முழு தினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.
2. அருவிபோலே மதம் ஒழுகுவதற்கு உரிய காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘மதத்தை’ என்று தொடங்கி. பிரமாதம் - அஜாக்கிரதை.
3. சிறுத்தி இருக்கதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘புகுவாய்’ என்று தொடங்கி. இது, பெரிய திருமொழி. 6. 5 : 6.
4. “உருட்டி” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘கொம்புகளை’ என்று தொடங்கி.
5. உருட்டின பின் இவன் நடத்தும்படி எப்படி என்ன? ‘உயிருள்ள’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.
6. பாகனையும் முடிப்பது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அதனை’ என்று தொடங்கி.
7. யானையையும் பாகனையும் கொன்றபின் ஹல்லர்களைக் கொன்றமைக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘யானையின்’ என்று தொடங்கி,

குள்ளவர்களாய் வந்த சானூர முஷ்டிகர்களைக் கொன்று, ¹யானை விலங்கு ஆகையாலே விரகு அறியாதே பட்டது; அது போயிற்றுகிலும் மல்லர் உளர் என்று கம்சன் னினைத்திருந்த வர்களை அழியச் செய்தபடி. ² “தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் தானவர்களும் தரையில் இருக்கிற பெருமாளுக்கும் தேரின் மீதே இருக்கிற அரக்கனுக்கும் நடக்கும் இந்தப் போரானது ஒத்தது அன்று” என்கிறபடியே, அருகில் உள்ள பெண் கள் முதலானவர்கள் அடங்கக் கூட்பிட்டு அஞ்சினவர்கள் ஆன சமயத்திலே, அவர்கள் அச்சம் எல்லாம் போம்படி வருத்தம் இல்லாமலே மல்லரைக் கொன்று என்றுமாம்.

சூழ் பரண்மேல் - சுற்றிலும் இருக்கிற மஞ்சத்தின்மேலே நின்ற. போர் கடார் அரசர் புறக்கிட - ³கெடுபடையை வெற்றி உண்டாம்படி கடாவிப் பொரும் அரசர். “சேனையை நடத்து வதில் ஆற்றல் வாய்ந்தவன்” என்கிறபடியே, தூசித் தலையில் வெற்றியோடு அல்லது மீளாதபடி படை பொருத்திப் போரை நடத்தவல்ல அரசர்கள் முதுகு காட்டி ஒடும்படியாக மாடம் மீ மிகை - ⁴ “உயர்ந்த கட்டிலில் இருந்தான்” என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலே இருக்கிற. என்றது, தனக்கு அச்சம் எத்துணை உண்டு, அத்துணையும் உயர்த்தினாலும் இற்று

1. இம் மல்லர்களைக் கொன்றமையால் பலித்த பயனை அருளிச்செய்கிறூர் ‘யானை’ என்று தொடங்கி.

2. கொன்றமையால் பலித்த பயனை வேறும் ஒரு வகையாக அருளிச்செய்து, பதங்கட்டுப் பொருளும் அருளிச்செய்கிறூர் ‘தேவர்களும்’ என்று தொடங்கி. இப்பொருளையுடைய சுலோகத்தை மேலே பக. 100. காண்க.

3. அரசர்கள் போரை நடத்துவின்ற ஆற்றலை அருளிச்செய்கிறூர் ‘கெடுபடையை’ என்று தொடங்கி. அதனை விவரணம் செய்கிறூர் ‘சேனையை’ என்று தொடங்கி.

“அபியாதா ப்ரஹர்தாச ஸேஶாநய விஶாரதஸ்
அப்ரத்ருஷ்யஸ்ச சங்கராமே க்ருத்தைரபி ஸ்ரா ஸ்ராரஸி”

என்பது, ஸ்ராராமா. அயோதி. 1. 29.

4. மீமிகை மாடம் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டி, அதற்குப் பொருளும் அருளிச்செய்கிறூர் ‘உயர்ந்த’ என்று தொடங்கி.

“க்ருதஸ் கம்ஸேந கம்ஸோபி துங்கமஞ்சே வ்யவஸ்ததிதி”

என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணு புரா. 5: 20; 26.

மாடத்தை என்றபடி. கஞ்சைனத் தகர்த்த - ¹ அவன் இருக்கிற இடத்தளவும் எழுப் பாய்க்கு, ‘கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்து அடித்த பிரான்’ என்கிறபடியே, மயிரைப் பிடித்துக் கீழே விழுவிட்டு மேலே பாய்ந்து பச்சைக்கலம் போலே உடைத்தான். ² “பின்பு கிருஷ்ணனுலே அலக்ஷ்யமாகக் கொல்லப் பட்ட கம்சைனக் கண்டு” என்றும், “அந்தக் கண்ணபிரான் கம்சனுடைய கிரீடத்தைக் கீழே தள்ளி மயிரைப் பிடித்து இழுத்து அவனைப் பூமியில் தள்ளினார், அவன் மேல் விழுந்தார்” என்றும் வருகின்றபடியே. ³ “இராஜூத் துரோஹிகளைக் கொல்லும்போது இராஜூ சிந்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுமாறு போலே, தான் கொடுத்த முடியை வாங்கிக்காண் கொன்றது” என்று அம்மங்கி அம்மான் பணிப்பார்.

சிற்றுயன் சீர்கொள் - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே வீர இலக்குமியால் குறைவற்று இருக்கிறவன். திருச் செங்குன் றாரில் திருச் சிற்றுறு - ⁴ புவி நின்ற தூறுபோலே பகைவர் களுக்கு அஞ்ச வேண்டும் ஊர். எங்கள் - ⁵ மஹாராஜூர், பெரி யாழ்வார், ஸ்ரீவிதுரார், தாம், பிளைஉறங்காவில்விதாசர், இன்னேரன்ன பரிவர். செல் சார்வே - அச்சம் இல்லாத

1. மஞ்சத்தில் இருக்கிறவனைக் கொன்ற விதத்தை விளக்கானின்று கொண்டு, “தகர்த்த” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவன்’ என்று தொடங்கி. ‘கஞ்சன்’ என்பது, பெரிய திருமொழி. 3. 10 : 3.

பச்சைக்கலம் - பச்சைப்பானை.

2. வருத்தம் இன்றியே கொன்றமைக்கும் பிரமாணமும், மயிரைப் பிடித்துக் கீழே விழுவிட்டு மேலே பாய்ந்து கொன்றமைக்குப் பிரமாணமும் காட்டுகிறூர் ‘பின்பு’ என்று தொடங்கியும், ‘அந்த’ என்று தொடங்கியும்.

“அவஜ்ஞா ஹதம் த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணை மதுரேஸ்வரம்” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 5. 20 : 91.

“கேஸேஷா ஆக்ருஷ்ய விகளத்திரீடம் அவநிதலே ஸ கம்ஸம் மாதயாமாஸ தஸ்ய உபரி பபாதச” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 5. 20 : 86.

3. கிரீடத்தைக் கீழே தள்ளிப் பின் கொன்றதற்குப் பிரயோசனத்தைப் பெரியோர்கள் திருவார்த்தயாலே விளக்குகிறூர் ‘இராஜூத் துரோகிகளை’ என்று தொடங்கி.

4. சூரன் வாழ்கின்ற ஊர் என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘புவினின்ற’ என்று தொடங்கி.

5. “எங்கள்” என்ற பன்மைக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மஹாராஜூர்’ என்று தொடங்கி. மஹாராஜூர் - சுக்கிரீவன். சுக்கிரீவனை மஹாராஜூர் என்பது வைணவப் பெருமக்கள் மரபு.

இடம் என்று புகும் புகல்.¹ மேல், இவர்க்கு ஒடின அச்சம் நீங் கிற்று என்னுமிடம் இயல் தழைப்பிலே தெளிந்திருக்கிறபடி கண்டதே!

(1)

807

எங்கள்செல் சார்வு யாழுடை அமுதம்
இமையவர் அப்பன் என் அப்பன்
பொங்குமு உலகும் படைத்து அளித்து அழிக்கும்
பொருந்து மூ உருவன் எம் அருவன்
செங்கயல் உகரும் தேம்பணை புடைசூழ்
திருச்செங்குன் ஹார்த் திருச்சிற்றுறு
அங்குஅமர் கின்ற ஆதியான் அல்லால்
யாவர் மற்று என்அமர் துணையே?

பொ - ரை :—நாங்கள் சென்று சார்வதற்குப் புகசிடமானவன், எங்கட்கு அமுதமானவன், நித்தியசூரிகட்குத் தலைவன், எனக்குத் தலைவன், நிறைந்திருக்கின்ற மூன்று உலகங்களையும் படைத்துக் காப்பாற்றி அழிக்கின்ற பொருந்திய பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்னும் மூன்று வகையான உருவத்தையுடையவன், எனக்கு அந்தராத்மாவாக இருப்பவன், சிறந்த கயல் மீன்கள் துள்ளுகின்ற தேன் நிறைந்த மருத நிலங்கள் பக்கங்களில் சூழ்ந்த திருச்செங்குன் ஹார்த் திருச்சிற்றுறு என்னும் திவ்விய தேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காரணப் பொருளானவன் அல்லாமல், எனக்குப் பொருந்திய துணை வேறு யாவர்?

வி - கு :— அருவனுகிய ஆதியான் என்க. அரு - அந்தர்யாமித் வம். அமர் துணை யாவர் என்க.

ஈடு :—இரண்டாம் பாட்டு.² உலகத்தைப்படைத்தல்முதலாயினவற்றில் வல்லவனுய்த் திருச்செங்குன் ஹாரிலே நின்றருளி னவன் அல்லது எனக்கு நல்துணை இல்லை என்கிறார்.

எங்கள்செல் சார்வு - அநுகூலராய் இருப்பார்க்கு எல்லர்ம் அஞ்ச வேண்டாத புகல். யாழுடை அமுதம் - புகல் மாத்திரமேயாய் இனிய பொருள் வேறே தேட வேண்டாதே இருக்கை.

1. இத் திருவாய்மொழியிலே அச்சம் நீங்கினதற்குரிய காரணத்தை நாம் எப்படி அறிவது? என்ன, 'மேல்' என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

2. பின் அடிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

‘எங்கள்’, ‘யாம்’ எனப் பலர் உள்ளரே; ¹கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு தனியர் அல்லரே. ² குன்றம் எடுத்த பிரான் அடியா ரொடும், ஒன்றி நின்ற சடகோபன்’ என்று அவர்களோடு ஒன்றி நின்று சொல்லுகிற சொல் அன்றே. இமையவர் அப் பன் என் அப்பன் - ³நித்தியகுரிகளை அடிமை கொண்டாற் போலே என்னை அடிமை கொண்டவன். என்றது, குறைவு அற்றார்க்கும் சத்தைக்குக் காரணமாய், குறைவுக்கு எல்லையான எனக்கும் சத்தைக்குக் காரணமானவன் என்றபடி. பொங்கு மூலக்கும் படைத்து அளித்து அழிக்கும்-பரந்தவையான மூன்று உலகங்களையும் உண்டாக்கிக் காத்து அழிக்கு மவன். ⁴பொருந்து மூடிருவன் - இச் செயல்களுக்குப் பொருந் தின மூன்று வடிவையுடையவன். ⁵பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று படைப்பான்; உருத்திரனுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று அழிப்பான்; தனது உருவமாகவே நின்று காப்பாற்று வான். அன்றிக்கே, ⁶பொருந்துகையாவது, இராசத குணத் தால் மிக்க பிரமனேடு தாமத குணத்தால் மிக்க சிவனேடு திவு விய மங்கள விக்கிரஹத்தோடு வாசி அற்று இருக்கை என்ன லுமாம்.

1. ‘கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு’ என்றது, “கேசவன் தமர்” என்ற திருவாய்மொழியைப் பாடிய பின்பு என்றபடி.

2. “எங்கள்” என்பதற்கு, அவர்கள் அருகில் இருக்கின்றார்களோ? என்ன, அருகில் இருக்கிறார்கள் என்று அதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘குன்றம்’ என்று தொடங்கி. இது, திருவாய். 7. 4: 11.

3. நித்தியகுரிகளுக்குப் பின் தம்மைச் சொன்னதற்குக் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘நித்திய குரிகளை’ என்று தொடங்கி. அதனை விவரணம் செய்கிறார் ‘குறைவு அற்றார்க்கும்’ என்று தொடங்கி. சக்ஷத - இருப்பு; உள்தாம் தன்மை.

4. “பொருந்து” என்பதற்கு, அச் செயல்களோடே சேர்ந்த என்பது பொருள்.

5. மூன்று வடிவங்களையும் இவன் உடையவன் ஆகையாவது எப்படி? என்ன, ‘பிரமனுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

6. “பொருந்து” என்பதற்கு, செயல்களுக்குப் பொருந்தின என்று மேலே பொருள் அருளிச்செய்து, திவுயமங்கள் விக்கிரஹம் போலே பிரிந்து நிற்றல் இல்லாத: பொருந்தின மூட்டுவன் என்று வேறும் ஒரு பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘பொருந்துகையாவது’ என்று தொடங்கி.

எம் அருவன் - ¹ ‘மற்று எல்லாருடைய காரியமும் நம் புத்தி அதீங்மாய் இருக்கும் அல்லது, நம் கார்யம் அல்லாதார் நினைவின்படி அல்ல கானும் இருப்பது’ என்று எனக்கு அறி வித்து, என் அச்சத்தை நீக்கி, எனக்குத் தாரகன் ஆனவன்.

² “படைத்தல் அளித்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்றுக்கும் காரணமானவரும் தனக்கு ஒரு காரணம் இல்லாதவரும் சர் வேஸ்வரனும் ஆன பகவானீச் சரணம் அடைமின்” என்கிற படியே, தன்னில் நின்றும் வேறுபட்ட எல்லாப் பொருள்களும் தன் நினைவிலேயாய், தான் ஒருவன் நினைவின்படி அன் றிக்கே இருக்கிற படியைக் காட்டி என்னைத் தரிப்பித்தவன். செம் கயல் உகரும் - யெளவனத்தாலே சிவந்த கயல்கள் களித்து வாழ்கின்ற தேசம். ³ பரிவர் இலர் என்று மூன்பே வருந்தி, பின்பு “வார்க்டா அருவி”யாய் இருக்கிற படியைக் கண்டு பீரிதராக வேண்டாதே, எல்லாப் பொருள்களும் களித் தேவாழ்கின்ற தேசம் என்கை. தேம் பணை புடை சூழ்-தேனை யுடைத்தான் நீர் நிலங்கள் சூழ்ந்த என்னுதல். மருத நிலத் தாலே சூழப்பட்ட ஊர் என்னுதல். அங்கு அமர்கின்ற - அவ தாரங்கள் போலே தீர்த்தம் பிரசாதியாதே நித்தியவாசம் செய்கிற ஊர். ⁴ ஆதியான் - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரணமானவன் என்னுதல். என்னுடைய சத்தைக்குக் காரண

1. “மூருவன்” என்றதன் பின், “எம் அருவன்” என்று தமக்குத் தாரகன் என்று அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘மற்று’ என்று தொடங்கி. தாரகன் - தரித்திருப்பதற்குக் காரணன்.

2. எல்லாவற்றுக்கும் தான் காரணமாய், தனக்கு வேறு ஒரு காரணம் இன்றிக்கே இருப்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘படைத்தல்’ என்று தொடங்கி.

“பராவரேஸம் ஶரணம் வருஞ்ஞத்வம் அஸ-ரார்த்தநம்
உத்பத்தி ஸ்திதி நாஸாநாம் அஹேதும் ஹேதும் ஸப்வரம்”
என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 1. 9 : 36.

3. “செம் கயல்” என்பதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘பரிவர் இலர்’ என்று தொடங்கி.

4. “ஆதியான்” என்பதற்கு, இருவகையாகக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர். முதல் கருத்து, “பொங்கு மூ உலகும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் பொருங்கு மூ உருவன்” என்றதன் அதுவாதம். இரண்டாவது கருத்து, “எம் அருவன்” என்றதன் அதுவாதம்.

மானவன் என்னுதல்.¹ குழந்தைக்கு மிக அண்மையில் வசிக் கும் தாயைப் போலே, என் சத்தையையே நோக்கிக் கொண் டிருக்கிறவன். அல்லால் யாவர் மற்று என் அமர் துணையே - இவளை ஒழிய எனக்குச் சேர்ந்த துணை இல்லை.² அல்லாதார் கழுத்துக் கட்டியாதல், துணை என்று பேராய் ஆபத்திலே கூட அழுதல் செய்வர் இத்தனை. (2)

808

என் அமர் பெருமான் இமையவர் பெருமான்
 இருநிலம் இடந்தளம் பெருமான்
 முன்னைவல் வினைகள் முழுதுடன் மாள
 என்னைஆள் கின்றனம் பெருமான்
 தென்திசைக்கு அணிகொள் திருச்செங்குன் றாரில்
 திருச்சிற்றுற் றங்கரை மீபால்
 நின்றனம் பெருமான் அடிஅலால் சரணம்
 நினைப்பிலும் பிறிதுஇல்லை எனக்கே.

பொரை :—எனக்குப் பொருந்திய பெருமான், நிதிய சூரிகளுக்குப் பெருமான், பெரிய பூமியை இடந்து கொண்டு வந்த பெருமான், முன்னைய கொடிய தீ வினைகள் முழுதும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அழியும்படி என்னை ஆள்கின்ற எம்பெருமான், தெற்குத் திசைக்கு அலங்காரமாக விளங்குகின்ற திரிச்செங்குன் றாரில் திருச்சிற்றுற் றங்கரையின் மேற்குப் பக்கத்திலே நின்ற திருக் கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடியே அல்லாமல் எனக்குப் புகவிடம் நினைவிலும் கூட வேறு ஒன்றும் இல்லை.

வி - கு :—மேல் என்பது ‘மீ’ என மரீஇயிற்று.

ஈடு :—முன்றும் பாட்டு.³ பூந்வராகமாய்ப் பிரளயம் கொண்ட பூமியை எடுத்தருளித் திருச்செங்குன் றாரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகள் அல்லது வேறு புகவிடம் என்னத்திலும் கூட எனக்கு இல்லை.

1. இரண்டாவது கருத்தைத் திருவ்டாந்த மூலமாக விவரணம் செய்கிறார் ‘கழுந்தைக்கு’ என்று தொடக்கி.

2. துணையாவார் வேறு இலரோ? என்ன, ‘அல்லாதார்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. பாசரம் மூழுதினையும் கடாசுதித்து அவதாரிக்க அருளிச்செய்கிறார்.

இமையவர் பெருமான் என் அமர் பெருமான் - அயர்வு அறும் அமரர்கள் அதிபதியாய் எனக்கு அமர்ந்த சுவாமியாக உள்ளான். என்றது, நித்தியசூரிகள் தனக்குப் பரிவராய் இருக்கிற இருப்பைக் காட்டி, நான் அஞ்சாதபடி செய்து என் னுடைய அடிமையாம் தன்மையை நிர்வஹி த்தவன் என்றபடி. இரு நிலம் இடந்த எம்பெருமான் - பிரளாயம் கொண்ட பெரிய பூமியை எடுத்த தன் ஆற்றலைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். என்றது, பிரளாயம் கொண்ட பூமியைப் போன்று எல்லாரும் தனக்குக் குழைசரக்காய் இருக்கிற படிமையைக் காட்டித் தம் அச்சத்தைக் கெடுத்தான் என்கை. முன்னை வல்வினைகள் முழுது உடன் மாள என்னை ஆள்கின்ற எம்பெருமான் - பழங்குவான் பிரபல கர்மங்களை வாசனையோடே போக்கி என்னை அடிமை கொள்ளுகிற சுவாமி. அன்றிக்கே, சூரம் வீரம் முதலியவற்றைக் காட்டி, மேல் எனக்குப் பிறந்த அச்சம் எல்லாம் போம்படி என்னை அடிமை கொண்டவன் என்னுதல்.¹ வல்வினை என்கிறது, பக்தியினால்பரவசப்பட்டிருக்குங் தன்மையை.² அதுவே அன்றே ‘வரம்பில் ஆற்றலையுடைய இறைவனுக்கு என் வருகின்றதோ’ என்னும் அச்சத்தைப் பிறப்பித்தது.

தென் திசைக்கு அணிகொள் திருச் செங்குன்றாரில் திருச் சிற்றுறு அம்கரை-ஆரியர்கள் இகழ்ந்த பூமியான தெற்குத் திக்கிற்கு ஆபரணமான ஊர். மீபால் நின்ற எம்பெருமான் - மேலைத் திக்கில் நிலையும் உயர்விற்குக் காரணமாய், இவர்க்கு அச்சம் நீங்குதற்கு உடலாய் இருக்கிறது. திசைகளைப் பற்றியன்றே பரத்துவம் இருப்பது. அடி அல்லால் பிறது சரணம் கிளைப்பி லும் இல்லை - அவன் திருவடிகள் ஒழிய மற்றுப் புகவிடமாய் இருப்பது ஒரு பொருள் என்னத்திலும் இல்லை. (3)

1. இரண்டாவது பொருளில் வல்வினையாவது யாது? என்ன, ‘வல்வினை என்கிறது’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. அதனை வல்வினை என்பான் என்? என்ன, ‘அதுவே அன்றே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர். இரண்டாவது பொருளில் “முன்னை” என்பதற்கு, மேல் திருவாய்மொழியிலே என்று பொருள் தொள்கை.

809

பிறிது இல்லை எனக்குப் பெரியமு உலகும்
 நிறையப்பேர் உருவமாய் நிமிர்ந்த
 குறியமான் எம்மான் குரைகடல் கடைந்த
 கோல மா ணிக்கம் என் அம்மான்
 செறிகுலை வாழை கமுகுதெங்கு அணிகுழ்
 திருச்செங்குன் றார்த் திருச்சிற் ரூறு
 அறிய மெய்ம் மையே நின்றெம் பெருமான்
 அடி இனை அல்லது ஓர் அரணே.

போ - ரை :—பெரிய முன்று உலகங்களும் நிறையும்படி பெரிய உருவமாகி நிமிர்ந்த அழகிய வாமான் ஆன எம்மான், ஒலிக்கின்ற கடலைக் கடைந்த அழகிய மாணிக்கம் போன்ற வடிவையுடைய என் அம்மான், செறிந்த குலைகளையுடைய வாழைகளும் பாக்குமரங்களும் தென்னைமரங்களும் அலங்காரமாகச் சூழ்ந்திருக்கின்ற திருச்செங்குன் றார்த் திருச்சிற்றூறு என்னும் திவ்விய தேசத்தில் வசிக்கின்றவர்கள் உள்ளபடி அறியும்படியாக உண்மைப் பெருமையோடே நின்ற எம் பெருமான் ஆகியஇறைவனுடைய இரண்டு திருவடிகள் அல்லாமல் மற்று ஒரு பாதுகாவல் இல்லை என்றவாறு.

வி - கு :—அடி இனை அல்லது பிறிது ஓர் அரண் இல்லை என்க. அர்ச்சாவதாரம் ‘பூர்ணம்’ ஆகையாலே ‘மெய்ம்மையே நின்ற’ என்கிறார்.

கடு :—நான்காம் பாட்டு.¹ மஹாபலியை வென்றும் கடலைக் கடைந்தும் அடியார்களுடைய ஆபத்தைப் போக்கித் திருச்செங்குன் றாரிலே நின்றருளினாவன் திருவடிகள் அல்லது வேறு எனக்கு அரண் இல்லை என்கிறார்.

எனக்குப் பிறிது இல்லை - அவனை ஒழியவேறு இரக்ககார் எனக்கு இல்லை. பெரிய முன்று உலகமும் நிறையப் பேர் உருவமாய் நிமிர்ந்த - பிரமலோகம் முடிய ஆகாசத்தின் இடமுழு தும் விம்ம வளர்ந்த. என்றது,² தொடங்கின காரியம் வென்ற பிரீதியின் மிகுதியாலே வளர்ந்தபடி. குறிய மாண் எம்மான் -

1. பாசரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. அன்று பிறந்த இனைஞன் இப்படி வளரக் கூடுமோ? என்ன, ‘தொடங்கின’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வளருகைக்கு உடலாகக் கொண்ட வாமந வேடத்தையும், ¹ இரப்புத் தன்மையையும் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட வன். ² மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக் காட்டி அச்சத்தைக் கெடுத்தபடி. குரை கடல் கடைந்த-பெரிய ஒவி எழும்படி கடலைக் கடைந்தவன். கோலம் மாணிக்கம் - பெருவிலையனுன் இரத்தினம் போலே இருக்கின்ற அழகிய வடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக் கடைந்தது. என் அம்மான் - கடல் கடைந்த ஆற்றலையும் அழகையும் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன்.

செறி சூலை வாழை கருகு தெங்கு அணி சூழ் திருச் செங்குன்றார் திருச்சிற்றுறு - செறிந்த சூலையையுடைத்தான் வாழை, அப்படிப்பட்ட கருகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட ஊர். ³ ஊரின் சிறப்பு என்றும், அரண் என்றும் இரண்டு இல்லை. ⁴ செறிந்த சூலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந் திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புகுர ஒண் ணை தபடி இருக்கை. திருச்சிற்றுறு அறிய - ⁵ திருச்சிற்றுற்றிலுள்ளார் சர்வேஶ்வரன் என்று அறியும்படியாக. கட்டில்கள் கூப்படிகின்றன என்பன போல. மெய்ம்மையே நின்ற எம்பெருமான் - ⁶ “நான் என்னை மனிதனுக்கே நினைக்கிறேன்” என்றும், “நான் உங்களுக்கு உறவினாகவே பிறந்திருக்கிறேன்” என்றும்

1. “மாண்” என்ற பதத்தைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘இரப்புத் தன்மை’ என்கிறூர்.

2. இதனால் பலித்த பாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘மஹாபலியை’ என்று தொடங்கி.

3. அச்சம் கெடுகிற இடத்திலே அரனைச் சொல்லாமல், சிறப்பினைச் சொல்லுவான் என்? என்ன, ‘ஊரின்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

4. அது அரண் ஆகுமாறு யாங்கனம்? என்ன, ‘செறிந்த’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

5. “திருச்சிற்றுறு” என்பது இடவாகு பெயராய் மக்களை உணர்த்து கிறது. இதனையே திருஷ்டாந்தத்தால் தெரிவிக்கிறூர் ‘கட்டில்கள்’ என்று தொடங்கி. கட்டில்கள் - கட்டில்களிலே உள்ள மக்கள்.

6. “ஆத்மாங்மாதுஷம் மங்யே ராமம் தஸரதாத்மஜம் யோஹம் யஸ்ய யத்ர்சாஹம் பகவான் தத் ப்ரவீது மே” என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத். 120: 11.

“ந அஹம் தேவோ ந கந்தவோ ந யகோ நச தாநவ: அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாதோ சுவதத் சிந்தயம் இத: அங்யதா” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபாரா, 5. 13: 12.

மறைக்க வேண்டாதபடி பத்தும் பத்தாக நின்ற என் சுவாமி அடியினை அல்லது ஓர் அரண் இல்லை—அவன் திருவடிகள் அல்லது ஒரு பாதுகாவல் இல்லை. அடியினை அல்லது ஓர் அரண் பிறிது இல்லை எனக்கு. (4)

810

அல்லது ஓர் அரணும் அவனில் வேறுஇல்லை
அது பொருள் ஆகிலும் அவனை
அல்லதுள்ள ஆவி அமர்ந்து அனை கில்லாது
ஆதலால் அவன் உறை கின்ற
நல்லநான் மறையோர் வேள்வியுள் மடுத்த
நறும்புகை விசம்புஞ்சி மறைக்கும்
நல்லநீள் மாடத் திருச் செங்குன் றாரில்
திருச்சிற்றுறு எனக்குநல் அரணே.

பொ - ரை :—மற்றைய ஒப்பற்ற திவ்விய தேசங்களில் எழுங் தருளியிருக்கின்றவனும் அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் அல்லன் என்கிற அதுவே உண்மைப் பொருள் ஆனாலும் திருச் சிற்றுற்று எம் பெருமானை ஒழிய என் உயிரானது வேறு ஒருவனைப் பொருந்தி விரும்பமாட்டாது; ஆகையாலே, அவன் எழுங்தருளியிருக்கின்ற, சிறந்த அந்தணர்களால் செய்யப்படுகின்ற யாகங்களிலே அவர்ப்பாகத் திவிருக்கும் உண்டாகிற நறிய புகையானது ஆகாசத்தினது பிரதாசத்தை மறைக்கின்ற சிறந்த நீண்ட மாடங்களையுடைய திருச் செங்குன்றாரில் திருச் சிற்றுறு எனக்குச் சிறந்த புகவிடமாகும்.

வி-கு :—பொருள் அது என மாற்றுக. அவன் உறைகின்ற திருச் செங்குன்றார் எனக் கூட்டுக. மறைக்கும் மாடம் திருச் செங்குன்றார் எனக.

சடு :—ஐந்தாம் பாட்டு. ¹ அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களும் உண்டாய் இருக்கத் திருச் செங்குன்றாரில் நீர் மிக்க விருப்பத்தைச் செலுத்தி வற்புறுத்துவதற்குக் காரணம் என்க? என்ன, அது அங்கனே இருக்கச் செய்தேயும் திருச் செங்குன்றாரில் அல்லது என் மனமானது சேர்ந்து அணையாது என்கிறார்.

1. “ஆகிலும் அவனை அல்லது என் ஆவி அமர்ந்து அனைகில்லாது” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

அல்லது ஓர் அரணும் அவனில் வேறு இல்லை - அல்லாத இடங்களும் அவனுக்குப் புறம்பாக இருப்பது இல்லை. பொருள் அது - பொருளின் உண்மை அது. ஆகிலும் - இங்கனே இருக்கத்தே யாகிலும். அவனை அல்லது என் ஆவி அமர்ந்து அணைகில்லாது - திருச் செங்குன்றாரில் நின்றநிலையினாலே அல்லது என் மனமானது சேர்ந்து அணையாது; ¹ ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஈஸ்வரன் அல்லாமையும் சம்பந்தம் இல்லாமையுமோ, திருவடி “வேறு ஒன்றனை என் மனம்விரும்புகிறது இல்லை” என்றது? அப்படியே இவரும். அமர்ந்து அணைகை - உள் வெதுப்பு அற்றுப் பொருந்துகை.

ஆதலால் - இப்படி ஆகையால். அவன் உறைகின்ற - அவன் நித்தியவாசம் செய்கின்ற. உறைகின்ற என்பதனைப் பின் வருகின்ற ‘திருச்செங்குன்றார்’ என்றதானே கூட்டுக. நல்ல நான்மறையோர் - அவனை அல்லது வேறு பிரயோஜை நத்தைக் கருதாத பிராமணர். வேள்வியுள் மடுத்த நறும் புகை - யாகங்களிலே உண்டான அவிரப்பாகத்தின் வாசனையோடு கூடிய தூமம். அவனை அல்லது வேறு பயன்களை விரும்பாதவர்களாகில் இவர்கள் செய்கிற யாகத்துக்குப் பிரயோஜனம் என்? என்னில், யாகம் செய்தலே பிரயோஜனமாதல், பகவானுக்கு விரோதிகளாக உள்ளவர்களை அழியச் செய்யும் அபிசாரம் பல மாதல், ² எம்பெருமானுரைப் போலே ஆயிற்று அவ் ஊரில் பிராஹ்மணர்களும். விசம்புஷனி மறைக்கும்-ஆகாசத்திலே ஒளி உள்ள சூரிய சந்திரர்களை மறைக்கும் என்னுதல்; விசம்புதன்னில் ஒளியை மறைக்கும் என்னுதல். நல்ல நீள் மாடம் - ஒரு கர்மமும் வேண்டா; ஊர் அரண்தானே பகவர்களுக்கு அடைய முடியாததாக இருக்கும். திருச்செங்

1. சம்பந்தம் எல்லா இடங்களிலும் ஒத்திருக்க, இங்கன் அருளிச் செய்யலாமோ? என்ன, ‘ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவடி - அதுமான்.

“பாவோநாங் யத்ர கச்சநி”

என்பது, ஸ்ரீராமா. உத. 40 : 15.

2. ஆயின், அப்படி அபிசாரம் செய்தார் உள்ரோ? என்ன, ‘எம்பெருமானுரை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். என்றது, கிருமிகண்ட சோழன் பொருட்டு, மேல்நாட்டில் எழுந்தருளி இருந்த எம்பெருமானர் அபிசாரயாகடி செய்த இதிகாசம் இங்கே அறியத்தகும் என்றபடி,

குன்றாரில் திருச்சிற்றுறு - ¹ ‘மாட மா மயிலைத் திருவல்விக் கேணி’ என்னுமாறு போலே. எனக்கு நல் அரணே - அஸ் தாநேபய சங்கை பண்ணும் எனக்கு அச்சம் நீங்குகின்ற தேசம் அது அல்லது இல்லை. திருச்சிற்றுறு என்று திருப்பதிக்கும் பேர் ; ஆற்றுக்கும்பேர். (5)

811

எனக்கு நல் அரணே எனதுஆர் உயிரை
 இமையவர் தந்தைதாய் தன்னைத்
 தனக்கும்தன் தன்மை அறிவுஅரி யானைத்
 தடங்கடற் பள்ளி அம்மானை
 மனக்கொள்சீர் மூவா யிரவர்வன் சிவனும்
 அயனும் தானும் ஒப் பார் வாழ்
 கனக்கொள்தின் மாடத் திருச்செங்குன் றாரில்
 திருச்சிற்று றதனுள்கண் டேனே.

போ - ரை :—எனக்குச் சிறந்த புகவிடமானவனை, எனக்கு அரிபுயிராக இருப்பவனை, நித்திய சூரிகட்குத் தந்தையாகவும் தாயாகவும் இருக்கின்றவனை, தனக்கும் தன்னுடைய தன்மையை அறிதற்கு அரியவனை, விரிந்த திருப்பாற்கடவிலே அறிதுயில் செய்கின்றவனை, ஞான வளப்பத்தையுடைய சிவபிரானையும் பிரமணையும் தன்னையும் ஒப்ப வர்களாகிய, மனத்திலே கொள்ளப்பட்ட கல்யாண குணங்களையுடைய வர்களான மூவாயிரம் அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற, சேறிவைக் கொண்டு உள்ள வளிய மாடங்கள் சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்று றதனுள்கண்டேன்.

வி - ரு :—அம்மானைச் திருச்சிற்றுறதனுள் கண்டேன் என்க. ஒப்பாராகிய மூவாயிரவர் வாழ் திருச் செங்குன்றார் என்க.

ஈடு :—ஆறும் பாட்டு. ² நித்திய சூரிகளுக்கு எல்லாவித மான உறவுமாய், பிரமன் முதலாயினேர்கட்கு அடையப் படு மவனுய்க் கொண்டு திருப்பாற்கடவிலே திருக்கண்வளர்ந்

1. திருச்செங்குன்றார் என்பது, கரைத்தைச் சொல்லுகிறது. திருச்சிற்றுறு என்பது திருப்பதியைச் சொல்லுகிறது. இதற்கு மேற்கொள் காட்டு திருர் ‘மாடமாயிலை’ என்று தொடங்கி. இது, பெரிய திருமொழி. 2. 3 : 1.

2. பாசர முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

தருஞிற இவளை, “தனக்கு என் வருகிறதோ” என்று அஞ்ச வேண்டாதபடி அச்சம் அற்ற திருச் செங்குன்றுரிலே காணப் பெற்றேன் என்கிறூர்.

எனக்கு நல் அரைனா - “பின்னர் ¹ உபாஸ்கனுன் அவன் பயம் அற்றவன் ஆகிறோன்” என்கிற விஷயத்துக்கு என் வருகிறதோ என்று பயப்படுகிற எனக்கு அச்சம் அற்ற அரண் ஆனவளை. எனது ஆர் உயிரை - தன்னுடைய காக்குந் தன் மையைக் காட்டி எனக்குத் தாரகனுவளை. இமையவர் தந்தை தாய் தன்னை - அஸ்தாநே பய சங்கை பண்ணும் நித்தியகுரி களுக்கு எல்லாவித உறவுமானவளை. ² “குழந்திருந்து ஏத்துவர் பல்லாண்டே” என்னக் கடவுதன்றே. தனக்கும் தன் தன்மை அறிவு அரியானை - இயல்பாகவே முற்றறிவினானுன தன்னாலும் தன்னை அளவிட்டு அறிய முடியாது. ³ முதலிலே அச்சத்துக்கு இடம் இல்லை; ⁴ ஒரு பொருளை அளவிட்டு அறிந்து நலிய வேண்டுமே. தடம் கடல் பள்ளி அம்மானை. ⁵ சுவேதத் தீபத் திலே வசிக்கின்றவர்கள் பற்றுதற்கும், மதுகைடபர் முதலா யினுரை அழிப்பதற்கும், பிரமன் முதலாயினோர் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடவிலே திருக்கண்வளர்ந்தருஞிறவளை.

மனம் கொள் சீர் மூவாயிரவர் - பகவத் குணங்களை மனத் திலே கொண்டு, ‘இக் குணத்திகளுக்கு என் வருகிறதோ?’ என்று அஸ்தாநே பய சங்கை பண்ணிக் கொண்டு வசிக்கின்ற

1. “உபாசகனுன் அவன் பயம் அற்றவன் ஆகிறோன்” என்கிற விஷயத்துக்கு’ என்றது, தன்பக்கல் மனத்தினை வைத்தாரை அச்சம் அற்று இருக்கும் படி செய்கிற விஷயத்துக்கு என்றபடி.

“அதை அபயங்கதோ பலதி” என்பது, கைத் தூப்.

2. நித்தியகுரிகள் அஸ்தாநே பய சங்கை பண்ணுவரோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘குழந்திருந்து’ என்று தொடங்கி. இது, திருப்பல்லாண்டு. 11.

3. “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவு அரியானை” என்றதனால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறூர் ‘முதலிலே’ என்று தொடங்கி.

4. அது எப்படி? என்ன, ‘ஒரு பொருளை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

5. திருப்பாற்கடவிலே திருக்கண்வளர்வதற்கு மூன்று காரணங்கள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘சுவேதத் தீபத்திலே’ என்று தொடங்கி,

வர்கள் மூவாயிரம் பிராஹ்மணர்கள் உண்டு. ¹ அவ் ஊரில் பிராஹ்மணர்களும் இவர் கோடியிலே ஆயிற்று; ² “பரத்வாஜ முனிவரை ஒரு நிலப்பட்ட மன மொழி மெய்களையுடைய ஸ்ரீராமபிரான வணக்கினார்”, என்கிற ஸ்ரீபரத்துவாச மஹா முனிவரோடு ஒக்குமவர்கள், தன்னைப் பிரிந்த அன்று முதல் இராவணைனக் கொன்று மீஞ்சும் அளவும் செல்ல, ‘இவர்களுக்கு என் வருகிறதோ?’ என்று இதனையே நினைத்திருந்தவன் அன்றே ஸ்ரீபரத்துவாச பகவான். வன் சிவனும் அயனும் தானும் ஒப்பார் வாழ் - ³ மூவர் செய்யும் காரியங்களையும் ஓர் ஒருவரே செய்யவல்லராய் இருப்பார்கள். ⁴ அதிகாரி புருஷர்களில் இவர்களுக்கு உண்டான ஏற்றம்: கனம் கொள் திண்மாடம் - இவர்களும் மிகை. ஊர் அரண்தானே சிலர்க்குப் புகுவதற்குப் போகாது. திருச்சிற்றுறதனுள் கண்டேனே - ⁵ அஞ்சின தேசத்திலே அச்சம் நீங்கினந் போலே, சம்சாரத் துக்குள்ளே பயம் அற்றதாய் இருப்பது ஒரு தேசம் உண்டாய், அதிலே காணப் பெற்றேன். (6)

1. அவர்கள் பரிவதற்குத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் ‘அவ் ஊரில்’ என்று தொடக்கி. ‘இவர் கோடியிலே’ என்றது, ஆழ்வார் கோடியிலே என்றபடி.

2. அதற்கே வேறும் ஒரு திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் ‘பரத்வாஜ முனிவரை’ என்று தொடக்கி.

“பூர்ணே சதுர்த்தே வர்வேஷ பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மனைக்ரஜீ�
பரத்வாஜ ஆஸ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே நியதோ முனிம்”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத. 127: 1. சலோகத்திலே உள்ள “முனிம்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘தன்னைப் பிரிந்த’ என்று தொடக்கி.

3. இவர்களைக் கண்டவாறே அச்சம் நீக்கிற்று என்னும் இடம் தோன்ற அவர்களுடைய ஆற்றவின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் ‘மூவர்’ என்று தொடக்கி.

4. மூவாயிரவர்களும் மூவருக்கு ஒத்தவர்கள் என்னுமல்ல ‘ஓர் ஒருவரே என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அதிகாரி புருஷர்களில்’ என்று தொடக்கி.

5. “திருச்சிற்றுறதனுள் கண்டேன்” என்கிறவருடைய மடேஞ்சா வத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அஞ்சின தேசத்திலே’ என்ற தொடக்கி.

812

திருச்செங்குன் றாரில் திருச்சிற்று றதனுள்
கண்ட அத் திருவடி என்றும்
திருச்செய்ய கமலக் கண்ணுஞ்செவ் வாயும்
செவ்வடி யும்செய்ய கையும்
திருச்செய்ய கமல உந்தியும் செய்ய
கமல மார்பும் செய்ய உடையும்
திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும் படையும்
திகழன் சிந்தையு ளானே.

போ - ரை :— திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்று றதனுள் கண்ட அந்தச் சுவாமி, எப்பொழுதும் அழகிய சிவந்த தாமரைபோன்ற திருக் கண்களும் சிவந்த திருவாயும் சிவந்த திருவடியும் சிவந்த திருக் கைகளும் அழகிய சிவந்த திருஉந்தித்தாமரையும் சிவந்த பெரிய பிராட் டியார் எழுங்கருளியிருக்கின்ற திருமார்பும் சிவந்த பீதாம்பரமும் அழகிய சிவந்த திருமுடியும் திருஆரமும் திவ்விய ஆயுதங்களும் விளங்கும் படியாக என் மனத்திலே எழுங்கருளியிருக்கிறோன்.

வி - ரு :— திருவடி என் சிந்தையுளான் என்க.

ஈடு :— ஏழாம் பாட்டு. ¹ திருச் செங்குன் றாரிலே நின்ற ருளின சீர்கொள் சிற்றுயன், தன் அழகோடே மறக்க ஒன்னுதபடி என் செஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறோர்.

திருச் செங்குன் றாரில் திருச் சிற்று றதனுள் கண்ட அத் திருவடி - அச்சம் அற்ற இடமான திருச்செங்குன் றாரில் திருச்சிற்றுற்றிலே காணலாம்படி நின்ற சுவாமி. திருவடி - சுவாமி. திருச்செய்ய கமலம் கண்ணும் - அழகியதாய், சிவந்திருப்பதாய், மலர்த்தி செவ்வி முதலானவற்றுலே தாமரைபோலே இருக்கிற திருக் கண்களும். செவ்வாயும் - ² நோக்கால் பிறந்த முதல் உறவை கிரயம் செலுத்திக் கொடுக்கும் புன்முறைவனும். செவ் அடியும் - புன் முறைவுக்குத் தோற்று விழும் திருவடி களும். செய்ய கையும் - திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்து அணைக்கும் திருக் கையும். திருச் செய்ய கமல உந்தியும் - அணைத்தார்க்கு எப்பொழுதும் அதுபவிக்கத் தக்கதாய், அழகுக்கு எல்லையாய், எல்லாப் பொருள்கட்கும் பிறப்பிடம் என்று

1. யாசரம் முழுதினையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. கண்ணுக்குப் பின் அதற்கைச் சொன்னதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘நோக்கால்’ என்று தொடங்கி,

தோற்றும்படி இருக்கிற திருநாடியும்.¹ செய்ய கமல மார்பும்-பகவானுடைய சம்பந்தம் இல்லாதார்க்கும் பற்றாசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடம் ஆகையாலே சிவந்த திருமார்பும். கமலை என்றுமாம். செய்ய உடையும் - திருமேனிக்குப்² பரபாகமாய் ஆண் தன்மையைக் குறிப்பதான் திருப் பீதாம்பரமும். திருச் செய்ய முடியும் - அப்படித் திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் அச்சம் திரும்படி காப்பதற்கு அறிகுறியான திருமுடியும். ஆரமும் -³ “பெரிய வரை மார்வில் பேர் ஆரம் பூண்டு” என்கிறபடியே, திருமார்விற்குத் தகுதியான திரு ஆரமும். படையும்-வினைத் தலையில் ஆயுதமாய், போக நிலையில் ஆபரணமாய் இருந்துள்ள திவ்விய ஆயுதங்களும். திகழு -⁴ “தண்டகாரண்யம் முழுதும் அழகிய சோபை விளங்கச் செய்து” என்கிறபடியே, விளங்க. என்றும் என் சிந்தையுளானே - அவன் என்றும் ஒக்க என் சிந்தையிலே வசிக்கையாலே அச்சத்துக்கு ஒதுங்க இடம் இல்லை.

(7)

813

திகழு என் சிந்தை யுள் இருந் தானைச்
செழுநிலத் தேவர் நான்மறையோர்
திசைகை கூப்பிரத்தும் திருச்செங்குன் றாரில்
திருச்சிற்றுற் றங்கரை யானைப்
புகர்கொள் வானவர்கள் புகவிடந் தன்னை
அசுரர் வன் கையர் வெம் கூற்றைப்
புகமுமாறு அறியேன் பொருந்து மூலகும்
படைப்பொடு கெடுப்புக்காப் பவனே.

1. “செய்கமலம்” என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் அருளிச் செய்கிறுர். கமலம்போலே சிவந்த மார்பு என்பது முதற் பொருள். கமலை இருப்பதனாலே சிவந்த மார்பு என்பது இரண்டாவது பொருள். ‘பகவானுடைய சம்பந்தம் இல்லாதார்க்கும்’ என்றது, பகவானுடைய சம்பந்த ஞானம் இல்லாதார்க்கும் என்றபடி.

2. பரபாகம் - பல நிறங்கள் தமிழில் கலத்தலால் தொன்றும் சிற வேறு பாடு.
3. “பெரிய வரை மார்பில்” என்பது, மூன்றாம் திரு. 55.
4. “ஸோபயன் தண்டகாரண்யம் தீப்தேங் ஸ்வேந தேஜஸா அத்ருஸ்யத ததா ராமோ பாலசந்தர இவோதிதஃ” என்பது, ஸ்ரீராமா, ஆரண், 38; 15.

போ - ரை :—என் மனத்திற்குள்ளே விளங்க இருந்தவனை, நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களும் பூதேவர்களுமாகிய பூநைவஷ்ண வர்கள், திசை நோக்கிக் கை கூப்பித் துதிக்கும்படியாகத் திருச் செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றுற்றங்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற வளை, ஒளியைக் கொண்ட தேவர்களுக்குப் புகலிடமாக இருப்பவனை, வசீய கையையுடையரான அசரர்கட்டகுக் கொடிய யமனுஸவனை, பொருந்திய முன்று உலகங்களையும் படைத்து அழித்துக் காப்பாற்று கின்றவனைப் புகழுமாற்றை அறியேன்.

வி - கு :—காப்பவனைப் புகழுமாறு அறியேன் என்க. வன்கையர்-வஞ்சகருமாம்.

ஈடு :—எட்டாம் பாட்டு. ‘இப்படி நிறைவாக அநுபவித்த சீர் கொள் சிற்றுயனுடைய விலக்கணமான சூணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படி அறிகின்றிலேன் என்கிறோர்.

திகழ என் சிங்கதயுள் இருந்தானை⁻² இதுவும் இவர்க்கு ஓர் அச்சம் நீங்குதற்குக் காரணம். தம் நெஞ்சிலே இருக்கையாலே ஓர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறோப் போலே இருக்கிறதா யிற்று. உகவாதார் நெஞ்சிலே இருக்கிற அச்சமும் போயிற்று; “இனிப் போய்ப் பிறர் ஒருவர் வல் நெஞ்சம் புக்கு இருக்க ஒட்டேன் வளைத்து வைத்தேன்” என்னு மஹர்களே அன்றே. நான்மறையோர் செழு நிலத்தேவர் திசை கைகூப்பி ஏத்தும் திருச் செங்குன்றாரில் திருச் சிற்றுற்றங் கரையானை - நான்கு வகைப் பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலக்கணராய்ப் பூதேவரான பூநைவஷ்ணவர்கள், திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி ஏத்தானின்றுள்ள திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றுற்றங்கரையிலே வசிக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்ட ஒண்ணுத்தபடி அரணுண ஊரிலே நிற்கிறபடி.

1. “புகழுமாறு அறியேன்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. சிங்கதயுள் இருந்தான் என்னுமல், “திகழு” என்று விசேஷித்ததற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘இதுவும்’ என்று தொடங்கி. அது எப்படி? என்ன, ‘தம் நெஞ்சிலே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர். இதனால், பலித்த கருத்தை அருளிச்செய்கிறோர் ‘உகவாதார்’ என்று தொடங்கி. தம் நெஞ்சில் இருந்தால், ‘உகவாதார் நெஞ்சில் இருந்த பயமும் போயிற்று’ என்கைக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறோர் ‘இனிப் போய்’ என்று தொடங்கி. இது, பெரிய திருமொழி. 7. 2: 7.

புகர் கொள் வானவர்கள் புகவிடம் தன்னை - தங்களை ஒழிந்தார்க்கு எல்லாம் புகவிடமாக இருப்பவர்கள் ஆகையாலே வந்த ஒளியையுடையரான பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் ஆபத்து வந்தால் புகவிடமாக உள்ளவனை. வன்கையார் அசரர் வெம் கூற்றை - முன்கை மிடுக்கரான அசர கூட்டத்தத்துக்கு, அந்தகண் தண்ணீர் என்னும்படி வெவ்விய கூற்றமாக உள்ளவனை. புகழுமாறு அறியேன் - ¹ அவனுக்கு ஒரு குறை இல்லை; என் குறை தீரப் புகழ்வது ஒரு பிரகாரம் அறி கிண்றிலேன்; ² புகழாது ஒழியவும் மாட்டுகின் நிலேன். ஆனால், செய்ய அடுப்பது என்? என்னில், பொருந்து மூன்று உலகும் படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் - தனக்கு வசப்பட்டிருக்கின்ற எல்லா உலகத்தினுடையவும் படைத்தல் முதலான வற்றைச் செய்யுமவன் என்று திரளச் சொல்லுமத்தனை: பிரித்து வகை இட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லி முடிக்கப் போகாது. என்றது, சுருங்கச் சொல்லுதலிலே சொல்லுவது அத்தனை என்றபடி. (8)

814

படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் பிரம
பரம்பரன் சிவப்பிரான் அவனே
இடைப்புக்கு ஓர் உருவும் ஒழிவில்லை அவனே
புகழ்வில்லை யாவையும் தானே
கொடைப்பெரும் புகழார் இனையர் தன் ஆனார்
கூரிய விச்சையோடு ஒழுக்கம்
நடைப்பலி இயற்கைத் திருச்செங்குன் றாரில்
திருச்சிற்றூறு அமர்ந்த நாதனே.

பொ - ரை :—கர்க்கைபொருந்திய கல்வியோடு அதுவ்டானமும் காட்டைதும் செய்யப்படுகின்ற திருவாராதனமும் ஆகிய இவைகள் இயல்பாகவே அமைந்தவர்களான கொடையால் அமைந்த பெரிய புகழோடு கூடியவர்களும், ‘இன்னூர்’ என்று பிரசித்தமானவர்களும், சப்ரவானுகிய தன்னை ஒத்த ஞானம் சக்தி முதலியவற்றையுடையவர்

1. ‘அவனுக்கு ஒரு குறை இல்லை’ என்றது, மங்களாசாசனம் செய்யுமவர்கள் உள்ளர் ஆகையாலே குறை இல்லை என்றபடி.

2. ஆயின், வாளா இருப்பின் என்? என்ன, ‘புகழாது ஒழியவும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

களுமான பூரி வைத்னவர்கள் வசிக்கின்ற திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றுற்றில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சர்வேஸ்வரன், படைத்தல் அழித் தல் காத்தல் ஆகிய முத் தொழில்களைச் செய்கிறவனும் ஆவான்; பிரமனுகைய மேலாணவனும் சிவபிரானும் ஆவான்; பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நடுவே காப்பாற்றகின்றவனுகப் புகுக்கு ஒருபொருளையும் விட்டு நீங்காமல் எல்லாப் பொருள்களிலும் அந்தரியாமியாக இருப்ப வனும் ஆவான்; எல்லாப் பொருள்களும் தன் அதீனமாக இருக்கப் பெற்றவனும் ஆவான்; யான் கூறுவது புனைந்துரை அன்று.

வி - கு :—கூரிய விச்சையோடு ஒழுக்கம் கடைப் பலி இயற்கை கொடைப் பெரும் புகழார் இனையர் தன்னானார் (வாழ்கின்ற) திருச்செங்குன்றார் என்க. பலி - திருவாராதனம்; பூசை.

கு :—ஒன்பதாம் பாட்டு. ¹பிரமன் முதலான எல்லாப் பொருள்களினுடைய படைத்தல் முதலானவைகளைச் செய் கின்றவன் திருச்செங்குன்றாரில் நின்றருளினவன் என்னும் இடம் புனைந்துரை அன்று; மெய் என்கிறோர்.

படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் - படைத்தல், அழித் தல், காத்தல் இவை எல்லாம் தன் உரிமையாகவுடையவன். பிரம பரம்பரன் - மனிதர்களைக் காட்டிலும் இந்திரன் முதலா யினுர்கட்கு உண்டான ஏற்றம் போலே, அந்த இந்திரன் முதலாயினோர்களில் ஏற்றமுடையனான பிரமனுகிற பரனில் பரன். சிவப்பிரான் - அப்படியே தேவர்களில் ²தலைவவித் தானுய் இருக்கிற சிவன். அவர்களும் இவன் இட்ட வழக்கு. இடைப்புக்கு ஓர் உருவும் ஒழிவு இல்லை அவனே - நடுவே புகுங்குள் ஒருபொருளும் சுவதங்திரமாய் இருப்பது இல்லை; மூழுதும் சரீரமாகத் தான் ஆத்மாவாக இருக்கும். யாவையும் தானே - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறது என்? சேதநம் அசேதநம் என்னும் வேறுபாடு அற அவனுக்கு உரிமை ஆகும். புகழ்வு இல்லை - இதில் புனைந்துரை இல்லை. பிரமன் முதலா யினுர்கட்கும் இவ் ஏற்றங்கள் சொல்லக்கடவர் : அது உபசாரம். இவ் விஷயத்தில் புனைந்துரை என்ற ஜயமும் இல்லை. இப்படி, எல்லாம் தனக்கு உரிமைப்பட்டவை என்னும்படி இருக்கிறவன் யார்? என்ன, 'திருச்சிற்றுறு அமர்ந்த நாதன்' என்கிறோர் மேல் :

1. “படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன், திருச்சிற்றுறு அமர்ந்த நாதன், புகழ்வு இல்லை” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. தலைவவித்தானுய் - முதல்வனுய்.

கொடைப் பெரும் புகழூர்-அவ் னாரில் உள்ளார் கொடையால் வந்த பெரும் புகழை உடையார். என்றது, எதிரிகளையும் கொடையாலே வசீகரிக்க வல்லவராய். இருக்கையைத் தெரி வித்தபடி.¹ தானமும், சாமம் முதலானவைகளிலே ஒன்று அன்றே. அன்றிக்கே, பெரும்புகழாவது, ஞானத்தைக் கொடுத்தலால் உண்டாகும் புகழ் என்னவுமாம். “கல்வி தானம் மிக உயர்ந்தது” என்னக் கடவுது அன்றே. இனையர்-‘இன்னர், இன்னர்’ என்று பிரசித்தராய் இருக்குமவர்கள். என்றது² “மற்றைய தேசங்களிலும் கூட எங்கும் பிரசித்த ரானவர்கள்” என்கிறபடியே, பகைவர்கள் தேசத்திலும் பிரசித்தராய் இருக்கையாலே, பகைவர்கள் அங்கே சென்றால் மீளப்போகாது என்று இங்கு வர நினையாது இருக்கையைத் தெரிவித்தபடி. ‘எனையர்’ என்ற பாடமும் உண்டு; அப் பொழுது, இப்படி இருப்பார் பலர் என்பது பொருள். தன் ஆனார்-தன்னேடு ஒத்தவர்கள். என்றது, அவனைப்போலே எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி கொண்டு அல்லது மீளாதவர்கள் என்றபடி.

கூரிய விச்சையோடு ஒழுக்கம் - நல்ல ஞானமும் ஞானத் திற்குத் தக்கவையான நல்ல ஆசாரங்களும். என்றது, எதிரிகளை அறிந்து பரிஹரிக்க வல்ல ஞானமும், எதிரிகளுக்கு நலிய இடமான ஒழுக்கக் கேடு இல்லாமையும் தெரிவித்தபடி.³ இந்திரன், கருவினை அழிப்பதற்கு ஒழுக்கக்கேடு அன்றே இடம் ஆயிற்று. ⁴ “நல்ல ஒழுக்கத்தோடு இருப்பது பகைவர்களுக்குத் தண்டனை” என்னக்கடவுது அன்றே. நடைப்பவிடம்.

1. தானத்தாலே வசீகரித்தல் தாழ்வு அன்றே? என்ன, ‘தானமும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ?

2. “விதேயேஷ்டவிய விக்யாதாரி ஸர்வதோ புத்தினிச்சயாத் சந்தி விக்ரஹ தத்வஜ்ஞாஃ ப்ரக்ருத்யா ஸம்பதங்விதா”

என்பது, ஸ்ரீராமா. பால. 7 : 15.

3. பகைவர்கள் நலிவதற்கு ஒழுக்கக்கேடு காரணம் ஆமோ? என்ன, ‘இந்திரன்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ. இச் சரிதப் பகுதியைக் கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் அகவிகைப் படலம் 27, 28, 29 ஆம் செய்யுட்களால் உணர்தல் தகும்.

4. நல்லொழுக்கம் வெற்றிக்குக் காரணம் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டிகிறோ? ‘நல்ல’ என்று தொடங்கி.

“ஐவர தண்டோபவரஸப்ச பார்யாதண்டஃ ப்ருதக்சயி
ஆம்சாயி சந்தஸாம் தண்டி ஶத்ருதண்டி ஸாவருத்ததா”

என்பது, பிரமாணம்.

நித்தியமான பகவானுடைய ஆராதனம். நடை - எப்பொழுதும் இடையருது இருத்தல். பலி - பூசை. இயற்கை - இதுவே பொழுதுபோக்காக இருக்குமவர்கள். திருச்செங்குன்றாரில் திருச் சிற்றுறு அமர்ந்த நாதனே - திருச்செங்குன்றாரில் திருச் சிற்றுற்றில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சர்வேஶ்வரன். சர்வேஶ்வரன் படைப்பொடு கெடுபடுக் காப்பவன். (9)

815

அமர்ந்த நாதனை அவர் அவர் ஆகி
அவர்க்கு அருள் அருளும் அம்மானை
அமர்ந்ததன் பழனம் திருச்செங்குன் றாரில்
திருச்சிற்றுற் றங்கரை யானை
அமர்ந்த சீர் மூவா யிரவர் வே தியர்கள்
தம்பதி அவனிதேவர் வாழ்வு
அமர்ந்த மா யோனை முக்கண் அம் மானை
நான்முகனை அமர்ந் தேனே.

போ - ரை :—பொருந்திய தலைவனை, அவர்கள் அவர்களாகி அவர்களுக்கு விருப்பமானவற்றைக் கொடுக்கின்ற அம்மானை, பொருந்திய குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றுற்றங்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனை, பொருந்திய புகழையுடைய மூவாயிரம் பிராமணர்களுடைய தேசமாய், பூதேவர்களான வைஷ்ணவர்களுடைய வாழ்ச்சிக்கு உரியதாய் இருக்கும் திருச்செங்குன்றாரில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற ஆச்சரியமான குணங்களையும் செயல்களையும் உடையவனை, சிவபிரானுக்கும் பிரமனுக்கும் அந்தரியாழியாக உள்ள எம்பெருமானைப் பொருந்தப்பெற்றேன்.

வி - கு :—அமர்ந்த நாதனை அவர் அவராகி அவர்க்கு அருள் அருளும் அம்மானை முக்கண் அம்மானை நான்முகனை ஆற்றங்கரையானை அமர்ந்த மாயோனை அமர்ந்தேன் என முடிக்க.

கடு :—பத்தாம்பாட்டு.¹ சர்வேஶ்வரனுப் பைத்து எல்லாப் பொருள்கட்கும் பற்றப்படுமவன் ஆகைக்காகத் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவனை அநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

1. பாசரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

அமர்ந்த நாதனை - ¹ உபய விபூதிகட்கும் காரணம் பற்றுத் சேஷி என்றால் போரும்படி இருக்கிறவனை. ² “எந்த நாதனால் மூன்று உலகங்களும் நல்ல நாதனை உடையன ஆகுமோ” என்கிறபடியே, மூன்று உலகங்களையும் பெருமானுக்குக் கை அடைப்பு ஆக்கினாலும் பின்னையும் காக்கப்படுகின்ற பொருள்கள் சுருங்கிக் காப்பாற்றுகின்ற துடிப்பே விஞ்சி இருக்கும். அவர்அவர் ஆகி - ³ இரவலர் கிட்டினால் அவர்கள் தந் தாழுக்கு நல்லர் ஆமாறு போலே, அவர்களுக்கும் நல்லனும் இருக்குமவன். என்றது, அவர்கள் ‘இது நமக்கு வேண்டும்’ என்று இருக்குமாறு போலே, ‘இவர்களுக்கு இது வேண்டும்’ என்று இவன் இருக்கையைத் தெரிவித்தபடி. அங்ஙன் அன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலேவிருப்பம், கொடுக்கக் கொடுக்க அவர்கள் கொள்ளுகையிலே விருப்பம் இவனுக்கு. என்றது, பெற்றேரும் என்னும் உவகை அவர்களுக்கு; கொடுக்கப் பெற்றேரும் என்னும் உவகை இவனுக்கு என்றபடி. அவர்க்கு அருள் அருளும் - ⁴ அவர்கள் விரும்பினவற்றைத் தன் பேருகக் கொடுக்கை; கொள்ளுகிறவருடைய இரப்பைத் தான்உடைய னுய்க் கொடுக்கை. ⁵ “அந்த ஸ்ரீ ராமபிரான் பிரார்த்திக்கின்ற

1. “அமர்ந்த” என்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘உபய விபூதிகட்கும்’ என்று தொடங்கி.

2. போரும்படி இருப்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘எந்த நாதனால்’ என்று தொடங்கி. இப் பொருளையுடைய சூலோகத்தை டி-ஆம் பக். காண்க. சூலோகத்திலே உள்ள “நாதவத்தரம்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘மூன்று உலகங்களையும்’ என்று தொடங்கி.

3. அவர் அவராய்க் கொடுக்கும் பிரகாரத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறூர் ‘இரவலர்’ என்று தொடங்கி. தங்களுக்குத் தாங்கள் அபிமானிகளாய் நல்லராய் இருக்குமாறு போன்று, இவனும் அவர்களுக்கு அபிமானியாய் நல்லனும் இருக்கும் என்பது முதற் பொருள். அவர்கள் இரவலராய் இருக்குமாறு போன்று, இவனும் இரவனும் இருக்கும் என்பது இரண்டாவது பொருள்.

4. “அவர் அவர் ஆகி” என்பதற்கு அருளிச்செய்த இருவகையான பொருள்களையும் விவரியானின்றுகொண்டு, “அவர்க்கு அருள் அருளும்” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவர்கள்’ என்று தொடங்கி.

5. இரவலர்களுடைய தன்மை இவனுக்கு உண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘அந்த ஸ்ரீராமபிரான்’ என்று தொடங்கி.

“அத மத்யம் கங்கயாம் ஸமாகம்ய ஸாஹ்ருஜ்ஜனை
ஸஸர்வாங் அர்த்தினை தருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநிந்த்ய ச”

என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத். 16 : 27.

எல்லோரையும் கண்டு அருகிற் சென்று ஆனந்தத்தை உண்டாக்கியும் இருந்தார்” என்கிறபடியே. அம்மானை - சர்வேஸ் வரலை : ¹நிறைந்தவனை என்னுதல்; சம்பந்தத்தையுடையவனை என்னுதல்.

அமர்ந்த தன் பழனம் திருச்செங்குன் றாரில் திருச்சிற் ரூற்றங்கரையானை - சேர்ந்து குளிர்ந்த நீர் நிலங்களையுடைய திருச்செங்குன் றாரில் திருச்சிற் ரூற்றங்கரையிலே நின்றருளின வலை. அமர்ந்த சீர் மூவாயிரவர் வேதியர்கள் தம் பதி - சேர்ந்த குணங்களையுடைய மூவாயிரம் பிராமணர். ² சேவியாம் தன் மைக்கு அவன் தக்கிருக்குமாறுபோலே, சொன்ன சொன்ன ஏற்றும் எல்லாம் தகும்படி இருப்பர்கள். வேதியர்கள் தம் பதி - மூவாயிரவர் அளவு அன்றிக்கே, பிராமணசாதிக்காக வசிக்கும் இடம். அவனிதேவர் வாழ்வு - பூதேவரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்கு அடையத் தக்க பூமி. அமர்ந்த மாயோனை-அத் தேசத் தில்கித்தியவாசம்செய்கிற ஆச்சரியத்தையுடையனான சர்வேஸ் வரலை. முக்கண் அம்மானை நான்முகனை அமர்ந்தேன்-பிரமன் சிவன் இவர்களுடைய இருப்பு முதலானவைகட்டு நிர்வாஹ கன் ஆனவனை. ³ பிரமன் சிவன் இவர்களைப் பலகால் சொல்லு கிறது, இவனுடைய நிர்வாஹகத்தன்மை தோற்றுகைக் காகவும், நிர்வஹிக்கப்படுகிற பொருள்களுள் ஒன்றால் நவிவு உண்டாகை கூடாது என்கைக்கும். அன்றிக்கே, ‘அமர்ந்த மாயோன்’ என்று வைத்து, இவர்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே, சாமாநாதி கரணத்தைக் காட்டுகிற சொற்கள்

1. மேலே, ‘தன்பேரூக்க கொடுப்பவன்’ என்றும், ‘தான் இரந்து கொடுப்பவன்’ என்றும் அருளிச்செய்த இருவகைப் பொருள்கட்கும் காரணம் “அம்மானை” என்னும் பதம் என்னும் இடம் தோன்ற “அம்மானை” என்ப தற்கும் இரண்டு வகையில் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். என்றது, இரவு ஆடைய இரப்புத் தன்மை இவனுக்கு உண்டாவது நிறையக் கொடுப்பதற்குக் கைம்முதல் இருந்தாலே அன்றே, ஆடையாலே, நிறைவு, இரக்கும் தன்மைக்குக் காரணம். இழவுபேறு தன்னதாம்படியான சம்பந்தம், தன்பேரூக்கக் கொடுப்ப நற்குக் காரணம் என்றபடி.

2. “அமர்ந்தாதனை” என்றும், “அமர்ந்த சீர் மூவாயிரவர்” என்றும் பதங்கள் ஒத்திருப்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘சேவியாம் தன் மைக்கு’ என்று தொடக்கி.

3. பிரமன் சிவன் என்னும் இவர்களைப் பலகால் சொல்லுவதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பிரமன்’ என்று தொடக்கி,

விசேஷயத்திலே சென்று சேரக்கடவன ஆகையாலே, சரீரை
யாக இருக்கிறவனை என்கிறார் என்னுதல். அமர்ந்தேனே -
கிட்டப்பெற்றேன் என்கிறார்.¹ “பூதங்கள் எல்லாம் விஷ்ணு,
உலகங்கள் எல்லாம் விஷ்ணு, வநங்கள் எல்லாம் விஷ்ணு”
என்னக் கடவுதுஅன்றே. (10)

816.

தேனைநன் பாலைக் கண்ணலை அமுதைத்
திருந்து உலகு உண்ட அம்மானை
வானநான் முகனை மலர்ந்த தன் கொப்பூழ்
மலர்மிசைப் படைத்த மாயோனை
கோனவன் குருகூர் வண்சட கோபன்
சொன்ன ஆயிரத்துள் இப் பத்தும்
வானின்மீது ஏற்றி அருள்செய்து முடிக்கும்
பிறவி மா மாயக் கூத் தினையே.

போ - ரை :—தேனை, பாலை, கருப்பஞ் சாற்றினை, அமுதினை,
திருந்திய உலகினைப் புசித்த அம்மானை, வானிலே இருக்கிற பிரமனை
மலர்ந்த சூளிர்ந்த திரு நாபிக்கமலத்திலே படைத்த மாயோனை,
தலைவனை, வளப்பம் பொருந்திய திருக்குருகூரிலே அவதரித்த உதார
ரான ஸ்ரீ சடகோபராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆயிரத்துள் இந்தப்
பத்தும் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சென்று கைங்கரியமாகிற, பகவா
ஞுடைய திருவருளைக் கொடுத்து மகா வஞ்சனை பொருந்திய பிறப்
பாகிய கூத்தினை அறுக்கும்.

வி - கு :—“வானின்மீது” என்ற இடத்தில் “நிலமிசை நீடு
வாழ்வார்” என்ற திருக்குறள் நினைவு கூர்க்க.

ஐடு :—முடிவில், இத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கட்டு,
இதுதானே முதலிலே பரமபதத்து ஏறக் கொடுபோய், பின்பு
சம்சாரமாகிற மஹா நாடகத்தினை அறுக்கும் என்கிறார்.

1. எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இவன் ஆத்மா என்பதற்குப் பிரமாணம்
காட்டுகிறார் ‘பூதங்கள் எல்லாம்’ என்று தொடங்கி.

“பூதாளி விஷ்ணு: புவநாளி விஷ்ணு: வாளி விஷ்ணு:”
என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரா. 2, 12: 38.

தேனே நன்பாலீக் கண்ணலை அமுதத்¹ இவர் ஜயங்கொண்டு அஞ்சதற்கு உரிய காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவனுடைய இனிமை அன்றே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு எல்லாவிதமான இனிய பொருள்களுமான வலை. “ஸ்வரஸ்” என்னக்கடவுது அன்றே. மேலே அச்சும் நீங்குதற்கு உரிய காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.: திருந்து உலகு உண்ட அம்மானை - கட்டளைப்பட்ட உலகத்தைப் பிரளையத்திலே அழியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துப் பாது காத்த பெரியோனை. கொப்புழும் மலர்ந்த தண் மலர்மிகை வானா நான்முகனைப் படைத்த மாயோனை - வா னி லே இருக்கிற பிரமனை, படைப்பிற்குத் தகுதியாகச் செவ்வியையுடைய திருநாயீகமலத்திலே படைத்த ஆச்சரியத்தையுடையவலை. கோனை-காரணம் பற்றுத் தலைவலை. மேலே பிரமன் சிவன் இவர்களுக்குச் சொன்ன ஜக்கியம் சொருபத்தால் அன்று, காரியகாரண பாவத்தாலே சொல்லிற்று என்னுமிடம் இங்கே தெளிவாகும்.² ஆபத்திற்குத் துணைவனுய், அழிந்தவற்றை உண்டாக்க வல்ல னுய், சம்பந்தத்தை உடையவனுய் இருக்குமவன் என்கை.

வண் குருகூர் வண் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் வானின்மீது ஏற்றி அருள்செய்து பிறவிமாமாயம் கூத்தினை முடிக்கும் - ³ அராஜகமானால் அரசு புத்திரன் தலையிலே முடியை வைத்து விலங்கு வெட்டி விடுமாறு போலே, இப்பத்துத் தானே முந்துற பரமபதத்தைக் கொடுத்து, பின்பு சம்சாரமாகிற மஹா நாடகத்தையும் அறுக்கும். (11)

1. அவனுடைய இனிமையை வர்ணிப்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘இவர்’ என்று தொடங்கி.

2. “உலகு உண்ட அம்மானை, மலர் மிகைப் படைத்த மாயோனை, கோனை” என்ற மூன்று பெயர்களாலும் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆபத்திற்கு’ என்று தொடங்கி.

3. பிறவியை அறுத்தபின் அன்றே, வானின் மீது ஏற்றுவது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அராஜகமானால்’, என்று தொடங்கி. அராஜகமானால் = அரசன் இல்லாமல் போனால்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வாராமல் அச்சம்இனி மால்தன் வலியினையும்
சீரார் பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—பாரும் எனத்
தானுகந்த மாறன்தாள் சார்நெஞ்சே ! சாராயேல்
மானிடவ ரைச் சார்ந்து மாய்.

(84)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

ஜுந்தாந் திருவாய்மொழி - “மாயக்கூத்தா” முன் நுரை

ஈடு:—¹மேல் இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலுமாகப் பகவான் ஆழிய பரம்பொருள் பிறராலே அழியப் புகுகிறது என்று வெறுத்தார்; இதில் தம்முடைய துயர ஓலியாலே அவனை அழிக் கப்பாக்கிறார். மேல் திருவாய்மொழியிலே அவனுக்குப் பரிவர் உளர் என்று பயமும் தீர்ந்து வடிவமுகினை அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ் அழகு, செங்கிலே, ²“திகழி என் சிங்கதயுள் இருந்தான்” என்கிறபடியே, ஊற்றிருந்து, புறக்காட்சியிலே விருப்பம் பிறந்து, அது பெறுமையாலே, “மேலேபட்ட கிலேசங்களும் எல்லாம் ஒன்றும் அல்ல: இதற்கு அது ஒரு கலை மாத்திரம்” என்னும்படி நொந்து, காட்டுத் தீ கதுவினுரைப் போலே தாபத்தையுடையராய், ³தம்மிற்காட்டிலும் விடாய்த்த உறுப்புக்களையுடையராய், “என்விடாய் எல்லாம் திரும்படி திவ்விய உறுப்புக்களோடே வரவேண்டும், அழிய திரும்புயோடே வரவேண்டும், ‘மேகம் போலே வரவேண்டும், அழிய வடிவோடே வரவேண்டும், உதயகாலத்தில் சூரியனைப்போலே பெரிய புகரோடே வரவேண்டும்’ என்றாற்போலே கூப்பிட்டு, பின்னையும் அவன் வங்கு முகங்காட்டக் காணுமையாலே, நாம் இந்தக் கிலேசத்தோடே முடிந்து போம் இத்தனை ஆகாதே என்று இழவோடே தலைக்கட்டுகிறது.

1. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் இயைபு அருளிச்செய்கிறார் ‘மேல் இரண்டு’ என்று தொடக்கி, ‘வெறுத்தார்’ என்றது, வெறுத்து, அவன் சமாதானம் செய்யச் சமாதானத்தை அடைந்தார் என்றபடி.

2. ‘திகழி’ என்பது, திருவாய். 8. 4: 8.

3. இத் திருவாய்மொழியில் வருகின்ற “கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றித் ‘தம்மிற்காட்டிலும்’ என்று தொடக்கியும், “கண் கை கால்” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளும்பற்றி “என் விடாய் எல்லாம்” என்று தொடக்கியும், “பவளவாயும் கால் தோனும்” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளும்பற்றித் ‘திவ்விய உறுப்புக்களோடே’ என்று தொடக்கியும், “முடிசேர் சென்னி” என்பதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘அழிய திருமுடியோடே’ என்று தொடக்கியும் அருளிச்செய்கிறார்.

4. “து நீர் முகில்” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘மேகம்போலே’, என்று தொடக்கியும், “கொண்டல்வங்ஞனை!” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘அழிய வடிவோடே’ என்று தொடக்கியும், “கருநாயிறு உதிக்கும்”, “இளநாயிறு இரண்டுபோல்” என்பனவற்றைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘உதய காலத்தில்’ என்று தொடக்கியும், “ஏங்கே காண்கேனே” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘நாம்’ என்று தொடக்கியும் அருளிச்செய்கிறார்.

மாயக் கூத்தா ! வாமன !
 வினையேன் கண்ணு ! கண் கை கால்
 தூய செய்ய மலர்களாச்
 சோதிச் செவ்வாய் முகிழுதா
 சாயல் சாமத் திருமேனி
 தண்பா சடையா தாமரை நீள்
 வாசத் தடம்போல் வருவானே !
 ஒருநாள் காண வாராயே !

பொ - ரை :—ஆச்சரியமான செயல்களையடைய கூத்தனே ! வாமனனே ! வினையேனுடைய கண்ணனே ! திருக்கண்களும் திருக்கை களும் திருக்கால்களும் ஆகிய இவை பரிசுத்தமான சிவந்த பூக்களாக வும், ஒளி பொருந்திய சிவந்த திருவாயானது அரும்பாகவும், ஒளி பொருந்திய சாமனிறத்தையுடைய திருமேனி குளிர்ந்த பசுமை நிறம் பொருந்திய இலையாகவும் பெற்று, பெரியதாய் வாசனை மிக்கதாய் உள்ள தாமரைத் தடாகம் போன்று வருகின்றவனே ! ஒருநாள் ஆகிலும் நான் கானும்படி வரவேண்டும் என்கிறூர்.

வி - கு :—இத் திருப்பாசுரத்தில், இறைவன் திருமேனியைத் தாமரைத் தடாகமாக உருவகம் செய்திருத்தலைக் காண்க. சாமம் - கருமை. வாராய் : விதிவினை.

இத் திருவாய்மொழி, அறுசிர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஈடு :¹ என் விடாய் எல்லாம் தீரும்படி ஒரு தாமரைத் தடாகம் போலே வந்து தோற்றி அருளவேண்டும் என்கிறூர்.

மாயம் கூத்தா-ஆச்சரியங்களையும், மனத்தினைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்ற செயல்களையுமுடையவனே ! ² இந்திரனுடைய இரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே இரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலியை னுடைய வேள்விச்சாலை அளவும் காட்சிக்கு இனியதாம்படி நடந்து சென்று “மாவவி” என்றாற் போலே சில மழிலைச் சொற்களைச் சொல்லுதல் முதலான மனத்தினைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்ற செயல்களையுமுடையவனே ! நடந்து சென்ற

1. நான்காம் அடியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. ஆச்சரியத்தையும் மனத்தினைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்ற செயல்களையும் அருளிச்செய்கிறூர் ‘இந்திரனுடைய’ என்று தொடங்கி,

வன்” என்னப்படும் இறைவன் ஆகையாலே, மிக்க காம்பீர் யத்தாலே, புன்சிரிப்பு மலர்ந்து தோன்றும் அளவே அன்றே இருப்பது; ஆகையாலே, ‘அகும்பு’ என்கிறது. சாயல் சாமம் திருமேனி தண் பசுமை அடையா - ஒளியையுடைத்தாய்க் கரிய நிறமான திருமேனி, சூளிர்ந்த பச்சிலையாக; ¹ “பரமாத்மாவான புருஷன், தாமரை இலையைப் போன்ற நிறமுடையன்” என்றும், “அக் கமலத்து இலைபோலும்” என்றும் வருகின்றபடியே.

தாமரை நீள் வாசம் தடம் போல் வருவானே - ² பரப்பு மாறத் தாமரை மலர்ந்திருப்பதாய், மகாப்பிரளயத்தை ஒரு தடாகம் ஆக்கினாற்போலே பரங்திருப்பதாய், அப் பரப்பு அடங்கப் பரிமளத்தாலே நிரம்பி இருப்பது ஒரு தடாகம் நடந்து வருமாறு போலே ஆயிற்று, பரிமளம் முன்பே அலை எறிய வரும் போது இருப்பது: ³ “ஸர்வகந்த:” என்னக்கடவுது அன்றே. வருவானே - வரும் தன்மையனே! ⁴ முன்பு தம் பக்கல் வரும் படியை உபகாரத்தின் நினைவாலே சொல்லுகிறார். ஒரு நாள் - ⁵ “ஒருகால் நாக்கு நினைக்க” என்பாரைப் போலே. காண - ⁶ வந்தால் கொள்ளும் பிரயோஜனம் காணும் இதுவே; ⁷ ஒரு தேச விசேடத்திலும் எப்பொழுதும் காண்கையே அன்றே இருப்

1. திருமேனி பச்சிலை போலே இருக்கும் என்பதற்குப் பிரமாணங்கள் காட்டுகிறார் “பரமாத்மாவான்” என்று தொடங்கியும், “அக்கமலத்து” என்று தொடங்கியும்.

“புருஷி புண்டீகாபஃ ரூபம் தத் பரமாத்மங்”
என்பது, வராஹபுராணம்.

“அக் கமலத்து” என்பது, திருவாய். 9. 7 : 3.

2. “தாமரை நீள்” என்றதற்குப் பொருள், ‘பரப்பு மாறத் தாமரை மலர்ந்திருப்பதாய்’ என்பது. அங்கீடியை உருவகிக்கிறார் ‘மகாப்பிரளயத்தை’ என்று தொடங்கி.

3. அப்படி வாசம் உண்டோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய் கிறார் “ஸர்வகந்த:” என்று. இது, கடவுள்வி உப. 2 : 23.

4. இப்போது தம் பக்கல் வாராது இருக்க, வரும் தன்மையன் என்பது தோன்ற “வருவானே” என்பது என்? என்ன, ‘முன்பு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

5. ஒருங்கள் போதியதாமோ? என்ன, ‘ஒருகால்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

6. அதுபவிக்க என்னுமல், “காண” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘வந்தால்’ என்று தொடங்கி.

7. ஆயின், காண்கை போதியதாமோ? அதுபவிக்க வேண்டாவோ? என்ன, ‘ஒரு தேசம்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு தேசம் = பரமபதம்.

பது. அப் பேறு பெறும்படி. வாராயே¹ அத் தலையாலே வரக் காண இருக்குமவர் அல்லரோ. ²“தான் விரும்பிய ஜீவனுக்கு இந்தப் பரமாத்மாவானவன் தனது திருமேனியைக் காட்டுகிறோன்” என்கிறபடியே. அன்றிக்கே, தாம் சிட்டிக் கானுமது சொருப விரோதம் என்று இருக்கிறார் என்னுதல். (1)

818

காண வாராய் என்று என்று

கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து அடியேன்
நாணி நல்நாட்டு அலமந்தால்

இரங்கி ஒருநாள் நீ அந்தோ!

காண வாராய்; கருநாயிறு

உதிக்கும் கருமா மாணிக்க
நாள்நல் மலைபோல் சுடர்ச் சோதி
முடிசேர் சென்னி அம்மானே!

போ - ரை :—கரிய சூரியன் உதிக்கின்ற காட்சிக்கு இனிய கரிய செந்த மாணிக்க மலையைப் பேரன்று, மிக்க ஒளிபொருந்திய மயிர்முடி பொருந்திய சென்னியையுடைய அம்மானே! அடியேன் கானும்படி வரவேண்டும் என்பதாகக் கண்களும் வாயும் பசை அ ற உ லர் ந் து, நாணம் உற்று, கல்ல இந்த நாட்டிலே தடுமாறினால், நீ இரங்கி ஒரு நாளாகிலும் கானுமாறு வருகின்றுய் இல்லையே! அந்தோ!

வி - கு :—வாராய்: மறைவினை. கருநாயிறு உதிக்கும் நாள் கல் கரு மா மாணிக்க மலைபோல் சுடர்ச் சோதி முடிசேர் சென்னி என்க. கருநாயிறு, மயிர்முடிக்கு உவமை. அம்மானே! காண வாராய் என்க.

ஈடு :—இரண்டாம் பாட்டு. ³என் விடாய் கெடும்படி அழிகிய மயிர்முடியுடனே வந்து தோற்றி அருளவேண்டும் என்கிறார்.

1. தாமே செல்லவாமே? அவனை “வாராய்” என்பான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அத்தலையாலே’ என்று தொடங்கி.

2. அத்தலையே காணவேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘தான்’ என்று தொடங்கி.

“தஸ்ய ஏவதி ஆத்மா விவருணுதே தநாம் ஸ்வாம்”
என்பது, முண்டகோபநிட. 2 : 3.

3. பின் இரண்டு அடிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

காண வாராய் என்று என்று¹ ஒருகால் ‘காணவாராய்’ என்றால் வரக் காணுவிட்டால், ஆறி இருக்கவல்லர் அவ்வரே; பின்ஜோயும் ‘காணவாராய், காணவாராய்’ என்பார் ஆயிற்று. கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து - ² எங்களே வரும் என்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள் தோறும் பார்த்துக் கண்கள் பசை அற உலர்ந்தன. என்றது, “கண்ணார் கைகளால் இறைக்கும்” என்னும் நிலையும் கழிந்தது என்றபடி. கூப்பிட்டு வாயும் பசை அற உலர்ந்தது. அடியேன் நாணி - அத் தலைக்கு வரும் சூற்றும் நம்மது ஆம்படியான சம்பந்தமுடைய நான் நாணி. என்றது, இவனை உலகத்தார் என் சொல்லுவார்களோ என்று அதற்காக நாணி என்றபடி. அன்றிக்கே, பிரயோஜனத்தின் பொருட்டுக் கூப்பிடுகை அன்றியே, முறை அறிந்து காண் கைக்குக் கூப்பிட்ட நமக்குத் தன்படி அழியதாய் இருந்தது என்று நாணி என்னுதல். நல்நாடு - எல்லை இல்லாத கிளேசங்களுக்கு எல்லாம் இருப்பிடம் ஆகையாலே விபரீத வகைகளையாலே சொல்லுகிறார். அன்றிக்கே, ஐம்புல இன்பங்களின் அதுபவத்தாலே மக்கள் களித்து வசிக்கும் தேசம் ஆகையாலே சொல்லுகிறாதல். அன்றிக்கே, மீண்டும் “எம்பெருமானைப் பெற்று அதுபவிக்கும் நாடு காண்” என்பராம்; “இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ” என்று.

அலமங்தால் - தடுமாறினால், இரங்கி - உனக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டால் பிறர் கேட்டிற்கு இரங்க வேண்டாவோ? என்றது, ³ முனிவர்களுக்கு உள்ள இரக்கமும் இல்லையோ? என்றபடி, ஒருநாள் - பலநாள் வேண்டும் என்கிறேனே? நீ - கண்டு கொண்டு நிற்கவேண்டும்படி வேறுபட்ட சிறப்பினையுடைய நீ. அந்தோ-உன் வேறுபட்ட சிறப்பினை அறியாது ஒழிந்தால் என்னயர்த்தையும் அறியாது ஒழிவதே! காண வாராய்-பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு அழைக்கிறேனே? கருநாயிறு உதிக்கும்-கரியங்கிறத்தையுடைய சூரியன் தோன்றுகிற தருமா மாணிக்க நாள் நல் மலை போல் - அந்தச் சூரியன் உதிக்கிற உதயகிரி

1. மீண்டும் “காணவாராய்” என்றது என்? என்ன, ‘ஒருகால்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

2. கண்ணும் வாயும் துவர்தற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘எங்களே வரும்’ என்று தொடங்கி. “கண்ணார்” என்பது, திருவாய். 7.2:1

3. ‘முனிவர்களுக்கு உள்ள இரக்கமும்’ என்றது, காட்டிலே பிராட்டி முன் சிலையெங்கண்டு அருள்செய்த பூர்வீ வால்மீகி பகவாணத் திருவள்ளம்பத்தி.

இருக்கிறபடி.. நீலமாய்ப் பெருவிலையனான இரத்தினமலை போலே, ‘நாட்டு’ என்னுமாறுபோலே, புதியதாய்க் காட்சிக்கு இனியதான மலை ஆகவின் ‘நாள் நல் மலை’ என்கிறது. அன்றிக்கே, கருமாமரணிக்கம்நல் மலை மேல் கருநாயிறு உதிக்கும் பொழுது போல் முடிசேர் சென்னி அம்மான் என்று கூட்டிப் பொருள் ஜோடலுமாம். நாள் - பொழுது.

சுடர்ச் சோதி முடி - மிக்க புகரையுடைய முடி. ‘கருநாயிறு உதிக்கும்’ என்கிற திருஷ்டாந்த பலத்தாலே, முடி என்றது, மயிர்முடியைக் காட்டுகிறது. சேர் சென்னி - அதற்குப் பற்றுக் கோடான திருமேனி இரத்தினமலை போலே ஆயிற்று; இருப்பது. அம்மானே-சர்வேஸ்வரனே! ¹சம்சாரி முக்தனுகச் சென்றுவுல், தாபத்தைப் போக்குவதற்காக இவனால் செய்யப்படுவது திருக்குழலைப் பேணுதல் இத்தனை. ²“கேசவன் கிலேசத்தைப் போக்குகிறவன்” என்றே அன்றே இருப்பது. (2)

819

முடிசேர் சென்னி அம்மா! நின்
மொய்ப்புந் தாமம் தண்துழாய்
கடிசேர் கண்ணிப் பெருமானே!
என்றுஎன்று ஏங்கி அழுதக்கால்
படிசேர் மகரக் குழைகளும்
பவள வாயும் நால்தோளும்
தடிசேர் இடையும் அமைந்தது ஓர்
ஊநீர் முகில்போல் தோன்றுயே.

பொ - ரூ :—திருமுடி சேர்ந்திருக்கின்ற சென்னியையுடைய அம்மானே! உனக்குத் தகுதியானதாய்ச் செறியத் தொடுக்கப்பட்ட தாய் அழகிய ஒளியையுடையதாய் வாசனை பொருங்தியதாய் உள்ள திருத்தழாய் மாலையைத் தரித்திருக்கின்ற பெருமானே! என்பதாக ஏங்கி அழுதால், இயல்பாகவே அமைந்துள்ள மகரகுண்டலங்களும் பவளம்போன்ற திருவாயும் நான்கு திருத்தோள்களும் தடியைப்

1. மயிர்முடியைச் சொன்னதற்கு, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘சம்சாரி’ என்று தொடக்கி.

2. அப்படித் தாபத்தைப் போக்குவதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘கேசவன்’ என்று தொடக்கி.

“கிம் த்வயா நார்சிதோ தேவை கேஸவரீ க்லேஶநாஸநி”
என்பது, பிரமாணம்.

போன்ற திரு அரையும் அமைந்திருப்பதாய் ஒப்பற்றதாய்ப் பரிசுத்த மானதாய்த் தண்ணீரையுடையதாய் உள்ள மேகம்போன்று வந்து தோன்ற வேண்டும்.

வி - கு :—அழுதக்கால் தோன்றுய் என்க. தோன்றுய்: விதிவினை. **படி - திருமேனியுமாம்.** துடி - உடுக்கை; ஒருவகை வாத்தியம்.

ஈடு :—முன்றும் பாட்டு. ¹தெளிந்த நீரைப் பருசினா காள மேகம் போலே சிரமத்தைப் போக்குகிற வடிவோடே என்றுயரம் தீர வந்து தோற்றவேண்டும் என்கிறார்.

முடி சேர் சென்னி அம்மா - ஆதிராஜ்ய சூ ச க மா ன திருமுடி சேர்ந்த சென்னீயையுடைய சர்வேஸ்வரனே! நின் மொய் பூங் தாமம் தண் கடி சேர் துழாய்க் கண்ணிப் பெரு மானே - உனக்குத் தகுதியாய்ச் செறியத் தொடுக்கப்பட்டு மனத்திற்கு இன் பத்தைக் கொடுப்பதாய், ஒளியையுடைத் தாய்ச் சிரமத்தைப் போக்கக் கூடியதாய், நாட்செல்ல நாட் செல்லப் பரிமளம் மிக்குச் செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையை யுடைய சர்வேஸ்வரனே! என்று என்று - ஒருகால் சொல்லி ஆறி இருக்கிறேனுய்த்தான் ஆறி இருக்கிறேயோ? எங்கி அழுதக்கால் - பொருமி அழுதக்கால். என் அழுகைக் கு ர வில் தளர்த்தியைக் கேட்டால் சடக்கென வந்து கொடு நிற்க வேண்டாவோ? ² படி சேர் மகரக் குழைகளும் - படியாய்ச் சேர்ந்த என்னுதல்; படியிலே சேர்ந்த என்னுதல். என்றது. இயல் பாகவே சேர்ந்த என்னுதல்; திருமேனியிலே சேர்ந்த என்னுதல் என்றபடி. “படி கண்டு அறிதியே” என்னக்கடவுது அன்றே. பவள வாயும்-உறவு எல்லாம் தோற்றும் திருப்பவள மும். நால்தோரும் - அணிக்கைக்குக் கற்பகதரு பணித்தாற் போலே இருக்கிற நான்கு தோன்களும். துடி சேர் இடையும் அமைந்தது ஓர் தூ நீர் முகில் போல் - துடிபோலே இருக்கிற இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்தது ஒரு முகில் போலே ஆயிற்று வடிவு இருப்பது. இந்த விசேஷணங்கள் கேவலம் முகிலுக்கு இல்லாமையாலே ³ அழுத உவமை. தூ நீர் முகில்-தெளிந்த நீரை

1. “தூநீர் முகில்போல் வந்து தோன்றுயே” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “படி” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்: இயல்பாக என்பதும், திருமேனி என்பதும். திருமேனி என்ற பொருளில் மேற்கோள் காட்டுகிறார் “படி கண்டு” என்று தொடங்கி. இது, முதல்திருவக். 85.

3. ஆழுத உவமை - இல்லபொருள் உவமை.

முகங்க முகில். தோன்றுயே - ¹ அகவாயில் தண்ணளி எல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி வந்து தோற்றுவேண்டும். (3)

820

தூநீர் முகில்போல் தோன்றும் நின்
சுடர்கொள் வடிவும் கணிவாயும்
தேநீர் கமலக் கண்களும்
வந்து என் சிந்தை நிறைந்தவா!
மாநீர் வெள்ளி மலைதன்மேல்
வண்கார் நீல முகில்போலத்
தூநீர்க் கடலுள் துயில்வானே !
எந்தாய் ! சொல்ல மாட்டேனே.

போ - ரை :—மிக்க நீர் வெள்ளத்திலே ஒரு வெள்ளிமலையின் மேலே கார்காலத்திலே வளவியதாய் உள்ள ஒரு நீலமுகில் படிந்தாற் போன்று, பரிசுத்தமான தன்மையையுடைய திருப்பாற்கடலிலே ஆசி சேஷசயனத்தின் மேலே அறிதுயில் செய்கின்றவனே! என் தங்கையே! பரிசுத்தமான தண்ணீரை முகங்க மேகம் போன்று தோன்றுகின்ற பிரகாசம் பொருந்திய உன் திருமேனியும் கோவைக்கணி போன்ற திருவாயும், தேனுகிய நிறையுடைய தாமரைபோன்ற திருக்கண்களும் வந்து என் மனத்திலே நிறைந்திருக்கும் தன்மையைச் சொல்ல அறிகின்றி வேன் என்றவாறு.

வி - ரு :—எந்தாய்! என் சிந்தை நிறைந்தவா சொல்லமாட்டேன் என்க. நிறைந்தவா : கடைக்குறை; நிறைந்தவாறு. வெள்ளிமலை, அரவளைக்கு உவமை. ஈற்றழியில் உள்ள ‘நீ’ தண்ணீருமாம். இரண்டாம் அடியில் உள்ள ‘நீர்’ தன்மையுமாம்.

ஈ - ஞ :—நான்காம் பாட்டு. ² உன் னுடைய வடிவமுகு வந்து என் மனத்திலே நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் பேசிமுடிகிறது இல்லை என்கிறோர்.

தூ நீர் முகில்போல் தோன்றும் - ³கண்டபோதே விடாய் கெடும்படியான கார்காலத்தில் தோன்றுகிற மேகம்போலே

1. “தூநீர் முகில்போல் தோன்றுய்” என்பதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறோர் ‘அகவாயில்’ என்று தொடக்கி.

2. “சுடர்கொள் வடிவும் கணிவாயும் கண்களும் சிந்தை நிறைந்தவா சொல்லமாட்டேன்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோர்.

3. “தூநீர்” என்று விசேஷித்ததற்கு, பாவும் அருளிச் செய்கிறோர் ‘கண்டபோதே’ என்று தொடக்கி.

ஆயிற்றுத் தோன்றுவது. நின் சுடர் கொள் வடிவும் - ¹ சுத்த சத்துவமயம் ஆகையாலே எல்லை அற்ற ஒளி உருவமான விக் கிரஹத்துக்கு, அன்னலும் துன் ன லு மாய்த் திரண்ட மேகத்தை ஓப்பாகச் சொல்ல ஒண்ணுதே அன்றே. ² “ஒன் சுடர்க்கற்றை” அன்றே. கனி வாயும்-கண்டபோதே நுகரலாம் கனி போலே இருக்கிற வாயும். தேநீர் கமலம் கண்களும்- தேனுகிற நீரையுடைய தாமரைப்பூப் போலே இருக்கிற திருக் கண்களும். இதனால் செவ்வியை நினைக்கிறது. அன்றிக்கே, தேனினுடைய நீர்மை வாய்ந்த திருக்கண்கள் என்றுமாம். அதாவது, கண்ணுலே பருகலாம்படி இருக்கிற இனிமையைத் தெரிவித்தபடி. வந்து என் சிந்தை நிறைந்தவா - ³ மற்றைய விஷயங்கள் அநுபவித்து விட்டால் மறக்கக்கூடியதாய் இருக்கும்: இவ் விஷயம் அநுபவித்துப் பேர நின்றூ லும் நெஞ்சிலே ஊற்று இருக்கும். ‘சிந்தை நிறைந்தவா’ என் னு மதனைப் பின்னே வருகின்ற ‘சொல்லமாட்டேன்’ என்னுமதனேடு கூட்டுக.

மாநீர் வெள்ளிமலை தன்மேல்-மிக்க நீர் வெள்ளத்தே ஒரு வெள்ளிமலையின்மேலே. வண் கார் நீல முகில் போல - வள்ளல் தன்மையுடையதாய்க் கறுத்து நெய்த்து இருப்பது ஒரு முகில் படிந்தாற் போலே. அன்றிக்கே, வள்ளல் தன்மையுடையது ஒரு முகில் கார்காலத்திலே படிந்தாற் போலே என்னுதல். தூநீர்க் கடலுள் துயில்வானே - தூய்மை பொருந்திய தண்ணீரிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ‘வெள்ளிமலை’ என்ற உவமையால் ‘அரவணை’ என்னும் உபமேயத்தினை அழைத்துக்கொள்ளுமித்தனை. எந்தாய் - மேலே கூறிய வேறுபட்டசிறப்பு இல்லையேயாகிலும் விடழ்னாலும் சம்பந்தம் இருக்கிறபடி. எந்தாய் வந்து என் சிந்தை நிறைந்தவா சொல்லமாட்டேன் - மனத்திலே பிரகாசிக்கின்ற பிரகாசம் துக்கத்திற்குக் காரணம் ஆகாளின்றது; இதற்கு ஒரு பாசுரம்

1. “சுடர்கொள்” என்ற விசேஷத்ததற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘சுத்த சத்துவமயம்’ என்று தொடங்கி. அன்னல் - புகை. துன்னல் - சிறு திவலை.

2. திருமேனி, பேராளிப் பிழம்பு என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் “ஒன் சுடர்க்கற்றை” என்று. இது, திருவாய். 1. 7 : 4.

3. துயரத்தைப் பேசும் இங்னிலையிலே, “நிறைந்தவா” என்கிறது என்? என்ன, ‘மற்றைய’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

அறிகிறிலேன், ¹விரக நிலையில் குணங்களோச் சொல்லுதல் துக் கத்துக்குக் காரணமாம் அத்தனை அன்றே. ‘தூ நீர்க் கடலுள் துயில்வான்’ என்றதனால், ²காணவேண்டும் என் னும் விருப்பம் இல்லாதார்க்கு முற்பாடனும் வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

(4)

821

சொல்ல மாட்டேன் அடியேன் உன்
துளங்கு சோதித் திருப்பாதம்
எல்லை இல் சீர் இளநாயிறு
இரண்டு போல் என் உள்ளவர் !
அல்லல் என் னும் இருள்சேர்தற்கு
உபாயம் என்னே ! ஆழிசூழ்
மல்லை ஞாலம் முழுது உண்ட
மாநீர்க் கொண்டல் வண்ணனே !

பொ - ரை :—கடலால் சூழப்பட்ட மிகப் பெரிய உலகம் முழுது ஸையும் புசித்த, நிறைந்த நீரையுடைய மேகத்தைப் போன்ற நிறத்தை யுடையவனே ! அடியேன் என் மனத்தில் உள்ள ஒளியைப் பற்றி ஒன் னும் சொல்ல அறியாதவனும் இருக்கிறேன் ; விளங்குகின்ற பிரகாசத் தையுடைய உன் திருவிடகள் எல்லை இல்லாத அழகையுடைய இரண்டு இளங்கு சூரியர்களைப் போன்று என் மனத்திற்குள்ளே இருக்கின்றன ; இங்கனம் இருக்க, அறிவின்மையாகிய இருள் சேர்வதற்கு ஓர் உபாயம் சொல்லாய் என்பதாம்.

வி - கு :—அல்லல்-துண்பருமாம். மல்லை - வளப்பருமாம். ‘மல்லை ஞாலம் முழுது உண்ட’ என்பதைனைக் கொண்டலுக்கு அடைமொழி ஆக்கலுமாம். ஞாலம் முழுது உண்ட மா நீர் - பிரளையம், வண்ணன் - தன்மையனுமாம்.

ஈடு :—ஜெந்தாம் பாட்டு. ³ உன் னுடைய அழகு என் மனதீ திலே நினைவிற்கு விஷயமாய் நவியானின்றது ; இது மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவேண்டும் என்கிறோ.

1. மனத்திலே பிரகாசிப்பது, துக்கத்திற்குக் காரணமாமோ ? என்ன, ‘விரக நிலையில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ.

2. தூக்கிக் கடலுள் துயிலுவதனை இங்குக் கூறுவதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறோ? ‘காணவேண்டும்’ என்று தொடங்கி.

3. “உன் துளங்கு சோதித் திருப்பாதம் என் உள்ளவர், அல்லல் என்னும் இருள் சேர்தற்கு உபாயம் என்னே” என்பதைத் திருவள்ளம்பந்தி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ.

சொல்லமாட்டேன் - ¹ என் உள்ளத்திலே நின்று நலிகிற படிக்குப் பாசுரம் இடப்போகிறது இல்லை. அடியேன் - ² சம் பந்தத்தாலே தவிர மாட்டுகின்றிலேன். உன் சூ என் கு சோதித் திருப்பாதம்-மாட்டாத பிரகாரம் ஏதுள்ளன, விளங்கா நின்றுள்ள ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். எல்லை இல் சீர் இள நாயிறு இரண்டு போல் என் உள்ளவா - அளவு இறந்த அழகையுடைய இளஞ்சூரியர்கள் இருவரைப் போலே என் உள்ளத்தே நின்று நலிகிறபடி. கண்களாலே பருகலாம்படி இருக்கையாலும், வருத்தத் தொடங்கின இத்தனை என்று தோற்றுக்கையாலும் ‘இளநாயிறு’ என்கிறூர். அன்றிக்கே, இளநாயிறு என்பதற்கு, என்னை வருத்த வருத்த இளமை மிகுகிறபடி என்ன லுமாம். என் உள்ளவா சொல்லமாட்டேன் என்று கூட்டுக.

அல்லல் என்னும் இருள் சேர்தற்கு உபாயம் என்னே- இதற்கு, ‘உண்ணைக் காட்டாதே அருமைப் படுத்தப் பார்த்தா யாகில், நாட்டார் ‘தண்ணிது’ என்கிற அஞ்ஞானம் வரு வதற்கு ஓர் ³ உபாயம் ஏதோ?’ என்று அருளிச்செய்வார் பட்டர்; அப்போது மறந்து பிழைக்கலாம் என்னுமதனுலே. அன்றிக்கே, ‘திருவடிகள் என் உள்ளத்திலே பிரகாசியா நிற்க, துக்கத்திற்குக் காரணமான அறிவின்மை வருதற்கு ‘உபாயம் உண்டோ?’ என்று அருளிச்செய்வார் அம்மாள். உண்டாகில் உண்டு உடுத்துத் திரியலாமே உலகத்தாரைப் போன்று! ஆழி சூழ் மல்லை ஞாலும் முழுது உண்ட மா நீர்க் கொண்டல்வண்ணனே - ⁴ கடல் சூழ்ந்த மிகப்பெரிய பூழி முழு

1. “இரண்டு போல் உள்ளவா, சொல்லமாட்டேன்” என்று கூட்டப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘என் உள்ளத்திலே’ என்று தொடங்கி.

2. ஆயின், விட்டு விடலாமே? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘சம்பந்தத்தாலே’ என்று தொடங்கி.

3. ‘உபாயம் ஏதோ?’ என்றது, உபாயம் யாது? சொல்லவேண்டும் என்று அவனைக் கேட்கிறூர் என்பது பட்டர் திருவுள்ளாம். அறிவின்மையைப் பிரார்த்திப்பதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘அப்போது’ என்று தொடங்கி.

4. ‘உபாயம் உண்டோ’ என்றது, இல்லையே என்றபடி. இருந்தால், என்? என்ன, ‘உண்டாகில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். “அல்லல்” என்றது, ஈண்டுத் துக்கத்தினை.

5. “ஆழி சூழ் மல்லை ஞாலும் முழுது உண்ட” என்பதனை, ஈசவர் னுக்கு அடைமொழி ஆக்கியும், நீருக்கு அடைமொழி ஆக்கியும் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘கடல் சூழ்ந்த’ என்று தொடங்கியும், ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடங்கியும்.

தினையும் பிரளையத்திலே அழியாமல் வயிற்றிலே வைத்துக் காத்த ஒப்பு உயர்வு அற்ற வள்ளலே! அன்றிக்கே, ஆழி சூழ் மல்லை ஞாலம் முழுது உண்ட மா நீர் என்பதற்குப் பிரளையம் என்று பொருள் உரைத்து, அப் பிரளை நீர் முழுதினையும் பரு கின மேகம்போலே இருக்கிற வடிவையுடையவன் என்னுதல். மல்லை ஞாலம் - மிகப் பெரிய பூமி.

(5)

822

கொண்டல் வண்ணு! குடக்குத்தா!
வினையேன் கண்ணு! கண்ணு! என்
அண்டவானு! என்று என்னை
ஆளக் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால்
வின்தன் மேல்தான் மன்மேல்தான்
விரிந்தீர்க் கடல்தான் மற்றுத்தான்
தொண்ட னேன் உன் கழல்காண
ஒருநாள் வந்து தோன்றுயே.

பொ - ரை :—மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே! குடக் கூத்தை ஆழியவனே! தீவினையேனுக்குக் கண் ஆனவனே! கிருஷ்ணனுக் குறைத்தவனே! பரமபதத்தில் வாழ்கின்றவனே! என்று, என்னை ஆள்வதற்குக் கூப்பிட்டு அழைத்தால், அடியேங்கிய யான் உன் திரு வடிகளைச் சேவிக்கும்படி பரமபதத்திலே நின்றுதல் பூமியிலே நின்றுதல் திருப்பாற்கடவிலேங்கின்றுதல் அந்தராத்மாவாக நிற்கிற அக வாயிலே நின்றுதல் ஒருநாள் வந்து தோன்றவேண்டும் என்கிறோ.

வி - கு :—தொண்டனேன் அழைத்தக்கால் உன்கழல் காண ஒரு நாள் வந்து தோன்றுய் என்க. தோன்றும்: விதிவினை. ‘என்’ என்பது, ‘அண்டவானு’ என்பதற்கு அடைமொழி. வாழ்நன் என்பது வாணன் என மருவிற்று.

கடு :—¹ உன் வனப்பு முதலான வற்றை நினைத்துக் ‘காண வேண்டும்’ என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி ஏதேனும் ஒரிடத்திலே வந்து தோற்றியருள வேண்டும் என்கிறோ.

கொண்டல் வண்ணு - ² காணவே விடாய் ஆறும்படியான வடிவையுடையவனே! குடக் கூத்தா - மனத்தினைக் கொள்ளை

1. முன் அடிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ.

2. “கொண்டல் வண்ணு” என்பதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறோ ‘காணவே’ என்று தொடக்கி.

கொள்ளும்படியான செயல்களையுடையவனே ! வினையேன் கண்ணு கண்ணு - எனக்குக் கண்களாக இருக்கிறவனே ! கிருஷ்ணனே !¹ கண்ணை இழுந்திருக்கும்படியான பாபத்தைச் செய்தவன் என்பார் தம்மை ‘வினையேன்’ என்கிறார். என் அண்டவானு என்று - என்னை இலக்கு ஆக்கிக் கொள்ளுவதற்காக அண்டத்திற்கு அதிபதி ஆனவனே என்று.² கல்யாண குணங்களை உடைத்தாய் இருத்தல், அடியார்களுக்காக இருக்குமாறு போன்று, விழுதியை உடைத்தாய் இருக்கிற இருப்பும் தமக்காக என்று இருக்கிறார். என்னை ஆள - வேறு ஒரு பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு அழைக்கிறேனோ? ஒழிவில் காலம் எல்லாம் உடனுய்ம் மன்னி என்னை வழுவிலா அடிமைகொள்ள வேண்டுமென்று அன்றே அழைக்கிறது. கூப்பிட்டு அழைத்தக் கால் - ³கிரமப் பிராப்தி பொறுக்க வல்லேனுய்த்தான் தாழ்க்கிறுயோ? என் துயர ஒவி கேட்டால் ‘கிரமத்திலே வருகிறோம்’ என்று ஆறி இருக்கலாய் இருந்ததோ?

வின் தன் மேல்தான் - மாநிர்க் கொண்டல் சஞ்சரிக்கும் ஆகாசத்திலே தோற்றவும் அழையும். அன்றிக்கே, பரமபதத் திலே இருக்கிற இருப்போடே வந்து தோற்றவுமாம். மன்மேல் தான் - அவதரித்துத் தோற்றவுமாம். விரி நிர்க் கடல்தான் - திருப்பாற்கடவில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். மற்றுத்தான் - தூணிலே வந்து தோற்றினாற் போலேயாதல், யானைக்கு வந்து தோற்றினாற்போலேயாதல் தோற்றவுமாம். தொண்டனேன் - உன் திருவடிகளில் கைங்களியத்தில் ஆசைகொண்ட யான். உன்கழல் காளை-எனக்கு உயிரிடமான திருவடிகளைக் காண. ஒருநாள் வந்து தோன்றுய - ‘பலான் வேண்டும்’ என்று நிர்ப்பந்திக்கிறேனோ? ‘என் ஆத்மா கிடக்கைக்கு ஒருநாள் வந்து தோற்றியருள்வேண்டும். (6)

1. “வினையேன்” என்பதற்கு, வினையாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘கண்ணை’ என்று தொடங்கி.

2. தம்மை இலக்கு ஆக்கிக் கொள்வதற்காகவோ இறைவன் விழுதியை உடைத்தாய் இருக்கிறான்? என்ன, ‘கல்யாணகுணங்களை’ என்று தொடங்கி, கிரமப் பிராப்தி - முறையாக அடைதல். அதனை விவரணம் செய்கிறார் ‘என் துயர ஒவி’ என்று தொடங்கி.

3. “கூப்பிட்டு” என்றும், “அழைத்தக்கால்” என்றும் இரு சொற் களைச் சேர்த்ததற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘கிரமப்பிராப்தி’, என்று தொடங்கி, கிரமப் பிராப்தி - முறையாக அடைதல். அதனை விவரணம் செய்கிறார் ‘என் துயர ஒவி’ என்று தொடங்கி.

4. ஒருநாள் அழையுமோ? என்ன, அதற்கு விடை - அருளிச்செய்கின்றார் ‘என் ஆத்மா’ என்று தொடங்கி,

823

வந்து தோன்றுய் அன்றேல் உன்
வையம் தரய மலரடிக் கீழ்
முந்தி வந்து யான் நிற்ப
முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்
செந்தண்டு கமலக் கண் கை கால்
சிவந்தவாய் ஓர் கருநாயிறு
அந்தம் இல்லாக் கதிர்பரப்பி
அலர்ந்தது ஒக்கும் அம்மானே !

போ - ரை :—செங்கிறத்தையும் குளிர்ச்சியையுமடைய தாமரை
போன்ற திருக்கண்களையும் திருக்கைகளையும் திருக்காலகளையும் சிவக்க
திருவாயினையுமடையான ஒரு கரிய சூரியனுணவன், எல்லை
இல்லாத கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு மலர்க்கிறுத்தலை ஒத்திருக்
கின்ற அம்மானே ! அந்த வனப்போடு வந்து தோன்றவேண்டும்; அங்கு
நனம் தோன்றுயேல், பூஉலகத்தை அளந்த தாமரைமலர் போன்ற
உன் திருவடிகளின் கீழே யான் முன்னே வந்து நிற்கும்படி திருமுன்பே
அழைத்து அடிமை கொள்ளவேண்டும்.

வி - கு :—முன்றும் அடி இல்பொருள் உவமை. அம்மானே! வந்து
தோன்றுய்; அன்றேல், நிற்பக் கூவிப் பணிகொள்ளாய் என்க. தோன்றுய்,
கொள்ளாய் என்பன, விதிவிளைகள்.

ஈடு :—எழுாம் பாட்டு. ¹ இங்கே வந்து கோற்றியருஞ்சல்,
அது திருவுள்ளம் அன்றாகில் அங்கே அழைத்து அடி மை
கொள்ளுதல் செய்தருளவேண்டும் என்கிறார்.

வந்து தோன்றுய் - என் கண் வட்டத்திலே வந்து தோற்ற
வேண்டும். ² தங்கை காலில் விலங்கு அற வந்து தோன்றிய
தோன்றலை அன்றே வந்துதோன்றுய் என்கிறது. அன்றேல்-
என் துன்பத்தைப் பார்த்து உன் நுடைய கிறுபையாலே வந்து
முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகில். அன்றிக்கே, ³ உன் நிறை

1. “வந்து தோன்றுய்; அன்றேல், உன்முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “வந்து தோன்றுய்” என்கைக்கு, முன்பு யார்க்கு வந்து தோன்றி
நேரும் என்ன, ‘தங்கை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.
இது, பெரியதிருமொழி. 8. 5 : 1.

3. ‘உன் நிறைவினை’ என்று தொடங்கிக் கூறும் பொருளோடு திரு
விருத்தம் 33-ஆம் பாகாம் ஒப்பு நோக்கல் தகும்.

வினையும் என் சிறுமையைபும் பார்த்து முகங்காட்டப் பார்த் திலையாகில் என்றுமாம். உன் வையம் தாய் மலர் அடி - வசிஷ்ட சண்டாள வேறுபாடு பாராத திருவடிகள். தாய் மலர் அடி - ஒரு செவ்விப் பூவைக் கொண்டாயிற்றுக் காட்டையும் ஒடையும் அளந்தது. மலர் அடிக்கீழ் முந்தி வந்து யான் நிற்ப - தனக்கு மேல் ஒன்று இல்லாத இனிய பொருளான திருவடிகளின் கிழே முற்பாடனும் வந்து நிற்கும்படியாக. முகப்பே - கண் வட்டத்திலே. கூவிப் பணிகொள்ளாய் - ¹ சோற்றை இட்டுப் பணிகொள்ளாய்.

அன்றிக்கே, ² “பணி செய்வாய் என்று என்னைச் சொல் வீராக” என்கிறபடியே, கண்முகப்பே அடிமைகொள்ளவேண் டும் என்றுமாம். ³ குணஞானத்தாலே தரித்திருக்கும் பூர்வ தாழ்வான் தன்மையன் அல்லேன்; ⁴ “தன்ணீரினின்றும் மேலே எடுக்கப்பட்ட மீன்களைப் போன்றவர்” என்னும் இளையபெருமாள் தன்மையனுன என்னை அடிமைகொள்ள வேண்டும் என்பார் ‘பணிகொள்ளாய்’ என்கிறார். ⁵ ‘வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்’ என்றும், ‘நின்னலால் இலேன்’ என்றும் இட்டுவைத்த இடத்தில் கிடக்கமாட்டேன். ⁶ ‘நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம் நான் அடைதல்’ என்னுமவர் அன்றே. செம் தண் கமலம் கண் கைக்கால் விவந்தவாய் ஓர் கருநாயிறு—சிவந்து குளிர்ந்த தாமரைபோலே கண்ணையும் கையையும் காலையு

1. “கூவி” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘சோற்றை இட்டு’ என்று தொடங்கி. என்றது, திருமிடற்றின் ஒசை இனிமையாக இருக்கையாலே “கூவிப் பணிகொள்ளவேண்டும்” என்பது கருத்து.

2. இரண்டாவது கருத்து, பிராப்தம் ஆகையாலும் கூவிப்பணிகொள்ள வேண்டும் என்பது. ‘பணிசெய்வாய்’ என்று தொடங்கும் பொருளையுடைய சுலோகத்தை 7-ஆம் பக். காண்க.

3. “பணிகொள்ளாய்” என்று நிர்ப்பங்கிறது என்? என்ன, ‘குணஞானத்தாலே’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

4. நச வீதா தவ்யா ஹ்நா நச அஹம் அபி ராகவ முஹ-மர்த்தம் அபி ஜீவாவு ஜுலாத் மத்ஸ்யாவிவ உத்நுதேள்’ என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத. 53: 31.

5. இளையபெருமாள் தன்மையானபடி எப்படி? என்ன, ‘வழுவிலா’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘வழுவிலா’ என்பது, திருவாய். 3. 3: 1. “சின்னலால்” என்பது, திருவாய். 2. 8: 7.

6. அப்படி இட்டுவைத்த இடத்தில் கிடக்கமாட்டாரோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘நன்றும்’ என்று தொடங்கி. இது, திருவாய். 8. 1: 9.

முடையவனும், சிவந்த வரயையுமுடையவனும் நீலமான நிறத்தையுமுடையான் ஒரு சூரியன். அந்தம் இல்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்ந்தது ஒக்கும் - 'ஆயிரம்' என்னும் ஒரு கணக்கு இன்றிக்கே, அளவு இறந்த¹ கிரணங்களைப் பரப்பிக் கொண்டு மலர்ந்தாற் போலே வந்து தோன்றவேண்டும்.² அம்மானே-உன் மேன்மையைப் பார்த்து அங்கே அழைத்து அடிமை கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, உன் உடைமை நசியா மைக்கு விரைவு உண்டாகில் இங்கே வந்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருள வேண்டும் என்னுதல். (7)

824

ஒக்கும் அம்மான் உருவம் என்று
உள்ளம் குழைந்து நாள்நாளும்
.தொக்க மேகப் பல் குழாங்கள்
கானும் தோறும் தொலைவன் நான்
தக்க ஜூவர் தமக்காய் அன்று
எர் ஜூம் பதின்மர் தாள் சாயப்
புக்க நல்தேர்த் தனிப்பாகா!
வாராய் இதுவோ பொருத்தமே?

பொரை :—திரண்ட மேகங்களின் பல கூட்டங்களைக் கானும் பொழுது எல்லாம் சர்வேஸ்வரனுடைய வடிவத்தை இவை ஒக்கும் என்று உள்ளம் குழைந்து நாள்தோறும் நான் அழியாங்கிறேன்; பாரதப் பேரிலே தகுந்தவர்களான பாண்டவர்களுக்காகத் துரியோத னதியர்கள் நூற்றுவரும் வழி அற்றுப்போகும்படி பேர்க்களத்திலே சேர்க்க, சிறந்த தேரினை நடாத்திய ஒப்பற்ற பாகனே! வருகின்றிலை; அடியார்கள் விவியத்தில் பொருத்தம் இருந்தபடி இதுவோதான்?

வி - கு :—கானும் தோறும் உள்ளம் தொலைவன் என்க. தாள் சாயத்தல் - கால் அறுதல்; சந்ததி அறுதல். வாராய் : மறைவினை. புக்க பாகன் என்க.

1. கிரணங்கள் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானுடைய அவயவங்களைக் கொன்க.

2. “அம்மான்” என்பதற்கு, இருவகையாகப் பொருள் அருளிச்செய் கிரு. முதற் பொருள் பரத்துவத்திலே நோக்கு. இரண்டாவது பொருள் ஸ்வாமித்வத்திலே நோக்கு. ஸ்வாமித்வம் - ஸ்வம்மை உடையனுங் தன்மை. ஸ்வம் - சொத்து; செல்வம்.

சடு:—எட்டாம் பாட்டு.¹ உனக்குப் போலியான மேகத் தின் காட்சியாலே நோவுபடாநிற்க, வந்து முகம் காட்டுகின் நிலை; இதுவோ உன் சார்வின் தன்மை என்கிறோ.

ஒக்கும் அம்மான் உருவம் என்று - ‘சர்வேஸ்வரன் வடிவு மற்றைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வேறுபட்டது’ என்று எண்ணுநிற்கச்செய்தே,² புகையும் ஒளியும் தன்னீரும் காற்றும் ஆகிய இவற்றின் கூட்டமான மேகத்தை ஒப்பு என்று மயங்கு வர். உள்ளம் சூழைந்து -³ இது தோற்புரை அன்றியே மனமும் அழிந்து. நாள் நாளும் - இந்த அழிவு ஒரு நேரத்தில் வருதல் அன்றிக்கே இடைவிடாமல் செல்லுகை. தொக்க மேகம் பல் சூழாங்கள்-மேகங்களின் துண்டங்களுக்கு இடையார்; திரண்ட மேகக் கூட்டங்களைக் காணுங்தோறும். நாள் நாளும் தொலை வன் -⁴ தர்மிலோபம் பிறக்கிறதும் இல்லை; வாழ்ந்திருக்கவும் பெறுகின்றிலேன். நான் -⁵ மேகத்தைக் காணுதல் உலகத் தார்க்குத் தளர்ச்சி நீங்குவதற்குக் காரணம் அன்றே.

தக்கஜூவர்-⁶ எந்த மேகத்தைக் காண்பதற்கு இடைந்தார்கள், அதற்காகப் பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? ‘பந்துக்கள் ஜீவிக்க வேண்டும், எங்களுக்கும் ஐந்துகுடிக்காடு அமையும்’ என்னும் தக்

1. பாசரம் முழு தினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ.

2. “தூம் ஜ்யோதிஃ ஸவிலமருதாம் வங்கிபாதஃ கவ மேக�”

என்பது, மேக சக்தேசம். 1 : 5. ‘கருவிவானம் என்பதற்கு, தொகுதியை யுடைய மேகம்’ என்றனர் சுசிஞர்க்கினியர். பொருநராற்றுப்படை. வரி. 255.

ஆகுதித் தழவின் அறுதொழிலாளர் அருமைற மனு எடுத்து ஓதி ஒகையில் சொரிநெய் தெறித்துனமு பிதிரவும் ஒலிபடு புலிங்கமும்

[கொண்டு]

மேகமாய்ப் படர்ந்த தூமமே இடித்து மின்னி நீர் பொழிவன போலும்

ஈகைசால் வென்வி மறுத்துவி மாரி இன்மையே இதற்குறு சான்றால்.

என்பதாலும் இக் கருத்தேபற்றி வந்தது. (காஞ்சிப் புராணம்.)

3. ‘இது’ என்றது, மேகக் கூட்டத்தைக் காணுதலால் உண்டாகும் துக்கத்தை என்றபடி.

4. தர்மிலோபம் - ஆத்மாவுக்கு லோபம்; லோபம் - நஷ்டம்: மரணம்.

5. “நான்” என்றது, உலகத்தாரினின்றும் வேறுபட்ட நான் என்று திருவள்ளம்பற்றி, அந்த வேறுபாட்டினை அருளிச்செய்கிறோ ‘மேகத்தை’ என்று தொடங்கி. என்றது, எனக்குத் தளர்ச்சி உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது என்றபடி.

6. “தக்கஜூவர்” என்கிறவருடைய மனோவத்தை அருளிச்செய்கிறோ ‘எந்த’ என்று தொடங்கி. “தக்க ஜூவர்” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறோ ‘பந்துக்கள்’ என்று தொடங்கி. குடிக்காடு - குப்பம்; கிராமம். தக்கோர்மை - நன்மை.

கோர்க்கை யுடைய ஜவர். தமக்கு ஆய்¹ “இரண்டு சேனைகளின் நடுவில் என் தேரைக் கொடுபோய் நிறுத்து” என்னும்படி கை ஆளாய். அன்று - அவர்கள் தனியரான அன்று. ஈர் ஜம் பதின்மர் தாள் சாய் ‘பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்’ என்ற நூற்றுவரும் கால் அறும்படியாக. புக்க - துசித் தலையிலே புக்க. நல்தேர்-இவனைச் சாரதியாக உடையது ஆகையாலே மிக மேம்பட்ட தேர். தனிப்பாகா - தனியே நிர்வாஹகள் ஆன வனே!² இரதியைக் காண்கின்றிலர்.³ “கிருஷ்ண! வெற்றியை யாவது இராச்சியத்தையாவது சுகத்தையாவது நான் விரும்ப வில்லை” என்றவனைச் சேமம் சாத்தி வைத்துத் தானே செயலீச் செய்கையாலே, சாரதியை ஆயிற்று இவர் காண்கிறது. வாராய்⁴ “இரண்டு சேனைகளின் நடுவே என் தேரைக் கொடுபோய் நிறுத்து” என்ன, இரண்டு சேனைகளின் நடுவே தேரை நிறுத்தின நீ, அந்தத் தேரை இந்த மேகங்களின் நடுவே நிறுத்தினால் ஆகாதோ?⁵ ஜவருமாய், எதிரிகள் ஓர் அளவிற்கு உட்பட்டவர்களும் ஆனாலோ உதவலாவது? தனியனுமாய், மேகக் கூட்டங்கள் அளவிற்கு உட்படாதவையானால் உதவலாகாதோ?

இதுவோ பொருத்தம்-அடியார்களோடு முன்பு நீ பொருந்திப் போந்தபடி இதுவோ? என்றது, ‘அடியார்களுக்காகத் தாது சென்றும், சாரதியாய் நின்றும், ‘ஆயுதம் எடேன்’ என்று ஆயுதத்தை எடுத்தும், பகலை இரவுஆக்கியும் ஒரு சார்

1. “ஆய்” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘இரண்டு’ என்று தொடங்கி.

“ஸெங்யோ: உபயோ: மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மே அச்யுத” என்பது, ஸ்ரீ கிதை. 1: 21.

2. சாரதிக்குத் தனிமை ஏது? என்ன, ‘இரதியைக் காண்கின்றிலர்’ என்று அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

3. கானுமைக்குக் காரணம் யாது? என்ன, ‘கிருஷ்ண’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

“ந காங்கேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண நச ராஜயம் ஸாகாநி ச கிங்க: ராஜயேந கோவிந்த கிம் போகைகி ஜீவிதேந வா” என்பது, ஸ்ரீ கிதை. 1: 32.

4. “தேர்த் தனிப்பாகா! வாராய்” என்கிறவருடைய முனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இரண்டு’ என்று தொடங்கி.

5. பாண்டவர்களைக் காட்டிலும் தமக்கு உண்டான் வேறுபாட்டினை அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஜவருமாய்’ என்று தொடங்கி.

6. பொருங்கிப் போந்தபடியை விவரணம் செய்கிறூர் ‘அடியார்களுக்காக’ என்று தொடங்கி.

வாகக் காரியங்களைச் செய்தது பொய்யோ? என்றபடி, “நான் இந்தநாராயணன் சரிதையைச் சொல்லப் போகிறேன்” என்ற வனும் கைக் கூவி கொண்டு புலமை பாடினான் ஆகாதே என் கிரூர், என்றது, ² இப்போது தமக்குத் தவில் அவைமெய்யாவன என்று இருப்பர் என்றபடி. வாராய்-எனக்கு இவை எல்லாம் வேண்டுமோ? முகம் காட்ட அமையாதோ? (8)

825

இதுவோ பொருத்தம்? மின் ஆழிப்
படையாம்! ஏறும் இரும் சிறைப்புள்
அதுவே கொடியா உயர்த்தானே!

என்று என்று ஏங்கி அழுதக்கால்
எதுவே யாகக் கருதுங்கொல்?

இம்மா ஞாலம் பொறை தீர்ப்பான்
மதுவார் சோலை உத்தர
மதுரைப் பிறந்த மாயனே!

போ - ரை :—பொருத்தம் இருக்கும்படி இதுவோதான்? மின் து கின்ற சக்கரப் படையை யுடையவனே! வாகனமாக ஏறுகின்ற, பெரிய சிறகையுடைய அந்தக் கருடப் பறவையினையே கொடியாகவும் உயர்த் தோனே! என்று என்று ஏங்கி அழுதால், இந்தப் பெரிய பூமியினது பாரத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, தேன் ஒழுகுகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த வடமதுரையிலே பிறந்த மாயோனுகிய அவன் இதனை எத்தன் மைத்தாகக் கருதுவானே?

வி - ரு :—மாயன் கருதுங்கொல் என்க. ஏகாரம் : ஈற்றசை. அன்றிக்கே, பிறந்த மாயனே! அழுதக்கால், இம் மா ஞாலம் எதுவே யாகக் கருதும் கோல்? என்று கூட்டதலுமாம். இப் பொருஞ்குக் ‘இம் மா ஞாலம்’ என்பதனை இடைநிலைத் தீவகமாகக் கோடல் தேவன்டும்.

1. இதிகாசத்திலே சொல்லப்பட்ட, அடியார்க்ட்குப் பரதந்திரப்பட் டிருக்கும் தன்மை பொய்யாகக் கூடுமோ? என்ன, ‘நான்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். புலமை - கவி.

“நமோ பகவதே தஸ்மை வ்யாஸாய அமிததேஜேஸ்
யஸ்ய ப்ரீஸாதாத் வக்ஷ்யாமி நாராயணகதாமிமாம்”
என்பது, மஹாபாரதம்.

2. ஆனால், அது மெய்யாவது எப்போது? என்ன, ‘இப்போது’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். வாராய் வருகின்றிலை.

சடு:—ஒன்பதாம் பாட்டு.¹ இதுதிக்காலத்தில் சுவர்க்கத்து ஏறப்போன இவர்கள் நிறக்; திருவாழியாழ்வான் முதலான நித்தியரோடும் பொருத்தம் இதுவோ? என்று தமக்குள்ளே விசாரிக்கிறார். அன்றிக்கே, இந்ததே குடியாகக் காப்பாற்ற வந்த பூர்க்கிருஷ்ணன், தன்னீர்க் காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்ய நினைக்கிறான் என்றுநினைக்கிறாகவுமாம்.

2 இதுவோ பொருத்தம் - இப்படிக் கூப்பிடச் செய்தேயும் வரக் காணுமையாலே கண்ணுஞ்சுமுலை இட்டி, மீண்டும் ‘இதுவோ பொருத்தம்?’ என்கிறார். மின் ஆறிப் படையாய் - மேகத்திலே மின்னினுற்போலே, அடியார்களுடைய விரோதி களை அழித்தலையே இயல்பாகவுடைய திருவாழியைப் படையாக உடையவனே! என்றது, அத் திருவாழியைக் கொண்டு என்னுடைய தடைகளின்மேலே செலுத்தினால் ஆகாதோ? என்றபடி. ஏறும் இரும் சிறைப் புள் அதுவே கொடியா உயர்த்தானே - ஏறக்கடவ பெரிய சிறகையுடைய கருடப் பறவை தன்னையே கொடியாக எடுத்தவனே! ³ அடியார்களை எல்லா அடிமைகளையும் கொள்ளுமாவன் அன்றே. என்று என்று எங்கி அழுதக்கால் - இப்பாசுரம் மாறுதே பொருமிப் பொருமி அழானின்றால். எதுவேயாகக் கருதுங்கொல் - இக்கூப்பிட்டுக்கு முகங்காட்ட நினைக்கிறானே? கூப்பிட்டே போவான் என்று இருக்கிறானே? அன்றிக்கே, ⁴ இக் கூப்பிட்டுக்கு அவன் திருவுள்ளாம் எங்கனே புண்படுகிறதோ? என்னுதல்.

1. இந்தப் பாசுரத்திற்கு இரண்டுவகையாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். “மின்ஆறிப் படையாய், புள்அதுவே கொடியா உயர்த்தானே, இதுவோ பொருத்தம்” என்பனவற்றைக் கடாசித்து முதல் அவதாரிகை. இந்த அவதாரிகைக்குச் சேரப் படையாய், உயர்த்தானே, இதுவோ பொருத்தம், என்று எங்கி அழுதக்கால், ஞாலம் பொறை தீர்ப்பான், மதுரைப் பிறந்த மாயன், எதுவேயாகக் கருதும் கொல் என்று பாசுரத்தை அங்கையைப் படுத்திக் கொள்க. இரண்டாவது அவதாரிகைக்கு ஏற்ப, ஞாலம் பொறை தீர்ப்பான் மதுரைப் பிறந்த மாயனுகைய மின்னுழிப் படையாய், உயர்த்தானே, என்று எங்கி அழுதக்கால் (அவன்) எதுவேயாகக் கருதுங்கொல் என்று பாசுரத்தை அங்கையப்படுத்திக் கோடல்வென்டும். இரண்டாவது அவதாரிகைக்கு, “இதுவோ பொருத்தம்” என்றது அதுவாதம்.

2. இரண்டாவது அவதாரிகைக்குச் சேரப் பாசுரத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார்.

3. கருடப் பறவையை வாகனமாகவும், கொடியாகவும் கூறியதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அடியார்களை’ என்று தொடங்கி.

4. முதல் அவதாரிகைக்குத் தகுடியாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘இக் கூப்பிட்டுக்கு’ என்று தொடங்கி.

இம் மா ஞாலம் பொறை தீர்ப்பான்-இந்தப் பெரிய பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குவக்காக. மது வார் சோலை-தேன் பெருக்கு எடுக்கின்ற சோலையையுடைய. உத்தரமதுரை-வடமதுரையில். பிறந்த மாயன் - பகைவர்களான கம்சன் முதலியோர் நடுவே பிறந்த மாயனே! தோன்றுதல் அன்றிக்கே, ¹ “அதன்பின் பன்னிரண்டாம் மாதத்தில்” என்கிற படியே கர்ப்பவாசம் செய்து பிறந்த ஆச்சரியத்தையுடையவ ஞதவின் ‘பிறந்த மாயனே’ என்கிறோர். ² பூமியின் பாரத்தைப் போக்குதல் என்னும் வியாஜுத்தாலே தனக்கு வேறுபட்ட சாதியினையுடையனும் வந்து அவதரித்து அடியார்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கும் தன்மையனுவன், நம் கூப்பீட்டுக்கு என் நினைத்திருக்கிறோன் என்கை.

(9)

826

பிறந்த மாயா! பாரதம் பொருத மாயா! நீ இன்னே சிறந்த கால்தீ நீர்வான்மனை பிறவும் ஆய பெருமானே! கறந்த பாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகோள் இறந்து நின்ற பெருமாயா! உன்னை எங்கே காண்கேனே?

போ - ரை :—இங்கே வந்து பிறந்த மாயனே! பாரதப் போரைச் செய்து முடித்த மாயனே! நீ இங்குனே எளியனுப் பீருங்கு வைத்தும், சிறந்த காற்றும் தீயும் நீரும் ஆகாசமும்மன்னும் மற்றைப்பொருள்களுமாகி நிற்கின்ற பெருமானே! கறந்த பாலின் உள்ளே மறைந்து நிற்கின்ற நெய்யைப் போன்று, மேலே கூறிய எல்லாப் பொருள்களிலும் எல்லா இடத்திலும் காண்பதற்கு அரிதாம்படி நிற்கின்ற பெருமாயனே! உன்னை எந்த இடத்தில் காண்பேன்?

வி - கு :—‘கண்டுகோள் இறந்து நின்ற’ என்றது, கண்டு கோள் வதற்கு அப்பாற்பட்டு நின்ற என்றபடி.

ஈடு :—பத்தாம் பாட்டு. ³ அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனும், அந்தர்யாமித்வம் கண்களுக்குப் புலப்படாதவாறு ஆயின பின்பு, உன்னை நான் ஏவ்விடத்தே காண்பது? என்கிறோர்.

1. “ததஸ்ச தவாதஸே மாஸே சைத்ரே நாவமிகே திதென்” என்பது, ஶந்ராமா. பால. 18 : 10.

2. இப்பாகரத்தால் சித்திக்கும் பொருளை அருளிச்செய்கிறோர் ‘பூமியின்’ என்று தொடங்கி.

3. பாகரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

பிறந்த மாயா-¹ கர்மங்கட்குக் கட்டுப்படாதவனும் வைத்து, பிரகிருதி சம்பந்தம் இல்லாத திவ்விய திருமேனியைத் தனக்கு வேறுபட்ட சாதியையுடையதாக ஆக்கி அவதரித்த ஆச்சரியத் தையுடையவனே! பாரதம் பொருத மாயா-பிறந்தாற்போலே இருப்பது ஒன்றூயிற்று இவ் ஆச்சரியமும்! என்றது, ² சத்தி யத்தை மேற்கொண்ட இறைவன், அசத்தியத்தை மேற் கொண்டவன் ஆன ஆச்சரியம் என்றபடி. அதாவது, ‘ஆயுதம் எடேன்’ என்று ஆயுதம் எடுக்கையும், பகலை இரவு ஆக்குதலும் முதலாயின. நீ இன்னே - நீ இப்படிச் சுலபனும் இருக்கச் செய்தே. சிறந்த கால் தீ நீர் வான் மண்-காரணமான மணமுதலான பூதங்கட்கும். பிறவும்-அவற்றின் காரியமான தேவர் முதலான பொருள்களுக்கும். ஆய பெருமானே - ஆத்மாவான சர் ஷேஸ்வரனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாவது, ³ காரணமாம் தன்மை ஒத்திருக்க, தரிக்கும் தன்மையால் வந்த ஏற்றம்.

கறந்த பாலுள் நெய்வே போல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டு கொள் இறந்து நின்ற பெரு மாயா - கண்களாலே காண்கிற பாவினுள்ளே நெய் உண்டாய் இருக்கக் காண அரிதானாற் போலே, எல்லாப் பொருள்களிலும் நின்று வைத்துக் காண ஒண்ணுதபடி நிற்கிற மிக்க ஆச்சரியத்தையுடையவனே! “பல வகைப்பட்ட நிறங்களை உடைய பசுக்களுடைய பாலே ரானின், ஒரே நிறமுடையது; அதுபோல் ஞான சொருபமான

1. அவதாரத்தில் ஆச்சரியம் யாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறூர் ‘கர்மங்கட்கு’ என்று தொடங்கி. “பிறந்த மாயன்” என்றது, பிறத்தலாகிற மாயத்தைச் செய்தவன் என்றபடி.

2. பாரதம் பொருகையில் ஆச்சரியம் யாது? என்ன, ‘சத்தியத்தை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறூர்.

3. ‘காரணமாம் தன்மை ஒத்திருக்க’ என்றது, மற்றைய பூதங்களைப் போன்று காரணமாகும் தன்மை ஒத்திருக்க என்றபடி.

4. பாலுக்குள் நெய் இருக்குமாறு போன்று, அந்தர்யாமியாக இறைவன் இருப்பானே? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறூர் ‘பலவகைப்பட்ட’, என்று தொடங்கி.

“கவாம் அநேக வர்ணாகம் கூட்டிரஸ்யது ஏகவர்ணதா
கூட்டிரவத் பஸ்யதி ஐஞாங்ம் லிங்கின்ஸ்து கவாம்யதா
க்ருதவிவ பயவி சிகடம் பூதே பூதேச வஸதிவிஜஞாங்ம
ஸததம் மங்தேதவயம் மனஸா மங்தாங்பூதேந
ஸர்வபூதாதிவாஸம் யத் பூதேஷா ச வஸத்யபி
ஸர்வாதுக்ராஹகத்வேந தத்அஸ்மி அஹம் வாஸாதேவ இதி”

என்பது, பிரஹமவித் உபநிடதம்.

ஆத்மா பார்க்கத் தக்கது; தேவர்கள் முதலான சீரை பேதங்கள் பசுக்களைப் போன்றவை; எப்படிப் பாலில் நெய் மறைந்து இருக்கின்றதோ அது போன்று, கடவுள் எல்லாப் பொருள் களிலும் வசிக்கிறார்; மனம் என்னும் மத்தினை எப்போதும் கடையவேண்டும்; எந்தப் பொருளானது எல்லாப் பிராணி களுக்கும் இருப்பிடமோ, எல்லாப் பூதங்களிலும் எந்தப் பொருள் வசிக்கின்றதோ, அந்தப் பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் சக்தியை உண்டாக்குகிறது; அந்த வாசதேவனுக நான் ஆகிறேன்” என்பது, உபநிடதம்.¹ காலத்தாலும் கடைதல் முதலான செயல்களாலும் தோற்றுகிற நெய், கறந்த காலத்தில் தோற்றுதே அன்றே? ஆதலால், ‘கறந்த பால்’ என்று விசேஷங்கிறார் என்கை. உன் பக்கல் பாரத்தை வைத்தவனுகை ஆகிற செயலால் அல்லது காண அரியை என்றவாறு.

உன்னை எங்கே காண்கேனே -² பரமபதத்தில் காட்சிக் குச் சீரை சம்பங்கம் அற வேண்டும்; அவதாரத்துக்குப் பிற பாடன் ஆனேன்; அர்ச்சாவதாரம் நான் நினைத்தபடி சிடையாது; அந்தர்யாமிதவம் கண்களுக்கு விஷயம் அன்று; இனி இவ் இழவோடே முடிந்து போயித்தனையே அன்றே. (10)

827

எங்கே காண்கேன் ஈன் துழைய்

அம்மான் தனை யான் என்றுளன்று

அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்

அந்தன் குருகூர்ச் சட்டோபன்

செங்கேழ் சொன்ன ஆழிரத்துள்

இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்

இங்கே காண இப் பிறப்பே

மகிழ்வர் எல்லியும் காலையே.

பொ - ரை :—குளிர்ந்த திருத்துழைய மாலையைத் தரித்த அம்மான் தன்னை யான் எங்கே காண்பேன்? என்று என்று அவனுடைய

1. பால் என்னுமல், “கறந்தபால்” என்று விசேஷத்தற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘காலத்தாலும்’ என்று தொடங்கி உபநிடதச் சுலோகத்திலே உள்ள, “மந்தாங் பூதேந, மங்ஸா, ஸததம் மங்தேதவயம்” என்றதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘உண்பக்கல்’ என்று தொடங்கி.

2. பாத்துவத்தையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் சேர்த்து, மேலே அருளிச்செய்ததை முடிக்கிறார் ‘பரமபதத்திலே’ என்று தொடங்கி.

இனிமையிலும் தலைமையிலும் ஈடுபட்ட சொற்களாலே, அழகிய குளிர்ந்த திருக்குருகூரில் அவதாரித்த பூர்ச்சடகோபராலே செவ்விதாக அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆயிரம் திருப்பாசரங்களுள் இப்பத்துத் திருப்பாசரங்களையும் வல்லவர்கள், இந்த உலகத்திலேயே இப்பிறப்பிலேயே எல்லாரும் காணும்படி இரவும் பகலும் பகவானை அதுபவித்தலால் உண்டாகும் இன்பத்தினையுடையவர் ஆவர்கள்.

வி - கு :—ஏன் - குளிர்ச்சி. இனிமையுமாம். செங்கேழ் - செவ்விதான். எல்லியும் காலை இப்பிறப்பே மகிழ்வர் என்க.

ஆடு :—முடிவில்,¹ இத் திருவாய்மொழி வல்லார், தாம்பட்ட துக்கம் படாகே, இந்த உலகத்திலே இப்பிறப்பிலே அவனைப் பெற்று எப்பொழுதும் இன்பத்தினை அதுபவிப்பர் என்கிறோர்.

என் துழாய் அம்மான் தன்னை யான் எங்கே காண்கேன்- இறைமைத் தன்மைக்கு அறிகுறியான திருத்துழாய் மாலையை யுடைய சர்வேஸ்வரனைக் கண்டு அல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி ஆசையுடையனை யான் எங்கே காணக் கடவேன்? என்று என்று - பரத்துவம் முதலானவற்றைப் பெறுத நான் உன்னை எக்காலத்தும் சொல்லி.² ஒருகால் சொல்லி ‘ஆசையை வெளிப் படுத்தினேம் அன்றே’ என்று ஆறி இருக்கிறோர் அல்லரே; இலாபத்து அளவும் சொல்லும் இத்தனை அன்றே; ஆதவின், ‘என்று என்று’ என்கிறோர்.³ அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால் - தோனும், தோள்மாலையிலும், அந்த இறைமைத் தன்மை யிலும் ஈடுபட்ட சொற்களாலே. அம் தன் குருகூர்ச் சடகோபன்⁴ “எல்லா நோய்களும் என்னை வந்து அடையட்டும்,

1. “இவையும் பத்தும் வல்லார்கள் இங்கே, இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியும் காலையே” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. அடுக்குத் தொடருக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறோர் ‘ஒருகால்’ என்று தொடக்கி.

3. “அங்கே” என்றது, “என் துழாய் அம்மான் தன்னை” என்ற தனைச் சுட்டுகிறது.

4. ஆழ்வார் துக்கத்தையுடையவராக இருக்க, “அங்கே தன் குருகூர்” என்னலாமோ? என்ன, ‘எல்லாநோய்களும்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர்.

‘பைதிஷ்டந்து மாம் ஸர்வே வியாதயை பூர்வவளுஞ்சிதாஃ’

அங்குணி: அஹம் கமிஷ்டயாமி தத்விஷ்டனே: பரமம் பதம்’

என்பது, மகாபாரதம். வீடுமன் கூற்று. என்றது, ‘தன்கு ஒரு கிளேசம் உண்டானால் கர்மபலம் என்றாதல் கிருபாபலம் என்றால் பிறக்கும் பிரீதியும்’ (பிரீதிசன்னாம்) என்கிறபடியே, சவியாதிருக்கையாலே ஊரும் தழைத் தது என்றாடு.

நான் விஷ்ணுவி னுடைய அந்தப் பரமபதத்தைக் கடன்கழிந்த வனுகச் செல்லப்போகிறேன்” என்கிறபடியே, இவ்ஆற்று மைக்கு எல்லாம்¹ ஆடல்கொடுத்த ஆழ்வார் என்று ஆவங்தார் நிர்வாஹம்.

செங்கேழ் சொன்ன ஆயிரத்துள் இவையும்பத்தும் - மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் இம்முன்றும் ஒரே தன்மையராய்ச் சொன்ன ஆயிரத்திலும் இப் பத்தையும். வல்லார்கள் - கற்க வல்லவர்கள். இங்கே இப்பிறப்பே எல்லியும் காலை காண மகிழ் வர் - இந்த உலகத்திலே இந்தப் பிறப்பிலே பகல் இரவு என்னும் வேறுபாடு இன்றிக்கே பகவத் அதுபவம் பண்ணி மகிழுப் பெறுவர்.² ‘ஆளக் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால்’ என்று கூப் பிட வந்து முகங்காட்டாத தாழ்வினை இப் பத்தினைக் கற்று வல்லவர்களோடே கடுகவந்து முகங்காட்டித் தீருமாயிற்று ஈஸ் வரன்; மனைவியோடே வேறுப்பு உண்டானால் அவன் பக்கல் முகம் பேறுகைக்காகக் குழந்தைகளைக் கொண்டாடுவாரைப் போலே.

(11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மாயன் வடிவழகைக் காணுத வல்விடாய்
ஆயதுஅற விஞ்சி அழுது அலற்றும்—தூய புகழ்
உற்ற சடகோபனை நாம் ஒன்றி நிற்கும்போது பகல்
அற்றபொழு தான தெல்லி யாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

1. ஆடல் கொடுத்த - இடம் கொடுத்த.

2. இவர்க்குப் பகவானுடைய அதுபவம் கிடையாது இருக்க, இப்பதிகத் தைக் கற்றூர்க்குக் கிடைக்கக் கூடுமோ? என்ன, “ஆளக் கூப்பிட்டு” என்ற தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ? இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறோ? ‘மனைவியோடே’ என்று தொடங்கி,

ஆருந் திருவாய்மொழி - “எல்லீயும்”

முன்னுரை

ஈடு :—¹ “மாயக் கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில், ஆழ்வார், தமக்கு ஒடின விடாய் பேச்சுக்கு நிலம் ஆகையாலே பேசினார்; சர்வேஸ்வரனுக்கு ஒடின விடாய் பேச்சுக்கு நிலம் அல்லாமையாலே பேசிற்று இல்லை. ² “ஒரு மாதத்திற்குமேல் நான் உயிர்வாழுமாட்டேன்” என்கிறபடியே, இத் தலையில் விடாய்; “ஒரு கணநேரத்திற்குமேல் உயிர் வாழுன் நான்” என்றே அன்றே அத் தலையில் விடாய் இருப்பது. ³ “மாயக் கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு ஒடின விடாய்க்கு உதவப் பெற்றிலோம்’ என்னுமதனாலே தயிக்கப் பட்டவனுய், ஆகுலத்தையுடையனுய், பிற்பாட்டுக்கு ⁴ “உங்க ஞடைய வருகையினால் நான் மிக்க நாண்த்தை அடைந்தேன்” என்கிறபடியே, நாணி, ⁵ “இனி நாம் கடுக முகங்காட்டில் பிரீதி யாலே உடைகுலைப்படுவர், பிரீதியைப் பொறுப்பித்து உளர்

1. தம்முடைய விடாயைக் கறியது போன்று, சர்வேஸ்வரனுடைய விடாயையும் சொல்லவேண்டாலோ? என்ன, “மாயக் கூத்தா” என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ.

2. ஈப்பவரனுக்கு விடாய் மிக்கு இருக்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘ஒரு மாதத்திற்குமேல்’ என்று தொடங்கியும், ‘ஒரு கணநேரத்திற்குமேல்’ என்று தொடங்கியும்.

“ஜீவிதம் தாரயிள்ளயாயி மாஸம் தசரதாத்மஜ
ஊர்தவம் மாஸாத் ச ஜீவிள்ளயே ஸதயே அஹம் ப்ரவீமி தே”
என்பது, ஸ்ரீராமா. சுந். 38 : 68. இது, பிராட்டி கூற்று.

“சிரம் ஜீவதி கவதேஹுமீ யதி மாஸம் தரிவிதயதி
ந ஜீவேயம் கூணமயி விளா தாம் அவிதேக்கனேம்”
என்பது, ஸ்ரீராமா. சுந். 66 : 10. இது, பெருமான் கூற்று.

3. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இதற்கும் இயைபு அருளிச்செய்கிறார் “மாயக் கூத்தா” என்று தொடங்கி. ஆகுலம் - துண்பம்; பூமியில் கால் பாவாயை.

4. “ப்ரஸீதந்து பவங்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மாதுலா
யத் எத்ருணூரஃ அஹம் விப்பரை� உபஸ்த்தேயை� உபஸ்திதை�”
என்பது, ஸ்ரீராமா. ஆரண். 10 : 9. இது, முனிவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீராம பிரான் கூறியது.

5. அப்படி விடாய் கொண்டவரைப் பூர்ணமாக அதுபவிப்பியதே, திருக்கடித்தானத்திலே வந்து நிற்பதற்குக் காரணம் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘இனி, நாம்’ என்று தொடங்கி. இங்கே, “நாளை வதுவை” என்ற நாய்ச்சியார் திருமொழிப் பாசுரத்தை அருளிச்செய்வார். அதாவது, இன்று வதுவை என்னுமல், “நாளை வதுவை” என்றது, பிரீதி அடங்குவதற்காக என்றபடி, வதுவை - திருமணம்.

ஆக்கிப் பரிமாறவேண்டும்’ என்று,¹ பதினெஞ்சு ஆண்டு பிரி வாலே நொங்த ஸ்ரீ பரதாழ்வாணைத் தரிப்பித்து முகங்காட்டு கைக்காகத் திருவடியைப் போகவிட்டு, ஸ்ரீ பரதவாசபகவான் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்தாற் போலவும்; பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோகிறபோது, அன்பீனல் பரவசப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீ விதுராழ்வான் முதலாயினேர்கள் பிரீதியைக் குறைத்து முகங் காட்டுகைக்காக,² “குஶத்தலத்திலே தங்கிடுள்ளான், அவன் காலையில் இங்கு வருவான்” என்கிறபடியே, குசத்தலத்திலே விட்டுக்கொண்டிருந்து, பிற்குறநாள் அல்தினபுரத்திற்கு ஏழுக் தருளினுற்போலவும்; தம்மோடே கலவியிலே நோக்குள்ளவ னன சர்வேஶ்வரன் தம்முடைய பிரீதியைப் பொறுப்பித்துத் தம்மோடே கலக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே ஏழுந்தரு வியிருந்து, தம் பக்கல் செய்கிற வியாமோகத்தை நினைத்து இனியராய், அதனைப் பேசி அனுபவிக்கிறார்.

³ மேல் திருவாய்மொழியிலே துக்கத்துக்குக் காரணமான நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவனமாம்படி செய்தான்.
⁴ செறுவாரும் நட்பாகுவர் அன்றே செங்கோன் அருள்பெற்ற வாரே.

828

எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்து எழு
நல்ல அருள்கள் நமக்கேதந்து அருள்செய்வான்
அல்லி அம் தன் அம் துழாய்முடி அப்பன் ஊர்
செல்வர்கள் வாழும் திருக்கழித் தானமே.

பொ - ரை :— இவற்ம் பகலும் தன்னையே நினைந்து வாழும்படி யாகச் சிறந்த திருவருளை நமக்கே கொடுத்துக் கிருபை செய்கின்றவ னன, அல்லியையுடைய அழகு பொருந்திய குளிர்ந்த திருத்துழாய்

1. பொறுப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேண்டும் என்பதற்கு இரண்டு திருவ்டாங்கள் காட்டுகிறார் ‘பதினெஞ்சு’ என்று தொடங்கியும், ‘பாண்டவர்களுக்காக’ என்று தொடங்கியும்.

2. “ உபப்லாவ்யாத் இஹ கூத்தசி உபயாதோ ஜார்த்தஙி
குஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதஃ இஹ ஏஷ்யதி ”
என்பது, பாரதம் உத்யோகபர். 86 : 1.

3. மேல் திருவாய்மொழியும் குண அநுசங்தானபேயாக இருக்க, அங்கே துக்கமும் இங்கே பிரீதியும் ஆவான் என? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார் ‘மேல் திருவாய்மொழியிலே’ என்று தொடங்கி.

4. இது கூடுமோ? என்ன, ‘செறுவாரும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார், இங்கே, திருவிருத்தம். 27-ஆம் செய். காணல் தகும்.

மாலையைத் தரித்த என் தங்கையானவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நகரம், கைங்கரிய செல்வத்தையுடைய வைஷ்ணவர்கள் வாழ்கின்ற திருக்கடித் தானம் என்னும் திவ்விய தேசமே யாகும்.

வி - கு :—நினைந்து எழு அருள்செய்வானுகிய அப்பன் என்க. அப்பன் ஊர் திருக்கடித் தானம் என்க.

இத் திருவாய்மொழி, கலிவிருத்தம்.

ஈ :—முதற்பாட்டு. ¹என்னுடைய துண்பத்தைத் தீர்த் தருஞவான் சர்வேஸ்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித் தானம் என்கிறார்.

எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்து எழு - பகல் இரவு என்னும் வேறுபாடு இன்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் உபகாரகளுன தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. நல்ல அருள்கள்²என் குற்றத்தை ஆதல், தன் னுடைய முற்றறிவினை ஆதல் பாராமல், தன்பேருகப் பண்ணின அருள்.³ “மாயக் கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் விடாய்க்கு அருளினுன் என்று இருக்கின்றிலர். நமக்கே தந்து அருள்செய்வான் - ⁴“பலர் அடியார் முன்பு அருளிய” என்கிறபடியே, நித்திய சூரிகளும் தாம் பெற்ற பேறு பெற்றிலர் என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. அல்லி அம் தன் அம் துழாய் முடி - மேல் திருவாய்மொழியிலே “மொய்யும் தாமம் தன் துழாய்க் கடி சேர் கண்ணிப் பெருமானே” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே காட்டிக் கொடுத்தான். ஊர் - இப்படி உபகாரகளுனவன் வாசம் செய்கையாலே நமக்கு அடையத்தக்க பூமி திருக்கடித் தானம் என்கிறார். செல்வர்கள் வாழும்⁵ ‘மாயக் கூத்தனும் எல்லியும் காலையுமாக வேண்

1. “நமக்கே தந்து அருள்செய்வான் அப்பன் ஊர் திருக்கடித் தானம்” என்பதைனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. அருளுக்கு நன்மை ஏது? என்ன, ‘என் குற்றத்தையாதல்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. தன் பேரூக என்பது என்? மேல் திருவாய்மொழியில் உண்டான விடாய்க்காக அன்றோ என்றால் என்? என்ன, “மாயக் கூத்தா” என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

4. “நமக்கே” என்ற ஏகாரத்தின் பொருளை விவரிக்கிறார் “பலர் அடியார்” என்று தொடங்கி, “பலர் அடியார்” என்பது, திருவாய். 7.10: 5.

5. “வாழும்” என்ற சிகழ்காலத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘மாயக் கூத்தனும்’ என்று தொடங்கி.

டாமலே, அநுபவத்தோடே காலம் கழிக்கிறவர்கள்; ¹ “இலக்ஷ்மணன் கைங்கரிய இலக்ஷ்மியோடு சூடினவன்” என்கிற படியே இருப்பார் சிலர்.

செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானம், அருள்செய்வா ணகிய அப்பனுடைய ஊராகும். அன்றிக்கே, அருள்செய்வா ணகிய அப்பனுடையதாய்ச் செல்வர்கள் வாழும் ஊர் திருக்கடித் தானம் என்னுதல். அன்றிக்கே, தன் அம் துழாய் முடி அப்பன் எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்து எழுநல்ல அருள் கள் நமக்கே அருள்செய்வான் அவன் ஊர் செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானம் என்னுதல். (1)

829

திருக்கடித் தானமும் என்னுடைச் சிந்தையும்
ஒருக்கடுத்து உள்ளே உறையும் பிரான் கண்ணர்.
செருக்கடுத்து அன்று திகைத்த அரக்கரை
உருக்கெட்டவாளி பொழிந்த ஒருவனே.

போ - ரை :—அக்காலத்தில் போரிலே சீற்றம் கொண்டு அறிவு மயங்கிய இராவணன் முதலான அரக்கர்களுடைய உருவங்கள் அழியும் படியாக அம்பு மழையைப் பொழிந்த ஒருவன், திருக்கடித்தானத்தையும் என்னுடைய மனத்தினையும் ஒன்றாக நினைத்து உள்ளே வசிக்கின்ற பிரான் ஆவான்.

வி - கு :—ஒருவன் உறையும் பிரான் என்க. ஒருங்க அடுத்து - ஒருக்கடுத்து. செரு கடுத்து - செருவிலே கடுத்து.

கடு:—இரண்டாம் பாட்டு. ² என்பக்கல் வருகைக்கு உள்ள தடைகளையும் தானே போக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என் மனத்திலும் ஒக்கக் காதல்கொண்டு என உள்ளே வசிக்கிறோன் என்கிறார்.

ஒருக்கடுத்து-ஒருங்க அடுத்து. என்றது, ஒக்க நினைக்கை. திருக்கடித்தானத்தையும் என் மனத்தையும் ஒக்க விரும்பி. உள்ளே உறையும் பிரான் - மனத்திலே நித்தியவாசம் பண்ணு

1. அநுபவம் சம்பத்து ஆகுமோ? என்ன, ‘இலக்ஷ்மணன்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

“ஸ்ரவ ப்ரியகர: தஸ்ய ராமஸ்யாபி ஶரீரதி:

லக்ஷ்மனே லக்ஷ்மி ஸம்பந்தி பற்றி ப்ராண இவாபர:” என்பது, ஸ்ரீராமா. பால. 18: 28.

2. பாசரம் முழுதினையும் டாக்கி த்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

நின்றுன். விரோதி செய்தது என்? என்னில், அது, அரக்கர் கள் பட்ட பாட்டினைப் பட்டது என்கிறோ: செருக் கடுத்து - போரிலே கண்டேதி எடுத்து. அன்று - ¹ “ ஒருவரையும் வணக்கேன் ” என்ற அன்று. திகைத்த அரக்கரவர்-சக்கரவர்த்தித் திருமகஜை வெல்லலாம் என்று நினைத்த மதிகேட்ரான் இராக்கதர் களை. உருக் கெட - ² சின்னங்களாகவும் பின்னங்களாகவும் அம்புகளால் கொஞ்சத்தப்பட்டவைகளாக. வாளி பொழிந்த - ³ “அம்புமழையைப் பெய்தாரன்றே” என்கிறபடியே. ஒருவன்- ⁴ ஏக வீரன் ஆனவன்.

(2)

830

ஓருவர் இருவர் ஓர்முவர் என நின்று
உருவுகரந்து உள்ளுந் தோறும் தித்திப்பான்
திருஅமர் மார்வன் திருக்கடித் தானத்தை
மருவி உறைகின்ற மாயப் பிரானே.

போ - ரை :—ஓருவர் என்னும்படியாகவும் இருவர் என்னும்படியாகவும் ஒரு மூவர் என்னும்படியாகவும் நின்றும், சாரிகை வந்த வேகத் தாலே கண்களால் காணமுடியாதவாறு நின்றும் உருக் கெட வாளி பொழிந்த ஒருவனும், திரு அமர்ந்த மார்பனும், திருக்கடித்தானத்தை மருவி எழுந்தருளி இருக்கின்றவனுமான என் மாயப்பிரான், நினைக்குங் தோறும் இனியன் ஆகாளின்றுள் என்றவாறு.

வி - கு :—கரந்து என்னும் எச்சத்தை, மேல் திருப்பாசுரத்திலே உள்ள “பொழிந்த” என்னும் எச்சத்தோடு கூட்டுக. கரந்துபொழிந்த ஒருவன் திரு அமர் மார்வன், அவன் திருக்கடித்தானத்தை மருவி உறைகின்ற மாயப்பிரான் ஆவான்; அவன் உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான் என்க.

1. “ தவிதா பஜ்யேயம் அப்யேவம் நந்மேயம் து கஸ்ய சித் தஷ்மே ஸஹஜீ: தோஷீ: ஸ்வபாவி: துரதிக்ரமி: ”
என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத. 36: 11. இது, இராவணன் கூற்று.
2. “ சிந்தம் பின்தங்கி ஶரை: தக்தம் ப்ரபக்கம் ஶரஸ்த்ரபீடிதம் பலம் ராமேன தத்ருஶா ந ராமம் ஶரீக்ரகாரினம் ”
என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத. 94: 22. இது, கவிக் கூற்று.
3. “ ததோ ராமோ மஹாதேஜா: தநுராதாய வீர்யவாங் த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸ கணக்யம் தத் ஶரவர்ஷம் வவர்ஷி ஹு ”
என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத. 94: 18. இதுவும் கவிக் கூற்று.
4. “ கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டாக் கொற்றவு ”
என்றார் கம்பநாட்டாழ்வார்,

கடு :—மூன்றும் பாட்டு.¹ பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித் தானத்திலே நித்தியவாசம் செய்கிற ஆச்சரியத்தையுடைய னன உபகாரகன் வினைக்குங்தோறும் இனியன் ஆகாநின்றூண் என்கிறார்.

2 மேல் பாசுரத்தில் கூறியவாறு வாளி பொழிந்தபடி எங்கனே? என்ன, இங்கனே என்கிறார்: ஒருவர் இருவர் ஓர் மூவர் என நின்று உருவு கரந்து² ஒருவராய்த் தோன்றி, இருவராய்த் தோன்றி, மூவராய்த் தோன்றி, பின் கட்டுலனுலே காண முடியாதவாறு சாரிகை வந்து. ஒருவர் இருவர் மூவர் என நின்று செருக் கடுத்து அன்று திகைத்த அரக்கரை உருக்கெடுவாளி பொழிந்த ஒருவன், திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச் சிந்தை யும் ஒருக்கடுத்து உள்ளே உறையும் பிரான் கண்ணர் என்று மேல் பாசுரத்தோடே சேரக்கடவது. திரு அமர் மார்வன்—“குற்றம் செய்யாதார் யாவர்” என்னும் பிராட்டியோடுகூட ஆயிற்று வந்தது. திரு அமர் மார்வன் திருக்கடித் தானத்தை மருவி உறைகின்ற மாயப்பிரான் உள்ளுங்தோறும் தித்திப் பான் - பெரிய பிராட்டியார் நித்தியவாசம் செய்கிற திருமார் வினையுடையனும், திருக்கடித்தானத்தை மருவி உறையா னின்றுகொண்டு என் பக்கவிலே ஆச்சரியமாம்படி ஈடுபட்டிருக்குமவனைவன் வினைக்குங்தோறும் புதியனும் இனியன் ஆகாநின்றூண்.

(3)

831

மாயப் பிரான் என் வல்வினை மாய்ந்து அற
நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான்
தேசத்து அமரர் திருக்கடித் தானத்தை
வாசப் பொழில்மன்னு கோயில்கொண் டானே.

1. பின் அடிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “ஒருவர் இருவர் ஓர் மூவர்” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘‘மேல் பாசுரத்தில்’’ என்று தொடங்கி.

3. இங்கே, “மூலபலம் சாம்படி அருளுகிற அன்று முக்தூற ஒரு னுய்த் தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிக மிக இருவரும் மூவருமாய்த் தோற்றி, வேகம் மிக்கவாறே இங்திரிய சம்யோகத்துக்கு இடம் இல்லாதபடி யாகையாலே, ரூபக்ரஹணம் அரிதாய், உருக்கெடு வாளி பொழிந்த ஒருவன்” என்ற இரு பத்து நாலாயிரப்படி வியாக்கியானத்தையும், கம்பராமாயணம் மூலபலவதைப் படவத்தில் 115 முதல் 119 முடியவன்ன செய்யுட்களையும், 209 முதல் 228 முடிய உள்ள செய்யுட்களையும் படித்து அறிதல் தகும்.

4. இப் பொருளையுடைய சுலோகத்தை மேலே ர-ஐம் பக். காண்க,

பொ - ரை :— ஒளியையுடைய நித்தியசூரிகள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வரசனையையுடைய சோலைகள் குழந்த திருக்கடித்தானத்தை நிலைபெற்ற கோயிலாகக்கொண்டு நித்தியவாசம் செய்கின்ற மாயப்பிரான், என்னுடைய கொடிய வினைகள் எல்லாம் வாசனையோடு அழியும் படியாக அன்போடு என் நெஞ்சமாகிய நாட்டினைப் பரமபதத்தைப் போலக் குடி இருப்பாகக் கொண்டான்.

வி - கு :— தேசத்து அமரர் வாசம் பொழில் திருக்கடித்தானத்தை மன்னுகோவில் கொண்டானுகிய மாயப்பிரான் வினைமாய்ந்து அற நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான் என்க. தேசம் - ஒளி.

ஈடு :— நான்காம் பாட்டு. ¹ திருக்கடித்தானத்தைப் பகல் இருக்கை மாத்திரமாகக்கொண்டு, அன்பின் மிகுதியாலே என் மனத்தையே எப்பொழுதும் வசிக்கும் இடமாகக் கொண்டான் என்கிறோர்.

மாயம் பிரான்-ஆச்சரியமான குணங்களையும் செயல்களையுமுடைய உபகாரகன். என் வல்வினை மாய்ந்து அற - ² தன்னைப் பிரிந்து நான் பட்ட கிலேசம் எல்லாம் நசித்துப்போம்படி. என்றது, “மாயக்கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் “காணவாராய் என்று என்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து” பட்டவிடாய் எல்லாம் வாசனையோடே போம்படி என்றபடி. நேசத்தினால்-தான் என்பக்கல் செய்த அன்பினாலே. நெஞ்சம் நாடு-³ கலவியாலும் பிரிவினாலும் ஒரு பரமபதத்தைப் போலே ஆக்கினானுயிற்று, இவர் திருவுள்ளத்தை. குடி கொண்டான் - ⁴ பரிகரங்களோடு நித்தியவாசம் பண்ணுகின்றன ; “அரவத்து அமளியினேடும்” என்ற பாசுரப்படியே. தேசத்து அமரர் திருக்கடித்தானத்தை- சித்தியாதுபவம் பண்ணுகையால் உண்டான ஒளியையுடைய நித்தியசூரிகளுக்கு அடையத் தக்கதான திருக்கடித்தானத்தை. வாசம் பொழில் மன்னு-வாசத்தையுடைய சோலையோடே கூடின.

1. “திருக்கடித்தானத்தைக் கோயில் கொண்டான், நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடி கொண்டான்” என்று கூட்டி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. மேல் திருவாய்மொழியில் உண்டான துயரத்துக்குத் தகுதியாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘தன்னைப் பிரிந்து’ என்று தொடங்கி.

3. அனு அளவினதான நெஞ்சம் ஒரு நாடு ஆனவாறு யாங்குனம்? என்ன, ‘கலவியாலும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

4. “குடிகொண்டான்” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘பரிகரங்களோடு’ என்று தொடங்கி. அதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘அரவத்து அமளியினேடும்’ என்று. இது, பெரியாழ்வார் திருமொழி. 5. 2 : 10.

தேசத்து அமரர் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயில் கொண்டான், நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான் என்க. (4)

832

கோயில்கொண்டான்தன் திருக்கடித் தானத்தைக்
கோயில்கொண்டான் அதனேஒும் என் நெஞ்சகம்
கோயில்கொள் தெய்வம் எல்லாம் தொழு வைகுந்தம்
கோயில் கொண்ட குடக்கூத்து அம்மானே !

பொ - ரை :—ஓவ்வொரு கோயில்களிலே தங்கி இருக்கின்ற தெய்வங்கள் எல்லாம் தொழும்படியாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கோயிலாகக் கொண்ட குடக்கூத்து ஆடிய அம்மான், திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்குக் கோயிலாகக் கொண்டான்; திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வந்து என் நெஞ்சினைக் கோயிலாகக் கொண்டான்.

வி - கு :—குடக்கூத்து அம்மான் கோயில்கொண்டான் என்க. கோயில் - விமானங்கள். தெய்வம் - நித்தியசூரியிகள்.

ஏடு :—ஜஞ்சாம் பாட்டு. ¹ என் பக்கல் உண்டான மிக்க காதலாலே திருக்கடித்தானத்தோடேகூட என் மனத்திலே புகுந்தருளினான் என்கிறோம்.

திருக்கடித்தானத்தைத் தன் கோயில்கொண்டான்-திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அசாதாரணமான கோயிலாகக் கொண்டான். அதனேஒும் என் நெஞ்சகம் கோயில்கொண்டான் ² - 'செருப்பு வைத்துத் திருவடி, தொழுவாரைப் போலே ஆக ஒண்ணுது' என்று, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வந்து என் நெஞ்சிலே புகுந்தருளினான். கோயில்கொள் தெய்வம் எல்லாம் தொழு வைகுந்தம் கோயில்கொண்ட - ஓரோகோயில்கள் உண்டாய் இருக்கும் அன்றே - திருவடி, திருவனந்தாழ்வான், சேனை முதலியார் இவர்களுக்கு; இவர்கள் தொழும்படிபூர்ணவைகுண்டத்தைத் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட சர்வேர்வரன். குடக்கூத்து அம்மான்-கிருஷ்ணனுயிர் வந்து அவதரித்துக் குடக்கூத்து ஆடினவன். குடக்கூத்து ஆடின அந்தச்சிரமம் எல்லாம் ஆறும்படி திருக்கடித்தானத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டான்;

1. முதல் இரண்டு அடிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோம்.

2. “அதனேஒும்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறோம் ‘செருப்பு வைத்து’ என்று தொடங்கி,

அதனேடேகூட என் மனத்தினைத் தனக்குக் கோயிலாகக் கொண்டான் ; ¹ “ அழகிய பாற்கடலோடும் ” என்கிறபடியே.

² திருக்கடித்தானத்தில் நிலை, என்னைப் பெறுகைக்கு ஆகையாலே, சாத்தியம் கைப்பட்டால் சாதனத்தில் இழிவார் இல்லையாய் இருக்க, என்னைப் பெற்றது அத் தேசத்திலே நிற் கையாலே என்று அத் தேசத்தோடே வந்து புகுந்தான் என் கிரூர். (5)

833

சுத்த அம்மான் கொடியேன் இடர் முற்றவும்
மாய்த்த அம்மான் மதுசூத அம்மான் உறை
பூத்த பொழில்தன் திருக்கடித் தானத்தை
ஏத்த நில்லா குறிக்கொண்மின் இடரே.

போ - ரை:— குடக்கூத்து ஆடிய அம்மானும், கொடியே னுடைய துன்பம் முழுதினையும் அழித்த அம்மானும், மதுசூதனை கைய அம்மானுமாகிய எம்பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கின்ற, மலர்க் கிருக்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த குரிர்க்க திருக்கடித்தானத்தைத் துதித்த அளவிலே துன்பம் முழுதும் நில்லாவாம் ; இதனை நினையுங் கோள்.

வி - கு :— உறை திருக்கடித்தானம் என்க. அதனை ஏத்த இடர் நில்லா என்க.

ஈடு :— ஆஜும்பாட்டு. ³ தம்முடைய மிக்க பிரீதியாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் அடையுங்கோள் என்கிரூர்.

1. திருக்கடித்தானத்தோடே தம் நெஞ்சினைக் கோயிலாகக் கொள்ளக் கூடுமோ? என்ன, “ அழகிய ” என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறோ.

அரவத்து அமளியினேனும் அழகிய பாற்கடலோடும்
அரவிந்தப் பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து
பரவைத் திரைமோதப் பன்னிகொள்கின்ற பிரானைப்
பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன் பட்டினம் காவற்பொருட்டே,
என்பது, பெரியாழ்வார் திருமொழி.

2. திருக்கடித்தானத்தோடே இவர் திருவள்ளத்திலே நித்தியவாசம் செய்வதற்கு, கருத்து யாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ? ‘ திருக்கடித் தானத்தில் நிலை ’ என்று தொடங்கி. சாத்தியம் - சாதனத்தால் பெறுவது; பேறு. சாதனம் - கருவி.

3. “ குறிக்கொண்மின் ” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ. இதில் பரோபதேசம் செய்வதற்குக் காரணத்தை அருளிச் செய்கிறோ? ‘ தம்முடைய ’ என்று தொடங்கி.

கூத்த அம்மான்-மன த்தினைக் கொள்ளுகின்ற செயல்களையுடைய சர்வேஸ்வரன். கொடியேன் - மஹா பாவியான என்னுடைய. இடர் முற்றவும் மாய்த்த அம்மான் - தன்னைப் பிரிந்து நான் பட்ட கிலேசத்தை எல்லாம் வாசனை யோடே போக்கின என் சுவாமி. மதுசுத அம்மான் உறை - பகைவர்களை அழிக்குங் தன்மையனுண சர்வேஸ்வரன் நித்திய வாசம் செய்கின்ற தேசம். பூத்த பொழில்-அவன் நித்தியவாசம் செய்கையாலே எப்பொழுதும் மலர்களோடு கூடின பொழில்.
¹திருவருளாகிய மழை மாறினால் அன்றே பூக்கள் மாறுவது? தன் திருக்கடித் தானத்தை - சிரமத்தைப் போக்குகிற திருக்கடித் தானத்தை. ஏத்த இடர் நில்லா - ²இனியதனைச் செய்ய, இடரானது 'நமக்கு இது தேசம் அன்று' என்று ³சம்மெனுதே கைவிட்டு ஓடும். குறிக்கொண்மின் - இதனை 'ஓலக்க வார்த்தை' என்று இராமல் புத்தி பண்ணுங்கோள். (6)

83।

கொண்மின் இடர் கெட உள்ளத்துக் கோவிந்தன்
மண்வின் முழுதும் அளந்த ஒன் தாமரை
மண்ணவர் தாம் தொழு வானவர் தாம் வந்து
நன்னூ திருக்கடித் தான நகரே.

போ - ரை :—கோவிந்தனுடைய, மண்ணுலகம் வின்னுலகம் முழுகினையும் அளந்த ஒன்ஸிய தாமரை போன்ற திருவடிகளை மக்கள் தொழாங்கிற நித்தியசூரிகள் வந்து சேரும்படியான திருக்கடித்தான் மாகிற நகரத்தை உங்கள் துன்பம் எல்லாம் நீங்கும்படி மனத்திலே கொள்ளுங்கோள்.

வி - கு :—கரை உள்ளத்து இடர்கெடக் கொண்மின் என்க.

ஈடு :—ஏழாம்பாட்டு. ⁴ உங்கள் துன்பம் நீங்குவதற்கு ஏத்த வேண்டா; திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினைக்க அமையும் என்கிறோர்.

1. அவன் நித்தியவாசம் செய்தால், எப்பொழுதும் “பூத்த பொழிலாக” இருக்கவேண்டுமோ? என்ன, “திருவருளாகிய” என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிசெய்கிறோர். “பூத்த பொழில்” என்கையாலே, இனிமையாலே ஏத்தினார் என்பது கருத்து.

2. இனிமையாலே ஏத்தினால் இடர் போமோ? என்ன, ‘இனியதனை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிசெய்கிறோர்.

3. ‘சம்மெனுதே’ என்பது, பெரியாழ்வார் திரு. 5. 4: 3.

4. “இடர்கெட உள்ளத்துக் கொண்மின்” என்றதனைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிசெய்கிறோர்.

இடர் கெடத் திருக்கடித்தான் நகர் உள்ளத்துக் கொண்மின் - உங்கள் எல்லாத் துண்பங்களும் போகும்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை மனத்தாலே நினையுங்கோள். கோவிந்தன் - சர்வசூலபனுணவனுடைய. மன்னின் முழுதும் அளந்த ஒன்றாமரை¹ ஒரு தாமரைப்பூவைக் கொண்டாயிற்று, பூமியையும் வானுலகத்தையும் அளந்து கொண்டது. மன்னவர் தாம் தொழு-இடக்கை வலக்கை அறியாத பூமியில் உள்ளார் தொழு; ² பரமபதம் நித்தியசூரிகளுக்கேயாக இருக்குமாறு போலே, உகந்தருளின தேசம் சம்சாரிகளுக்கேயாக இருக்கை. வானவர் தாம் வந்து நண்ணு - ³ சம்சாரிகட்கு முகங்கொடுத்துக் கொடு நிற்கிற நீர்மையை நினைத்து நித்தியசூரிகளும் வந்து கிட்டுகிற. திருக்கடித்தான் நகர் - திருக்கடித்தான் நகரை. கொண்மின் இடர்கெட உள்ளத்து - ⁴ இங்கு உள்ளார் அங்குப் போவது மேன்மையை அதுபவிக்க; அங்கு உள்ளார் இங்கு வருவது சீலகுணத்தை அதுபவிப்பதற்கு. (7)

835

தான நகர்கள் தலைச்சிறந்து எங்கு எங்கும்
வான் இந் நிலம் கடல் முற்றும் எம் மாயற்கே
ஆன இடத்தும் என் நெஞ்சும் திருக்கடித்
தான நகரும் தனதாயப் பதியே.

பொ - ரை:—பரமபதம் என்ன, இந்த உலகம் என்ன, திருப்பாற்கடல் என்ன, ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் மே மன்னை உற்று விளங்குகிற தலங்கள் முழுதும் எம் மாயவனுக்கே வசிக்கும் நகரங்களாக ஆனாலும்கூட, என்னுடைய மனமும் திருக்கடித்தான் நகரும் தன்னுடைய தாயம்பதிகளாகும்.

வி - ரு: தாயம் - முறையாக வந்தது.

-
1. “தாமரை” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஒரு தாமரைப் பூ’ என்று தொடங்கி.
 2. “மன்னவர் தொழு” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘பரமபதம்’ என்று தொடங்கி.
 3. சம்சாரிகளுக்காக நிற்கிற இடத்திலே வானவர்கள் வருவான் என்? என்ன, ‘சம்சாரிகட்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.
 4. இங்குள்ளார் அங்கும் அங்குள்ளார் இங்கும் வருவது போவது எதற்காக? என்ன, ‘இங்கு உள்ளார்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

கடு :—எட்டாம்பாட்டு.¹ அவனுக்கு, வேறுபட்ட சிறப்பினை யுடைய நகரங்கள் பலவும் உண்டாய் இருக்கச் செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித் தானத்தையும் தாயத் தால் கிடைத்த இடமாக விரும்பி இருக்கிறோன் என்கிறோ.

வான் இங்கிலம் கடல் எங்கு எங்கும் தலைச்சிறந்த தானம் நகர்கள் முற்றும் எம் மாயற்கே ஆன இடத்தும் - மேலில் உலக கங்களிலும், பூமியிலும், கடவிலும், கண்ட இடம் எல்லாம் மிகவும் சிலாக்கியமான இருப்பிடமான நகரங்கள் முற்றும் என்பக்கவிலே காதலையுடையனான ஆச்சரியத்தையுடையவனுக்கு ஆயிருக்கச் செய்தேயும். என் நெஞ்சும் திருக்கடித்தான் நகரும் தன தாயம் பதியே-என் நெஞ்சும் திருக்கடித்தான் நகரும் தனக்குத் தாயபாகமாகக் கிடைத்த இடமாக விரும்பி இராநின்றன.

(8)

836

தாயப் பதிகள் தலைச்சிறந்து எங்கு எங்கும்
மாயத்தினால் மன்னி வீற்றிருந்தான் உறை
தேசத்து அமரர் திருக்கடித் தானத்துள்
ஆயர்க்கு அதிபதி அற்புதன் தானே.

போ - ரை :—தாய நகரங்களாகிய எல்லா இடங்களிலும் தனது இச்சையாலே சிலைபெற்று உயர்வுதோன்ற எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான், ஒளியோடு கூடிய நித்தியகுரிகள் வந்து தங்கி இருக்கின்ற திருக்கடித்தானத்தில் உறைகின்ற ஆயர்க்கு அதிபதியாகிய அற்புதனை யாவன் என்க.

வி - கு :—தாயம்பதிகள் எங்கு எங்கும் மாயத்தினால் மன்னித் தலைச்சிறப்ப வீற்றிருந்தான் என்க. தலைச் சிறந்து : எச்சத்திரிபு. வீற்றிருந்தான் : பெயர். அற்புதன் தானே வீற்றிருந்தான் என்ன லுமாம்.

கடு :—ஒன்பதாம் பாட்டு,² அல்லாத திருப்பதிகளும் எல்லாம் அவனுக்கு அப்படியே அன்றோ? என்னில், அது அப்

1. “தலைச் சிறந்த, தானம் நகர்கள், என் நெஞ்சும் திருக் கடித்தான நகரும் தன தாயப் பதியே” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோர்.

2. “எங்கு எங்கும் தலைச்சிறந்த தாயப்பதிகள் (ஆக இருந்தும்) திருக்கடித் தானத்துள் மாயத்தினால் வீற்றிருந்தான்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறோர்.

படியோகிலும், என்னேடே கிட்டுக்கைக்கு உறுப்பான நிலம் என்று திருக்கடித்தானத்திலே மிக்க காதலன் ஆனான் என்கிறார்:

தலைச்சிறங்த தாயம் பதிகள் எங்கு எங்கும் - மிகவும் வேறு பட்ட சிறப்பினையுடையதாய்ப் பழையதாய் வருகிற தலங்கள் எங்கும். மாயத்தினை - காதலாலே என்னுதல். இச்சையாலே என்னுதல்.¹ “மாயா வயுஙம் ஞானம்”. மன்னி வீற்றிருந்தான்-விரும்பி, தன் ஜூஸ்வர்யம் எல்லாம் தோற்றும்படி இருந்தருளின வன். அன்றிக்கே, ஜூஸ்வர்யத்தால் வந்த வேறுபாடு தோற்ற இருந்தவன் என்றுமாம். உறை - நித்தியவாசம் செய்கிற. தேசத்து அமரர் திருக்கடித்தானத்துள் - ஒளியையுடைய நித்திய சூரிகளுக்கு அடையத்தக்க பூமியான திருக்கடித்தானத்துள். ஆயர்க்கு அதிபதி-ஆயர்க்குலத்தினானும் வந்து அவதரித்து அவர்களில் தலைவன் ஆணவன். அற்புதன்- ஆச்சரியமான படிகளையுடையவன்.

² உகந்தருளின தேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் விருப்பம் உண்டாகிலும், என்னைப் பெறுவதற்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே, தன் மேன்மையும் நீர்மையும் எல்லாம் பிரகாசிக்க நின்றுள்ள என்கை.

(9)

837

அற்புதன் நாரா யனன் அரி வாமனன்
நிற்பது மேவி இருப்பது என் நெஞ்சகம்
நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்று அதிர்
கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே.

போ - ரை :—அற்புதனும் நாராயணனும் அரியும் வாமனனுமான எம்பெருமான் பொருந்தி வீற்றிருப்பது என் நெஞ்சகமாகும். சின்று கொண்டிருப்பது, நல்ல புகழ்நிறைந்த பிராஹ்மணர்களுடைய நான்கு வேதங்களும் நிலைபெற்று முழுங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற கற்பகச் சோலை சூழ்ந்த திருக்கடித்தானம் என்னும் கரம் ஆகும்.

வி - ரூ :—மேவி இருப்பது என் நெஞ்சகம்; நிற்பது திருக்கடித்தானம் என்க.

1. “மாயை” என்ற பதம், இச்சை என்ற பொருளில் வருதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் “மாயா வயுஙம் ஞானம்” என்று. இது, சிகண்டு.

2. இப் பாசுரத்தால் பலித்த பாவத்தை அருளிசெய்கிறார் ‘உகந்தருளின’ என்று தொடங்கி.

சுடு :—பத்தாம் பாட்டு. ¹ என்னைப் பெறுமளவும் திருக் கடித்தானத்திலே வின்றுன் ; என்னைப் பெற்ற பின்பு நிற் பதும் இருப்பதும் என் நெஞ்சிலே என்கிறுர்.

நாராயணன் - தன் உடைமையை விட்டுக் கொடாத ² வத்சலன். அரி - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக் கின்ற ஆற்றலன். வாமனன் - தன்னைச் சிறுகவிட்டு அடியார் களுடைய விருப்பங்கள் அணித்தையும் முடிக்குமவன். அற் புதன்-இப் படிகளாலே ஆச்சரியத்தை யுடையவன். கல் புகழ் வேதியர் நான்கு மறை நின் று அதிர் கற்பகம் சோலைத் திருக் கடித்தானம்-³ அங்யப்பிரயோஜனர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்படுகின்ற நாலுவகை வேதங்களும் முழங்கானின் றுள்ள கல்பக வனத்தையுடைய திருக் கடித்தானத்திலே அவன் நிற்பது ; மேவி இருப்பது என்னெஞ்சகம். அன்றிக்கே, திருக்கடித்தானத்து நாராயணன் அரி வாமனன் அற்புதன் நிற்பதும் என் நெஞ்சகம், மேவி இருப்பதும் என் நெஞ்சகம் என்னுதல். திருக்கடித்தானம் என்பது, ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த முதல் வேற்றுமை. (10)

838

சோலைத் திருக்கடித் தானத்து உறைதிரு
மாலை மதிள் குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
பாலோடு அழுது அன்ன ஆயிரத்து இப் பத்தும்
மேலை வைகுந்தத்து இருத்தும் வியந்தே.

போ - ரை :—சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கடித்தானத்திலே உறை கின்ற திருமாலை, மதிள்களையுடைய திருக்குருகூரிலே அவதரித்த ஸ்ரீ சடகோபராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட, பாலையும் அழுதையும் போன்ற ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களில் இப் பத்துத் திருப்பாசுரங்களும் எல்லா உலகங்களிலும் மேலே உள்ள பரமபதத்திலே வியக்க இருத்தும் என்க.

1. “சோலைத் திருக்கடித்தானத்து நாராயணன் நிற்பதும் மேவி இருப்பது என் நெஞ்சகம்” என்று கொண்டு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. வத்சலன் - அன்பை யுடையவன்.

3. வேதியர் புகழுக்கு நன்மையாவது, வேறு ஒரு பிரயோஜனத்தையும் விரும்பாமை. அதனை அருளிச்செய்கிறார் ‘அங்யப் பிரயோஜனர்’ என்று தொடங்கி. அங்யப்பிரயோஜனர்-பகவானைத் தவிர வேறு பேறுகளைக் கருதாதலர்கள்,

வி - கு :—இப் பத்தும் வைகுங்தத்து வியக்க இருத்தும் என்க. வியந்து : எச்சத் திரிபு.

ஈடு :—முடிவிலே,¹ இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இது தானே திருநாட்டிலே கொடுபோய் விடும் என்கிறுர்.

சோலைத் திருக் கடித்தானத்து உறை திருமாலை - சிரமத் தைப் போக்குவதாய்க் காட்சிக்கு இனியதான் சோலையை யுடைய திருக் கடித்தானத்திலே நித்தியவாசம் செய்கிற திருமகள்கேள்வனை. மதின் குருகூர் - சம்சாரம் காரணமாக உண்டாகின்ற பாபகூட்டங்களுக்குப் புக ஒன்றுத அரணை யுடைய திருநகரி. சடகோபன் சொல் - ²“ஸ்ரீ வால்மீகி முனிவராலே சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ராகவனுடைய சரிதத்தை” என்னுமாறு போலே. பாலோடு அமுத அன்ன ஆயிரம் என்னுதல்; பாலோடு அமுத அன்ன இப் பத்து என்னுதல்.³ வாச்சிய வாசகங்களினுடைய சேர்த்தி இருக்கிறபடி. பால் என்றது, சோலைத் திருக்கடித்தானத்து உறை திருமாலை. அமுத என்றது, சடகோபன் சொல் என்கிற வாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். இப் பத்தும் வியந்து மேலை வைகுங்தத்து இருத்தும் - ‘சம்சாரத்திலே இதனைக் கற்பான் ஒருவன் உண்டாவதே என்று ஆச்சரியப்பட்டு எல்லா உலகங்கள்கும் மேலான பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைக்கும். என்றது, “மாயக்கூத்தா”என்ற திருவாய்மொழியில் உண்டான விடாய் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அது பவத்தைக் கொடுக்கும் என்றபடி.

1. “மேலை வைகுங்தத்து இருத்தும் வியந்தே” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “திருமாலை சடகோபன்” என்பதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸ்ரீ வால்மீகி முனிவராலே’ என்று தொடங்கி.

“ரகுவர சரிதம் முனிப்ரணீதம்”

என்பது, ஸ்ரீராமா. பால. 2: 43.

3. வாச்சியம் - சொற்களின்பொருள். வாசகம் - சொற்கள்.

4. இடத்துக்குத் தகுதியாக விவரணம் செய்கிறார் “மாயக்கூத்தா” என்று தொடங்கி.

திருவாய்மோழி நூற்றந்தாதி

எல்லி பகல்நடந்த இந்தவிடாய் திருக்கைக்கு
 மெல்லவந்து தான்கலக்க வேணும்என—நல்லவர்கள்
 மன்னுகடித் தானத்தே மால்திருக்க மாறன் கண்டு
 இந் நிலையைச் சொன்னுன் இருந்து.

— : * : —

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

—

ஏழாந் திருவாய்மொழி - “இருத்தும்” முன் நுடை

¹கீழ் அடைய இத் திருவாய்மொழியில் பேற்றுக்குக் கிருஷி செய்தபடி ; மேல், இப் பேற்றுக்கு வேலியாக இருக்கிறது.
² “இத் திருவாய்மொழியில் செய்கிறது என் ?” என்னில், தாம் அநாதிகாலம் புத்திழூர்வகமாகச் செய்து போந்த பாவங்கள் முழுதினையும் மறந்து, தம்மாட்டுப் பக்தி பிறந்த பின்பு அறியாமலே செய்து போந்த பாவங்களைக் காணுக கண்ணிட்டு,
³ “இவர் தம்முடைய பேற்றுக்கு அவன்தானே முயற்சி செய்து இவர்க்குப் பிறந்த விடாய் திரும்படி கலந்து, இது தான் இவர்க்கு உபகரித்தானும் இருக்கை அன்றிக்கே, தன் பேரூய் இருக்கிறபடியை நினைத்து, ‘தானே விரும்பினவனுய்த் தன் பேரூக்கு வந்து கலந்தவனை நாம் இரப்பாளராய்க் கூப்பிட்ட இடம் என் செய்தோமானேம்’ என்று நாணங்கொண்டு, ‘ஒரு சம்சாரி சேதநன் பக்கல் சர்வேஶ்வரன் செய்யும் அங்கீகாரம் இருக்கும்படியே இது !’ என்று வியப்புஅடைந்தவராயினர்.

1. “மாயக் கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் உண்டான விடாய் தீரக் கண்த கலவியால் இத் திருவாய்மொழியில் உண்டான பிரீதி சொல்லும் தரம் அன்று என்று அருளிச்செய்யத் திருவள்ளம்பற்றி, கீழும் மேலும் பிரீதி உண்டாய் இருக்க, இத் திருவாய்மொழியில் உண்டான பிரீதிக்கு உயர்வாயாது ? என்ற வினாவிற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் : “கீழ் அடைய” என்று தொடங்கி, ‘வேலியாக இருக்கிறது’ என்றது, வளர்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது என்றபடி.

2. சொல்லும் தரம் அல்லத்தான பிரீதியை விரித்துப் பேசுவதற்குத் திருவள்ளம்பற்றி அது சம்பந்தமான சங்கையை அதுவதிக்கிறோர் ‘இத் திருவாய்மொழியில்’ என்று தொடங்கி.

3. “எதிர் குழல் புக்கு” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘இவர் தம் மூடைய பேற்றுக்கு அவன் தானே முயற்சி செய்து’ என்கிறோர். இத் திருவாய்மொழியில் வருகின்ற “என்னுள் இருள்தான் அற வீற்றிருந்தான்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘இவர்க்கு’ என்று தொடங்கியும், “இருந்தான் கண்டு கொண்டு” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கியும், “அர்த்தித்து ஏனைத்தோர் பல நாள் அழைத்தேற்கு” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றித் ‘தானே விரும்பினவனும்’ என்று தொடங்கியும், “என் தன் கருத்தை உற வீற்றிருந்தான்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி “ஒரு சம்சாரி” என்று தொடங்கியும் அருளிச்செய்கிறோர்.

அங்ஙனம் வியப்பு அடைந்தவராய், “இராகவன் அபயத் தைக் கொடுத்த அளவிலே இராவணன் தம்பியான விபீஷணன் வணங்கினான்” என்கிறபடியே, ‘இராவணன் பின்பிறந்தநாம் இருக்குத்தில் உள்ளர்க்கு ஆளாகப்புகானின்றேமோ’ என்று இருந்தவன், பெருமாள்பாடு நின்றும் அருளப்பாடு இட்டு வந்தவாறே, “என்னையே இப்படிக்கைக்கொண்டு அருள்வது! அவன் பின்பிறந்த தண்மை எங்கே போயிற்று?” என்று வேர் அற்ற மரம் போலே, சூடு வந்த நால்வரோடும் திருவடிகளிலே விழுங்கு தறைப்பட்டாற் போலவும்; ² இராம குணங்கள் நடையாடாத அசோகவனத்திலே திருவடி சென்று சேர்ந்து, ³ “கேட்டபோதே இனிமையான வார்த்தையை வைதேவிக்குச் சொன்னார்” என்கிறபடியே, பிராட்டி உள்ளாம் படி இராமநாம சங்கீர்த்தனத்தைச் செய்ய, ‘இங்கிலத்தில் இது நடப்பது ஒன்று அன்று; ⁴ “இது மனத்தின் விகாரத்தால் வந்த மயக்கமோ? அன்றி, இது காற்றின் செயலால் வந்த மயக்கமோ? அன்றி, இனைவருக்கும் வரும் கானஸ்நிர்போன்ற மயக்கமோ? அன்றி, அனைவருக்கும் வரும் கானஸ்நிர்போன்ற மயக்கமோ?” என்று பலபடிகளாக ஜயங்கெடாண்டு, ‘முன்னே நின்று வார்த்தை சொல்லாநின்றான்; இது கேட்டு நாம் வேறுபடுகிற தண்மையும் உண்டு; ஆனபின்பு, இது மெய்யாமித்தகை’ என்று ஸ்ரீ ஐனகராஜன்திருமகள் தெளிந்து உவகையள்

1. பகவானுடைய அங்கிகாரத்தைக் கண்டு ஈடு பட்டகமைக்குத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் ‘இராகவன்’ என்று தொடங்கி.

“ராகவேண அபயே தத்தே ஸம்கத: ராவலுதுஜ: விபீஷண: மஹாப்ராஜங்கு: பூமிம் ஸமவலோகயங்”

என்பது, ஸ்ரீராமா. யுத. 19: 1. சலோகத்திலே உள்ள “ஸம்கத:” என்றதிலே சோக்காக ‘இராவணன்’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். இங்கே, கம்பராமாயணம் விபீடனன் அடைக்கலப் படலம் 126, 140-ஆம் செய்யுட்களைப் படித்து அறிதல் தகும்.

2. ஜயம் கொண்டு தெளிந்ததற்குத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் ⁵ இராம குணங்கள்’ என்று தொடங்கி.

3. “எவம் பஹ-விதாம் சிந்தாம் சிந்தயித்வா மஹாகபிஃ ஸம்பர்ம்பே மதுர வாக்யம் வைதேஹ்யா: வ்யாஜஹார ஹ” என்பது, ஸ்ரீராமா. சுந். 31: 1.

4. “கிம்து ஸ்யாத் சித்தமோஹ: அயம் பவேத் வாதகதி: து இயம் உந்மாதஜ: விகாரோவா ஸ்யாத் இயம் மருகத்ருஷ்ணிகா” என்பது, ஸ்ரீராமா. சுந். 34: 23. இங்கே, கம்பராமாயணம் உருக்காட்டுப் படலம் 22 முதல் 28 முடிய உள்ள செய்யுட்களைப் படித்து அறிதல் தகும்.

ஆனாற்போலவும் ;¹ இவரும், ‘இதுவும் மயக்கம் கனவு முதலிய வைகளிலே ஒன்று’ என்று ஜெயங்கொண்டு ‘அங்ஙன் அன்று, மெய்’ என்று தெளிந்து பீரீதராய்,² ‘நமக்குத் துவேஷம் இன் மையை உண்டாக்கி, ஆசிரிமுக்கியத்தை உண்டாக்கித் தன்னால் அல்லது செல்லாமையைப் பிறப்பித்து, தன் மேமன் மை பாராதே, இப்படித் தாழு நின்று வந்து கலந்து பரிமாறுவதே! இது என்ன அடியார்கட்குப் பரதந்திரப்பட்டிருக்கும் தன்மை! இது என்ன நீர்மை!’ என்று அவன்படிகளைச் சொல்லி உவகையர் ஆகிறார்.

839

இருத்தும் வியந்து என்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ் என்று அருத்தித்து எனைத்தோர் பலநாள் அழைத்தேற்குப் பொருத்தமுடை வாமனன் தான் புகுந்து என்தன் கருத்தை உற வீற்றிருந்தான் கண்டு கொண்டே.

பொ - ரை :—அடியேனைத் தனது அழகிய திருவடிகளின் கீழே திருவள்ளும் உவங்து இருத்தியருள்வானாக என்று பிரார்த்தித்து எத்துணைப் பல நாட்கள் ஒரே தன்மையாக அழைத்துக் கூப்பிட்ட என் விஷயத்தில், பொருத்தமுடைய வாமனன் தான் புகுந்து என் கருத்தைத் தான் உடையஞைக்கொண்டு என்னையே பார்த்தவன்னமாக எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்க.

வி - கு :—புகுந்து கண்டு கொண்டு உற வீற்றிருந்தான் என்க.
உற - உற்று.

இத்திருவாய்மொழி, கவிவிருத்தம்.

ஈடு :—முதற் பாட்டு.³ இத் திருவாய்மொழியில் தமக்கு உண்டான இலாபத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார்.

என்னைத் தன் பொன் அடிக்கீழ் வியந்து இருத்தும் என்று - தனவாசி அறியாமல் ஜூப்புல இன்பங்களிலே நோக்குள்ளவனுன என்னை, சிலாக்யமான தன் திருவடிகளின் கீழே,

1. இத் திருவாய்மொழியில் வருகிற “மருள்தான் ஈதோ மாய மயக்கு மயக்கே” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘இவரும்’ என்று தொடங்கியும், “மாய மயக்கு மயக்கான்” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘அங்ஙன் அன்று, மெய்’ என்று தொடங்கியும் அருளிச்செய்கிறா.

2. “வைத்தேன் மதியாலே” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘நமக்குத் துவேஷம் இன்மையை’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். ஆபி முக்கியம்-எதிர்முகமாம் தன்மை.

3. பாசுரம் முழு தினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

¹“மஹாத்மாவான ஒருவன் இவ்வுலகில் கிடைப்பது யிகவும் அரிது” என்று கை வாங்கி இருக்கும் சம்சாரத்திலே நம்மை விரும்புவான் ஒருவன் உண்டாவதே! என்று ஆச்சரியப் பட்டு இனி ஒருநாளும் பிரியாதபடி இருத்தி அடிமை கொள்ளும்.

² இதனால், பிராப்பிய பிராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. மாங்கு னமீனனின், ‘தன்பொன்னடி’ என்று பிராப்பிய சௌகூபம் சொல்லிற்று; ‘இருத்தும்’ என்று பிராபகனும் அவனே என்று சொல்லிற்று. வியந்து இருத்தும்-தன்பேரூக இருத்தும். அருத்தித்து³- சேதநனுன வாசிக்கு இத்தகணையும் வேண்டும் அன்றே. எனைத் தோர் பல நாள்⁴ “நாள் நாளும்” என்றதனைச் சொல்லுகிறார். அழைத்தேற்கு⁵ “என்னை ஆளக் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால்” என்றதனைச் சொல்லுகிறார். “இவன், காதலை அறியாதே தாழ்த்தானுகவும், நாம் காதலையுடையோமாகவும் நினைத்துக் கூப்பிட்டு என்னகாரியம் செய்தோம் என்கிறார் காண்!” என்று பிள்ளான் பணிப்பார்.⁶ அத் தலையில் காதலை நினைத்தால், விரும்புதலும் கூட மிகையாய் அன்றே இருப்பது; எழுதும் என்னும் இது மிகையாய் அன்றே இருப்பது.

பொருத்தமுடை - ⁷ இப்படிப் பொருத்தமுடையவனையே “இதுவோ பொருத்தம்” என்றது. வாமனன்⁸-தன் உடைமை

1. “வியந்து” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘மஹாத்மா வான்’ என்று தொடங்கி.

“பலு-மாம் ஜம்நாமங்தே ஜ்ஞாங்வாங் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸாதேவை ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸ-துர்லப”⁹ என்பது, ஸ்ரீ கிதை. 7 : 19.

2. இப்படிச் சொன்னதால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதனால்’ என்று தொடங்கி.

3. தன்பேரூக இருத்தினால் இவன் அர்த்திப்பது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘சேதநனு’ என்று தொடங்கி.

4. “நாள் நாளும்” திருவாய். 8. 5 : 8.

5. “என்னை” திருவாய். 8. 5 : 6.

6. ‘என்ன காரியம் செய்தோம்’ என்று அநுதபிப்பது ஏற்றிற்கு? அர்த்திக்க வேண்டாவோ? என்ன, ‘அத்தலையில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை-அருளிச்செய்கிறார். அத்தலையில் - எம்பெருமானிடத்தில்.

7. விரும்புவதும் மிகை என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘எழுதும்’ என்று தொடங்கி. ‘எழுதும்’ என்பது, திருவாய். 9. 3 : 9.

8. “பொருத்தமுடை” என்றவருடைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இப்படி’ என்று தொடங்கி. ‘இதுவோ’ என்பது, திருவாய். 8. 5 : 8,

9. “வாமனன்” என்கிறவருடைய மனோபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘தன் உடைமை’ என்று தொடங்கி.

பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளன் ஆனவனை நான் விரும்பிய இடம் என்செய்தேன் ஆனேன். தான் புகுந்து - என்னைத் தான் பெறுகைக்கு இரப்பாளனும் வந்து புகுந்து. என்தன் கருத்தை உறு - ¹ “தனக்கேயாக எணைக்கொள்ளும் ஈதே” என்னும் ² என் நினைவினைத் தான் கைக்கொண்டான். வீற்றி ருந்தான் - இவரைப் பெற்றதனால் உண்டான வேறுபாடு வடிவிலே தோற்றக் கிருதக்கிருத்யனும் இராநின்றுன். கண்டு கொண்டே - ³ பெரிய நோய்க்குத் தப்பின புத்திரஜைத் தாய் தந்தையர்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்குமாறுபோலே, “மாயக் கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் விடாய்க்குத் தப்பினவர் என்று பார்த்துக் கொண்டு இராநின்றுன். (1)

840

இருந்தான் கண்டு கொண்டு எனது ஏழை நெஞ்சு ஆனாம்
திருந்தாத ஓர் ஐவரைத் தேய்ந்து அற மன்னிப்
பெருந்தாள் களிற்றுக்கு அருள்செய்த பெருமான்
தரும்தான் அருள்தான் இனியான் அறியேனே.

பொ - ரை :—என்னுடைய ஆசை பொருந்திய மன த் தி னை அடிமைகொண்டு இருக்கின்ற திருந்தமாட்டாத ஒப்பற்ற ஜங்து இந்திரி யங்களும் அடியோடு அழியும்படியாக நிலைபெற்று இருந்து என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். பெரிய கால்களையுடைய கஜேந்தி ராழ்வானுக்குத் திருவருள் செய்த பெருமான்தான் அவ் யானைக்குச் செய்த அந்த அருளை, என் பக்கல் செய்த அருளைக் கண்ட பின்பு அருளாக மதிக்கின்றிலேன்.

வி - கு :—மன்னி கண்டுகொண்டு இருந்தான் என்க. பெருமான் தான் தரும் அருள்தான் என்க. தரும் - தந்த.

ஈடு :—இரண்டாம் பாட்டு. ⁴ நான் இந்திரியங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருந்த தன்மையைத் தன் அழகாலே தவிர்த்து என்னை அங்கீகரித்துப்பகாரத்துக்கு ஒவ்வாது பூர்ச் செல்லுதலே ராழ்வானுடைய அபத்தை நீக்கிய தன்மையும் என்கிறோர்.

1. “தனக்கே” என்பது, திருவாய். 2. 9 : 4.

2. ‘என் நினைவினைத் தான் கைக்கொண்டான்’ என்றது, நான் தனக்கே உறுப்பாக விளியோகப்படவேண்டும் என்னுமாறு போன்று, தான் எனக்கே உறுப்பாக விளியோகப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் என்றபடி.

3. “கண்டு கொண்டே” என்றதற்கு, கருத்து அருளிச்செய்கிறோர் ‘பெரிய’ என்று தொடங்கி.

4. பின் அடிகளைக் கடாகவித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

கண்டுகொண்டு இருந்தான்¹-வறிஞன் செல்வப்பேறுடன் டானால் பார்த்துக் கொண்டு இருக்குமாறுபோலே; பர்த்த படியே இராநின்றான்.² “சுக்கிரீவனும் ஸ்ரீராமபிரானும் ஆகிய இருவர்களும் மிகவும் களித்த மனமுடையவர்களாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு மனநிறைவு பெற்றார்கள் இலர்” என்கிறபடியே, சொல்ல, எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கின்றிலர். எனது ஏழை நெஞ்சு ஆணும்-கண்டன எல்லா வற்றிலும் ஆசைகொள்ளகிற்கன் நுடையமனத்தை, அதுவே பற்றாக இங்கிரியங்கள் பொதி எடுக்கத் தொடங்கிற்று. என்றது, ஒரு பிரபலைப் பற்றுதே விஷயங்களில் உள்ள ஆசையால் நடுவே நின்றவாறேபணிகொள்ளத் தொடங்கிற்று என்றபடி. **திருந்தாத -³** வரம்புஇல் ஆற்றலையுடையனா சர்வேஸ்வரானாலும் பலகாலம் திருத்தப் போகாதபடி அன்றே இவற்றின் வன்மை இருப்பது. ஓர் ஜவர்- இனி இப்படி ஓர் ஜவரைத் தேடப்போகாது. இவற்றால் பட்ட நலிவின் மிகுதி யாலே ‘ஜவர்’ என்று உயர்திணையாகக் கூறுகிறார்.

தேய்ந்து அறமன்னி இருந்தான்-கண்களுச்சு இலக்கான உலக விஷயங்களிலே பற்று நேராக அழியும்படி, தன் வடிவமுகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான்.⁴ வேறு விஷயங்களிலும் வடிவமுகிலே அன்றே இவன் துவக்கு உண்டுஇருப்பது. **‘அரசர்கள், பகைவர்களை ஆசனபத்தாலே வெல்லு**

1. “கண்டுகொண்டு இருந்தான்” என்பதற்குத் திருஷ்டாந்த மூலமாக, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘வறிஞன்’ என்று தொடங்கி.

2. தாம் பார்த்துக்கொண்டு இருந்ததைச் சொல்லாமல், அவன் கண்டுகொண்டுஇருந்ததை மட்டும் சொல்லுவான் என்கி என்ன, ‘சுக்கிரீவனும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

“ததி: ஸ-ப்ரி தமக்கெளை தெள உயென கபிராகவெள
அங்யோங்யம் அபி வீஷ்ட-தெள க த்ருப்திம் உபஜக்மது:”
என்பது, ஸ்ரீராமா. கிட்டி. ५: 18.

3. இங்கிரியங்களினுடைய வலிமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘வரம்பில்’ என்று தொடங்கி.

4. குணங்கள் இருக்க, வடிவமுகினைக் காட்டுவான் என்கி என்ன, ‘வேறு விஷயங்களிலும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

5. “மன்னி இருந்தான்” என்றதற்கு, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘அரசர்கள்’ என்று தொடங்கி.

என்று வந்து புகுந்து இருந்தான்.¹ போதரே என்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன் அன்றே. பெரும் தாள் களிற்றுக்கு அருள் செய்த பெருமான்-பெரிய தாள்களையுடைய களிற்றுக்கு அருளின சர்வேஸ் வரண்.² வடிவில் கணமும், நோவில் பாடு ஆற்ற ஒன்றைமைக்குக் காரணமாதவின் ‘பெருந்தாள்’ என்கிறூர். பெருமான் தாள் தரும் அருள்தான் - ‘தரும்’ என்கிற இது, தந்த தருகின்ற தரும்எனமுக்காலத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே ‘தரும் அருள்’ என்கிறூர். அடியார்க்குச்³ செய்ததும் தமக்குச் செய்ததாக அன்றே இவர் நினைத்திருப்பது; ஆத வின், ‘கொடுத்த’என்னது ‘தரும்’ என்கிறூர். இனி யான் அறியேனே-எனக்கு உதவினபின்பு, நான் அதனை ஒன்றாக நினைத்திரேன். ‘யானை நோவு பட்டது பல ஆண்டுகள், அகப்பட்ட பொய்கை அளவிற்கு உட்பட்டது, முதலை ஒன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி, அகப்பட்டது பிறவிப்பெருங்கடவில், முதலை ஐஞ்சு; இதனை மீட்டுக்கொண்ட மஹ்ர குணத்துக்கு அது ஒரு குணமாயற்றதோ? ஸ்ரீ கலேங்கிராம்வான் பக்கல் செய்த அருளை இட்டிப் புறம்பு உள்ளாரப் பிரித்து வேறுபடுத்தினார்; தமக்குச் செய்த அருளை இட்டு அதனையே பிரித்து வேறுபடுத்திகிறூர்.

(2)

841

அருள்தான் இனியான் அறியேன் அவன் என்னுள் இருள்தான் அற வீற்றிருந்தான் இது அல்லால் பொருள்தான் எனின் மூலகும் பொருள் அல்ல மறுள்தான் எதோ? மாய மயக்கு மயக்கே.

1. இந்திரியங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருத்தலைத் தன் அழகாலே போக்கிக் கொண்டு புகுந்திருந்தான் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘போதரே’ என்று தொடக்கி. இது, திருமாலை. 16.

2. களிறு என்னுமல், “பெருந்தாள்” என்ற அடைக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘வடிவில்’ என்று தொடக்கி.

3. “தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும் தன்மை முன்னிலை ஆயி ரிடத்த.”

“ஏனை இரண்டும் ஏனை இடத்த.” (தொல். சொல். 29, 30.) என்பது இலக்கணம்.

4. நினையாமைக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘யானை’ என்று தொடக்கி.

போ.ரை:—அந்த எம்பெருமான் என் மனத்திற்குள்ளே அற வின்மை முதலான குற்றங்கள் எல்லாம் நீங்கும்படி எழுந்தருளியிருக்கிறான்; ஆதலால், நான் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தலைத் தவிர்த்த அந்தத் திருவருள்தன்னையும் இனி ஒன்றாக நினைத்திரேன்; என் உள்ளே வீற்றிருத்தலாகிய இது அல்லாமல் அவனுக்கு வேறு பேறு உள்தோ? எனின், வீற்றிருங்கு ஏழாகும் தனிக்கோல் செல்ல இருத்தலும் அவனுக்கு ஒரு பேறு அன்று; நான் இங்ஙனம் கூறுகின்ற இது மயக்கமோ? அவன் தன்னுடைய மாயத்தாலே மயக்குகின்ற மயக்கம் தானே? அறியேன்.

வி - கு :—வீற்றிருந்தான்; ஆதலால், அருள்தான் இனி யான் அறியேன் என்க. இது அல்லால் மூலகும் பொருள் அல்ல என்க. மாயம் - ஆச்சரியம்.

ஈடு :—மூன்றும்பாட்டு.¹ எல்லாவற்றாலும் நிறைவுற்று இருக்கின்றவனுண சர்வேஸ்வரன், தன் பக்கல் இப்படிக் காதலைச் செலுத்துவது கூடாதது ஒன்று என்று ஜூயங்கொண்டு, இவ் அனுபவம் மயக்கம் முதலானவைகளாலே பிறந்ததோ? என் கிறார்.

அருள்தான் இனி யான் அறியேன்-நான் இந்திரியங்கட்டுக் கட்டுப்பட்டு இருத்தலைத் தவிர்த்த இதுதன்னையும் இப்போது ஒன்றாக நினைத்திரேன். எதனைப் பற்ற? என்னில், அவன் என் உள் இருள்தான் அற வீற்றிருந்தான் - அவன் என்னுடைய மனத்தில் அறிவின்மையாகிய இருள் எல்லாம் போகும்படி பெறுப்பேறு பெற்றுநூய், அவ்வேறுபாடு தோற்று இராநின்றான்; இனி, எனக்கு ²வேறு ஒன்று தோற்றுமோ? இது அல்லால் மூன்று உலகும் பொருள்தான் எனின் பொருள் அல்ல;³ இதற்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி: “உலகத் தார் செல்வங்களிலே தலையாகச் சொல்லுவது, மூன்று உலக

1. பாசரம் மூழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிக்க அருளிச்செய்கிறார். “மருள்தான் எதோ” என்றதிலே நோக்கு.

2. ‘வேறு ஒன்று தோற்றுமோ’ என்றது, இந்திரியங்கட்டுக் கட்டுப்பட்டு இருத்தலைப் போக்கினதுவும் ஓர் அதிசயமாகத் தோற்றுமோ? என்றபடி.

3. இன்னார்க்குப் பொருள் அல்ல என்னுமையாலே இரண்டுவிதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘இதற்கு’ என்று தொடக்கியும், ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடக்கியும். “மாயக் கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் உண்டான விடாய் தீர்க்கலந்த எம்பெருமானை அநபவித்து இருக்குமதொழிய, மூன்று உலகங்களின் செல்வமும் செல்வமோ என்று பார்த்தால் அது எனக்கு ஒரு செல்வமாகத் தோற்றுது என்பது திருமாலையாண்டான் திருவுள்ளாம்,

செல்வத்தையும் அன்றே; அதுவும் எனக்கு ஒருசரக்கு அன்று என்கிறூர்” என்பது. அங்ஙன் அன்றிக்கே, ‘என்னுடைய மனத்திலே புகுந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு ஒழிய, வீற் றிருங்கு ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல இருக்கும் இருப்பையும் தனக்கு ஒரு ஜஸ்வரியமாக நினைத்து இருக்குமோ என்று பார்த்தால், அதுவும் ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்கின்றிலன் எம் பெருமான்’ என்று எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்வார்.¹ இதுவே இடத்துக்குப் பொருந்துவது.

மருள்தான் ஈதோ-² ஒரு சம்சாரி சேதநீணப் பெற்றுச் சர்வேஸ்வரன் இப்படி இருந்தான் என்னுமது கூடுவது ஒன்று அன்று; இது என் அறிவு கேட்டாலே சொல்லுகிறேனே? மாயம் மயக்கு மயக்கே - அன்றிக்கே, அவன் தன் னுடைய ஆச்சர்யமான மயக்கத்திற்குச் சாதனங்களாய் இருப்பனவற்றைக் கொண்டு மயங்கச் செய்தானே? ³ நெடுநாள் இந்தச் சரீரத்தைக் கொடுத்து அறிவு கெடுத்தான், இப்போது தன்னுடைய காதலாலே என்னை மயங்கச் செய்தான். (3)

842.

மாய மயக்கு மயக்கான் என்னை வஞ்சித்து
ஆயன் அமர்க்கு அரிவறு எனது அம்மான்
தூய சுடர்ச்சோதி தனது என்னுள் வைத்தான்
தேசம் திகழும் தன் திருவருள் செய்தே.

போ-ரை:—கிருஷ்ணனும் அவதரித்தவனும் நித்தியகுரிகளுக்கு அரிசறு போன்றவனும் என்னுடைய அம்மானுமான சர்வேஸ்வரன், உலகம் எல்லாம் விளங்கும்படியாகத் தன்னுடைய திருவருளை எனக்குச் செய்து, தன்னுடைய பரிசுத்தமான பேரொளிப் பிழும்பான திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தை என் நெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தான்; ஆதலால், ஆச்சரியமான மயக்கத்திற்குலரிய சாதனங்களாலே என்னை மயக்கான்.

1. ‘இதுவே இடத்துக்குப் பொருந்துவது’ என்றது, சர்வேஸ்வர னுடைய காதலின் பெருக்கைக் கூறும் இடம் ஆகையாலே இதுவே பொருந்தும் என்றபடி.

2. மயக்கம்ஆலான் என்? உண்மையாகக் கூடாதோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஒரு’ என்று தொடங்கி.

3. அவன் எப்போதும் மயங்கச் செய்கின்றவனே? என்ன, ‘நெடுநாள்’ என்ற தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

வி-கு :—அம்மான் திருவருள் செய்து தனதுசோதியை எண்ணுள்ளைவத்தான்; என்னை வஞ்சித்து மயக்கான் என்க.

ஈடு :—நான்காம் பாட்டு.¹ அவன் என்னை மயங்கச் செய்தான் அல்லன்; என் உள்ளே கலந்தருவினானே; இதில் ஒரு ஐயம் இல்லை என்கிறோர்.

ஏன்னை வஞ்சித்து மாய மயக்கான்-² அடியர் அல்லாதாரான துரியோதனுதியர்களைக் குறித்து ‘ஆயுதம் எடேன்’ என்று ஆயுதம் எடுத்தும், பகலை இரவு ஆக்கியும் வஞ்சித்தாரித்தனை அல்லது, பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் அதனைச் செய்தாலே? ஆகையால், தனக்கே பரமான என்னை வஞ்சித்து, ஆச்சரியமான மயக்கத்திற்கு உரியசாதனங்களாலே மயங்கச் செய்யான். காரணம் என்? என்ன, ஆயன் அமர்க்கு அரிஏற்று எனது அம்மான் - நித்தியசூரிகளுக்கும் அவ்வருதான ஏற்றத்தையுடையலும் வைத்து, சிருஷணாலும் வந்து அவதரித்து, என்னுடைய அடிமையை நிர்வகித்த³ பரமாய்ப்தன், என்னை வஞ்சித்து மாயமயக்கு மயக்கான். ஆனால், (இப்பேறு வந்தபடிதான் என்றீ) என்ன, தேசம் திகழும் தன் திருஅருள் செய்து தூயசுடர்ச்சோதி தனது என்றால் வைத்தான்-உலகம் எல்லாம் அறியும்படி என் பக்கவிலே காரணம் இல்லாமலே திருஅருளைச் செய்து, குற்றங்கட்கு எல்லாம் எதிரத்தட்டாய், வேறுபட்ட சிறப்பினையுடைய ஒளி உருவமாய், சுத்த சத்துவமயமாய், தனக்கே உரியதான வடிவை என் னுள்ளே வைத்தான். புறம்பு ஒருவர்க்கு இன்றிக்கீக தனக்கே உரியதான அருள் ஆதலின் ‘தன் திருஅருள்’ என்கிறோர்.⁴ தான், வேறு ஒரு சாதனத்தைக் கொண்டு சாதித்துக்கொள்ளப்படாதவன் என்னும்படியைக் கொண்டு என் உள்ளே பிரகாசிப்பித்தான் ஆதலின் ‘என்னுள் வைத்தான்’ என்கிறோர்.

1. “மாய மயக்கு மயக்கான், தனது என்னுள் வைத்தான்” என்பதையைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. “என்னை வஞ்சித்து, மாய மயக்கான்” என்பது, என்ன உறுதிகொண்டு? என்ன, அடியர்கட்குப் பரதக்திரப்பட்டிருக்கும் அவனுடைய தனமையை நினைத்து என்கிறோர் ‘அடியர் அல்லாதாரான’ என்று தொடங்கி.

3. ஆய்தன் = எம்பத் தகுந்தவன்.

4: ஈப்ரவரன் வைக்கவேண்டுமோ? என்ன, ‘தான்’ என்று தொடங்கி அசற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர்.

“பரமாத்மா எவனை விரும்புகிறோலே, அவனுலேயே அடையத் தக்கவன்; அவனுக்கே இந்தப் பரமாத்மா தன் சொருபத் யைக் காட்டுகிறேன்” என்கிறபடியே. (4)

843

திகழும் தன் திருஅருள்செய்து உலகத்தார்
புகழும்புகழ் தான் அது காட்டித்தந்து என்னுள்
திகழும் மணிக்குன்றம் ஒன்றே ஒத்து நின்றுன்
புகழும்புகழ் மற்று எனக்கும் ஓர் பொருளே.

போ-ரை :—பிரகாசிக்கின்ற தன்னுடைய திரு அருளை எனக்குத் தந்து, உலகத்தார் என்னைப் புகழுகின்ற புகழையும் தான் எனக்குக் காட்டித்தந்து, என் உள்ளே விளங்குகின்ற ஒரு மணிக்குன்றத்தை ஒத்து நிலைபெற்று நின்றுன்; ஆதலால், இதற்கு வேறாக அவனைப் புகழும் புகழ்ச்சி எல்லாம் எனக்கு ஒரு பொருளாக இருக்கின்றனவோ? இல்லை என்றபடி.

வி - கு :—உலகத்தார் புகழும் புகழ் அது தான் காட்டித் தந்து எனக் கூட்டுக.

ஈடு :—ஐந்தாம் பாட்டு. “ஒருவர் பெறும் பேறே!” என்று உலகம் அடங்கக் கொண்டாடும்படி என் உள்ளே வந்து நின்றருளினான்; அதனால் வந்த புகழை அல்லது இவனுடைய மற்று உள்ள புகழையும் ஒன்றுக மதியேன் என்கிறோ.

திகழும் தன் திருஅருள்செய்து - ³பிறநுடைய அளவிற்கு உட்பட்ட அருள்போல் அன்றிக்கே, இரண்டு தலைக்கும் நிற மாம்படியான தன் திரு அருளை என் பக்கவிலே செய்து. உல

1. வேறு ஒரு சாதனத்தைக் கொண்டு சாதித்துக் கொள்ளப்படாதவன் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறோர் ‘பரமாத்மா’ என்று தொடங்கி.

“யாவைவதீ வருஞுதே தேந வப்யி
தஸ்ய ஏத ஆத்மா விவருஞுதே தநாம் ஸ்வரம்”
என்பது, கடைப்பிடதம். 2.

2. “உலகத்தார் புகழும் புகழ் தான் அது காட்டித் தந்து என்னுள் நின்றுன்; புகழும் புகழ் மற்று எனக்கும் ஓர் (பொருள்)” என்பதைக் கடாக்கித்து அவதாரிக்க அருளிக்கொய்கிறோர்.

3. “தன் திரு அருள்” என்றாற்றங்கு, பாவம் அருளிக்கொய்கிறோர் ‘பிறநுடைய’, என்று தொடங்கி. ‘இரண்டு தலைக்கும் நிறமாம்படி’ என்றது, இன்னனுக்கு அருள்செய்தோம் என்று அவனும் பெருமை அடைந்து, ‘இவ் அருளுக்கு ஈடு இருக்கா’ பெற்றிருமே! என்று இவனும் பெருமை அடைந்து நிற்கையைத் தெரிவித்தபடி.

கத்தார் புகழும் புகழ் தான் அது காட்டித் தந்து¹ நான்பெற்ற பேற்றினைக் குறித்து உலகத்தார் செய்யும் தோத்திரத்தைத் தான் காட்டித் தந்தான். என்றது, “பாலேய் தமிழர் இசை காரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரம்” என்று உலகமாகக் கொண்டாடும்படி செய்கையைக் காட்டித் தந்தான் என்றபடி. “இவர்கள் முனிவேடம் தரித்தவர்கள் ஆயினும் இராஜ சிங்நங்களோடு கூடியுள்ளனர், பாடகர்கள் ஆனாலும் பெருந்தவழுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்” என்றாற்போலே உலகமுழுதும் புகழாகின்றது என்றபடி. என் உள் திகழும் மணிக்குன்றம் ஒன்றே ஒத்து நின்றான் - என் உள்ளே வந்து புகுந்து, பெறுப்பேறு பெற்றுன்று, ² நிலைபெற்றுப் புகர் உடையனுய்க் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே, விளங்கானின்ற ஒரு இரத்தினமலைபோலே நின்றான். மற்றுப் புகழும் புகழ் எனக்கும் ஓர் பொருளே-என் உள்ளே நின்ற இம் மஹா குணத்தை அல்லது, மற்றுள்ள புகழை ஒரு புகழாக மதியேன்.³ நான் இந்திரியங்கட்குக் கட்டுப் பட்டு நிற்கும் நிலையைப் போக்கினான் என்று நான் சொன்னதனை ஒரு சரக்காக நினைத்திரேன் என்றபடி. (5)

844

பொருள் மற்று எனக்கும் ஓர்பொருள் தன்னில் சீர்க்கத் தருமேல் பின்னை யார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்? கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்வு கால் கண் கை செவ்வாய் உந்தியானே.

1. ‘நான் பெற்ற பேறு’ என்றது, என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற பேறு என்றபடி.

2. உலகம் புகழ்வதற்கு இரண்டு பிரமாணங்கள் காட்டுகிறார் ‘பாலேய்’ என்று தொடங்கியும், ‘இவர்கள்’ என்று தொடங்கியும்; “பாலேய்” என்பது, திருவாய்மொழி. 1. 5 : 11.

‘இவர்கள்’ என்று தொடக்குவது, ஸ்ரீராமா. பால. 4 : 32.

“இமென முந் பார்த்திவ வக்ஞாங்கவிதென
குசீலவெள சாபி மஹா தபஸ்விவென
மாபி தத் பூதிகரம் ப்ரவக்ஷ்யதே
மஹாதூபாவம் சரிதம் நிபோதத”

என்பது, அச் சுலோகம்.

3. “குன்றம்” என்றதனை நோக்கி ‘நிலைபெற்று’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

4. ‘மற்றுள்ள புகழ்’ என்றது, இன்னது என்று விவரணம் செய்கிறார் ‘நான்’ என்று தொடங்கி,

போ - கர :—கரியது ஒரு மாணிக்க மலையிலே தாமரைகள் பூத் தாற் போன்ற அழகிய மார்பு திருவடிகள் திருக்கண்கள் திருக்கைகள் சிவந்த திருவாய் திரு உங்கி இவற்றையுடைய எம்பெருமான், ஒருவர் பெறுகிற பேறுகளுள், வேறு ஒரு பேற்றினை எனக்கும் சிறப்பாகக் கொடுப்பானேயானால், உயர்ந்த புருஷார்த்தமான அவனை வேறு யார்க்குக் கொடுப்பான்.

வி - சு :—உங்கியான் பின்னை யார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் எனக் கூட்டுக் கொருள் - பேறு. சீர்க்க - சிறக்க.

ஈடு :—ஆரூம் பாட்டு.¹ எனக்குத் தன்னை ஓழிய வேறு ஒன்றனைத் தந்துவிட்டால், புறம்பு தன்னை வேறு ஒருவர் கொள்வார் இல்லாமை எனக்குத் தந்தானே? என்பக்கல் காதலாலே தந்தருளினான் என்கிறார்.

பொருள் தன்னில் மற்று எனக்கும் ஓர் பொருள் சீர்க்கத் தருமேல் - பேறுகளுள் வேறே கனத்தது ஒரு பேற்றினை எனக்குத் தந்துவிட்டால். பின்னை யார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும் - பின்னை இப்பொருள் கடிதாகக் கைக்கொள்வார் உள்ரோ? என்! கைக் கொள்வார் இல்லோ? என்னில், கரு மாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்வு கால் கண்ணை செவ்வாய் உங்கியான் - என்றது, இவ் 'வேப்பங்குடி நீரைப் புறம்பு பருகுவார் உள்ரோ? என்றபடி. கருமாணிக்கக் குன்றம் - திருமேனிக்குத் திருஷ்டாந்தம். தாமரை போல் - அவயவ சோபைக்குத் திருஷ்டாந்தம். திருமார்வு - புருஷாரமான பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கிற திருமார்வு. கால் - அச்சேர்த்திக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள். கண் - திருவடிகளில் விழுந்தாரைக் குளிர நோக்கும் கண். கை - அவர்களை எடுத்து அணைக்கும் கை. செவ்வாய் - இன் சொற்களைச் சொல்லும் திரு அதரம். உங்கி - அவர்களுக்கு அநுபவிக்கத் தக்க திரு உங்கி.² “உங்கிமேது அன்றே”³ என்னக்கடவுதன்றே.(6)

1. “பின்னை ஆர்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. யேப்பங்குடி நீர் - வேப்பஞ்சாறு; கஷாயம். இது, குறிப்பு மொழி. இங்கு இனிமையைக் காட்டுகிறது.

3. திருஉங்கி அநுபவிக்கத் தகுந்தது என்பதற்கு, மேற்கோள் காட்டுகிறார் ‘உங்கி’ என்று தொடங்கி. இது, ‘அமலன் ஆதி பிரான்’, சி.

845

செவ்வாய் உந்தி வெண்பஸ் சுடர்க்குழை தம்மோடு
எவ்வாய்ச் சுடரும் தம்மில் முன் வாய்க் கொள்ளக்
செவ்வாய் முறுவலோடு எனது உள்ளத்து இருந்த
அவ்வாய் அன்றி யான் அறியேன் மற்று அருளே.

பொ - ரை :—சிவந்த திருவாயும் வெண்மை பொருந்திய பற்க
ஞம் பிரகாசம் பொருந்திய மகரகுண்டலமும் இவற்றேருடு மற்று எல்லா
உறுப்புக்களினுடைய பிரகாசமும் தம்மில் தாம் முற்பட்டுச் சூழ்ந்து
கொள்ள, சிவந்த திருவாயின் புன்சிரிப்போடு எனது உள்ளத்திலே
இருந்த அந்தத் தன்மையை அன்றி வேறு ஒரு தன்மையை யான் அறி
யேன்.

வி - கு :—வளாய்க்கொள்ளல் - சூழ்ந்துகோடல். மற்று அருளை
யான் அறியேன் எனக் கூட்டுக.

ஈடு :—ஏழாம்பாட்டு. ¹ அவன், தம்மோடு கலந்த கலவி
யாலே உவகையனும், அது தன்பேருக முறுவல் செய்த திருப்
பவளத்தை அநுபவித்துப் பிரிதார் ஆகிரூர்.

செவ்வாய் உந்தி வெண்பஸ் சுடர்க்குழை தம்மோடு-சிவந்த
திரு அதரம், திரு உந்தி, வெளுத்த திருமுத்து, புகரையுடைத்
தான் திரு மகரக்குழை இவற்றேடே கூட. எவ் வாய்ச் சுடரும்-
மற்றும் எல்லா இடத்திலும் உண்டான ஒளியும். வாய்-இடம்.
தம்மில் முன் வளாய்க்கொள்ளல் - ஒன்றற்கு ஒன்று ² “நான்,
நான்” என்று தம்மில் தாம் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள.
அதாவது, நான் நான் என்பதாக முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள
என்னுதல்; அன்றிக்கே, முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ள
என்னுதல். செவ்வாய் முறுவலோடு எனது உள்ளத்து இருந்த-³ “பேசாதவன், விருப்பமற்றவன்” என்று இருக்கக்கூடிய

1. “செவ்வாய் முறுவலோடு” என்பது போன்றவைகளைக் கடாக்கித்து
அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. ‘நான் நான் என்று தம்மில் தாம் முற்பட்டு வளைத்துக் கொள்ள’
என்றதனை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறூர். முதல் வகையில் “தம்மில்
முன்” என்பதனை ஒரு சொல் நீர்மையதாகக் கொள்க. தன்னில் தான் முற்
பட்டு, பரஸ்பரம் வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. இரண்டாவது வகையில்
“தம்மில், முன்” என்பது இரண்டு சொல். தங்களிலே முன்பு ஆழ்வாசை
வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. முன் - முன்பு.

3. “செவ்வாய் முறுவல்” என்றதற்கு, பாவும் அருளிச்செய்கிறூர்
‘பேசாதவன், விருப்பம் அற்றவன்’ என்று. “அவாசீ அநாதரா?” என்பது,
நாந் உபநிடதம், 3 : 14.

பரம்பொருள், இவரைப் பெற்று ‘இது தன் பேறு’ என்று தோற்ற முறுவல் செய்திருந்தபடி.¹ பூ அலரும்போது எங்கும் ஒக்க செவ்வி பிறக்குமாறு போலே, திவ்விய அவயவங்கள் தோறும் ஒரு வேறுபாடு பிறக்கும்படி ஆயிற்று புன்முறுவல் பூத்தது. அவ் வாய் அன்றி-அவ்விடம் அன்றி. என்றது, புன் முறுவல் செய்து கொண்டு இருந்த இருப்பு அல்லது என்றபடி.² “புன்சிரிப்பையுடையவளான சிதை” என்று பிராட்டியின் இயற்கையைச் சொல்லி, “சிரித்துக்கொண்டு” என்றதே அன்றே, அப்போதை உவகையால் உண்டான வேறுபாடு என்னும் இடம் தோற்ற. மற்று அருள் யான் அறியேன்-மற்று உண்டான அருளை நான் அறியேன்.³ இதுவே அமையும்; மற்று ஒன்று வேண்டா என்கை.

(7)

846

அறியேன் மற்று அருள் என்னை ஆளும் பிரானூர்
வெறிதே அருள் செய்வர் செய்வார்க்ட்கு உகந்து
சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூலகும் தன்
நெறியா வயிற்றில் கொண்டு நின்றிருமிந்தாரே.

போ - ரை :—வேறே ஒரு அருளை அறிகின்றிலேன்; என்னை ஆளும் எம்பெருமான், தான் திருவருள் செய்ய நினைத்தவர்க்ட்கு மனம் உவந்து காரணம் இல்லாமலே திருஅருள் செய்வர்; மூன்று உலகங்களையும் தன்னுடைய வயிற்றிலே முறைப்படி வைத்துக் கொண்டு, சிறியேனுகைய என்னுடைய மனத்திலே நிலைபெற்று நின்றுவிட்டார்.

1. முறுவலின் தன்மையை எடுத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பூ அலரும் போது’ என்று தொடக்கி.

2. “செவ்வாய்” என்றும், “செவ்வாய் முறுவல்” என்றும் கூறியது கூறல் அன்றே? என்ன, ‘புன்சிரிப்பையுடையவளான்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

“அஸ்யிங் மயர ஸார்த்தம் உதார சீலா
ஸிலாத்தலே பூர்வம் உபோபலிவ்டா
காந்தஸ்மீதா லக்ஷ்மண ஜாதஷாஸா
த்வாம் ஆஹ ஸீதா பஹாவாக்யஜாதம்”

என்பது, ஸ்ரீராமா. ஆரண். 63: 12. அப்படியே இங்கும், “செவ்வாய்” என்று அதன் இயல்பினைச் சொல்லி, “செவ்வாய் முறுவல்” என்று இவரைப் பெற்ற பீஞ்சியாலே உண்டான புன்முறுவலைக் கூறுகிறது.

3. இதனால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுவே’ என்று தொடக்கி.

வி - கு :—பிரானூர் செய்வார்க்ட்கு உகந்து வெறிதே அருள் செய் வர் என்றும், மூலலகும் தன் வயிற்றிலே நெறியாகக்கொண்டு சிறிதே கைச் சிங்கதயுள் நின்றெழுதிந்தார் என்றும் கூட்டுக. வெறிது - நிர் ஹேதுகம் - காரணம் இல்லாமல். நின்றெழுதிந்தார் : ஒரு சொல்.

ஈடு :—எட்டாம்பாட்டு. ¹ அவன், தம்மோடே வந்து கலக்கைக்கு அடி அவனுடைய திருவருள் காரணம் என்கிறார்.

மற்று அருள் அறியேன் - வேறு ஒரு அருளும் அறியேன். என்னை அஞ்சும் பிரானூர் - என்னை அடிமை கொள்ளுகிற உயகாரகரானவர். வெறிதே அருள் செய்வர் - நிர்ஹேதுகமாகத் திருஅருள் செய்வர் யாருக்கு? என்னில்; செய்வார்க்ட்கு² “எவ்னைப் பரம்பொருள் விரும்புகிறதே” என்கிறபடியே, தாம் அங்கீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. ³ தாம் தாம் ஒன்று செய்வார்க்கு என்னில், ‘வெறிதே’ என்னக்கூடாதே அன்றே. ஆசினும், ஒரு காரணம் வேண்டாவோ அருள் செய்வதற்கு? என்னில், ஈர்வரனுடைய உகப்பே ஆசிற்றுக் காரணம் : ⁴ “விரும்பப் படுவான் அன்றே பற்றப்படுவான் ஆகிறுன்” என்னக்கடவுது அன்றே. ⁵ ருசி உண்டானுலும், இவன் அறிவுடையவன் என்னும் வாசிக்கு அறிவின் காரியமான தன்மை என்று அதைக் கொள்ளலாமித்தனை அல்லது, பேற்றுக்குச் சாதனமாகச் சொல்ல ஒண்ணுதே அன்றே. காரணம் இல்லாமலே செய்யப் படும் அருளை இப்படி வேறு எங்கே கண்ணர் என்ன, புறம்பு

1. “வெறிதே அருள்செய்வர்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “யமே வைஷ வருணுதே” என்பது, கடவுள்வி உப. 2.

3. “செய்வார்க்கு” என்பதற்கு, ஒரு சாதனத்தைச் செய்து அதனுலே அருளைப் பெறுதற்குத் தகுதியானவர்க்ட்து என்று பொருள் கூறின் என்? எனின், ‘தாம் தாம்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “வெறிதே அருள் செய்வர் என்று இவ் அர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே; ‘செய்வார்க்கு’ என்று அருளுக்கு ஹேது ஸாக்ருதம் என்ன நின்றதே? எனில், அப்போது வெறிதே எங்கிற ஒடம் சேராது” என்ற ஸ்ரீ வசந்தாஷ்ண ஸ்ரீகுக்தி இங்கு நினைக்கத் தகும். (4: 399.)

4. ஈர்வரனுடைய உகப்பே அங்கீகாரத்துக்குக் காரணம் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘விரும்பப்படுவான்’ என்று தொடங்கி.

“ப்ரியதம் ஏவ ஹி வரணீயோ பவதி” என்பது, ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

5. அவன் அருள்செய்வது கேவலம் நிர்ஹேதுகம் என்னலாமோ? ருசி முதலானவகைளாச் சாதனமாகக் கொண்டாலோ? எனின், அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘ருசி’ என்று தொடங்கி.

தேடிப் போகவேண்டுமோ? சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்-மிகச் சிறியேனு என்னுடைய மனத்துள்ளே. முன்று உலகும் தன் வயிற்றில் நெறியா கொண்டு நின்றெழுந்தார் - ¹ உடையவன் உடைமையை நோக்குவது முறையாலேயாய் இருக்குமன்றே. தம்மாலே பாதுகாக்கப்படுகின்ற பொருள்களை முறையாலே நோக்குகிறவர், என்னுடைய மனத்திலே பொருந்தி முறை கெடப் பரிமாறுகின்றார்.² தம்மைச் சிறுமைக்கு எல்லையாக நினைத்தபடியாலே முறைகேட்டர்கத் தோற்றுகின்றதாயிற்று இது.³ அவன் இவரை மூலாக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திராங்கின்றான்; இவர், தம்மை மூலக்கங்கட்டும் இவ்வருகாக நினைத்திராங்கின்றார்.

(8)

847

வயிற்றில் கொண்டு நின்றெழுந்தாரும் யவரும் வயிற்றில் கொண்டு நின்று ஒரு மூலாக்கும் தம் வயிற்றில் கொண்டு நின்ற வண்ணம் நின்ற மாலை வயிற்றில் கொண்டு மன்னவைத்தேன் மதியாலே.

பொ-றை:—காப்பாற்றும் தொழிலிலே தலைங்கின் அரசர்களையும், அவர்களைக்காட்டிலும் மேன்மை பொருந்திய பிரமன் முதலா பிரேரணையும், இவர்களை எல்லாம் தனக்குள்ளே கொண்டிருக்கிற மூன்று உலகங்களையும் தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே நடத்திக் கொண்டு ஒரு விகாரமும் இன்றிக்கே நின்ற சர்வேச்வரனை, அவன் தந்த அதுமதியாலே என் மனத்திலே நிலைபெறும்படி வைத்தேன்.

விகு:—‘நின்றெழுந்தாரும்’ என்றது, நின்றவர்களும் என்றபடி. நின்ற ஒரு மூலாக்கும் என்க. மாலை மதியாலே மன்ன வைத்தேன் என்க.

1. மூன்று உலகங்களையும் வயிற்றில் கொண்டது முறையோ? என்ன, ‘உடையவன்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘முறையாலேயாய் இருக்குமன்றே’ என்பதனைப் பின்னே வருகின்ற ‘முறை கெடப் பரிமாறுகின்றார்’ என்றதனேடே கூட்டுக. முறைகெடப் பரிமாறுகையாவது, இல்லவரச் சேயியாக வைத்து, தான் சேஷனுக் கிருந்து பரிமாறுகை.

2. அடியவனை ஆண்டான் அங்கீதரிப்பது முறைகேடோ? என்ன, ‘தம்மை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

3. ஆயின், அவன்படி யாது? என்ன, ‘அவன்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு :—ஒன்பதாம் பாட்டு.¹ இப்படி அவன் அங்கீகரித்த தற்கு நீர் செய்தது என்? என்னில், அதுமதி மாத்திரம் செய் தேன் இத்தனை என்கிறோ.

வயிற்றில் கொண்டு நின்றெழுழிந்தாரும் -² தாயானவள் குழந்தையை வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமாறு போலே, உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் அரசர்கள் முதலாயினர்களையும். யவரும் - இந்த³ அரசர்கள் தங்களையும் நோக்கிக்கொண்டு போருகிற அந்தனர் முதலாயினர்களையும். வயிற்றில்கொண்டு நின்ற ஒரு மூன்று உலகும் - அந்தனர் முதலாயினரையும் அரசர் முதலாயினரையும் தன்னுள்ளே கொண்டு இருந்துள்ள மூன்று உலகங்களையும். தம் வயிற்றில் கொண்டு-தம்முடைய நினைவில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூற்றாலே நடத்திக்கொண்டு என்னுதல். அன்றிக்கே, வயிற்றில் கொண்டு நின்றெழுழிந்தாரையும் யவரையும் தம் வயிற்றில் கொண்டு, நின்ற ஒரு மூலைக்கையும் தம் வயிற்றிற் கொண்டு என்று பிரித்துச் சொல்லுதல். நின்ற வண்ணம் நின்ற மாலை - இவற்றை அடையத் தன் வயிற்றில் கொண்ட இடத்திலும், ஒரு விகாரம் இன்றிக்கே நின்ற சர்வேஸ்வரனை. வயிற்றில் கொண்டு மன்னா வைத்தேன் - உலகத்தையுடைய னன் சர்வேஸ்வரனை என்னுடைய மன த்தி லே பேராதபடி வைத்தேன். மதியாலே - இதற்கு, “இவன் படியை அறிந்து கொண்டேன் என்கிறோ” என்று அம்மாள் பணிப்பர். அன்றிக்கே, “மதி - அதுமதி என்று ஆக்கி ‘அதுமதி மாத்திரத் தாலே’ என்பர் பட்டார். என்றது, அவன் புகுகிற இடத்தில் விலக்கிற்றிலன் என்றபடி. (9)

1. “மதியாலே மன்னா வைத்தேன்” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோ.

2. “வயிற்றில் கொண்டு” என்ற அடைமொழிக்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறோ ‘தாயானவள்’ என்று தொடக்கி.

3. ‘அரசர்கள் தங்களையும் நோக்கிக்கொண்டு போருகிற அந்தனர்’ என்றது, வசிஸ்டபகவான், இங்கவாகு வம்சத்தில் அரசர்களைத் தம்முடைய தவ வலிமையாலே நோக்கிக் கொண்டிருந்தமையைத் திருவள்ளம்பற்றி.

எந்தைநீ உவங்கு இதம்சொல எம் குலத்து அரசர் அந்தமில் அருமபெரும்புகழ் அவனியின் நிறுவி முந்து வேள்வியும் முடித்துத் தம் இருவினை முடித்தார் வந்தது அவ்வருள் எனக்கும் என்று உரைசெய்து மகிழ்ந்தான். என்பது, கம்பராமாயணம். ‘முதலாயினோ’ என்றது, தேவர்களை.

4. “மதியால் இசைந்தோம் என்னும் அதுமதி இசைசைகள் இருத்துவும் என்னுத என்னை இசைவித்த என் இசைவினது” என்ற மூலீ சூக்தியின் பொருளை இங்கு அறியத்தகுடி. ஆசார்ய ஹருதயம், 2; 110.

848

வைத்தேன் மதியால் எனது உள்ளத்து அகத்தே
எய்த்தே ஒழிவேன் அல்லேன் என்றும் எப்போதும்
மொய்த்து ஏய் திரைமோது தண் பாற்கடலுள்ளால்
பைத்து ஏய் சுடர்ப் பாம்புஅணை நம் பரனையே.

பொ - ரை:—செறிந்து பொருந்திய அலைகள் தொழுகின்ற
குளிர்ந்த திருப்பாற்கடலிலே, படத்தையுடைய ஒளி பொருந்திய பாம்
பினைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அறிதுபில் செய்கிற நம் மேலானவனை,
என் மனத்திலே மதியாலே வைத்தேன் ; இனி, எக்காலத்தும் எங்
நேரத்தும் பிரிந்து தளரக் கடவேன் அல்லேன்.

வி - ரு:—எய்த்தல் - தளர்தல், பை - படம். பரனை வைத்தேன்
என்க.

ஈடு:—பத்தாம் பாட்டு.¹ எம்பெருமான் தண் உடைமைப்
பொருள்களோடு என் உள்ளே புகுந்தான் ; அவனை நான்
இனி ஒரு நாளும் பிரிந்து துக்கப்படேன் என்கிறார்.

மதியால் எனது உள்ளத்து அகத்தே வைத்தேன் - அது
மதியாலே என் நெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன் :(² ஓர் அதுமதி
மாத்திரத்திற்கு இத்தனை பலம் உண்டாவதே !) எய்த்தே ஒழிவேன்
அல்லேன் - இனி ஒரு நாளும் இளைத்துத் தூக்கப்
படக் கடவேன் அல்லேன். (இந்த வார்த்தை எத்தனை குளிக்கு
நிற்கும்) என்ன, என்றும் எப்போதும் - எல்லா நாட்களிலும்
எல்லா நிலைகளிலும். மொய்த்து ஏய் திரை மோது தண் பாற்கடலுள் - திரண்டு தகுதியான திரைகள் மோதானின்றுள்ள
சிரமத்தைப் போக்கத் தகுந்த திருப்பாற்கடலிலே. ³ சிறு
திவலை படிலும் ‘மோதிற்று’ என்னும்படி அன்றே சௌக
மார்யம் இருப்பது! பைத்து ஏய் சுடர்ப் பாம்பு அணை - திரை

1. “பாம்பனை நம்பரனை எனது உள்ளத்துஅகத்தே வைத்தேன் மதியால், எய்த்தே ஒழிவேன் அல்லேன் என்றும் எப்போதும்” என்பதனைக்கடாக்கித்து அவதாரிக்க அருளிச்செய்கிறார்.

2. “மன்ன வைத்தேன் மதியால்” என்று மேலே கூறியவர், மீண்டும் “வைத்தேன் மதியால்” என்று அருளிச்செய்ததற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஓர் அதுமதி’ என்று தொடக்கி.

3. “ ஏய்திரை” என்றவர், “மோது” என்னலாமோ? என்ன, ‘சிறுதிவலை’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஏய்திரை தகுந்த அலை:

கள் வந்து திருமேனியில் படாதபடி மலர்ந்த படங்களையுடைய ணம், பகவானுடைய அதுபவத்தால் வந்த தகுதியான புகரை யுடையனான திருவனந்தாழ்வான் மேலே திருக்கண்வளர்ந்தருஞ்சையால் உண்டான ஏற்றத்தையுடையவன். நம் பரைன் - அந்த ஏற்றத்தை நமக்கு வெளியிட்டுத் தந்தவனை. வைத்தேன் மதியால் எனது உள்ளத்துஅகத்தே, எய்த்தே ஒழிவேன் அல் லேன் என்றும் எப்போதும். என்றது,¹ அரவத்து அமளியி னேநும் அழகிய பாற்கடலோடும் கானும் இவர் திருவள்ளத் திலே புகுந்துஇருந்தது என்றபடி. (10)

849

சுடர்ப் பாம்பு அனை நம்பரைனத் திருமாலை
அடிச்சேர்வகை வண்குருசூர்ச் சட்கோபன்
முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரத்து இப்பத்தும் சன்மம்.
விடத்தேய்ந்து அற நோக்கும் தன் கண்கள் சிவந்தே.

பொ - ரை :—ஓளி பொருந்திய பாம்பாகிய படுக்கையையுடைய நம் பரஞ்சிய திருமகள்கேள்வனுடைய திருவடிகளைச் சேர்கின்ற வகையை, வளப்பம் பொருந்திய திருக்குருசூரில் அவதரித்த ஸ்ரீ சட்கோபர், முடிப்பான் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருப்பாசரங்களிலே இப்பத்துத் திருப்பாசரங்களும், பிறவியானது அடியோடு தேய்ந்து மாயும் படியாகக் கண்கள் சிவந்து நோக்கும்.

வி - கு :—இப்பத்தும் தன் கண்கள் சிவந்து சன்மம் அறத் தேய்ந்து விட நோக்கும் என்க.

ஈடு :—முடிவில்,² இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்களுடைய பிறவிக்குத் திட்டவிடம் என்கிறுர்.

1. “பாம்பு அனை நம்பரைன்” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘அரவத்து’ என்று தொடக்கி. இது, பெரியாழ்வார் திருமொழி.

2. “சன்மம் தேய்ந்து அற கண்கள் சிவந்து சோக்கும் விடம்” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர். அவதாரிகையையும் வியாக்கியானத்தையும் கொக்குமிடத்து, இப்பத்தும், சன்மம் தேய்ந்து அறத் தன் கண்கள் சிவந்து சோக்கும் விடம் என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் எனத் தோற்றுகிறது. சோக்கும் விடம் - திட்டி விடம். திட்டவிடம் என்பது, கண்ணில் விடமுடையதொரு பாம்பு. இதன் வீழிக்கு எதிர்ப்பட்டோர் இறப்பர். இது, அழற்கண் ரகம், எஞ்சவிழி அரவம் எனவும் வழங்கப்படும். மனிமேகலை பிடிகை கண்டு பிறப்புனர்க்க காதை, 48-50 ஆம் வருகளைப் பார்க்கவும். “திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வியை, விட்டிலையோ இது விதியின் வண்ணமே” என்பது கம்பராமாயணம் கும்பகர்ணன். விஷதப் படலம், செய், 80.

சுடர்ப் பாம்பு அனை நம் பரஜைத் திருமாலை¹ இப் பத்தும் கற்றர்க்குப் பிறவி அறுவகையன்றே பலமாகச் சொல்லுகிறது; அதனால் சென்று அநுபவிக்கும் பேற்றினைச் சொல்லுகிறது; பரியங்கவித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவனந்தாழ்வான் மடிப்பிலே பெரிய பிராட்டியாரோடே எழுந்தருளி இருக்கக் கண்டு அநுபவிக்கை அன்றே முக்குறையே அடையப் படுகின்ற இன்பந்தான்.² அடிச் சேர் வகை வண்ண குருகூர்ச் சடகோபன் - திருவடிகளில் சேருகையே தமக்குச் சுபாவமாக வுடைய ஆழ்வார். அன்றிக்கே, அடிச் சேர் வகை முடிப்பான் என்றுமாம்.³ ஞான ஆனந்தங்கள் அன்று இவர்க்கு நிருபகம்; அடிமையே ஆயிற்று. முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரத்து இப் பத்து-சம்சார சம்பந்தத்தை அறுக்கைக்காகச் சொன்ன ஆயிரத்து இப்பத்தும். சன்மம் தேய்ந்து அற நோக்கும் - பிறவியானது விட்டுப் போம்படியாக நோக்கும். அது செய்யுமிடத்தில், தன் கண்கள் சிவந்து நோக்கும் விடம்-அதாவது, பிறவிக்கு இப்பத்தும் திட்டிவிடம் என்கை. என்றது, இப்பத்துக்கும் பிறவிக்கும் ஒரே இடத்தில் இருக்கக் கூடிய தன்மையில் விரோதம் உண்டு என்றபடி.

(11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

இருந்தவன்தான் வந்து இங்கு இவர் எண்ணம் எல்லாம் திருந்த இவர்தம் திறக்தே செய்து — பொருந்தக் கலந்து இனியனும் நிற்கக் கண்ட சடகோபர் கலந்ததெறி கட்டுரைத்தார் கண்டு.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் சீயர் திருவடிகளே அரண்

1. பிறவிக்கு இப் பத்தும் திட்டிவிடம் என்று சொல்லும் பிரகரணத் திலே “சுடர்ப் பாம்பனை நம்பரஜைத் திருமாலை” என்று விசேஷத்துக் கூறுவதற்கு, கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘இப்பத்தும்’ என்று தொடங்கி. பரியங்கவித்தையை, திருவாய்மொழி “அனைவது அரவனை” என்ற பாசர வியாக்கியானத்திற் காணல் தகும்.

2. “அடிச்சேர் வகை” என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர். முதல் வகை, அடிசேர் வகையையுடைய சடகோபன் என்று சடகோபருக்கு அடைமொழி. வகை - சுபாவம், தன்மை. அடிசேர் வகையை முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரத்து இப் பத்து என்பது இரண்டாவது வகை. திருவடிகளிலே சேரும் வகையை முடித்துக் கொள்ளுவதற்காகச் சொன்ன ஆயிரம் என்பது பொருள். இந்த இரண்டு வகையான கருத்தையும் முறையே அருளிச்செய்கிறூர் ‘திருவடிகளில்’ என்று தொடங்கியும், ‘அன்றிக்கே’, என்று தொடங்கியும்.

3. “அடிச்சேர் வகை” என்றதனால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஞான ஆனந்தங்கள்’ என்று தொடங்கி.

எட்டாந் திருவாய்மொழி - “கண்கள் சிவந்து” முன் நூரை

ஆடு :—¹“‘மாயக் கூத்தா’ என்னும் திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு ஒடின விடாய் எல்லாம் ஆறும்படி “இருத்தும் வியந்து” என்ற திருவாய்மொழியிலே வந்து கலந்து, இவர் விடாயும் தீரத் தன் விடாயும் தீர்ந்து, இவரைப் பெற்ற பேற் ரூலே பிரீதனுய், நினைவு இன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே இங்களே சேர விழுந்தது. யாங்கனம் விழுந்தது? எனின், இனி, உண்டான கலவி உலைய ஓண்ணுது;² இவர்ஆகிறூர், “வளவேழ் உலகின்” என்ற திருவாய்மொழியைப் பாடின ஆழ வார் ஆயிற்று; நாம்கிட்டக்கொள்ளச் “சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்” என்று தம் தாழ்வினை நினைத்தவர், இன்னம் அது பின் நாட்டி அகலப் பார்ப்பர்; அங்கனம் அகலப் பார்ப்பதற்கு முன்னே அதனை நிக்கவேண்டும்” என்று பார்த்து, ³“இனி இவர்தாம் அகலப் பார்ப்பதும் ‘அநாதிகாலம் சம்சாரத்தில் உழுன்று போந்த ஆக்மவஸ்து அங்குத்தைக்கு இனியது அன்று’ என்று ஆயிற்று; இது அங்கன் அன்று, வந்தேறியான இதனைப் பாராமல் ‘அடியைப் பாரீர்’ என்று, “இந்த ஆத்ம வஸ்து வினுடைய சிறப்பினை இவர் நெஞ்சிலே படுத்தவேண்டும்” என்று பார்த்தான்; அங்கனம் பார்த்து, ⁵“என்றும் உள்ள தாய், ஞான ஆனந்த வகூணமாய், நமக்கே உரிய அடிமையாய்க்

1. இத் திருவாய்மொழி ஆத்ம சொருபத்தின் வைவகூண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அங்கனமாயின், முன்னும் பின்னும் பகவானைப் பற்றிய விஷயமாக இருக்க, இத் திருவாய்மொழியில் ஆத்மசொருப வைவகூண்யத்தைச் சொல்லுகிறதற்குக் காரணம் என்? எனக்கிற சங்கையிலே இயைபு அருளிச்செய்கிறூர் “மாயக் கூத்தா” என்று தொடக்கி.

2. உண்டான கலவி உலைவதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இவராகிறூர்’ என்று தொடக்கி. ‘சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் என்று தம் தாழ்வினை நினைத்தவர்’ என்றது; “இருக்தும்வியந்து” என்ற திருவாய்மொழியிலே நினைத்தவர் என்றபடி.

3. அதனை கீக்கும் விதத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இனி இவர்தாம்’, என்று தொடக்கி.

4. ‘அடியைப் பாரீர்’ என்றது, இவ் ஆத்ம வஸ்துவிற்கு இயல்பாகவே அமைந்துள்ள தன்மையைப் பாரீர் என்றபடி.

5. ‘அடியைப் பாரீர்’ என்றதனை விவரணம் செய்கிறூர் ‘என்றும் உள்ளதாய்’ என்று தொடக்கி. கெளத்துவம் என்பது, இறைவன் திருமார்பிலே அணிந்துள்ள ஒரு மணி விசேடம். நிறமாம் - ஒளியைத் தருவனவாம்,

காணும் இருப்பது ; நீர் கிட்டுமது நமக்குத் தாழ்வு அன்று ; கெளத்துவத்தைப் போன்றும் பிராட்டிமாரைப் போன்றும் நமக்கு நிறமாமித்தனை” என்று இவருடைய சொருபத்தின் சிறப்பினை இவர் நெஞ்சிலே படுத்துகிறார்.

“அங்கனம் படுத்துமிடத்து ‘உம்முடைய ஆத்ம சொருபம் இருக்கும்படி காட்டுவதற்கு வாரீர்’ என்றால், ‘மின்மினிபோலே இருக்கிற இதில் சரக்கு என்?’ என்று இசைவார் ஒருவர் அல்லர் இவர்; “அவ்வாய் அன்றி யான் அறியேன் மற்று அருள்” என்று நம் வடிவழிகிலே துவக்குண்டுஇருப்பது ஓன்று உண்டு; ஆதலால், நம் வடிவினைக் காட்டி அதன் மூலமாக நமக்குப் “பிரகாரமாக இருக்கிற ஆத்ம சொருபத்தைக் காட்டிக் கொடுப்போம்” என்று பார்த்து, “வாரீர், நம்முடைய வடிவழிகு இருக்கிறபடி கண்டாரே; “நம்மைக் காணும் காட்சியிலே உம்மையும் காணலாய்க் காணும் இருப்பது” என்று தன்னுடைய வடிவழிகினை முற்பட அநுபவிப்பித்து, தனக்கு நூபுரம் முதலிய வைகளைப் போன்று மிக இனிய பொருஞ்சுமாய்த் தனக்கே அடிமையுமாய் இருக்கிற ஆத்ம சொருபத்தினைக் காட்டிக் கொடுக்க, அதனை அநுபவித்து இனியர் ஆகிறார்.

1. நன்று ; அங்கனமாயின், முதற் பாசரத்திலேயே ஆத்ம சொருபத்தினைப் பற்றிக் கூறுமல், மூன்றுவது பாசரத்தில் கூறுவதற்குக் காரணம் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘அங்கனம்’ என்று தொடங்கி. ‘மின்மினி போலே இருக்கிற இதில்’ என்றது, மின்மினியைப் போன்று சிற்றின்பமாய் இருக்கிற இந்தக் கைவல்யத்தில் என்றபடி.

2. ‘அவ்வாய்’ என்பது, திருவாய். 8. 7 : 7.

3. பிரகாரமாக - விசேஷணமாக, சரீரமாக.

4. ‘நம்மைக் காணும் காட்சியிலே’ என்று தொடங்கும் வாக்கியத்துக்குக் கருத்து, நம்முடைய விக்கிரஹம் முதலியனவற்றைப் போன்று உம் முடைய ஆத்மாவும் நமக்குப் பரதங்திரமான தன்மையாலே இனிய பொருளாக இருக்கும் என்பது.

5. மேலே ‘கெளத்துபத்தைப் போன்றும்’ என்றார்; இங்கே ‘நூபுரம் முதலியவைகளைப் போன்று’ எனகிறார், கருத்து என? எனின், அங்குக் காதல் காரணமாக வந்த ஈஸ்வர அபிப்பிராயத்தாலே அருளிச்செய்தார்; ஆத்மசொருபத்தின் தன்மையால் வந்த ஆழ்வார் அபிப்பிராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் இங்கு.

இத் திருவாய்மொழியில், முதல் இரண்டறைப் பாசுரங்களாலே, தன்னை அநுபவிப்பித்து, பின்னர் ஆத்ம சொருபத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தானாய் இருக்கும்.¹ அதற்கு அடினன்றை என்னில், “ஆத்மவஸ்துவான து சர்வேஷ்வரனுகிய தன்னைப் பற்றி அல்லது இராமையாலே பற்றுக்கோடான தன்னைக் காட்டி, பின்பு சொருபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறோன்” என்பாரும் உளர். அன்றிக்கே, “சொருபம் இருக்கும்படியைக் காட்டித் தருதற்கு வாரும் என்றால் இசையார் என்று தன்னை முற்படக் காட்டிக் கொடுக்கிறோன்” என்பாரும் உளர். அன்றிக்கே, “இரண்டறைப்பாசுரங்களாலும், ‘இருத்தும் வியந்து’ என்னும் திருவாய்மொழியிற் கூறிய கலவி பின் நாட்டுகிறது” என்பாரும் உளர்.

850

கண்கள் சிவந்து பெரியஆய்
வாயும் சிவந்து கனிந்து உள்ளே
வெண்பல் இலகு சுடர் இலகு
விலகு மகர குண்டலத்தன்
கொண்டல் வண்ணன் சுடர் முடியன்
நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன்
ஒன்றும் கதை வாள் ஆழியான்
ஒருவன் அடியேன் உள்ளானே.

பொ - ரை :—திருக்கண்கள் செங்கிறத்தை அடைந்து பெருத்திருப்பனவாக, திரு அதரமும் சிவந்து கனிந்திருக்க, உள்ளே வெள்ளிய பற்களிலுடைய விளங்குகின்ற பிரகாசத்தையும், விளங்கி அசைகின்ற மகரகுண்டலத்தையுமுடையவனும், மேகம்பொன்ற திருநிறத்தை யுடையவனும், ஒளி வீசுகின்ற திருமுடியையுடையவனும், நான்கு தோள்களையுடையவனும், வளைந்த வில்லையுடையவனும், பிரகாசம் பொருந்திய சங்கு கதை வாள் சக்கரம் என்னும் இவற்றை உடையவனுமான ஒப்பற்ற எம்பெருமான் அடியேன் மனத்திலே ஏழுந்தருளி யிருக்கிறேன்.

வி - கு :—சங்கு கதை என வரற்பாலது ‘சங்கதை’ என வந்தது விகாரம். இத் திருவாய்மொழி, அஹீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

1. ‘அதற்கு அடி என? என்னில்’ என்பது, ஆத்ம சொருபத்தின் சிறப்பினாக் காட்டுகிற இடத்திலே முதல் இரண்டறைப் பாட்டுக்களாலே அதுபவிப்பிக்கைக்கு அடி என? என்னில் என்றபடி.

ஆடு:—முதற் பாட்டு. ¹ அவன், தம்முடைய கலவியாலே புதுக்கணித்த தெய்வத் தன்மையுடைய வனப்பு முதலானவை களோடே என்னுடைய மனத்திலே புகுங்திருந்தான் என்கிறூர். ² நம் ஆழ்வார்கள் வடிவழகிற்கு அவ்வருகு சொரூப குணங்களில் இழிய மாட்டார்கள்: ³ திவ்விய விக்கிரஹ த்தைப் பற்றுக்கோடா கப் பற்றின பின்னை அவ்வருகு போவான் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன, இதனை விட்டுப் போகச் சொல்லுகின்றன அல்ல: ⁴ ‘சொரூப குணங்களும் உபாசிக்கத் தக்கவை என்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ⁵ அவன் தன்னேடு பிராட்டிமா ரோடு அடியார்களோடு வாசி இல்லை; எல்லார்க்கும் விரும்பத் தக்கதாய் இருக்குமாயிற்றுத் திருமேனி.

கண்கள் சிவங்து - ⁶ “சூரியனைக் கண்ணிமலர்கின்ற தாமரை மலர் எவ்வண்ணம் இருக்குமோ, அவ் வண்ணமே, அந்தப் பரம்பொருளினுடைய திருக்கண்களும்” என்கிறபடியே, இறை வனுடைய கண்கள் சிவங்திருக்குமே அன்றே; ⁷ இப்படி இருக்கச் செய்தே “மாயக்கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் பிரி விழுலை வெண்ணிறத்தை அடைந்தது, “இருத்தும் வியந்து” என்ற திருவாய்மொழியில் கலவியாலே தன் கிறம் பெற்றபடி.

1. பாசுரம் முழுதினையும் கடாக்கி து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. சொரூப குணங்களை விட்டு விக்கிரஹ த்தை அதுபவிப்பான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘நம் ஆழ்வார்கள்’ என்று தொடங்கி.

3. விக்கிரஹ த்தை விட்டுச் சொரூப குணங்களிலே போவான் என்று சாஸ்திரம் சொல்லானின்றதே? எனின், ‘திவ்விய விக்கிரஹ த்தை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

4. ஆயின், எதற்காகச் சொல்லுகிறது? என்ன, ‘சொரூப குணங்களும்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

5. விக்கிரஹமானது பிராட்டிமார்க்கு ஒழிய அடியார்கட்டு விரும்பக் கூடியதாக இருக்குமோ? என்ன, ‘அவன் தன்னேடு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

6. இயற்கையிலே சிவங்திருக்கும் திருக்கண்களை இப்போது “சிவங்து” என்பதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘சூரியனை’ என்று தொடங்கி.

“தஸய யதா கப்யாஸம் புண்டர்கம் ஏவம் அகுஷ்ணீ”
என்பது, சாங்தோக்யம். 1 : 6.

7. “‘மூவாறு மாசம் மோஹித்து’ என்ற இடத்து ‘மாயக்கூத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாற் போலே, தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலங்த பின்பு அவை தன் கிறம் பெற்றபடியை அதுசங்தித்து ‘ஈதென்ன பிரகாரம்’ என்று ஆறுமாசம் மோஹித்து” என்ற மனவானமாழுளிகள் வியாக்கியானம் இங்கு அதுசங்திக்கத் தகும், (ஆசார்ய ஹருதயம், சூத், ३४.)

¹ கண்ணிலே துவக்குஉண்டு கால் வாங்கமாட்டாதே இருக்கிற இருப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. பெரிய ஆய் - பெருத்தல் குறை தல் முதலானவைகள் உண்டாகிறதாயிற்று. ² “எப் பொழுதும் ஒருப்படிப்பட்ட உருவழுடையவன் பொருட்டு” என்கிறது, கர்மம் காரணமாக உண்டாகின்ற விகாரங்கள் இல்லை என்ற இத்தனை ஒழிய, அடியார்களோடு கலக்கின்ற கலவியாலே பிறக்கும் விகாரத்தை இல்லை என்கிறது அன்று; ³ அப்படியேயான அன்று பற்றத்தக்கவன் அல்லனும் ஒழியுமே. ⁴ அவனும் தன் அளவிலே வேறுபாடு அடையத் தக்கவன் ஆவன் அன்றே.

வாயும் சிவந்து - கண்களே அன்றிக்கே, திரு அதரமும் தன் கிறம் பெற்றபடி சொல்லுகிறது. ⁵ “செவ்வாய், வெண் பல் சுடர்க்குழை” என்றது பின் நாட்டுகிறபடி. கணிந்து - இந்தச் சிவப்பு, தன்னிலே ஊறி நெய்த்துத் தோற்றுங்கிறதாயிற்று. உள்ளே - திரு அதரத்தில் சிவப்பை விட்டு, உள்ளே புகுகையில் உண்டான அருமை அடையத் தோற்றுகிறது. வெண்பல் இலகு சுடர்-⁶ திரு அதரத்தில் சிவப்புக்குப் பர பாகமான வெண்மையைடைத்தாய், ஓளி நின்று சுழியானின்ற தாயிற்று. இலகு விலகு மகர குண்டலத்தன் - திருக்குழுவில் இருட்சிக்குப்பிரகாசகமாய், அலைந்து வருகின்ற திருமகர குண்டலங்களையுடையவன். ⁷ “இக் கலவி நமக்கு உண்டாயிற்றே!”

1. “சிவந்து” என்ற எச்சத்துக்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘கண்ணிலே’ என்று தொடங்கி.

2. பெருத்தல் குறைதல் உண்டானால், ‘எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையதான உருவழுடையவன்’ என்பதனேடு முரண் ஆகாதோ? எனின், அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘எப்பொழுதும்’ என்று தொடங்கி. “வதைகருப்புபாய்” என்பது, ஸ்ரீ விஷ்ணு புரா. 1. 2 : 1.

3. அப்படியே ஆனாலோ? எனின், ‘அப்படியேயான’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

4. ‘பெரிய ஆய்’ என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவனும்’ என்று தொடங்கி.

5. ‘இருத்தும் வியந்து என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறிய கலவி பின் நாட்டுகிறது’ என்று மேலே அருளிச்செய்ததனை விளக்கிக் காட்டுகிறூர் ‘செவ்வாய்’ என்று தொடங்கி.

6. “உள்ளே” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘திரு அதரத்தில்’ என்று தொடங்கி.

7. மகர குண்டலம் அசைவதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இக் கலவி’ என்று தொடங்கி.

என்று தலைசியத்துப்படாநின்றுன்போலே. ¹ கடல் உடைந் தாற்போலே தன்அளவிலே உவகையன் ஆகாங்கிறான். கொண்டல் வண்ணன்-மழுமுகில்போலே வடிவும் குளிர்ந்து கறுத்தது. ² முன்பு வெண்ணிறத்தையுடையதாய் போலே திரு மேனி இருந்தது. சுடர்முடியன் - தன் அழகாலே மற்றைய அழகை எல்லாம் முட்டாக கிடும் திருமுடியையுடையவன். ³ “மாயக்கூத்தா” என்ற திருவாய்மொழியில் இவர் விடாய் தீர்ந்தபின்பாயிற்றுமுடியுமங்குதரித்தது. ⁴ “முடிசேர்சென்னி அம்மா” என்றே அன்றே கூப்பிட்டது.

நான்கு தோளன் - இவரை அணிந்தபின்பு தோள்கள் பணைத்தபடி. குனி சார்ங்கன் - ⁵ “மகரகுண்டலத்தன்” என்பது போன்று, இவையும் சில ஆபரணங்கள் இருக்கிறபடி. வீரர்கள் கையில் விளை இல்லாதபோதும் வளைந்தே இருக்குமாதவின் ‘குனி சார்ங்கன்’ என்கிறது. ஒண் சங்கு - “உண்பது சொல்லில்”, “உன் செல்வம் சால அழியது” என்னும்படியான ஒண்சங்கு. கதை வாள் ஆழியான்-இவற்றை யுடையவன். ஒருவன் - ⁷ தாமரைக் கண்ணனும், மழுமுகில் போன்ற நிறத்தையுடையனும், நான்கு தோளனும், சங்க சக்கரம் முதலான திவ்விய ஆயுதங்களைத் தரித்தவனுகையாலே ஒப்பற்றவன். அடியேன் - ⁸ அவனுடைய இறைமைத்தன்மை ஒப்பற்றதாய் இருப்பது போன்று, இவருடைய அடிமையும்

1. மேலே கூறியவற்றிற்கு எல்லாம் பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘கடல்’ என்று தொடங்கி.

2. இப்போது “கொண்டல் வண்ணன்” என்பதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘முன்பு’ என்று தொடங்கி.

3. இப்போது “சுடர்முடியன்” என்பதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மாயக் கூத்தா’ என்று தொடங்கி.

4. இதுதான் இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வந்து அதுபவிப்பிப்பதற்குச் சான்றுகள்ளது என்கிறூர் ‘முடிசேர்’ என்று தொடங்கி. இது, திருவாய். 8. 5 : 3.

5. ஆபரணங்களோடே ஆயுதங்களைக் கூறுதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மகரகுண்டலத்தன்’ என்று தொடங்கி.

6. சங்குக்கு ஒண்மையாது? என்ன, ‘உண்பது’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர். இது, நாய்ச்சியார் திரு. 7: 8.

7. ஒருவன்ஆயவாறு யாங்கனம்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘தாமரைக் கண்ணனும்’ என்று தொடங்கி.

8. “ஒருவன்” என்றதனை “அடியேன்” என்றதனேடு கூட்டி, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவனுடைய’ என்று தொடங்கி.

ஒப்பற்றது. என்றது, சொருப ஞானத்தால் அன்றிக்கே அழகுக்குத் தோற்று ‘அடியேன்’ என்கிறார் என்றபடி. உள்ளானே - ‘புறத்திலே திரியும் மனத்தினை உள் முகம் ஆக்கினவாறே, “யுவா குமாரः” என்று கேட்டே போம் வடி வழகு, வயிரப்பேழை திறங்தாற் போலே அவயவசோபையும் ஆயுதசோபையும் ஆபரண சோபையுமாய் மிளிராங்கின் தாயிற்று.

(1)

851

அடியேன் உள்ளான் உடல் உள்ளான்
 அண்டத்துஅகத்தான் புறத்துஉள்ளான்
 படியே இது என்று உரைக்கலாம்
 படியன் அல்லன் பரம் பரன்
 கடிசேர் நாற்றத்துள் ஆலை
 இன்பத் துன்பக்கழி நேர்மை
ஒடியா இன்பப் பெருமையோன்
 உணர்வில் உம்பர் ஒருவனே.

போ - ரை :—அண்டத்திற்கு உள்ளே இருக்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவனும், அண்டத்திற்குப் புறத்திலே இருக்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவனும், இதுதான் எல்லாவகையாலும் ஒத்த பொருள் என்று எடுத்துக் கூறத்தக்க உவமையை உடையன் அல்லாதவனும், மேலான வர்களுக்கும் மேலானவனும், புதுமை சீர்ந்த வாசனையிலும் தேனி லும் உள்ள இன்பத்தினுடைய சூற்றம் நீங்கின சாரமான பாகம்போல் இருக்கிற அழியாத ஆனந்தத்தின் பெருமையைடையவனும், ஞானத் தில் மேம்பட்டிருக்கின்ற ஒருவனுமான எம்பெருமான் என் ஆக்மா விலும் இருக்கிறேன்; என் சரிரத்திலும் இருக்கிறேன் என்றவாறு.

வி - கு :—உணர்வில் உம்பர் ஒருவன், அடியேன் உள்ளான்; உடல் உள்ளான் என்று கூட்டுக. படி - ஒப்பு. ஆலை - தேன். கரும்புமாம்; கரும்பு என்ற பொருளில், ஆகுபெயர்; ரசம் என்று பொருள். ஒடியாத-அழியாத.

1. பாகரம் முழுதிற்கும் பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘புறத்திலே’ என்ற தொடக்கி. வயிரப் பேழை • வச்சிரங்கள் இருக்கும் பெட்டு.

அடு:—இரண்டாம் பாட்டு. ¹ என்னுடைய மனத்திலே
புகுந்திருந்த அளவு அன்றிக்கே, என் சரீரத்திலும் புகுந்து
கலந்தான் என்கிறூர்.

அடியேன் உள்ளான் - ² திருக்கோட்டிழூர் நம்பியின்
ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆறுமாதங்கள் ஆழ்வான் சேவித்து நின்று
மீளப் புக்கவாறே, “ஆழ்வான்! ஆழ்வார் ‘அடியேன் உள்
ளான்’என்றபடி கண்டாயே” என்ன, “கிருதார்த்தன் ஆனேன்”
என்று போந்தாராம். ³ என் உள்ளான் என்ன வேண்டுமிடத்
தில் ‘அடியேன் உள்ளான்’ என்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு நிரு
பகம், ஞானமும் ஆனந்தமும் அன்று; அடிமையே என்கிறூர்.

1. “உடல் உள்ளான்” என்றதனைக் கடாகவித்து அவதாரிகை அருளிச்
செய்கிறூர்.

2. ஆத்மாவுக்கு ஞான ஆனந்தங்களும் நிருபகமாக இருக்க, அடிமையை
நிருபகமாகச் சொன்னதற்கு ஜதிமூலம் காட்டுகிறூர் ‘திருக்கோட்டிழூர் நம்பி’
என்று தொடக்கி. என்றது, எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்த
கிரந்தங்கள் காலகேஷபம் நடவா சிற்கச்செய்தே, ஆத்மாவுக்கு ஞான ஆனந்தங்
களும் அடிமையும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படுகின்றனவே? இவற்றுள் அந்தரங்க
நிருபகம் ஏது? என்று திருவோலக்கத்திலே ஓர் ஆராய்ச்சி உண்டாக,
எம்பெருமானார் தாம் முற்றறிவினராய் எழுந்தருளிஇருக்கச்செய்தேயும்,
இதனை ஆசாரியர் மூலமாக வெளியிடவேண்டும் என்று திருவள்ளம்பற்றி
ஆழ்வானை கோக்கி ‘வாரீர் ஆழ்வான்! திருகோட்டிழூர்க்குச் சென்று நம்பி
யைச் சேவித்து இதனை அறிந்து வாரும்’ என்று நியமிக்க, ஆழ்வானும் நம்பி
சங்கிக்கு எழுந்தருளித் தண்டன் சமர்ப்பித்துச் செய்தியை விண்ணப்பம்
செய்து ஆறுமாதங்கள் சேவித்திருந்தும் அவர் திருவள்ளம் இருங்காமையாலே,
புறப்படப் பு, நம்பி அவரை அழைத்து “மயர்வற மதிசலம் அருளப்பெற்ற
ஆழ்வார் ‘அடியேன் உள்ளான் உடல் உள்ளான்’ என்று அருளிச்செய்தபடி
கண்டாயே” என்று கூறியருள், ஆழ்வானும் கிருதார்த்தன் ஆனேன் என்று
எழுந்தருளி, எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே அதனை விண்ணப்பம் செய்ய,
சேமலைப்பான இந்த ஸ்ரீ சூக்தியின் பொருளைத் திருவோலக்கத்திலே விவரித
தருளினமையைத் தெரிவித்தபடி. கிருதார்த்தன் - பேறுபெற்றவன்.

3. ஜதிமூலம் வியாக்கியாதா பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘என்
உள்ளான்’ என்று தொடக்கி.

“அஹம் அர்த்தத்துக்கு ஜஞாநாங்தங்கள் தடஸ்தம் என்னும்படி தாஸ்ய
மிரே அந்தரங்க நிருபகம்” என்ற ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸ்ரீ சூக்திக்கு “அடியேன்
உள்ளான் என்றாரிறே ஆழ்வார்; திருக்கோட்டிழூர் நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே
ஆழ்வான் ஆறுமாசம் சேவித்து கின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிரே
இது” என்று மணவாளமாழுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்கியானம் ஈண்டுக்
கருதல் தகும்.

¹ ஞான ஆனந்தங்களைக் காட்டிலும் நெருங்கிய தொடர்புடையது பகவானுக்கு அடிமையாக இருக்கும் தன்மை. உடல் உள்ளான் - ² சேதனனுக்குப் பகவானுடைய சொருபத்தைக் காட்டிலும் திவ்விய, மங்கள விக்கிரஹ மே உத்தேசியமானும் போலே, ஈஸ்வரனுக்கும், இவருடைய ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இவர் கழிக்கிற சரீரம் உத்தேசியமாய்த் தோற்றுநின்றது. ³ செருக்கர் தாம் உகந்த விஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாறு போலே. இதனால், “ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்குள் பரஸ் பரபேதமும், சேஷஷேஷி சம்பந்தமும் இல்லை” என்று சொல்லுகின்ற மதங்கள் பொருள் ஆற்றலால் மறுக்கப்பட்டனவாம். [உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகின்றவன் யார்? என்ன, இன்னன் என்கிறூர் மேல்:] அண்டத்துஅகத்தான் புறத்துஉள்ளான் - அண்டத்துக்குள்ளே இருக்கிற பொருள்களோடு, ⁴ புறம்புள்ள பொருள்களோடு வாசி அற எங்கும் பரங்திருப்பவன் ஆனவன். ⁵ எங்கும் பரங்திருக்கிற பொருள்கண்டர் ஓர் உருவத்திலே ஏகதேசமான சரீரத்தின் கூற்றிலே அகப்பட்டது என்கை.

1. ஆத்மாவுக்கு ஞானத்தங்களும் நிருபகமாக இருக்க, அந்து என்கிறது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஞான ஆனந்தங்களை’ என்ற தொடங்கி. என்றது, பகவானுக்குச் சரீரமாக இருப்பதனாலே கிடைத்த இருப்பையுடைய வஸ்து ஆத்மா ஆகையாலே, முதலில் சேஷத் வத்தைஇட்டு நிருபித்துக்கொண்டு பின்னர் ஞான ஆனந்தங்களைக் கொண்டு நிருபிக்க வேண்டும்படி இருக்கிறது என்றபடி.

2. ஆத்மாவில் இருந்தால் போராதோ? தாழ்வான இந்த உடலையும் விரும்புகைக்குச் காரணம் யாது? என்ன, ‘சேதனனுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

3. பகவானுடைய விக்கிரஹம் அப்ராக்ருதம் ஆகையாலே விரும்புதல் தகும்; இது பிராக்ருதம் அன்றே? உத்தேசியமாகக் கூடுமோ? என்ன, ‘செருக்கர்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

4. “அடியேன்” என்றும், “உள்ளான்” என்றும் சொல்லுகையாலே ஜீவபரபேதமும், “அடியேன்” என்ற ஒருமையாலும், “அண்டத்தகத்தான்” எண்கையாலும் ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பர பேதமும், “அடியேன்” என்று சேஷத்வம் சொல்லுகையாலே சேஷ சேஷி சம்பந்தமும் பெறப்படுதல் காணக.

5. ‘புறம்புள்ள பொருள்கள்’ என்றது, மகான் முதலிய தத்துவங்களை.

6. “அண்டத்தகத்தான், புறத்துள்ளான், உடல் உள்ளான்” என்று கூட்டி, பாலும் அருளிச்செய்கிறூர் ‘எங்கும்’ என்று தொடங்கி.

படியே இது என்று உரைக்கலாம் படியன் அல்லன் - எல்லாவகையாலும் ஒத்ததாய் இருப்பது ஓர் உபமானத்தை உடையன் அல்லன். என்றது, எல்லா இடத்திலும் பரந்திருப்பதுமாய், எல்லாப் பொருள்களையும் நிர்வாயித்துக்கொண்டு இருப்பதுமாய் இருப்பது ஒரு பொருள் உண்டாகில் அன்றே, ஒப்புச் சொல்லாவது என்றபடி (சொல்லாம்படிதான் என்ன?) என்னில், பரம்பரன் - மேலானவற்றுக்கு எல்லாம் மேலான வன்.¹ “இவ்வளவு அன்று இவ்வளவு அன்று” என்கிறபடியே, இவ்வளவு அன்று என்னுமித்தனை. ஆனாலும், இவ் விஷயத்தை நினைக்கும்படிதான் (என்னில்,² கடிசேர் நாற்றத் துள் ஆலை - கடி என்பதும், நாற்றம் என்பதும் ஒரு பொருளானவே ஆதலின், மீமிசைச் சொல்லாய், மிக்க வாசனை என்பதனைக் குறிக்கின்றது. அன்றிக்கே, கடி என்பது, புதுமையாய், செவ்விப் பரிமளம் என்ன ஒமாம். நாற்றத்துள் என்று ரேனும், வாசனைக்கு உள்ளும் புறம்பும் இல்லாமையாலே நாற்றத்திலே என்று கொள்க. ஆலை - தேன். இன்பம் துண்பம் கழி நேர்மை - அதனுடைய அநுபவத்தால் வந்த சுகத்தில் துக்கத்தின்பகுதியைக் கழித்த நுண்மையான சுகத்தின் பகுதி. என்றது, மலரில் மணத்தை உவரையாகச் சொல்லுகையாலே அதில் அல்பம், அழிந்து போதல் முதலானவைகள் துக்கத்தின் பகுதி; அவை கழிந்த நுண்மை, சுகத்தின் பகுதி; துண்பம் கழிந்த இன்பம் என்றபடி.

ஒடியா இன்பப் பெருமையோன் - அழியாததுமாய்ப் பெரியதுமான சுகம்; அதாவது, அழியாததுமாய், தனக்கு மேல் ஒன்று இல்லாததுமான ஆனந்தத்தையுடையவன் என்றபடி. “அங்கத்தமயை:” என்கிறார் என்றபடி. உணர்வில் உம்பர் ஒருவன் - ஞானத்தில் வந்தால் மேலான ஒருவன். ஒப்பற்ற ஞான ஆனந்த சொருபன் என்றபடி. ஒடியா இன்பப் பெருமையோன் உணர்வில் உம்பர் ஒருவன், அடியேன் உள்ளான், உடல் உள்ளான்³ எல்லார்க்கும் விரும்பத் தக்கவனுக இருக்கிறவன்கான் என் சரீரத்தை விரும்புகிறன்!)

1. மேலானவற்றுக்கு எல்லாம் மேலானவன் என்றதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘இவ்வளவு’ என்று தொடங்கி. “நேதி நேதி” என்பது, பிருக்தாரண்ய உப. 4 : 3.

2. “கடிசேர் நாற்றம்” என்கையாலே சர்வ கஞ்சகளையும், “ஆலை” என்கையாலே சர்வ ரசங்களையும் கூறியபடி.

3. அங்கவித்ததற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘எல்லார்க்கும்’ என்று தொடங்கி.

852

உணர்வில் உம்பர் ஒருவனை

அவனது அருளால் உற்பொருட்டுள்ள
உணர்வின் உள்ளே இருத்தினேன்
அதுவும் அவனது இன்அருளே
உணர்வும் உயிரும் உடம்பும் மற்று
உலப்பிலனவும் பழுதோம்
உணர்வைப் பெற ஊர்ந்து இறங்கி
யானும் தானுய் ஒழிந்தானே.

போ-ரை:—ஞானத்திலே மேம்பட்டவர்களான நித்திய சூரி கஞ்சடைய காரியங்களுக்கு எல்லாம் நிர்வாஹகளுண் ஒப்பற்றவனை, அவனது திரு அருளால் கிட்டுதற் பொருட்டு என்னுடைய விருப்பமாகச் சூனத்துக்குள்ளே அவனை இருக்கச்செய்தேன்;) அவ்வாறு விரும்பிய தும் அவனுடைய திரு அருளாலேயாம்; விஷயங்களை அறிகின்ற அறி வும் உயிரும் உடம்பும் மேலும் எல்லையில்லாதனவான மகத்து முதலான தத்துவங்களும் மூலப்பகுதியும் ஆகியவை எல்லாம் புருஷார்த்தங்கள் அல்லாதனவாம் என்னும் அறிவினை யான் பெறும்படி நடத்தி, அதற்கு மேலும் முடியக்கொண்டு, கானும் தனக்குப் பிரகாரமாக இருக்கிறபடி யைக் காட்டித் தந்தான் என்றபடி.

வி - ரு :—உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் என்பதற்கு, விரும்பினேன் என்பது பொருள். ஊர்ந்து - நடத்தி. ‘அதற்குமேலும் முடியச் சென்று’ என்றது, ஞான ஆனந்த சொருபமாய்ப் பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலையே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டிருக்கும் ஆத்ம வஸ்து என்னும் அதன் எல்லை நிலமான ஞானத்தை உண்டாக்கி என்ற படி. ஏறி - ஏற்றி; பிறவினையில் வந்தது என்னவுமாம்.

ஈடு :—மூன்றும் பாட்டு. ¹ காரணமில்லாத கிருபையாலே தன் விஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என் கேளுதே கலங்கு, அக் கலவி நிலைத்து நிற்கும்பொருட்டு, சிறப்பினை யுடையதாய்த் (தனக்கேயுரியதுமான ஆத்மாவின் சொருபத் தையும் காட்டி அருளினுண் என்கிறூர்.)

1. “என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன்” என்றது முதல் “யானும் தானுய் ஒழிந்தான்” என்றது முடியக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறூர்.

உணர்வில் உம்பர் ஒருவனை - உணர்விலே உளரான நித் திய சித்தர். என்றது, ஞானத்தில் மேம்பட்டவரான நித்திய சூரிகளுடைய இருப்பு முதலானவைகள் தன் ஆதீனமாம்படி இருக்கிற ஒப்பற்றவனை, இதனால், அடையத்தக்க பேற்றின் சொருபம் சொல்லிற்று. ¹ அயர்வு அறும் அமர்கள் அதிபதி யாய் இருக்கும் இருப்பே அன்றே அடையத்தக்க பேறு. “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ” என்றே அன்றே இவர் வேண்டிக்கொண்டது.) அவனது அருள்யால் - அவனுடைய திரு அருளாலே. “அடையத்தக்க பேறு அவனே” என்கிற நிர்ப்பந்தத்தைப் போன்று, அவனை அடைதற்குரிய வழியும் அவன் திருஅருளோயாய் இருக்கிறபடி. உற்பொருட்டு - அடையும்பொருட்டு. பேறும், பேற்றி கீன் அடைதற்கு உரியவழியும் அவனே ஆகில், நீர் அதிலே தொடர்பு உற்ற காரியம் யாது? என்ன, என் உணர்வினுள்ளே இருத் தினேன் - அவனை என் ஞானத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். “வைத்தேன் மதியாலே” என்றது தானே அன்றே. என்றது, விரும்பினேன் என்கை. அவ்வாறு விரும்புதலும் தன் செயலோ? எனின், அதுவும் அவனது இன் அருளே - அந்த விருப்பம் பிறந்ததுவும் அவனுடைய திரு அருளாலே. ³ நின்ற நின்ற அளவுகள் தோறும், “இவ்வளவும் அவனுலே ஏற்றத்து” என்னும்படி ஆயிற்று இருப்பது அவனுடைய நல்ல எண்ணம். “தன் பொன்அடிக்கீழ் இருத்தும் வியந்து” என்று பேறும், பேற்றுக்கு வழியும் அவனே என்று கூறி, “அருத்தித்து” என்றார் அன்றே. அதனை அன்றே இங்குச் சொல்லுகிறது.

1. ‘அயர்வு அறும்’ என்ற தொடங்கும் வாக்கியத்துக்குக் கருத்து, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்றுகொலோ” என்று பாரித்த வர் ஆகையாலே, அதற்கு உறுப்பாக, அயர்வுஅறும் அமர்கள் அதிபதி என்று அவ் அடியார்களைக் கூட்டிப் பேசுகிறார் என்பது. ‘அடியார்கள்’ என்பது, திருவாய். 2. 3 : 10.

2. ‘பின் நாட்டுகிறது’ என்ற மேலே அருளிச்செய்த யோஜனைக்குச் சேரக் காட்டுகிறார் ‘வைத்தேன் மதியாலே’ என்று தொடங்கி. ‘வைத்தேன்’ என்பது, திருவாய். 8; 7 : 9.

3. பேற்றுக்கு அவன் வேண்டும்? இச்சைக்கும் அவன் வேண்டுமோ? என்ன, ‘நின்ற நின்ற’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

4. “உணர்வு” என்ற சொல் இச்சை என்ற பொருளைக் காட்டுமோ? என்ன, ‘தன் பொன்னடி’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘என்றார் அன்றே’ என்றது, ஏழாங் திருவாய்மொழியில் முதற் பாசாத்தில் அருளிச்செய்தார் அல்லவா? என்றபடி.

¹ இரண்டரைப் பாட்டு என்றது அற்றது; மேல் ஆத்ம சொருபத்தின் சிறப்பினைக் காட்டித் தந்தான் என்கிறார்: உணர்வும் - விஷயங்கானமும். உயிரும் - ² பஞ்ச விருத்தி பிராண்னும்; உயிரும். உடம்பும் - சர்வமும். மற்று உலப்பு இல்லனவும் - மற்றும் எல்லை இல்லாதனவான மகத்து முதலான மூலப்பகுதியின் விகாரங்களும், மூலப்பகுதியும். பழுதே ஆம் உணர்வைப் பெற ஊர்ந்து-இவை எல்லாம் தாழ்ந்தவை என் னும்படியான அறிவை நான் பெறும்படி நடத்தி; ³ அங்வர்த்த பிரயோஜனத்தேர் ஊருமாறுபோலே. என்றது, இவை புருஷார்த்தங்கள் அல்லாதவை என்னும் உணர்வு உண்டு - மயர்வு அற்ற மதி; அதனை நான் உடையேனும்படி செய்து என்றபடி.. இற ஏறி-பிரகிருதியும் பிரகிருதி சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களும் புருஷார்த்தங்கள் அல்லாதவைகள் என்னும் அளவே அன்றிக்கே முடியப்போய். என்றது, ஞான ஆனந்த சொருபமாய், பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் அதனையே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மவஸ்து என்னுமளவும் காட்டித் தந்து என்றபடி. அன்றிக்கே, இற ஏறி-முடிய ஏற்றி என்னுதல். யானும் தானுய் ஒழிந்தானே - அவ்வளவிலும் முடியாமல் என்னைச் சொல்லும் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லாம்படி தனக்குப் பிரகாரமாகையாலே அடிமை என்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தான். ““ஆழ்வீர்!” என்றால், “ஏன்” என்பான்

1. ‘இரண்டரைப் பாட்டு என்றது அற்றது’ என்றது, ‘இத்திருவாய்மொழியில், முதல் இரண்டரைப் பாசரங்களாலே தன்னை அதுபவிப்பித்து’ என்று இத்திருவாய்மொழியின் முன்னுரையில் கூறியது முடிந்தது என்றபடி.

2. பஞ்சவிருத்திபிராணன்-பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வியானன் என்னும் ஐந்து இடங்களில் இருக்கும் பிராணனான உயிர்.

3. “‘ஊர்ந்து’” என்ற பதத்தால் கிடைக்கும் கருத்துப் பொருளை விளக்கிறார் ‘அங்வர்த்தப் பிரயோஜனத்தேர் ஊருமாறு போலே’ என்று. என்றது, ஓர் அரசன் வறிஞர் ஆனால் செலவுத்தைத் தேடும் பொருட்டுத் தேர் களிலே ஏறித் தானே ஒட்டுமாறுபோலே என்றபடி. இதற்கு, வெற்றிக்கு நிலைக்களமான அருச்சனன்தேரிலே தானே சாரதியாக ஏறி, வீடுமன் முதலாயினார்களுடைய ஆற்றல்கள்களைப் பயன் அற்றுப் போம்படி அத்தைப் போலே, சர்வத்துக்குத் தேர் என்று பெயர் ஆகையாலே, அந்தச் சர்வமான தேரின் ஒரிடமான மனத்திலிருந்து உண்டாகின்ற விஷய சம்பந்தமான ஞானம் முதலானவைகள் பயன் அற்றுப் போம்படியான ஞானத்தை நடத்தினால் என்று அருளிச்செய்வர்கள் பெரியோர்கள்.

4. ‘என்னைச் சொல்லும் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லாம்படி’ என்றதனாலே பலித்த பொருளினை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆழ்வீர்’ என்று தொடங்கி.

ஈஸ்வரனேபோலும் காணும். ¹ நான் என்னும் சொல்லும் நான் என்னும் புத்தியும் தன்னளவும் செல்லும்படி சரீரமாக இருக்ககேயே சொருபமாம்படி இருக்கிறபடியைக் காட்டித் தங்தான். ² “தத்” சப்தம், குணங்களோடு கூடின இறைவளைக் காட்டுவதைப் போன்று, “தவம்” சப்தமும், சரீரத்தோடு கூடின ஆத்மாவிற்குள் அந்தரியாமியாக இருக்கிற சர்வேசரன் அளவும் செல்லக் கடவுது அன்றே. (3)

853

யானும் தானுய் ஒழிந்தானையாதும் யவர்க்கும் முன்னேனை தானும் சிவனும் பிரமனும் ஆகிப் பனைத்த தனிமுதலைத் தேனும் பாலும் கண்ணலும் அமுதும் ஆகித் தித்தித்துளன் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றை உணர்த்தேனே.

பொ - ரை:—அஃறினைப்பொருள் உயர்தினைப்பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானவனும், தானை தன்மையனும், சிவனும் பிரமனும் ஆக விரிந்த ஒப்பற்ற காரணமானவனும், தேனும் பாலும் கருப்பஞ்சாறும் அமுதுமாகித் தித்தித்து, என் சரீரத்திலும் என் உயிரிலும் என் அறிவிலும் பரங்கு நிற்கின்ற ஆத்மாவைச் சரீரமாக உடையவனும், நானும் தானும் விட்டவனுமான எம்பெருமானை அறியப் பெற் றேன் என்கிறேன்.

வி - ரு:—‘நின்ற ஒன்றை’ என்றது, ஜீவாத்ம சொருபத்தினை, தேனும் பாலும் கண்ணலும் அமுதும் ஆகித் தித்தித்து நின்ற ஒன்று என்க. ஆனாலும், இங்கு இது, பிரகாரியான பரமாத்மா அளவும் சொல்லி நிற்கிறது. என்னை, எனின், ‘யாதும் யவர்க்கும் முன்னே னைத் தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப் பனைத்த தனிமுதலை’ என்ற அடைகள் பரமாத்மாவுக்கு அன்றி ஜீவாத்மாவிற்குப் பொருந்தாது ஆத வின். ஆத்ம சொருபத்தைச் சொல்லும் இவ்விடத்தில், அதனைத் தனியே எடுத்துக் கூறுது, பரமாத்மா அளவும் செல்லும்படி சொன்னதானது, ஆக்ம சொருபம் தனித்து நிற்கமாட்டாது, பரமாத்மாவைப் பற்றியே நிற்கும் என்னும் உண்மையின் நுட்பத்தைக் காட்டுவதற்கு என்க. பரமாத்மா அளவும் செல்லும்படி சொற்கள் அமைந்திருப்பினும் ஆத்ம சொருபத்தளவில் மட்டுமே பொருள் கோடல் வேண்டும்.

1. காட்டித் தந்த விதம் யாது? என்ன, ‘நான்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோ.

2. “யானும் தானுய் ஒழிந்தான்” என்றால், சொருப ஜூக்கியத்தைச் சொல்லுமே ஒழிய, சரீர சரீர பாவத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, ‘தத்வமவி’ என்ற இடத்திற்போலே சொல்லும் என்கிறோ; ‘தத்சப்தம்’ என்று தொடக்கி, தத் - அவன், தவம் - நி, அவி - ஆகிறேய்.

ஈடு :—நாலாம்பாட்டு. ¹ தொடர்பினைக் காட்டின அளவே அன்றிக்கே, இவ் ஆத்மா, தனக்கு மிக இனிய பொருள் என்னும் இடத்தையும் காட்டித் தந்தான் என்கிறார்.

யானும் தானுய் ஒழிந்தானை - ² மேலே கூறிய அங்யார்ஷ சேஷத்வத்தில் உள்ள பிரீதியாலே மீண்டும் அதனையே அருளிச் செய்கிறார். யாதும் யவர்க்கும் - காரண நிலையிலே உள்ள அசேதனங்களையும் சேதனங்களையும் சொல்லுகிறது. முன் ணேகை-³காரியத்துக்கு அவசியமாக முன் கணத்தில் இருப்பது ஒன்றே அன்றே காரணமாவது. தானும் சிவனும் பிரமனும் ஆகிப் பணித்த தனிமுதலை - பிரமன் சிவன் இவர்கள் நடுவே அவதரித்த தானும், பிரமன் சிவன் முதலான காரியங்களின் கூட்டமுராய்க்கொண்டு விரிந்த “அத்விதீய காரணமானவனை; ⁴ அறிவுடைப்பொருள்கள் அறிவுஇல்லாத பொருள்கள் முழுதும் அழிந்தபோது தன் திருமேனியிலே நீறு முடிய நெருப்புப் போலே சூக்கும் ரூபமாக இவை கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி, படைப்புக் காலம் வந்தவாறே தன் பக்கல் நின்றும் பிரித்து, அண்ட சிருஷ்டி அளவும் தானே நடத்தி, அண்டத்திலே வசிக்கின்றவர்களுக்குள்ளே பிரதானரான பிரமன் முதலாயினேர்களை உண்டாக்கி, தன் உருவமாக நின்று பாதுகாத்தலைச் செய்தும், பிரமன் சிவன் இவர்களுடைய சரீரங்களையும் ஆத்மாக்களையும் தொடர்புகொண்டு நின்று படைத்தல் அழித்தல்களைச் செய்தும், அவர்கள் செய்கிற காரியங்களோடு தான் செய்கிற காரியத்தோடு வேற்றுமைஇல்லாமல் எல்லாம் தானே நடத்துகிறவனை.

தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதும் ஆகித் தித்தித்து-⁵ இப்படி இனிதாய் இருக்கிறது யார்க்கு? என்னில், “ஸர்வரஸ்” என்கிறபடியே, (இவனுக்கு அவன் இனியனுக் கிருக்குமாறு)

1. “தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதும் ஆகித் தித்தித்து-⁶ இப்படி இனிதாய் இருக்கிறது யார்க்கு” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.
2. “யானும் தானுய் ஒழிந்தானை” என்று மீண்டும் அருளிச்செய்வதற்குக் காரணம் அருளிச்செய்கிறார் ‘மேலே’ என்று தொடங்கி,
3. காரணன் என்னுமல் “முன்னேனை” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘காரியத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.
4. அத்விதீயம் - இரண்டாவது இல்லாதது; ஒன்று.
5. “யாதும் யவர்க்கும்” என்றதுமுதல் “தனி முதலை” என்றது முடியப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘அறிவுடைப்பொருள்கள்’ என்று தொடங்கி.
6. இன்னர்க்குத் “தித்தித்து” என்னுமையாலே பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இப்படி’ என்று தொடங்கி.

போலே, ஈஸ்வரனுக்கும் இது இனியதாக இருக்கும் அன்றே.

¹ அவனுக்கு ‘என்னது’ என்பதனால் இனியதாக இருக்கும்;

இவனுக்கு ‘அவனது’ என்பதனால் இனியதாக இருக்கும்.

² ‘�ஸ்வரனுக்குப் பரதந்திரப்பட்டது இவ்ஆத்மா’ என்று அறி வதற்கு முன்னும் ‘தன்னைத் தானே அநுபவிக்கிற ஆத்ம அநு பவம் அமையும்’ என்னும்படி இனியதாய் இருக்கிறது அன்றே.

என் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றை உணர்ந் தேன் - என் சரீரத்திலும் பிராணனிலும் ஞானத்திலும் பரங் திருப்பதாய், சிறந்ததான் ஆத்மாவைத் தனக்குச் சரீரமாக வடையவனை அறியப் பெற்றேன். ³ ‘நின்ற ஒன்று’ என்னும் சீவாத்மசொருபத்தைக் காட்டும் இந்தச் சொல்லானது, இந்தச் சீவாத்மசொருபத்திற்குப் பற்றுக்கோடாய், இதனைச் சரீரமாக வடைய பரமாத்மா அளவும் சென்று அவனைக் காட்டுகிறது.

⁴ சீவாத்மசொருபத்தைக் காட்டும் அச் சொல் தன் அளவில் நிற்பது அல்லாமையாலே பகவானைக் காட்டும் அளவாய் அன்றே இருப்பது.

நன்று; இத்திருப்பாசுரம், ⁵ ‘ஆத்மாவினுடைய இனிமையைச் சொல்லப்படுகுந்ததேயாகில், காரணமாக இருக்கும் ஈஸ்வர னுடைய தன்மையைச் சொல்லுகிறது என்? என்னில், தன் பக்கல் பக்தி இல்லாத ஆத்மாக்களைக் கர்மங்கட்டுத் தகுதியாகப் படைத்துவிட்டான்; ஜஸ்வரியத்தை விரும்பிய பிரமன்

1. ஈஸ்வரனுக்கும் இவருக்கும் இனியபொருளாகும் இடத்தில் வாசியாது? என்ன, ‘அவனுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அவனது - ஈஸ்வரனுக்கு உரியது; அடிமைப்பட்டது.

2. அப்படி ஆத்மவஸ்துவானது இனியபொருளாக இருக்குமோ? என்ன, ‘�ஸ்வரனுக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

3. “நின்ற ஒன்றை” என்பது, ஆத்மாவை அன்றே காட்டுகிறது? இச்சொல் ஈஸ்வரனைக் காட்டும் வகை யாங்குனம்? என்ன, ‘நின்ற ஒன்று’, என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

4. காட்டுவகையை விளக்குகிறார், ‘சீவாத்மசொருபத்தை’ என்று தொடங்கி.

5. ஆத்மாவினுடைய இனிமையைச் சொல்லுகிறஇடத்திலே காரணத் வம் சொன்னதற்குப் பயன் இல்லையே? என்று சங்கித்து, அச் சங்கைக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார் ‘ஆத்மாவினுடைய’ என்று தொடங்கி. “யாதும் யவர்க்கும் முன்னேனை” என்றதனைக் கடாக்கித்தத் ‘தன் பக்கல்’ என்று தொடங்கியும், “சிவனும் பிரமனுமாகி” என்றதனைக் கடாக்கித்து ‘ஜஸ்வரி யத்தை’ என்று தொடங்கியும் அருளிச் செய்கிறார்.

முதலாயினர்க்கு அவர்கள் உகந்த ஜப்வரியத்தைக் கொடுத்து விட்டான் ; 'எனக்கு, இந்தச் சரீரம் விடத்தக்கது என்னுமிடத் தையும், ஜஸ்வர்யம் புருஷார்த்தம் அல்லாதது என்னுமிடத்தையும், ஆத்மவஸ்து தனக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய் எல்லை இல்லாத இனியபொருளாய் இருக்குமிடத்தையும் காட்டித்தந்தான் என்கைக்காகச் சொல்லுகிறார்.' “நின்றனர் இருங் தனர்” என்ற திருப்பாசுரத்திற் போலே, இந்தச் சாமாநாதிகரண்யத்துக்கு இனிமையோடு கூடி இருக்கிறசொருபத்தில் விசேஷண அம்சமான இனிமையிலே தாத்பரியம்: வையதிகரண்யத்துக்கும் உலகத்தார் சொல்லுகிற சுத்தபேதம் அன்று பொருள்; சாமாநாதிகரண்யத்துக்கும் சொருபஜக்கியம் அன்று பொருள். ‘அன்றிக்கே, ‘யாதும் யவர்க்கும் முன் கே னை’ என்று தொடங்கி, ‘என் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றான யானும் தானுய் ஒழிந்தானே உணர்ந்தேன்’ என் னுதல்.

(4)

1. “தேனும்.....ஒன்றை உணர்ந்தேன்” என்றனைத் திருவள்ளம் பற்றி ‘எனக்கு’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

2. “நின்ற ஒன்றை” என்ற சாமாநாதிகரண்யத்தாலே, சரீரியான தன்னைக் காட்டித் தந்தான் என்றே அன்றே தோற்றுகிறது? ஆத்மசொருபத்தின் இனிமையைக் காட்டித் தந்தான் என்று தோற்ற இல்லையே? எனின், ‘நின்றனர்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அளுளிச்செய்கிறார். ‘சுத்தபேதம் அன்று’ என்றது, அரசனுடைய ஊழியர்களுக்குப் போலே, அப்ருதக்சித்த சேஷ சேவி பாவம் காரணமாக வந்த பேதம் பொருள் என்றபடி. அப்ருதக்சித்தமாவது, பிரிந்து நிற்றல் இல்லாதது. ப்ருதக்கித்தம் - பிரிந்து நிற்றல். ‘சொருப ஜக்கியம் அன்று பொருள்’ என்றது, சரீ சரீ பாவம் காரணமான ஜக்கியம் பொருள் என்றபடி.

சாமாநாதிகரண்யம் - ஒரே இடத்தைப் பற்றித் தெரிவிப்பது. அதாவது, வேறு வேறு பொருள்களைக் காட்டுகின்ற சொற்கள் அனைத்தும் முக்கியப் பொருள் ஒன்றையே காட்டுவது என்றபடி. சமானம் - ஒன்று. அதிகரணம் - இடம். அன்றிக்கே, பல விசேஷணங்களோடு கூடியும் ஒன்றாக இருப்பது என்று கூறுதலுமாம். வையதிகரண்யம் - இதற்கு மாறான பொருளைத் தெரிவிப்பது. அதாவது, ஒவ்வொரு சொல்லும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பொருளைக் காட்டுவது என்றபடி. வி அதிகரணம் - வையதிகரண்யம். வி - வேறு பட்டது.

3. ‘அன்றிக்கே’ என்றது, மேலே கூறிய பொருள் அன்றிக்கே என்றபடி. அதாவது, யானும் தானுய் ஒழிந்தானே என்பதற்கு, ‘மேலே கூறிய அநந்யார்ஹசேஷத்தில் உள்ள பிரீதியாலே மீண்டும் அதனையே அருளிச்செய்கிறார்’ என்று முன்னே கூறிய பொருளைத் தவிர என்றவாறு.

854

நின்ற ஒன்றை உணர்ந்தேனுக்கு

அதன்றுண் நேர்மை அது இது என்று
ஒன்றும் ஒருவர்க்கு உணரலாகாது

உணர்ந்தும் மேலும் காண்பு அரிது
சென்று சென்று பரம்பரமாய்

யாதும் இன்றித் தேய்ந்து அற்று
நன்று தீது என்று அறிவு அரிதாய்
நன்றாய் ஞானம் கடந்ததே.

போ - ரை :—நித்தியமாய் ஒப்பற்றதாய் உள்ள ஆத்மாவை எம் பெருமான் தனக்குப் பிரகாரமாகக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்ட என்னைப் போன்று, அந்த ஆத்மாவின் சிறப்பினை, அதுபவித்த பொருள்களின் படி என்றாதல் அதுபவிக்கப்போகும் பொருள்களின்படி என்றாதல் எத்தகைய ஞானியர்கட்கும் ஒரு சிறிதும் உணரலாகாது; வருந்தி ஒரு சிறிது உணர்ந்தாலும் அதற்குமேல் நேரே காண்டல் ஒண்ணுது; எம் பெருமான் காட்டக் கண்ட அவ் ஆத்ம சொருபம் எப்படி இருக்கிறது? எனின், மேலும் மேலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று மேம்பட்டதாய், அவற்றின் தன்மை ஒன்றும் இல்லாமல் மிக நுண்ணியதாய், அவற்றேருடுதொற்று அற்று, உலகப் பொருள்களில் வகைத்து நல்லது என்றும் தீயது என்றும் அறிய அரிதாய், வேறுபட்டதாய் இந்திரிய ஞானங்கட்கு எட்டாததாய் இருக்கின்றது.

வி - கு :—உணர்ந்தேனுக்கு - உணர்ந்த எனக்கு. அதாவது, உணர்ந்த என்னைப் போன்று என்றபடி. (அவ் ஆன்மா) பரம்பரமாய், இன்றி, தேய்ந்து, அற்று, அறிவிதாய், நன்றாய், ஞானம் கடந்தது என்க.

ஆடு :—ஜந்தாம் பாட்டு. ¹ “மேல்பாசரத்திலே பகவானுக் குச் சரீரமாக ஆத்மா பேசப்பட்டது; இதற்குமேல் நான்கு பாசரங்கள், ஆடையிலே உள்ள வெண்மையைப் பிரித்து நிவஷகர்

1. மேற் பாசரத்தில் கூறப்பட்ட பொருளை அதுவதித்துக் கொண்டு, இது முதலாக உள்ள நான்கு பாசரங்கட்கும் இரண்டு வகையாகச் சங்கதி அருளிச்செய்கிறூர். ஆத்ம சொருபத்தைச் தனிப்படக் காட்டிக் கொடுத்தான் என்பது எம்பாருடைய நிர்வாஹம். தனக்குச் சரீரமாக இருக்கும் தன்மை யிலே காட்டிக் கொடுத்தான் என்பது திருமாலையாண்டாலுடைய நிர்வாஹம். இவ் இரண்டு நிர்வாஹங்களையும் முறையே அருளிச்செய்கிறூர் ‘மேல் பாசரத் திலே’என்று தொடக்கி ‘நிவஷகர்வதை சப்தத்தை இட்டிச் சொல்லுமாறு போலே’ என்று, வஸ்திரத்தினுடைய வெண்மை நிறம் என்று சொல்லுமாறு

ஷக சப்தத்தை இட்டுச் சொல்லுமாறு போலே, “எம் பெம்மா ணேடு” என்கிற பாசுரம் முடிய, கேவல ஆத்ம சொருபத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்டான் “சீரமான தன்மையிலே வைத்துச் சொல்லுகின்றன” என்று பணிப்பர்.¹ “நின்ற ஒன்றை” என்கிற இதில், பகவானுடைய திரு அருளாலே நான் அறிந்த இவ் ஆத்ம வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாது; வருங்கி அறிந்தாலும் கண்கூடாகக் காணப் போகாது என்கிறோர்.

⁽¹⁾ “நின்ற - தேகம் இந்திரியம் மனம் பிராணன் ஞானம் இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் நின்ற. அன்றிக்கே, இவை அழியும் அன்றும் அழியாதே ஒரே தன்மையதாய் நின்ற என்னுதல். ஒன்றை - இவற்றை நியமிக்கின்றதுமாய், வேறுபட்ட சிறப்பினையுடையதுமான ஆத்மாவை. உணர்ந்தே ஒனுக்கு-ஆராய்ந்தே ஒனுக்கு. ²“உயர்வற உயர்நலம்” என்று அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே இழிந்தவர் ஆகையாலே, இதற்கு முன்பு மின்மினிபோலே இருக்கிற ஆத்ம சொருபத் தில் கண்வைத்திலர். அன்றிக்கே, பரிகரமும் பக்தியின் உருபோலே என்றபடி. சொற்கள் தாம், நிஷ்கர்ஷகம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள், நிஷ்கர்ஷகமாவது, தர்மத்தையுடைய பொருளையும் பிரித்துப் பேசுவது. அநிஷ்கர்ஷகமாவது, தர்மத்தையும் தர்மத்தையுடைய பொருளையும் அபேதமாகப் பேசுவது. இவற்றுள், நிஷ்கர்ஷகமும், நியத நிஷ்கர்ஷகம் என்றும், வைவக்கிக் நிஷ்கர்ஷகம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். நியத நிஷ்கர்ஷகமாவது, தர்ம தர்மிகளைப் பிரித்தே பேசுதல். இதற்கு உதாரணம், ‘வாசனையையுடையது மன்’ என்பது. வைவக்கிக் நிஷ்கர்ஷகமாவது, தர்ம தர்மிகளைத் தன் விருப்பத்திற்குத் தகப் பிரித்துச் சொல்லுவது. இதற்கு உதாரணம், வஸ்திரம் வெண்மை நிறத்தை யுடையது என்பது. ஆக, மேல் நான்கு பாசுரங்களும் வைவக்கிக் நிஷ்கர்ஷகம் என்பது எம்பார் நிர்வாஹம். அநிஷ்கர்ஷகமாக ஆண்டான்நிர்வாகம். ஆண்டான், “நின்ற ஒன்றை” என்பதற்குப் பிரகாரி பரியந்தமாக்கி, பிரகாரமான தன்மையிலே சொல்லுகிறது என்று பொருள் அருளிச்செய்வார்.

1. மேற் பாசுரத்திலே உள்ள “ஒன்றும் ஒருவர்க்கு உணரவாகாது உணர்ந்தும் மேலும் காண்புஅரிது” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து, இப்பாசுரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறோர் ‘நின்ற’ என்று தொடங்கி.

2. மாதவங்கள் என்று ஒதவங்களின் மருவு சீவன் என்று ஒருவாய் பெரும் பூதமல்லை இந்திரியமல்லை ஜம்புலனுமல்லை நற்புங்கி அல்லைகாண் சீதரன் பரங்தாமன் வாமணன் திருவரங்கனுக்கு அடிமை நீ உனக்கு எதும் இல்லை என்றறி அறிந்தபின் சகின் மாதவம் இல்லை எங்குமே. என்னும் திருவரங்கக் கலம்பகச் செய்யின் இங்குக் கருதுதல் தகும்.

3. “உணர்ந்தே ஒனுக்கு” என்று இப்பொழுது உணர்ந்ததாகச் சொல்லுவது என்? என்ன, அதற்கு விகட அருளிச்செய்கிறோர். ‘உயர்வற’ என்று தொடங்கி. பரிகரம் - கருவி; சண்டு, ஞானம்,

வத்தை அடைந்த ஞானமாகையாலே இதனை நினைப்பதற்குப் போது பெற்றிலர் என்னுதல். இதனை ஆராய்ந்தேனுக்கு இது இருந்தபடி என்ன, அருளிச்செய்கிறார் மேல்: அதன் நூண் நேர்மை - அதனுடைய வேறுபட்ட சிறப்பு. அது இது என்று - அதுபவித்த பொருள்களின்படி என்றால், அதுப விக்கிறவற்றின்படி என்றால் அறியப் போகாது. ஒருவர்க்கு ஒன்றும் உணரவு ஆகாது-எத்தனையேனும் மேம்பட்ட ஞானி யர்கட்கும் ஒரு சிறிதும் அறியப் போகாது. உணர்ந்தும் மேலும் காண்பு அரிது - ¹ “என்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட பக்கி யினுடைல் உண்மையாக அறிகிறதற்கும் பார்க்கிறதற்கும் என் னுடைய சொருபத்தை அடைகிறதற்கும் தகுந்தவனுக இருக்கிறேன்” என்கிறபடியே, அறியப் போகாது, அறிந்தாலும் கணக்டாகப் பார்க்கவும் போகாது.

சென்று சென்று பரம்பரமாய் - ² செல்லச் செல்ல ஒன்றுக்கு ஒன்று மேலாய் இருக்கிற அன்னமயம் பிராணமயம் மநோமயம் என்னும் இவற்றுக்கு அவ்வருகாய். யாதும் இன்றித் தேய்ந்து அற்று - ³ அவற்றின் தன்மைகள் ஒன்றும் இன்றிக்கே அவற்றேரு அறத் தேய்ந்து அற்று. நன்று தீது என்று அறிவு அரிதாய் - ⁴ சரீரம், சரீரத்தைக்காட்டிலும் இந்திரியம், இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மனம், மனத்தைக்காட்டிலும் பிராணன் என்று ஒன்றுக்கு ஒன்று சிறப்பு உடைத்தாய் இருத்தல் போன்று, பிரக்ருதி சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களின் படியால்

1. உணர்தலுக்கும் காண்டலுக்கும் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் ‘என்னிடத்திலேயே’ என்று தொடங்கி.

“பக்த்யாது அங்க்யா ஶக்ய: அஹம் வைம் வித: அர்ஜாங் ஜ்ஞாதும் த்ரவஷ்டும்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும்ச பரந்தப்”
என்பது, ஸ்ரீ கிழத். 11: 54.

2. தைத்திரீய உபநிடத்தில் முதலில் அங்கமயனைச் சொல்லி, அதற்கு மேல் பிராணமயனைச் சொல்லி, அதற்குமேல் மனோமயனைச் சொல்லி, அதற்கு மேலாக “அங்யோந்தர ஆத்மாவிஜ்ஞானமய:” என்று ஆத்மாவைப் பிரஸ்தாபிக்கையால், அதனைத் திருவள்ளம்பற்றிச் ‘செல்லச் செல்ல’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, “தேஹ இந்தரிய மன: ப்ராண தீப்யோந்ய:” என்கிற உபநிடத்தவாக்கியத்தைத் திருவள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் என்னலுமாம்.

3. ‘அவற்றின்’ என்றது, சரீரம் முதலானவற்றைக் குறித்தது.

4. சரீரம் முதலானவைகள் நன்று தீது என்று அறிய இருக்கைக்குக் காரணத்தையும், ஆத்மா அங்கனம் அறியப் போகாது என்னுமதனையும் அருளிச்செய்கிறார் ‘சரீரம்’ என்று தொடங்கி.

நன்று என்றும் தீது என்றும் அறிய அரிதாய் இருக்கும். நன்றாய் - இயல்பாகவே வேறுபட்டதாய். ஞானம் கடந்தது - இந்திரியங்களால் உண்டாகின்ற ஞானத்துக்கு எட்டாது இருக்கும். மேலே, அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று நெடுவாசியாய் இருக்கச் செய் தேயும் ஒரு பிரமாணத்தால் அறியக்கூடிய ஒப்புமை உண்டு என்றார்; இங்கு அதுவும் இல்லை என்கிறார். ஆக, இப்பாட்டில் சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் தத்துவங்களை எண்ணும் முறையாலே ஆத்மசொருபத்தைச் சொல்லும்படியையும், அதனை அறிகை யில் உண்டான அருமையையும் சொல்லிற்று. (5)

855

நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய்
 நல் இந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து
 ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும் பெரும் பாழ்
 உலப்பில் அதனை உணர்ந்து உணர்ந்து
 சென்று ஆங்கு இன்பத் துன்பங்கள்
 செற்றுக் களைந்து பசை அற்றால்
 அன்றே அப்போதே வீடு
 அதுவே வீடு வீட்டாமே.²

போ-ரை:—ஜம்பொறிகளால் அறியப்படுகின்ற ஜம்புல இன் பங்களைக் கடந்து சென்று கொடிய ஜங்கு இந்திரியங்களையும் அடக்கிப் பிரிக்க முடியாதவாறு பொருந்தி இருக்கிற கடந்தற்கு அறிய பெரிய எல்லை இல்லாத பிரகிருதி தத்துவத்தை ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாக உணர்ந்து, அதற்குமேல் ஆத்மசொருபத்து அளவும் நன்கு சென்று, இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமான புண்ணிய பாவங்களை யும் விட்டு, அவற்றில் உள்ள ருசிவாசனைகளும் நீங்கினால், நீங்கையும் அன்றே அந்தக் கணத்திலே இவ்வகை வாழ்வினின்றும் விடுபட்டவன் ஆவான்; ஆவாறு விடுபட்டஅதுவே ஆத்ம அநுபவ மோக்ஷமாகும்.

வி-கு:—கடந்துபோய் ஈர்த்து உணர்ந்து உணர்ந்து செற்றுக் களைந்து பசை அற்றால் அன்றே அப்போதே வீடு என எச்சங்களை முடிக்க, “ஞானம்” என்றது, எண்டு ஞானத்தால் காணப்படும் விஷயங்களை. ‘நன்றாய்’ என்பதனைக் கொணர்ந்து ‘சென்று’ என்றதனேடு

1. மேலே கூறியவற்றால்பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘மேலே’ என்று தொடங்கி.

2. இத் திருப்பாசரத்தை, “ஆரா இயற்கை அவா ஸிபின்” என்ற திருக்குறளின் விசேட உரையில் மேற்கொள்ளக்கூடிய காட்டினர் பரிமேலழகர்.

கூட்டுக. ‘நல் இந்திரியம்’ என்பதில் ‘நல்’ என்பது கொடுமையின் மிகுதியைக் காட்டவந்தது; நல்லபாம்பு என்பது போன்று. ‘அதனை’ என்பதனைப் ‘பாழ்’ (பாழதனை) என்பதனேடு கூட்டுக.

ஈடு:—ஆறும்பாட்டு. ¹யோக சாஸ்திரத்திற் சொல்லுகிற படியே இந்திரியங்களை அடக்குதல் முதலியவற்றின் வடிவமான யோகத்தாலே பிரகிருதியினின்றும் விடுபட்ட ஆத்ம சொருபத்தை வருந்தினால் நேரே காணலாம் என்கிறீர்.

²நன்றாய் ஞானம் கடந்து போய் - வேறுபட்டதான் நன்மையையுடைத்தாய், இந்திரிய ஞானத்துக்கு அறிய முடியாத தாய் இருக்கும் என்று அவற்றை மீண்டும் அருளிச்செய்கிறூர் என்னுதல். அன்றிக்கே, ‘நன்றாய்’ என்கிற இது கிடக்க, ஜம்புல இன்பங்களைத் தப்பிப் போய் என்னுதல்.³“ஜ்ஞாயத இதி ஜ்ஞாநம்” என்கிற பிரக்கிரியையாலே, ஞானம் என்கிறது. என்றது, ஞாநத்தால் காணப்படும் விஷயங்களை, ஞாநம் என்ற சொல்லாலே சொல்லுகிறது என்றபடி. நல் இந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து-விஷயங்களைத் தப்பிப்போனாலும், அவை இருந்த இடங்களிலே கொடுபோய் மூட்டக்கடவனவான ஆற்றலையுடைய இந்திரியங்களைக் கழித்து. ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும் பெரும் உலப்பு இல் பாழ் அதனை உணர்ந்து உணர்ந்து - அநாதிகாலம் இவ்ஆத்மாவோடு கலந்து கிடப்பதாய், “என்னுடைய மாயை தாண்ட முடியாதது” என்கிறபடியே, ஒருவரால் கடக்க அரிதாய், மகத்து அகங்காரம் முதலிய நிலைவேறுபாடுகளால் பரப்பை யுடைத்தாய், போக மோகங்களை விளைத்துக் கொள்ளலாம்

1. பாசரம் முழுதினையும் கடாகவித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. “நன்றாய் ஞானம் கடந்து போய்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர். முதற் பொருள், மேற் பாசரத்தின் அங்குவாதம். இரண்டாவது பொருள் ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடங்குவது. ‘நன்றாய் என்கிற இது கிடக்க’ என்றது, “நன்றாய்” என்பதனைப் பின்னே வருகின்ற “சென்று” என்பதற்கு அடைமொழி ஆக்கிப் பொருள் கூறுகின்றமையின் இங்கு அதற்குப் பொருள் இல்லை என்றபடி. “நன்றாய்” என்றதனை, “ஞானம் கடந்து போய்” என்பதற்கு அடைமொழி ஆக்கலாகாது என்பதாம்.

3. ஆயின், ஞானம் என்ற சொல், விஷயங்கள் என்ற பொருளைக் காட்டுமோ? எனின், அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘ஜ்ஞாயத இதி ஜ்ஞாநம்’ என்று தொடங்கி. அதனை விவரணம் செய்கிறூர் ‘ஞாநத்தால்’ என்று தொடங்கி. பிரகிரியை - பிரித்துப் பொருள் கூறல்.

4. “ஏதவீ ஹரி ஏவோ குணமயீ மம மாயா தூரத்யயா
மாமேவ யே ப்ரபத்யங்கே மாயாம் ஏதாம் தரங்கி தே”
என்பது, ஸ்ரீ சீதை, 7 : 14.

படியாய்,¹ பிரவாஹு ரூபத்தாலும் சொருபத்தாலும் நித்தியமாய் இருக்கிற அசித்துத் தத்துவத்தை மிகவும் உணர்ந்து. மிக உணர்தல் என்றது, பிரகிருதியானது, காரியங்களாயும் காரணங்களாயும் நிற்கும் என்னுமதனை உணர்தலைத் தெரிவித்த படி.

ஆங்கு நன்றாய்ச் சென்று - தன் பக்கல் இனிமை உண்டு என்னும் புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கூடியதான் இதில் கால் தாழைமல், ஆத்ம சொருபத்துஅளவும் சென்று. இன்பம் துன் புங்கள் செற்றுக் களைந்து - அதனை 'விடத்தக்கது' என்று விட்டாலும், சுக துக்கங்களுக்குக் காரணமான புண்ணிய பாபகர்மங்கள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கொண்டு மூட்டுமே அன்றே? அவற்றையும் விட்டு. பனச அற்றால்-அவற்றை விட்டாலும் ருசி வாசனைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கருவிலே தள்ளும் அன்றே? ஆதலால், ருசி வாசனைகள் அற் றால். அன்றே அப்போதே-அக்காலத்திலே அம் முகூர்த்தத்திலே.

வீடு - பிரகிருதி சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களிலும் தொற்று அறும்.² பிரகிருதியைப்போன்று சணையும், மிருதுத் தன்மையும் உடையார் இலர். தன் பக்கல் பராமுக புத்தி பண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. அதுவே வீடு - "அற்றது பற்று எனில் உற்றது வீடு உடிர்" என்கிறபடியே, பிரகிருதி சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களில் தொற்று அற்றவாறே ஆத்மாவை அடைதலாகிற அதுவே மோகநாக இருக்கும். அதற்கு என்று ஒன்று செய்யவேண்டுவது இல்லை என்பார் 'ஸ்டாமே' என்கிறார். ஸ்டாமே -³ சர்வேஶ்வரனுக்குப் பிரகாரமாக ஆத்ம வள்ளுவை நினைத்து, அவ் வழியாலே இதனைப் பேறுக அன்றே இவர்.

1. மஹான் முதலான காரியாவஸ்ஸதையைத் திருவள்ளம்பற்றிப் பிரவாஹு ரூபத்தால் நித்தியமாய்' என்றும், காரணவஸ்ஸதையைத் திருவள்ளம்பற்றிக் 'சொருபத்தால் நித்தியமாய்' என்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

2. வீடு - விடப்படுதல் உள்தாம்.

3. இவன் ஆசை அற்றாலும் அநாதியாக வருகிற 'பிரகிருதி சம்பந்தம் விடுமோ?' என்ன, 'பிரகிருதியைப் போன்று' என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சனை = நாணம்:-

4. 'சர்வேஶ்வரனுக்குப் பிரகாரமாக' என்று தொடங்கும் வாக்கியத் துக்குக் கருத்து, சர்வேஶ்வரன் பிராப்பியனும் இடத்தில், அவனுக்குப் பிரகாரமாய்க் கொண்டு ஆத்மாவும் பிராப்பியமாகக் கடவுது ஆகையாலே இதுவும் புரோர்த்தமாமே என்கிறார் என்பது.

தாம் சினைத்திருப்பது.¹ அவ்வளவு போகமாட்டாமல், இதன் நன்மையைக் கண்டு இவ்வளவிலே கால் தாழ்வார்க்கும் போங் திருந்ததே! என்கிறூர்.² தம்முடைய உத்தேசியத்தில் ஒரு சிறு பகுதியைப் புருஷார்த்தத்தில் முடிந்த நிலமாகக் கொள்ளுகையாலே அன்றே முன்பு இவர் இதனைச் சிரித்திருந்தது. (6)

586

அதுவே வீடு வீடுபேற்று இன்பந் தானும் அது தேறி எதுவே தானும் பற்று இன்றி யாதும் இலிகள் ஆகிற்கில் அதுவே வீடு வீடுபேற்று இன்பந் தானும் அது தேரூது எதுவே வீடு? ஏது இன்பம் என்று எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தாரே.

போ - ரை :—எம்பெருமானுக்குச் சரிரமாக மேலே கூறப்பட்ட அந்த ஆத்மாவின் அநுபவமே மோக்ஷமாகும்; அம்மோக்ஷத்தை அடை தலால் உண்டாகும் இன்பமும் அதுவேயாம் என்று இப்படித் தெளிந்து, எந்தப் பொருள்களிலும் ஆசை இல்லாமல் அவற்றில் ருசி வாசனைகளும் இல்லாதவர்கள் ஆனால், அதுவேதான் மோக்ஷம்; மோக்ஷ இன்பமும் அதுவேயாம்; இப்படித் தெளியாது, மோக்ஷம் என்பது யாது? மோக்ஷ இன்பம் என்பது யாது? என்று கலங்கினவர்கள், என்றும் கலங்கினவர்களே ஆவர் என்றவாறு.

வி - சு :—தேறிப் பற்று இன்றி ஆகிற்கில் அதுவே வீடு என்றும் தேரூது எய்த்தார் எய்த்தார் என்றும் முடிக்க.

ஈ - ஞ :—ஏழாம்பாட்டு.³ மேலே கூறிய உபாயத்தின்படியே அந்த ஆத்மாவை அடையாமல், அதிலே ஜூயம் தொடரப்பெற்ற வர்கள் உருவுக் கிலேசப்பட்டே போயித்தனை என்கிறூர்.

அதுவே வீடு-மேலே கூறிய அதுவே ஆத்மாவை அடைத் தாகிற மோக்ஷம் ஆகிறது. வீடு பேற்று இன்பம் தானும் அது-

1. என்று; இப்படி நினைத்திருப்பவர் “வீடாமே” என்று அதிலே ஈடுபடுவான் என? எனின, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘அவ்வளவு’ என்று தொடக்கி.

2. என்று; இப்போது இதனைக் கொண்டாடுகின்றவர் முன்பு “அது செற்று” (திருவாய். 1. 2 : 5.) என்று கூறுவான் என? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘தம்முடைய’ என்று தொடக்கி. ‘ஒரு சிறு பகுதியை’ என்றது, தமக்கு உத்தேசியமான பகவத் அநுபவசகத்திற்கு மிக மிக அல்பமான ஆக்ம அநுபவசகத்தை. ஆக, ஈடுபடுகிறது அவர்கள் அபிப் பிராயத்தாலே. சிரித்திருப்பது தம் அபிப்பிராயத்தாலே என்பதாம்.

3. ‘மேலே கூறிய உபாயம்’ என்றது, மேலே கூறிய யோக சாஸ் திரத்தை.

அந்த மோக்ஷத்தை அடைந்தால் வரும் இன்பமும் அதுவே, தேறி - இப்படித் தெளிந்து, எதுவே தானும் பற்று இன்றி - சரீரத்திலும் சரீர சம்பக்தப்பட்ட பொருள்களிலும் தொற்று அற்று. யாதும் இலிகள் ஆகிற்கிள் - அவற்றில் ருசி வாசகீன் களும் அறப்பெறில். என்றது,¹ கர்மங்களைச் செய்து ஞானத் தையுடையனும், ஸ்திதப் பிரஜ்ஞாக்ய அவஸ்தை பிறங்கு, யோக மும் தலைநின்று, ஆத்மாவை நேரே காணுதல் செய்யப்பெறில் என்றபடி. அதுவே வீடு-மேலேகூறிய ஆத்மாவை அடைதலே மோக்ஷம். வீடுபேற்று இன்பம் தானும் அது - மோக்ஷத்தை அடைதலால் வரும் இன்பமும் அந்த ஆத்ம அனுபவம். தேரூது - இப்படித் தெளியமாட்டாமல். எதுவே வீடு எது இன்பம் என்று எய்த்தார்? மோக்ஷம் ஆகிறது எது? மோக்ஷ இன்பமாகிறது எது?² என்று இளைத்தவர்கள். எய்த்தார் எய்த்தாரே - இளைத்தார் இளைத்தார் என்று உருவக் கிளேசப் பட்டே போயித்தனே; ² நிராஸ்ரயமாக ஆத்ம சொகுபத்தை நினைப்பதனால் பயன் இல்லை என்றபடி. (7)

857

எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தார் என்று
இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்
மொய்த்து ஆங்கு அலறி முயங்கத் தாம்
போகும்போது உன்மத்தாபோல்
பித்தே ஏறி அனுராகம்
பொழியும்போது எம்பெம்மானேடு
ஒத்தே சென்று அங்கு உள்ளாம்கூடக்
கூடிற்றுகில் நல் உறைப்பே.

1. 'கர்மங்களைச் செய்து' என்றது, ஒரு பலத்தையும் விரும்பாமல் தத்தம் சாதிகளுக்கு உரிய தர்மங்களைச் செய்தல். 'ஞானத்தையுடையனும்' என்றது, ஆத்மாவை அடைத்தர்குச் சாதனருமாய், ஜம்பொறிகளையும் அடக்குதல் ஆன ஞானயோகத்திலே நிற்றலையுடையனும் என்றபடி. ஸ்திதப் பிரஜ்ஞாக்ய அவஸ்தை பிறத்தலாவது, உலக விஷயங்கள் வந்து மேலிட்டாலும் கலங்காத நைரியத்தையுடையவனுகை. இங்கே, பகவத் கீதை இரண்டாம் அத் தியாயம் ரீ-ஆம் கூலோகத்தைக் காணல் தகும். யோகம் தலைநிற்கையாவது, ஞான ஆனங்க வகைணமான ஆத்மவஸ்து விளக்கும்படி அட்டாங்க யோகத் திலே முதிர நிற்றல். முதல் அடியில் கூறியது ஞானத்சை. மூன்றாம் அடியிற் கூறியது பல தசை.

2. 'நிராஸ்ரயமாக' என்பதற்கு, யோகசாஸ்திர கிரமத்தால் அன்றிக்கே என்னுதல். விசுவாசம் இல்லாமல் என்னுதல் என்பர் அரும்பத உரைகாரர். இந்த ஆத்ம எம்பெருமானுக்குப் பிரகாரமாக - சரீரமாக இருப்பது

போ - ரை :—இறந்தார் இறந்தார் என்று வீட்டில் உள்ளவர்களும் வெளியில்உள்ளவர்களும் அந்த சிலையிலே ஒன்றாகக் கூடி அழுது கட்டிக்கொள்ள, தாம் உடலை விட்டுப் பிரிகிற காலத்தில் உன்மத்தரைப் போன்று நெஞ்சு கலங்க, அதனால் ஆசையானது மிக மிகப் பெருகுங் காலத்தில் கலக்கம் அற்றுத் தெளிவு பிறந்து எம் பெருமானிடத்தில் பொருத்தம் உண்டாகி அப் பெருமான் பக்கவிலே மனம் கூடினால் கல்ல வாய்ப்பு ஆகும்.

விகு :—உன்மத்தர் - அறிவு கலங்கினவர். அதுராகம் - ஆசை. உறைப்பு - உறுதி.

ஈடு :—**எட்டாம் பாட்டு.** ¹ இப்படி அரிதில் பெறுத்தக்க ஞானம் கைவந்தாலும், அந்திமஸ்மிருதி இல்லையாகில் செய்தன எல்லாம் பயன் அற்றவையாம் என்கிறோர்.

எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தார் என்று² இவனுக்கு உடலை விட்டு உயிர் பிரியும் நிலை வருதற்கு முன்னே இவன் இறப்பது விருப்பம் ஆகையாலே, ‘முடிந்தான் முடிந்தான் முடிந்தான்’ என்று பலகாலும் சொல்லானிற்பர்கள் ஆயிற்று. என்றது, இவன் கலங்கிய சிலையிலே நெஞ்சினைத் தெளிவித்து உத்தேசியமான எம்பெருமானை நினைக்க வல்லமும்படி செய்கை அன்றிக்கே, ‘முடிந்தான் முடிந்தான் முடிந்தான்’ என்று இதனையே சொல்லானிற்பர்கள் என்றபடி. இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்³ இவன் தங்களாம் கொள்கை இவர்களுக்கு ஒன்றும் கொடாணமயாலே, ‘இவனும் இது ஒரு நடுவிற் பெருங்குடியும் என்? இவன் இறக்க உள்ள செல்வங்களை நாமே எடுத்துக் கொண்டால் ஆகாதோ?’ என்று இருப்பர்கள் மஜைவி முதலாயினார்கள். (அவனும் இவர்களுமான கூட்டம் பொருமையாலே, ‘போக அமையும்’ என்று இருப்பர்கள் புறம்புள்ளார்.)

என்றே ஆத்ம அதுபவம் செய்யவேண்டும்; தனித்திருப்பதாகக் கொண்டு ஆத்ம அதுபவம் செய்யலாகது என்றபடியாம். ஆய்ரயம் - பற்றுக்கோடு. ஸிராஸ் ரயம் - பற்றுக்கோடு இல்லாதது.

1. மேல் பாசுரத்தின் பொருளை அதுவதித்துக் கொண்டு “அங்கு உள்ளம் கூட” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. “எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தார்” என்ற அடுக்குக்கு, பாவம் அருளிச் செய்கிறோர் ‘இவனுக்கு’ என்று தொடங்கி.

3. “இல்லத்தாரும் புறத்தாரும் மொய்த்து எய்த்தார்” என்கைக்குக் காரணம் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் ‘இவன்தான்’ என்ற தொடங்கி. நடுவிற் பெருங்குடி - கிராமண்யம்; அதிகாரம்,

மொய்த்து -¹ கல்யாணத்துக்கு அழைத்தாலும் வாராதவர்கள், துக்கம் உண்டானவாறே தாங்களே வந்து மேல் விழுவர்கள்.

ஆங்கு அல்லி - இவனுக்கு உள்ள தெளிவும் போம்படி கூப்பிடாநிற்பர்கள். என்றது, மீண்டாலும் மீளாம் என்று ஐயம் உண்டானாலிலையிலே, அச்சத்தாலே பிராணன் போகும் படி கூப்பிடாநிற்பர்கள் என்றபடி. முயங்க - கட்டிக் கொள்ள. என்றது, ²கூப்பிட்டுக்குப் போகாத குறை பிராணனும் போம் படி, அன்புள்ளவர்களைப் போன்று மேலே விழுந்து கட்டிக் கொள்வர்கள் என்றபடி. தாம் போகும்போது -³; இவர்களை யும் இந்தச் செல்வத்தையும் விட்டுப்போகாநின்றேமே; என்று மனம் இங்கே இழுக்க, தன்னுலே மீள ஒண்ணுமையாலே சரீரத்தை விட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். ‘தாம் போகும் போது’ என்கிறார் காணும், அப்பொழுதைய துக்கத்தைப் பற்ற. உன்மத்தர்போல் பித்தே ஏறி-ஆசை அற்ற பெரியோர் களும் கூட, உன்மத்தனுடைய நிலையைப் போன்று அறிவு கெட்டு. என்றது, (தெளிவு பிறக்கு தன்னையும் சர்வேஸ்வரரையும் நினைக்கவேண்டிய நிலையிலே கலங்கி) என்றபடி. அது ராகம் பொழியும் போது-⁴ இளையாளைப் பொன்னையும் பூட்டிக் கொடுவங்கு முன்னே நிறுத்துவர்கள். அன்றிக்கே, புத்திரர் முதலாயினர்கள் பக்கல் அன்பு செலுத்தாத நாட்களுக்கும் போர் அன்பு செலுத்தத் தொடங்குவான் என்னுதல். ⁵ வாழ் கிற காலத்தில், உலோபத்தாலே இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யான்; இப்போதாக, ‘புதைத்து வைத்த செல்வத்தை ஆபரண மாகப் பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம்’ என்று மத்து திறங்கு அன்பு செலுத்துவான்.

1. “மொய்த்து” என்றத்து, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘கல்யாணத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.

2. ‘கூப்பிட்டுக்கு’ என்றது, எய்த்தார் எய்த்தார் என்று அலரியதைக் குறித்தபடி.

3. “தாம்” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘இவர்களையும்’ என்று தொடங்கி. இளையாள் - இளைய மனைவி.

4. அஹாகம் பொழிவதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இளையாள்’ என்று தொடங்கி. இளையாள் - இளைய மனைவி.

5. ஆயின், முன்பு அன்பு செலுத்த இல்லையோ? எனின், ‘வாழ் கிற காலத்தில்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “பொழியும்” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘இப்போதாக’ என்று தொடங்கி,

எம் பெம்மானேடு ஒத்தே சென்று அங்கு உள்ளம் கூடக் கூடிற்றுகில் - 1 இப்படிக் கலங்குகிற சமயத்திலே தெளிவு உண்டாய், தன்னையும் அவனையும் நினைத்து, ‘அவனேடு ஒத்த சுத்தியையும் இது உடைத்து’ என்று நினைத்தல் ஆகிற இவ் அர்த்தம் கூடிற்றுகில். என்றது, ‘எம் பெருமானும் ஞான ஆனந்த லக்ஷணமாய் இருப்பன்; இவ் ஆத்மாவும் ஞான ஆனந்த லக்ஷணமாய் இருக்கும்’ என்று நினைக்கும்படி அவ் ஆத்ம வஸ்துவிலே மனம் சேர்தலாகிற இவ் அர்த்தம் கூடு மாகில் என்றபடி. நல் உறைப்பு - நல்ல வாய்ப்பு. அல்லாத போது செய்தன எல்லாம் பயன் இல்லாதவையேயாம். 2 உன் மத்தர்போல் பித்தே ஏறில் விரும்பிய பயன் சித்தியாது; அநுராகம் பொழியில் ஆசிபரதனைப்போல் மாங்கப் போ மித்தனை.

3 “நின்ற ஒன்றை உணர்ந்தேனுக்கு” என்னும் பாட்டுத் தொடங்கி, நின்கிருஷ்ட ஆத்ம அநுசந்தான மாத்திரமே அன்றிக்கே, பகவானுக்கு அடிமையாம் தன்மை பரியந்தமாக அநுசந்திக்கிறது என்றும், இப்பாட்டில், ‘எம் பெம்மானேடு ஒத்தே சென்று அங்கு உள்ளம் கூடக் கூடிற்றுகில்’ என்னும் அந்திம ஸ்மிருதியும், எம் பெருமான், தனக்கு அடிமையாக இவ் ஆத்மாவை நினைத்திருக்குமாறு பேரன்று, இவனும் அவன் நினைவோடு ஒத்து அந் நிலையிலே அடிமையாம் தன்மையை நினைக்கிற நினைவு கூடுமாகில் நல்ல வாய்ப்பு என்றும் ஆண்டான் அருளிச்செய்வர். நன்று; பகவானுடைய குணங்

1. எம்பார் ஸிர்வாஹுத்துக்குச் சேரப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் “இப்படி” என்று தொடங்கி. ‘அவனேடு ஒத்த சுத்தியையும் இது உடைத்து’ என்றது, ஆத்மாவினுடைய இயல்பான தன்மையைத் திருவள்ளும்பற்றி. அங்கு = அந்த ஆத்மாவிலே. “உள்ளம் கூடு” என்றது, அநுசந்திக்கையாய், அநுசந்திக்கிற ஆத்தன்மை என்றபடி.

2. ‘பயன் இவ்வாதவையேயாம்’ என்றதனை விளக்குகிறார் ‘‘உன் மத்தர்’ என்று தொடங்கி.

3. ஆண்டான் ஸிர்வாஹுத்தை அருளிச்செய்கிறார் “நின்ற ஒன்றை” என்று தொடங்கி. ஆண்டான் ஸிர்வாகத்தில்; எம் பெம்மானேடு ஒத்தே சென்று என்பதற்கு, எம்பெருமான் நினைவோடு ஒத்துச் சேர்ந்து; அதாவது, அவன் இவனைச் சேஷமாக நினைத்திருக்குமாறுபோன்று, இவனும் அவனேடு ஒத்துத் தன்னை அவனுக்குச் சேஷமாக நினைத்து என்றும், (“ஒத்தே சென்று” என்பதில் உள்ள ஏகாரம், இப்பொருளுக்கு அசை நிலை.) அங்கு என்பதற்கு, அங்நிலையில்; அதாவது மரணத்தையில் என்றும், உள்ளம் கூட என்பதற்கு, அடிமையாக நினைத்திருத்தல் என்றும் பொருள் கோடல் வேண்டும். அந்திம ஸ்மிருதிக்கிழிர் கூடவீணின்றும் நீங்கும் காலத்து இறைவனை நினைக்கும் நினைவு,

களிலே ஈடுபட்டவராய் இருக்கிற இவர் இவற்றை எல்லாம் பேசுவது என்? என்னில், இப்படி அரிதாய் இருக்கிற இதனைக் கண்ணர் எனக்குக் காட்டித் தந்தது என்று அவன் பக்கல் செல்லுகின்ற செய்ந்கன்றி அறிதலே காரணமாம் என்க. (8)

858

கூடிற் ரூகில் நல்லறைப்புக் கூடாமையைக் கூடினால் ஆடற் பறவை உயர்கொடி எம்மாயன் ஆவது அது அதுவே வீட்டைப் பண்ணி ஒருபரிசே எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய் ஓடித் திரியும் யோகிகளும் உளரும் இல்லை அல்லரே.

பொ - கர:—ஜீவாத்மசொருபமும் பரமாத்மசொருபமும் ஒன்றாகப் பெற்றால் நல்ல வாய்ப்புக்கதான்; ஆயின், பொருத்தம் இல்லாத பொருள்கள் இரண்டு ஒன்றாகக் கூடுமேயானால் ஜீவாத்மசொருபமும் ஆடுபட்கொடி ஆதிமுர்த்தியின் சொருபமாக ஆகக் கூடும்? அது இன்று; ஆதலால், அந்த ஜீவாத்மசொருபம் ஜீவாத்மசொருபமாகவே இருக்கும்; (பரமாத்மசொருபம் ஆகாது.) தம் மனம் சென்றது ஒரு வகையாலே மோக்ஷம் என்பது ஒன்றனைக் கற்பித்துக் கொண்டு சம்சாரத்தில் உழன்று திரியும் யோகிகளும் முக்காலத்திலும் உளராய் இருக்கின்றார்கள்; இல்லாமல் இலர் என்றவாறு.

வி - ரு:—கூடாமை கூடினால் எம் மாயன் ஆவதும் கூடும் என்க. ‘கூடாமையை’ என்றதிலுள்ள ‘ஜீகாரம்’ அசைநிலை. வீட்டை என வரற்பாலது, எதுகை நோக்கி ‘வீட்டை’ என நிற்கிறது. ‘யோகிகளும்’, ‘உளரும்’ என்பனவற்றில் உள்ள ‘உம்’ அசைநிலை. ‘யோகிகள்’ என்பது, இகழ்ச்சியின்கண் வந்தது.

ஈடு :—ஒன்பதாம் பாட்டு. அந்திமஸ்மிருதியிலே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதம் கூறப்பட்டவாரே, இந்த ‘பேதம் உண்மை அன்று : தத்துவ ஞானம் பிறக்க ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்று’ என்று கொண்டு, எப்பொழுதும் பிறவியிலே உழன்று திரிகிற ஆத்மாவையே பிரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை இகழ்கிறார்.

கூடிற்ரூகில் நல் உறைப்பு - முன் கூறியதனையே மீண்டும் கூறுகிறார். கூடாமை கூடினால்-முயற்கொம்பு ஆதல், ஆகாயத் தாமரை மலர் ஆதல், மலடி மகனுதல் பொருந்தாதன உலகத் திலே இருப்பனவாகப் பேசப்படுமாகில். ஆடல் பறவை உயர்கொடி எம் மாயன் ஆவது-சர்வேஶ்வரனுடைய வாகனம் என் ஆம் உவகையின் மிகுதியாலே ஆடாங்கின்றுள்ள பெரிய திரு

வடியைக் கொடியாக உடையனும், ஆச்சரியமான குணங்களையும் செயல்களையுமடையனும், பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே பின்பும்¹ பிறகு வாளியுமாய், சம்சாரியாகிய இவ் ஆத்மா இருப்பது. அது அதுவே - அந்த ஆத்ம வஸ்து அந்த ஆத்ம வஸ்துவே. ஒரு பொருள் வேறு ஒரு பொருள் ஆகாதே அன்றே. நித்தியசூரிகளுக்கும்² அவ்வருகாக இச் சம்சாரத் தில் உழுலுகின்ற ஆத்மாக்களைச் சொல்லுவாரும் உள்ளரோ? என்ன, ஒரு பரிசே வீடைப் பண்ணி-சாஸ்திரங்களின் மூலமாக அன்றிக்கே, அஞ்ஞானம் கழிதலே மோக்ஷம் என்று தம் முடைய அறிவாலே ஒன்றைக் கட்டி. எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய் - இறந்தகாலம் எதிர்காலம் நிகழ்காலம் என்னும் மூன்று காலங்களிலும் உள்ளாய். ஒடித் திரியும் யோகிகளும் உளர் - பிரயோஜனம் இல்லாமலே தட்டித் திரியும் மறூரா யோகிகளும் உளர். இல்லை அல்லரே - இல்லாமை இல்லை;³ காலம் அநாதி; செய்துவைக்கும் பாவங்களுக்கு எல்லை இல்லை; ஆனபின்னர், இப்படி இருப்பார் மறூராபுருஷர்கள் சிலர் உண்டாகக் கூடாதோ? இவ் உலகத்தில் கூடாதது உண்டோ? என்கிறார்.

(9)

859

உளரும் இல்லை அல்லராய்
உளராய் இல்லை ஆகியே
உளர் எம் ஒருவர் அவர் வந்து
என் உள்ளத் துள்ளே உறைகின்றார்
வளரும் பிறையும் தேய்பிறையும்
போல அசைவும் ஆக்கமும்
வளரும் சுடரும் இருநூம்போல்
தெருஞும் மருஞும் மாய்த்தோமே.

பொ - ரை :—அடியார்களுக்கு ‘இலர்’ என்னுதபடி உளராய் இருப்பவரும், அடியர் அல்லாதார்க்கு ‘இலர்’ என்று சொல்லலாம் படியே உளராய் இருப்பவருமான எம் ஒருவர் உளர்; அவ் இறைவர்

1. பிறகுவாளி - பின்புறம் சாத்துகிற ஆயரண விசேஷம். சம்சாரி - பிறப்பு இறப்புக்களில் நன்றாக உழன்ற திரிகின்றவன்; ஆன்மா.

2. அவ்வருகாக - அப்பாற்பட்டு இருக்கின்ற சர்வேஶ்வரனுக.

3. மாயாவாதிகளை “யோகிகள்”: என்று சொல்லுகிற ஆழ்வாருடைய மனோபாவத்தை அருளிக்கொய்கிறார் ‘காலம் அநாதி’ என்று தொடங்கி,

வந்து என் மனத்திலே நித்தியவாசம் செய்கிறோர் ; ஆதலால், வளர்பிறைக்கு இருப்பது போன்ற வளர்ச்சியும் தேய்பிறைக்கு இருப்பது போன்ற குறைவும் உடையதாகச் சூரியனும் இருஞும் போன்று மாறி மாறி வரக் கூடியதான் ஞானத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் அழித்தோம்.

வி - கு :—இல்லை அல்லராய் உளர் ; இல்லையாகியே உளராய் எம் ஒருவர் உளர் என்று கூட்டுக. மூன்றாம் அடி, எதிர் நிரல் நிறை ; நான் காம் அடி, முறை நிரல் நிறை. சந்திரனுக்கு உள்ளதுபோன்று மாறி மாறி வரக் கூடியதான் வளர்ச்சியும் குறைவும் இல்லாதபடியாகவும், சூரியனும் இருஞும் மாறி மாறி வருவது போன்று ஞானமும் அஞ்ஞானமும் மாறி மாறி வராதபடியாகவும் உள்ள ஒரே தன்மையதான் ஞானம் கைவரப்பெற்றேம் என்பது பின் இரண்டு அடிகளின் கருத்து.

ஈடு :—பத்தாம் பாட்டு. ¹சாங்கியம் முதலான குத்ருஷ்டி மதங்களிலே நான் புகாதபடி தானே யாதொரு பயணையும் கருதாது என்னை அங்கீரித்து, நினைவிற்கு வாய்த்தலையான மனத்திலே நித்தியவாசம் செய்கையாலே, என்னுடைய எல்லாத் துக்கங்களும் போயின என்கிறோர்.

இல்லை அல்லராய் உளரும் - ²“ஸர்வரன் என்பான் ஒருவன் உளன்; இல்லை என்ன ஒண்ணுதே இருக்கிறேன் என்ற மாத்திர மாய் இருப்பன்” என்பது ஸெர்வர சாங்கிய மதம் : என்றது, விதிவிலக்குகளைச் செய்வதற்கு ஆற்றல் இன்றிக்கே இருக்கும் கணவனைப்போன்று, ஸர்வரன் என்பான் உலகத்தை நியமித்தவில் ஆற்றல் இல்லாதவனுகி உளன் என்ற மாத்திரமேயாய் இருப்பன் என்றபடி. இல்லை ஆகியே உளராய் - ‘இல்லை யாகியே காண் அவனுடைய உண்மை’ என்பான் ஸீர்வர சாங்கியன் : அந்த மதங்களை மறுக்கிறோர். அன்றிக்கே, அடியர் அடியர் அல்லாதார் விஷயமாக்கி, இல்லை அல்லராய் உள-

1. பாசரம் முழுதினையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர். ‘சாங்கியம்’ என்றது, ஸீர்வர சாங்கியனை. ‘முதலான’ என்றதனால், ஸர்வரன்உள்ள என்கிற சாங்கியனை (ஸெர்வர சாங்கியன்) க்கொன்க . குத்ருஷ்டி-வேதவாக்கியங்களுக்கு நேர்பொருள் காலைது மாறுபடப் பொருள் காண்பவன்.

2. முதல் அடிக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறோர். “இல்லை அல்லராய் உளரும்” என்பதனை ஸெர்வர சாங்கிய மத அனுவாத மாகவும், “இல்லையாகியே உளர்” என்பதனை ஸீர்வர சாங்கியமத அனுவாத மாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி முதற் பொருள் அருளிச்செய்கிறோர் ‘ஸர்வரன் என்பான்’ என்று தொடங்கி, இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறோர் ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடங்கி.

ராய் இருப்பர் அடியார்கட்கு; இல்லையாகியே உள்ராய் இருப்பர் அடியார்அல்லாதார்க்கு என்னுதல். உள்ள எம் ஒருவர் - குணம் உலகம் முதலியவைகளால் நிறைந்தவராய்க்கொண்டு உள்ராய், அவற்றைக் காட்டி என்னை அங்கீகரித்த ஒப்பற்ற வர். அவர் வந்து என் உள்ளத்துள்ளே உடைகின்றூர்-குணங்களால் மேம்பட்டவரான் அவர் என்னளவும் வந்து, மயர்வு அற மதிகலம் அருளித் தாம் திருத்தினை நெஞ்சிலே நித்திய வாசம் செய்யானின்றூர்.

வளரும் பிறை போல ஆக்கமும், தேய் பிறை போல அசை வும், வளரும் சூடரும் போல் தெருஞும் இருஞும்போல் மருஞும் மாய்த்தோம் - விளக்கின் முன்னர் இருள் நில்லாதவாறு போன்று, அவர் என் மனத்திலே நித்தியவாசம் செய்கையாலே, ¹ சந்திரனுக்கு வருதல் போன்று மாறி மாறி வரக்கூடியனவான் வளர்ச்சியும் குறைவும், சூரியனும் இருஞும் மாறி மாறி வருதல்போன்று மாறி மாறி வரக்கூடியனவான் ஞான அஞ்ஞானங்களும் மாய்க்கப் பெற்றேம். (10)

860

தெருஞும் மருஞும் மாய்த்துத் தன்

திருந்து செம்பொன் கழல் அடிக்கீழ்

அருளி இருத்தும் அம்மானும்

அயனும் சிவனும் திருமாலால்

அருளப்பட்ட சட்கோபன்

ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தால்

அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும் நம்

அண்ணல் கருமாணிக்கமே.

பொ - ரை :—மாறிமாறி வருகின்ற ஞானத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் அழித்து, தனது திருத்திய செம்பொன்னுற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழலை அணிந்த திருவடிகளின்கீழே அருள்செய்து இருத்துகின்ற அம்மானும் பிரமனும் சிவனும் திருமாலால் கிருபை செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசட்கோபராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஒப்பற்ற ஆயிரம் திருப்

1. ‘சந்திரனுக்கு வருதல் போன்று மாறி மாறி வரக்கூடியனவான் வளர்ச்சியும் குறைவும்’ என்றது, சரீரத்தினுடைய வளர்தல் தேய்தல்களைச் சொல்லுகிறது. ‘மாறி மாறி வரக்கூடியனவான் ஞான அஞ்ஞானங்கள்’ என்றது, இவ்வுலக விஷய சம்பந்தமான ஞான அஞ்ஞானங்களைச் சொல்லுகிறது.

பாசுரங்களுள் இப் பத்துத் திருப்பாசுரங்களையும் கற்றவர்களை, நம் அண்ணலாகிய கருமாணிக்கம் திருவருள்செய்து திருவடிகளின் கீழே இருத்துவான்.

வி - கு :-—திருந்து அடி, செம்பொன் கழல் அடி என்றும், அம் மானும் திருமால், அயனும் சிவனும் திருமால் என்றும் தனித் தனி கூட்டுக. மாய்த்து இருத்தும் அம்மான் என்க. இப் பத்தால் கருமாணிக்கம் அருளி இருத்தும் என்க.

ஈடு :-—முடிவில், ¹ இப்பத்தும் கற்றூரை, தம்மை அங்கீ கரித்தாற் போலே அங்கீகரித்துத் தன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொள்வர்கள் என்கிறோர்.

தெருஞும் மருஞும் மாய்த்து - ² பிரஹ்மாவின் இராஜசம் அடியாக வந்த குத்ருஷ்டி ஞானமானதும், சிவனுடைய தாமச ஞானம் அடியாக வந்த ஆகமம் முதலான புற ஞானமான அஞ்ஞானமும் மாய்த்து. அன்றிக்கே, தம்முடைய அநுபவத்துக்கு விரோதியான ³ இவ் உலக விஷயமான ஞான அஞ்ஞானங்களை வாசனையோடே போக்கி என்னுதல். தன் திருந்து செம் பொன் கழல் அடிக்கீழ் - ⁴ அடியார்களை வேறு ஒருவர் காலில் குனிய விடாததாய், விரும்பத் தக்கதாய், வீரக்கழலையுடைத்தான் திருவடிகளின் கீழே. ⁵ இப்போதைய

1. “இப்பத்தால் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்” நம் அண்ணல் கருமாணிக்கம்” என்பதைனக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர். “அருளப்பட்ட” என்றதன்பின் “அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்” என்கையாலே, ‘தம்மை அங்கீகரித்தாற்போலே அங்கீகரித்து’ என்கிறோர்.

2. இப்பாசுரத்தில் மாய்த்தாகச் சொல்லப்பட்ட ஞான அஞ்ஞானங்களை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறோர் ‘பிரஹ்மாவின்’ என்று தொடங்கி. ‘குத்ருஷ்டி ஞானம்’ என்றது, ‘ஸஸ்வரன் உளன்’ என்கிற சாங்கியனுடைய இராஜசத்தின் காரியமான அந்யதா ஞானத்தை. ‘புற ஞானமான அஞ்ஞானத்தை’ என்றது, ‘ஸஸ்வரன் இவன்’ என்கிற சாங்கியனுடைய தாமதத்தின் காரியமான விபரீத ஞானத்தை. அந்யதா ஞானமாவது, பிறதெய்வங்களுக்குத் தன்னை அடிமையாக நினைத்தல். விபரீத ஞானமாவது, தனக்குத் தானே உரியவஞாவும் ஆத்மாவோடு அதுபவிக்கிற இன்பமே இன்பமாகவும் நினைக்கும் கேவலனுடைய ஞானம்.

3. ‘இவ் உலக விஷயமான ஞான அஞ்ஞானங்கள்’ என்றது, அவற்றின் பிரிவாலும் சேர்க்கையாலும் வருங் கலக்கலும் தெளிவும்.

4. “திருந்து” என்றதன் பொருள், ‘அடியார்களை வேறு ஒருவர் காலில் குனிய விடாததாய்’ என்பது.

5. வீரக்கழலைச் சொன்னதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறோர் ‘இப்போதைய’ என்று சொடங்கி. “திருமாலால்” என்றதைத் திருவள்ளும் பற்றிப் ‘பிராட்டி முன்னுக’ என்கிறோர்.

வீரக்கழல், பிராட்டிமுன்னக அடைந்தாரை அவன்கையிலும் பிறக்கையிலும் காட்டிக் கொடாத வீரக்கழல். அருளி இருத்தும் - கேவல கிருபையாலே இருத்தும். அயனும் சிவனும் அம்மானும் திருமாலால் - பிரமன் சிவன் முதலிய எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகளும் சர்வேஸ்வரனுன திருமகள்கேள்வ னலே. அருளப்பட்ட சடகோபன் - “மயர்வுஅற மதிநலம் அருளினன்” என்கிறபடியே, அருளுக்குப் பாத்திரரான ஆழ்வார். இந்த அருளுக்கு¹ வாய்த்தலை பிராட்டி ஆதலின் ‘திருமாலால்’ என்கிறூர்.

ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தால் நம் அண்ணல் கருமாணிக்கம் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும் - எல்லாப் பொருள்கட்கும் நிர்வாஹகளும்² விரும்பத்தக்க வடிவழைக்கூடும் குணங்களையும் முடையனுன சர்வேஸ்வரன் தானே அருள்செய்து தன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும்.³ இத் திருவாய்மொழி கற்றுர்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு என்கிறூர். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கண்நிறைய வந்து கலந்தமால் இக் கலவி
திண்ணிலையா வேணுமெனச் சிந்தித்துத்—தன்னிதுள்ளும்
ஆருயிரின் ஏற்றமது காட்ட ஆய்ந்துரைத்தான்
காரிமாறன் தன் கருத்து.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

1. வாய்த்தலை - பிறப்பிடம்.
2. மாணிக்கம் முடிர்து ஆளாய் இருக்கையாலும், இனிய பொருளாய் இருக்கையாலும் ‘விரும்பத்தக்க வடிவழைக்கூடும் குணங்களையுமுடையனுன சர்வேஸ்வரன்’ என்கிறூர்.
3. “அருளப்பட்ட சடகோபன் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்” என்ற தனுல் பலித்த பாவத்தை அருளிச்செய்கிறூர் ‘இத்திருவாய்மொழி’ என்று தொடக்கி.

இன்பதாம் திருவாய்மொழி - “கருமாணிக்கமலை” முன் நூற்று

ஆடு:—¹ மேல் திருவாய்மொழியிலே, முதல் இரண்டறைப் பாசுரங்களாலே அவனுடைய அழகு, சீலம் முதலானவைகளை அருளிச்செய்து, அவற்றைப்போன்று சிறந்ததாய் அநந்யார்ஹமுமாய் இருக்கிற ஆத்ம சொருபத்தை மற்றைப் பாசுரங்களாலே அருளிச்செய்து இனியர்ஆனார். அந்த அடிமை இன்பத்தாலே பிரீதராய்,² பிரீதியின் பரவசத்தாலே தாமான தன்மை அழிந்து ஒரு பிராட்டி நிலையை அடைந்தவராய், தம் முடையை நிலையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி இனியர் ஆகிருர் இத் திருவாய்மொழியில்.³ “பிரீதியில் அந்யாபதேசம் உள்ளது இத் திருவாய்மொழி ஒன்றுமே” என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹிப்பர்.

⁴ திருப்புவிழுரில் எம்பெருமானேடே இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்தாள் ஒரு பிராட்டி, அவனுடே கொள்ளப்பட்ட மனத்தினையுடையளாய் இருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியான வள்கண்டு,⁵ இவள் வடிவில் வேறுபாட்டாலும் சொற்களின் வேறுபாட்டாலும் புணர்ச்சி உண்டான்மையை அறிந்தாள்; இவற்றில் ஒன்றையும் அறியாதே,⁶ “என்னுடைய தந்தையாரான ஜனகமஹாராஜூர், கணவனுடைய கலவிக்குத் தகுந்த

1. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் உள்ள இயை பின் அருளிச்செய்கிறூர் ‘மேல் திருவாய்மொழியிலே’ என்று தொடக்கி. அந்யார்ஹம்-எம்பெருமானைத் தவிர வேறு ஒருவர்க்கும் உரியது அல்லாதது.

2. இத் திருவாய்மொழியில் வருகின்ற “அப்பன் திருவருள் மூழ் கின்னே” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றிப் ‘பிரீதியின் பரவசத்தாலே’, என்கிறூர்.

3. பிரீதியின் பரவசத்தாலே அந்யாபதேசமாகப் பேசுகிறூர் இத் திருவாய்மொழியில் என்பதற்கு, ஆப்த சம்வாதம் காட்டுகிறூர் ‘பிரீதியில்’, என்று தொடக்கி.

4. மேலே அருளிச்செய்ததனை விரித்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘திருப்புவிழுரில்’ என்று தொடக்கி.

5. இத் திருவாய்மொழியில் வருகின்ற “புனை இழைகள் அணிவும்” என்ற திருப்பாசுரத்தைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘இவள் வடிவில் வேறுபாட்டாலும்’ என்றும், “அருமாயன் பேர் அன்றிப் பேச்சு இவள்” என்பது போன்றவைகளைத் திருவள்ளம்பற்றிச் ‘சொற்களின் வேறுபாட்டாலும்’ என்றும் அருளிச்செய்கிறூர்.

6. “பதி ஸம்யோக ஸ்டாபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா சிந்தார்ணவகதி பாரம் நாஸஸாத ஆப்லவோ யதா”
என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத். 118 : 34.

என் வயதைப் பார்த்து” என்கிறபடியே, தகுந்த யெளவனப் பருவமுடையவள் என்னும் இவ்வளவே கொண்டு, தங்கை த முதலியோர் “சுயம்வரத்துக்கு இராஜைபுத்திரர்கள் வருவது” என்று நகரத்திலே மணமுரசு அறைவிக்க, அதனைக் கேட்ட தோழியானவள், “பரதன் இராஜை” என்று அறைவித்த முரசு ஒவி செவிப்பட்டபோது ஸ்ரீ பரதாழ் வான் பட்ட எல்லாம் பட்டு, “இம் முரசு ஒவி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில்¹ மாணிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படில் வாழாத தன்மையாய் இருக்கிற இவள் உயிர்தரியாள், ஏற்கவே தடுக்கவேண்டும், அது செய்யுமிடத்தில் திருப்புவிழூர் நாயனுரோடே புணர்ச்சி உண்டானமையை அறிவிப்போமாகில் நம்காவற் சோர்வாலே வந்ததாம் என்றும்; அறிவியாது ஒழியில் இவள் வாழாள்; இனி, இவ்வளவில் செய்வது என்?” என்று பார்த்தாள்.

அங்குணம் பார்த்தவள், ²“இவர்கள் தாழும் ‘இவளுக்கு வடிவிலே ஒரு வேறுபாடு உண்டு; இதற்குக் காரணம் யாதோ?’ என்று விசாரியாகின்றார்கள்; நாழும் இவர்கள் தம்மோடே ஆராய்வதிலே இழிந்து அவ்வழியாலே அறிந்தோமாய் இதனை விலக்கவேண்டும்” என்று அறுதியிட்டுக்கொண்டு, “இவள் வடிவு இருந்தபடியால் இவளுக்குத் திருப்புவிழூர் நாயனுரோடே புணர்ச்சி உண்டாயிற்றுப்போலே இருந்தது; அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையுமே வாய் புறந்று நின்றாள்; நீங்கள் செய்கிறவற்றைத் தவிருங்கோள்” என்று ³ அறத் தொடு நிற்க எண்ணினாய், ‘இது தருமம் அன்று’ என்ன, “ஆனால், நீசொல்லுகிற திருப்புவிழூர் நாயனுருக்கு இவளுக்குத் தகுதியான சிறப்பு உண்டாகவேண்டும்: ஒப்பனையும் ஆண்மையும் குணமும் செல்வமும் கொடையும் காதலும் உண்டாகவேண்டும்; நல்லூக்கமுடையனுகவேண்டும்; வேதார்த்த தத்துவஞானமுடையனுகவேண்டும்; இவை எல்லாம் உளவோ?” என்ன, கூறுகிறார்கள் மேல்: “நீங்கள் கேட்கிற அளவு அன்று: இவை

1. “மாணிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே” என்பது, நாய்ச்சியார் திரு. 1: 5.

2. “தோழிக் குரியவை கோடாய் தேத்து

மாதுகோள் இவ்வா மொழியுமா ருளவே”

என்ற கனவியற் குத்திரத்திற்கு நக்கீரனார் எழுதியுள்ள உரையை இங்குப் படித்து அறிதல் தகும்.

3. ‘அறத்தொடு நிற்றல்’ என்பது, தக்கதனைச் சொல்லி நிற்றல் என்றபடி. அறம் - தக்கது. அன்றிக்கே, பெண்டிர்க்கு அறம் என்பது கற்பு; தழின் தலைநிற்றல் என்னலுமாம்.

எல்லாம் குறைவு அற்றவன் : இவை ஒன்றும் இல்லையோகி என்றும், இவள்தான் திருப்புவிழூர் நாயனுக்கே உரியவள் ஆனால் ; நீங்கள் செய்கிற இவற்றைத் தவிர்மின்” என்று அதனை விவக்குகிறார்கள். இது, ¹ ‘மணவிலக்கு’ என்பது ஒரு கிளவித்துறை ஆகும்.

²திருமந்திரத்திலே, தனக்கும் பிறர்க்குமாய் இருக்கும் இருப்பைக் கழித்து அவனுக்கே அடிமையாதல் என்னும் தன்மையைச் சொல்லக்கடவுது அன்றே; அதனை இங்குச் சொல்லுகிறது. ³மேல் திருவாய்மொழியில், அவனுக்கே அடிமையாக இருத்தல் என்னும் தன்மை சொல்லிற்று; இத் திருவாய்மொழி யில் பிறர்க்கு உரியனுய் இருத்தலும், தனக்குத்தானே உரியனுய் இருக்கலும் ஆகிய இரண்டும் பேறு அன்று என்கிறது. ⁴ஒரு கண்ணி ஆகில், ஒருவனுக்கேயாய் இருக்கையும், ஒருவனுக்கே ஆனால் பிறர்க்கு உரியன் அல்லளாய் இருக்கையும் அன்றே சொருபம்.

861

கருமாணிக்க மலைமேல்

மணித்தடம் தாமரைக் காடுகள் போல்
திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி

கால் உடை ஆடைகள் செய்யபிரான்
திருமால் எம்மான் செழுநீர் வயல்
குட்ட நாட்டுத் திருப்புவிழூர்
அருமாயன் பேரன் றிப் பேச்சிலள்
அன்னைமீர் ! இதற்கு என்செய்கேனே ?

1. மணவிலக்கு என்பது, அப்பொருள் துறைகளுள் ஒன்று.

2. சுவாபதேசப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘திருமந்திரத்திலே’, என்று தொடங்கி. ‘தனக்கும் பிறர்க்குமாய் இருக்கும் இருப்பைக் கழித்து’ என்றது, பிரணவத்தில் சடுப்பதமான உகாரத்திலே, அவனுக்கே உரியனுக் கிருத்தலுக்கு விரோதியான பிறர்க்கு உரியனுக் கிருத்தல், தனக்குத் தானே உரியனுக் கிருத்தல் என்னும் இவற்றைக் கழித்து என்றபடி.

3. ஆனால், மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் வேற்றுமை யாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘மேல் திருவாய்மொழியில்’ என்று தொடங்கி,

4. அது யாங்களும்? என்ன, ‘ஒரு கண்ணி’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

போ-கர :—கரியதாகிய ஒரு பெரிய மாணிக்கமலை மேலே தெளிந்த தடாகத்தில் பரப்பு மாறத் தாமரைகள் மலர்ந்தாற்போலே, திருமார்பும் திருவாயும் திருக்கண்களும் திருக்கைகளும் திரு உங்கியும் திருவடிகளும் தரித்திருக்கின்ற சிவந்த திருப்பிதாம்பரமும் என்னும் இவற்றையுடைய உபகாரக்குனும், திருமாலும், எம்மானும், செழுநீர் வயல் சூழ்ந்த குட்டாட்டிலேயுள்ள திருப்புவிழுரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அருமாயனும் ஆன எம்பெருமானது திருப்பெயரை அல்லாமல் வேறு ஒரு வார்த்தையும் பேசுகின்றார்கள் இல்லை; அன்னைமீர்! இதற்கு என்செய்கேன்?

வீ-கு :—முதல் இரண்டு அடிகள் இல்பொருள் உவமை. இத் திருவாய்மொழி, அதுசீர்க் கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

கடு:—முதற்பாட்டு.¹ அவனுடைய திவ்விய அவயவங்களின் அழகினைக்கண்டு மற்று ஒன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாள் என்கிறார்கள். “கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்பு கால் கண் கை செவ்வாய் உங்கியான்” என்று “இருத்தும் வியங்கு” என்னும் திருவாய்மொழியில் அநுபவித்த அதனைத் தோழி பேச்சிலே பேசி இனியர் ஆகிறார்.

கருமாணிக்க மலைமேல்² அநுபவிப்பார் நெஞ்சு குளிரும் படி கருமையையுடைத்தாய், பிரகாசத்தால் மிக்கு இருப்பதாய், தனக்குமேல் ஒன்று இல்லாததான் இனிமையையுடையதாய் இருப்பது ஒரு மலைமேலே. அன்றிக்கே, கரிய நிறத்தோடு கூடியே இருள் நீக்குவது ஒருமலை என்றுமாம். இல்பொருள் உவமை இருக்கிறபடி. மணித்தடம் தாமரைக்காடுகள் போல்-இப்படி இருப்பது ஒருமலைமேலே, தெளிந்தது ஒருதடாகமாய், அது காடுபடத் தாமரைபூத்தாற்போலே ஆயிற்றுத் திருமேனி யும் அழகிய உறுப்புக்களும் இருப்பது. செய்ய திருமார்வு³ பற்றுசான பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமார்வு. திருமார்விற்குச் சிவப்பு பிராட்டி எழுந்தருளி இருப்ப

1. பின் மூன்று அடிகளை நோக்கி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். “இருத்தும் வியங்கு” என்னும் திருவாய்மொழியில் அநுபவித்த அநுபவம் பின் நாட்டுக்கிறது என்கிறார் ‘கருமாணிக்கம்’ என்று தொடங்கி.

2. மாறுபட்ட நிறங்களாகிய கருமையும் செம்மையும் ஒரு பொருளில் இருத்தல் கூடாமையாலே, கருமையால் குளிர்த்தியையும், மாணிக்கம் என்கையால் ஒளியின் மிகுதியையும், மலை என்கையாலே இனிமையின் மிகுதியையும் நினைக்கிறது என்கிறார் ‘அநுபவிப்பார்’ என்று தொடங்கி.

3. பற்றுச் சுற்றுக்கோடு.

தன்லே. வாய்-¹ அவள்வழியாலே உறவு செய்தார்க்கு அது கூலமான வார்த்தைகளைப் பேசுகிற திருப்பவளம். கண்-இன் சொற்கள் சொல்லப்படுக்கு இனியனை தன்னைக் கண்ட காட்சி யாலே தமிழரினால், குறையும் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும் கண். கை - நோக்கிற்குத் தோற்றுவர அணைக்கும் கை. உங்தி -² உத்தேசியமான நிலத்திலே விழுநின்றுல் நடுவே காற்கட்ட வல்ல திரு உங்தி. ³ நடுவே அழுக்கும் சுழி அன்றே. கால் - இவை எல்லாவற்றிற்கும் தோற்று விழும் திருவடிகள். செய்ய உடை ஆடைகள் -⁴ அங்கே கிடந்து அதுபவிக்கும் திருப் பிரீதாம்பரம்; ⁵ “கமலபாதம்” என்ன, “சிவந்த ஆடை” என்னக் கடவுது அன்றே.

பிரான் -⁶ இவ் உறுப்புக்களினுடைய அழுகுமுடுதும் “பக்தர்களுக்காகவே” என்று இருக்குமவன். திருமால் -⁷ அழுகே அன்றிக்கே, இவருக்கு சடான மேன்மையும் உண்டு. “யாவர் ஒருவருக்கு அந்த ஜனகளுத்தில் பிறந்த பிராட்டி மனைவி ஆக இருக்கிறாரோ, அந்தப் பெருமானுடைய பராக்கிரமம் அளவிட்டு அறியக் கூடாததாய் இருக்கிறது”

1. திருமார்பினைக் கூறியபின் வாயினைக் கூறுதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறார் ‘அவள் வழியாலே’ என்று தொடங்கி. ‘அவள்’ என்றது, பெரிய பிராட்டியாரை.

2. உத்தேசியமான நிலம் - திருவடிகள்.

3. ரசோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் ‘நடுவே’ என்று தொடங்கி. சுழி - நீர்ச்சுழியும் திருநாபித்தடமும்.

4. அங்கே கிடந்து - திருவடிகளிலே கிடந்து.

5. திருவடிகளிலே விழுங்கு அதுபவிக்கக் கூடியதாக இருக்குமோ? என்ன, ‘கமலபாதம்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இது, அமலனுதிப்ரான். செய். 1. ‘சிவந்த ஆடை’ என்பது, ஷ. செய். 2.

6. “பிரான்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘இவ் உறுப்புக்களினுடைய’ என்று தொடங்கி. பிரான் - உபகாரகன்.

“நதேஞ்சும் நச ஆகார: ந ஆயுதாகி ந ச ஆஸ்பதம் ததாபி புருஷகாரோ பக்தாநாம் தவம் ப்ரகாஸலே”

என்பது, ஜிதந்தா தோத்திரம். 5.

7. திருமகள் கேள்வனுக இருப்பது, இறைகமத் தன்மைக்கு அடையாளம் ஆகையாலே அருளிச்செய்கிறார் ‘அழுகே’ என்று தொடங்கி. அதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘யாவர் ஒருவருக்கு’ என்று தொடங்கி.

“அப்ரமேயம் ஸி தத் தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜங்காத்மஜா நத்வம் ஸமாத்தஸ்காம் ஹர்த்தும் ராம சாபாஸ்ரயம் வரோ”

என்பது, பூர்வாமா. ஆரண். 37 : 18.

எனக்கிறபடியே. எம்மான் - “இவளை அவனுக்குக் கொடுங் கோள்” என்றால், ‘இவளுக்கு அவன்தரம் போருமோ?’ என்ன வேண்டாதபடி இருப்பதே என் நாயன்! எனக்கிறார். செழு நீர் வயல் - அழகிய நிறைந்த தண்ணீரையுடைத்தான் வயல் சூழ்ந்த. சூட்டாட்டுத் திருப்புவிழூர் - சூட்டாடு என்று அங் நாட்டுக்குப் பெயர். அரு மாயன் - பெறுதற்கு அரிய ஆச்சரி யத்தையுடையவன். பேர் அன்றிப் பேச்சு இலள் - பரம் விழுகம் விபவும் என்னும் இவைகட்கு உரிய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்றிலள். அன்றிக்கே, அல்லாத உகந்தருளின திவ்விய தேசங்களில் நிற்கிறவர்கள் பெயர்களும் சொல்லு கிறிலள் என்னுதல். அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேலே - ‘அவர்களோடு ஒக்கத் தானும் இப்போது அறிந்து சொல்லு கிறார்’ என்னும் இடம் தோற்ற, இதற்கு நான் எதனைச் செய் வேன் எனக்கிறார்.

(1)

862

அன்னைமீர்! இதற்கு என்செய்
கேன்? அணி மேருவின்மீது உலவும்
துன் னுகுழ் சுடர்நாயிறும்
அன்றியும் பல்சுடர்களும் போல்
மின் னு நீள்முடி ஆரம்
பல்கலன் தானுடை எம்பெருமான்
புன்னை அம் பொழில் சூழ்திருப்
புவிழூர் புகழும் இவளே.

பொ - ரை :—தாய்மார்களே! அழகிய மஹா மேருமலையின் மேலே சஞ்சரிக்கின்ற, கெருங்கிச் சூழ்ந்த ஒளியையுடைய சூரியனையும் அப்படியே ஒளியையுடைய பலவகைப்பட்ட நஷ்டத்திரங்களையும் போலே, மின் னுகின்ற நீண்ட திருமுடியையும் ஆரங்களையும் பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களையும் ஆகிய இவற்றை எல்லாம் தரித்திருக்கின்ற எம்பெரு

1. தோழியானவள் தலைவியைப்போன்று, தலைவனை “எம்மான்” என்றல் பொருங்குமோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவளை’ என்று தொடங்கி.

அன்னை என்னை என்றலும் உளவே
தொன்னென்றி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினும்
தோன்ற மரபின என்மஞர் புலவர். (தொல். பொருள், 246. கு.)
என்பது இலக்கணம்,

மான் எழுங்கருளியிருக்கின்ற, புன்னைமரங்கள் நிறைங்த அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்புவிழுர் என்னும் திவ்வியதீசுத்தை இவள் புகழ் கிறார்கள்; இதற்கு நான் என்செய்வேன்?

வி - கு :—மேரு திருமேனிக்கும், நாயிறு திருமுடிக்கும், பல் சுடர்கள் ஆரம் பல் கலன்கட்கும் உவமை.

ஈடு :—இரண்டாம் பாட்டு.¹ அவனுடைய ஆபரணங்களின் அழகில் அகப்பட்டாள் என்கிறார்கள்.

அன்னைமீர் இதற்கு என் செய்கேன் - ² நீங்கள் கற்பித் திலீர்கோள்; நான் கற்பித்திலேன்; இதற்கு நான் எதனைச் செய் வேன்? அணி மேருவின்மீது உலவும் துண்ணு சூழ் சுடர் நாயி றும் - அழகிதான மேருவின்மேலே சஞ்சரிக்கின்றவனுமாய், காண்கிற அளவு அன்றிக்கே, நெருங்கிச் சூழ்ந்த ஒளியை யுடைய வேறுபட்ட சிறப்பினையுடையனா சூரியனும். அன்றியும் பல்சுடர்களும் போல் - மற்றும் ³ அப்படியே இருக்கிற நகூத்திரங்கள் முதலானாளுளிப்பொருள்களும்போலே. மின்னு நீண்ட முடி - ‘துண்ணு சூழ் சுடர் நாயிறு’ என்று சொன்ன திருமுடி. ஆரம் - ⁴ “அம் சுடர் மதியம் பூண்டு” என்கிறபடியே, பூண்ட திரு ஆரம். ⁵ பல்கலன்-அல்லாத திவ்விய ஆபரணங்கள். எம்பெருமான்-பீரிதியின்வார் த்தை. என்றது, இத்தன்மைகள் பொய் ஆகாதபடி இருந்த என் நாயன் என்கிறார்கள் என்றபடி. புன்னை பூம் பொழில் சூழ் - ⁶ சோலை வாய்ப்பை அன்றே இவள் சொல்லுகிறது. என்றது, சோலையிலே கலந்தார் வார்த்தையாய் அன்றே இது இருக்கிறது என்றபடி. திருப்புவிழுர் புக

1. மூன்றும் அடியை நோக்கி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

2. மீண்டும் இத்திருப்பாசுரத்தில் “இதற்கு என்செய்கேன்” என்கிற வருடைய கருத்தினை அருளிச்செய்கிறார் ‘நீங்கள்’ என்று தொடங்கி. ‘இதற்கு’ என்றது, புகழுந்து பேசகிற இதற்கு என்றபடி.

3. “துண்ணு சூழ் சுடர்” என்றதனை, “பல்சுடர்கள்” என்றதற்கும் அடையாகக் கூட்டிப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘அப்படியே’ என்று தொடங்கி.

4. ‘அம் சுடர் மதியம் பூண்டு’ என்பது, திருவாசிரியம். 1.

5. ‘அம் சுடர் மதியம்’ என்று ஆரத்தை மதியமாக உருவகம் செய்த படியால், “பல்கலன்” என்பதற்குப் “பல் சுடர்களை” உவமையாகக் கொள்க.

6. புணர்ச்சிக்கு அடையாளம் சொல்லுகிற இவ்விடத்திலே, சோலையை வர்ணிக்கின்ற தலைவியின் வார்த்தையை அதுவதிக்கிற தோழுயினுடைய மனக் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘சோலை வாய்ப்பை’ என்று தொடங்கி,

மும் இவளே - ¹பிள்ளாய்! இவ் ஊர் வாசி எங்கே அறிந்தாள்?
²அவனுடைய ஆபரணங்களின் அழகினைப் போன்று அவ்
 ஊரில் சோலையிலும் அவ் ஊரிலும் குழிழிநீர் உண்டாளாய்த்
 தோற்றுகிறது இல்லையோ இவள் வார்த்தையாலே. (2)

863

புகழும் இவள் நின்று இராப்பகல்
 பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு எங்கும்
 திகழும் ஏரியொடு செல்வது
 ஒப்பச் செழுங்கதிர் ஆழிமுதல்
 புகழும் பொருப்படை ஏந்திப்
 போர்புக்கு அசுரரைப் பொன்றுவித்தான்
 திகழும் மணி நெடு மாடம்
 நீடு திருப்புவிழுர் வளமே.

போ - ரை :—அலைகள் மோதுகின்ற தண்ணீரையுடைய ஒரு கடலானது, கெஞ்சுபுக்கொளுக்கி எங்கும் விளங்குகின்ற தீக்கொழுங்கீதாடு செல்வதைப்போன்று, செழுமையான கிரணங்களையுடைய சக்கரம் முதலான புகழுப்படுகின்ற போர்செய்கின்ற ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு போரிலேபுக்கு அசுரர்களை அழித்தவனுன் எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற விளங்குகின்ற அழகிய நீண்ட மாடங்கள் உயர்ந்து தோன்றுகிற திருப்புவிழுர் என்னும் திவ்விய தேசத்தின் வளப்பத்தை இவள் இரவும் பகலும் இடைவிடாது புகழானின்றாள்.

வி - கு :—புவிழுர் வளம் இவள் இராப்பகல் வின்று புகழும் எனக் கூட்டுக்கொருக்கடல் தீப்பட்டு எங்கும் திகழும் ஏரியொடு செல்வது, எம்பெருமான் திவ்விய ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு செல்வதற்கு உவமை.

ஈடு :—மூன்றாம் பாட்டு. “ஒப்பனை அழகு இருடிகளும் சொல்லார்களோ, இது கலவிக்கு அறிகுறி ஆக வேண்டுமோ?” என்ன, ³“கணவனை நன்றாகத் தழுவிக்கொண்டாள்” என்

1. “இவள்” என்கிறவனுடைய கருத்தை அருளிச்செய்கிறோ ‘பிள்ளாய்’ என்று தொடங்கி. “இவள்” என்றது, நனி இனையளான இவள் என்றபடி.

2. “இவள் புகழும்” என்கிறதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோ ‘அவனுடைய’ என்று தொடங்கி.

3. “தம் த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஜி னும் ஸாகாவஹம் பூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்பது, சீராமா. ஆரண். 30 : 40.

சிறப்பியே,வீரத்தின் சிறப்பினைக் கண்டு அணைக்கும் பிராட்டி வார்த்தையாக அன்றே, இவள் வார்த்தை இருக்கிறது என்கிறோன்.

புகழும் இவள் நின்று இராப்பகல் - வீரத்தின் சிறப்பினை அறிந்து ஈடுபடும் பருவம் அன்றிக்கே இருக்கிற இவள், கேட்டார் வாய் கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டாளோ, இரவு பகல் நின்று வாய்ப்புற்றுநின்றார்கள். நெஞ்சாலே நினைத்துவிட்ட அளவேயோ? நானும் சூடிபோய் வாய்விட்டுப் புகழ்கிறார்கள் என்பாள் ‘புகழும்’ என்கிறார்கள். பொரு நீர்க் கடல் தீப் பட்டு - பொரானின்றுள்ள திரையையுடைத்தான் கடல்¹ நெருப்புக் கொளுங்கி. எங்கும் திகழும் ஏரியொடு செல்வது ஒப்ப - பரப்பு மாறிக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற நெருப்போடே கூட நடந்து செல்லுமாறுபோலே ஆயிற்று ஆயுதங்களால் வந்த புகரும் திருமேனியும் இருக்கிறபடி. புகழும் பொரு படை செழுங் கதிர் ஆழிமுதல் ஏந்தி-போர் செய்கின்ற மிகக் குளியையுடைத்தான் திருவாழி முதலான அழகிய ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு. புகழும் படை என்றது,² “ஞானமுடைய திருவாழி முதலான ஆயுதங்களாலே புகழும்பட்ட வெற்றிழவியையுடைய பெருமானை” என்கிறபடியே, அழகிய ஆயுதங்களால் புகழும்படுகின்ற எம் பெருமான் என்றபடி. அங்குன் அன்றிக்கே,³ “பிரசித்த மான வீரத்தையுடையவனும் பராக்கிரமங்களாலே மகிழ்ச் செய்கின்றவனுமான ஸ்ரீராமபிரான்” என்கிறபடியே, ‘கையும் ஆயுதமுமாகப் பொருத்தம் இருந்தபடி என்று’ என்று பகைவர்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்வர். போர் புக்கு அசரரைப் போன்றுவித்தான். ஆயுதம் தரித்தவனும்ப் போரிலே புக்குத் தீயோர்களை முடித்

1. ‘நெருப்பு’ என்றது, வடவாழகங்கைய. இது, கடலின் நடுவில் உள்ளது.

தாற்றுக் கழுகவனம் குழ் அரங்கர் சயனமுகக் காற்றுப் புலரும்படி முதல் வீசும் கணமக்களத்தன் நீற்றுச் சிவங்கெழும் கார் ஆழ்த்தீச்சீக்குமே நீள்கழுவின் ஆற்றுப் பெரும்பெருக்கு அண்டம் எல்லாம் கொள்ளும் அந்தத்திலே. என்ற திருவரங்கத்து மாலைச் செய்யுள் இங்குக் கருதல் தகும்.

2. “ஹதிபிஃ சேதநாவத்பிஃ உதீரித ஜயஸ்வநம்” என்பது, இரகுலம்சம். 10.

3. “ஸத்ரோः ப்ரக்யாத வீரயஸ்ய ரஞ்ஜீயஸ்ய விக்ரமை� பய்யதோ யுத்தலுப்தஃ அஹம் க்ருதஃ சாபுருஷஃ த்வயா” என்பது, ஸ்ரீராமா, சந். 106 : 6.

தான். பொன்றுவிக்கை-முடிக்கை. திகழும் மணி நெடுமாடம் நீடு திருப்புவிழூர் வளம்-ஒளிபொருந்திய மாணிக்கங்களை யுடைய ஒங்கின மாடங்களையுடைத்தாய்க் கல்பகாலம் வரை யிலும் அழியாததான் திருப்புவிழூரில் அழகைப் புகழும். வளம்-அழகு. பகைவர்களுக்குக் கிட்ட ஒன்றைமைக்கு அவன்தான் வேண்டா; அவ் ஊரே அழையும். பிராட்டி, ஸ்ரீமிதிலையை விட்டு¹ “ஸ்ரீராகவனுடைய வீட்டில்” என்று திரு அயோத்யையைப் புகழுமாறு போலே, இவள் திருநகரியை விட்டுத் திருப்புவிழூர்ப் புகழையே புகழாங்கின்றார் என்பாள், ‘வனமே புகழும்’ என்கிறார்.² “பகைவர்களாலே வெல்லமுடியாத அயோத்யை” என்கிற பரமபதத்தை நினைத்திருக்குமாறு போலேகானும், இவள் அவ் ஊரை நினைத்திருப்பது.³ “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனம், ஏகம் எண்ணும் இராப்பகல் இன்றியே” என்பதே அன்றே அங்கும் இவர் பாச்சரம்.

(3)

864

ஊர்வளங் கிளர் சோலையும்

கரும்பும் பெரும் செந்தெலும் சூழ்ந்து

ஏர் வளம் கிளர் தண்பணைக்

குட்டநாட்டுத் திருப்புவிழூர்

சீர்வளங் கிளர் மூலலகு

உண்டு உமிழ் தேவபிரான்

பேர்வளங் கிளர்ந்து அன்றிப்

பேச்சிலள் இன்றுஇப் புனைஇழையே.

போ - ரை :—ஊரினது வளப்பத்தைக் காட்டுகின்ற சோலையும் கரும்பும் பெரிய செந்தெற் பயிர்களும் சூழ்ந்து ஏர்களினுடைய வளப்பம் விளங்குகின்ற குளிர்ந்த வயல்களையுடைய குட்டநாட்டிலே உள்ள

1. “ஸமா த்வாதஸ தத்ர அஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶாரே புஞ்ஜரா மாதுஷராங் போகாங் ஸர்வகாம ஸம்ருத்தினீ” என்பது, ஸ்ரீராமா. சு. 33 : 17.
2. “திகழும் மணிநெடு மாடாநீடு” என்ற அடைமொழிக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பகைவர்களாலே’ என்று தொடங்கி.
3. இப்படிப் பரமபதத்தை உத்தேசியமாக நினைத்திருப்பாரோ? என்ன, ‘மாக வைகுந்தம்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இது, திருவாய். 9. 3; 7.

திருப்புசியூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, குணங்களின் கன்மை முழுதும் செயலிலே விளங்கும்படி மூன்று உலகங்களையும் உண்டு உமிழ்த்த தேவ பிரானுடைய அழகிய திருப்பெயர்களைக் கிளர்த்தியோடே இன்று சொல்லுகிறீர்கள்; அதனைத் தவிர்க்கு, இந்தப் புனைஇழை வேறு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுகிறீர்கள் இல்லை.

வி - சு :—புனையிழை : வாளாபெயராய் நின்றது. பேச்சு இல்லை. அன்றிக்கே, பேசில்லை என்னாலுமாம்.

ஷு :—நான்காம் பாட்டு. வெறும் ஆண்டிலீளாத்தனமே போராதே, ஆபத்திற்குத் துணைவன் ஆகவும் வேண்டுமே? என்ன, ‘அக் குறைதான் உண்டோ இவனுக்கு?’ என்கிறீர்கள். ¹புனல்தரு புணர்ச்சியை அன்றே இவள் வாய் புலற்றுகிறது.

ஊர்வளம் கிளர்சோலையும் - ஊரில் செல்வத்தைக் கோட்ட சொல்லிக் கொடுக்கும் சோலை என்னுதல். அன்றிக்கே, ²ஊர்களுக்கு இட்டுச் சொல்லும் சிறப்புக்களைத் தெரிவிக்கும் சேர்லை என்னுதல். கரும்பும் பெரும் செங்கெல்லும் சூழ்ந்து - வயல் அடங்கக் கரும்பும், அதற்கு நிழல்செய்யும் செங்கெல்லும் சூழ்ந்து கிடக்கும். ஏர் வளம் கிளர்-ஏரால் உண்டான அழகை யுடைத்தாய் என்னுதல். ஏரினுடைய கூட்டத்தைச் சொல்லிற்றுதல். என்றது, உழுவது நடுவதாய்ச் செல்லானிற்கை. தண் பணை - மருதங்கிலம் என்னுதல்; அழகிய நீர்நிலம் என்னுதல். மருதங்கிலம் என்றதனால் வயலைச் சொன்னபடி. சீர்வளம் கிளர் மூலகு உண்டு உமிழ் - குணங்களின் கன்மை அடையச் செய்விலே தெரியும்படி எல்லா உலகங்களையும் வழிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடு காண உமிழ்த்த. தேவபிரான் - அயர்வுஅறும் அமரர்கள் அதிபதி.பேர்வளம்-திருப்பெயர்களினுடைய அழகு என்னுதல்; திருப்பெயர்கள் முழுதும் என்னுதல். கிளர்ந்து அன்றிப் பேச்சுஇலை்-குணங்களுக்கும்செயல்களுக்கும் வாசகமான திருப்பெயர்களை, கடல் கிளர்ந்தாற் போலே பெரிய கிளர்த்தியோடே அன்றே இவள் சொல்லுகிறது. என்றது, நாம் திருப்பெயரைச் சொல்லுமாறு போலேயோ) இவள்

1. “மூலகு உண்டு” என்றதனைத் திருவளம்பந்திப் ‘புனல்தரு புணர்ச்சி’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறீர்.

2. ‘ஊர்களுக்கு இட்டுச் சொல்லும்’ என்று தொடங்கும் இரண்டாவது பொருளுக்குக் கருத்து, ஒருவன் ஓர் ஊரைக் கவிபாடும்போது அதன் சிறப் பினைப் பாடுதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது திருப்புலியூர்ச் சேர்லை என்பது.

சொல்லுகிறது என்றபடி. இன்று - இவ் வேறுபாடும் நன்மை யும் நேற்று இல்லைகாண். இப் புனையிழையே-திருப்பெயரைச் சொல்லச் சொல்ல ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே இரா னின்றன்.

(4)

865

புனையிழைகள் அணிவும்

ஆடை உடையும் புதுக்கணிப்பும்
நினையும் நீர்மையது அன்று இவட்கு
இதுநின்று நினைக்கப் புக்கால்
சுனையினுள் தடம் தாமரை
மலரும் தண் திருப்புவிழுர்
முனைவன் மூலகாளி
அப்பன் திரு அருள் முழ்கினளே.

பேர் - ரை :—ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டிருக்கிற அலங்காரமும், ஆடையை உடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற அழகும், வடிவிலே பிறங்கிருக்கும் புதிய ஒளியும் நின்று நினைக்கப்புக்கால் இவளுக்கு இது நினைக்கக்கூடிய தன்மையது அன்று; நீர்ச்சுனைகளிலே பெரியதாமரைகள் மலர்கின்ற குளிர்ந்த திருப்புவிழுரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முன் ஞேன், முன்று உலகங்களையும் ஆளுகின்றவன், உபகாரகன் ஆகிய எம்பெருமானுடைய திரு அருளிலே முழ்கினான்.

வி - கு :—இவட்கு இது நினையும் நீர்மையது அன்று என்று மாற்றுக. முனைவன் - முன்ஞேன்.

ஷடு :—ஐந்தாம் பாட்டு. ¹ ஆபத்திற்குத் துணையாதல் மாத் திரம் போருமோ? இவளுக்குத் தக்க செல்வமும் அவனிடத்தில் உண்டாகவேண்டுமோ? என்ன, அதுவும் உண்டு என்கிறான்.

புனை இழைகள் அணிவும்-ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினாற் போலே இருந்தனவோ? ஆடை உடையும்-முகத்தலை அறிந்து உடுத்தாய் இருந்ததோ? புதுக்கணிப்பும் - நீர்பாய்ந்த வயல் போலே இவள் வடிவிலே பிறந்த செவ்வி பாரீர்கோள்! நின்று நினைக்கப்புக்கால் நினையும் நீர்மையது அன்று இவட்கு இது-தொடங்கிவிடுதல் அன்றியே, காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் நின்று ஆராய்ப்புக்காலும், இவளுக்குப்

1. “மூலகு ஆளி” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி அவதாரிக்க அருளிச்செய்கிறார்.

பிறந்த இவ் அழகுகள் நினைக்கப் போகா. என்றது, ¹ “பேசு முடியாது வேதவாக்குக்கள் திரும்பினா” என்கிற விஷயத்தை அளவிட்டு அறியினும், இவள்படி அளவிட்டு அறியமுடியாது என்றபடி.

இவை எல்லாவற்றுலும் நீ அறிந்த தன்மை யாது? என்ன, அப்பன் திரு அருள் முழுகினன் என்கிறுள். சுனையினுள் தடம் தாமரை மலரும் - ² ஒரு பூவே தடாகத்தைக் கண்செறி இட்டாற்போலே மலரும். என்றது, அவ் ஊரில் பொருள்கள் பிறக்கு இடம் கொடா) என்கிறுள் என்றபடி. இதனால், இவுக்குப் புறம்பு போக்கு இல்லை என்பதனைத் தெரிவிக்கிறுள். திருப்புவிழுர் முனைவன் - அவ் ஊருக்கு முதல்வன். மூ உலகு ஆளி - எல்லா உலகங்களையும் ஆளுகின்றவன். என்றது, ஐஸ்வரியத்தக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப் போகவேண்டா தவன் என்றபடி. அப்பன் - ‘ஐஸ்வரியத்தாலும் குறைவறப் பெற்றேன்’ என்று தன்பிரீதியாலே சொல்லுகிறுள். திரு அருள் முழுகினன் - ³ கடல்கொண்டபொருளை எங்கனே மீட்கப் பார்க்கிறபடி? அருட்கடலிலே முழுகின இவளை மீட்கலாமோ உங்களாலே?

(5)

866

திருவருள்முழுகி வைகலும்
செழுநீர் நிறக் கண்ணபிரான்
திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கு
அடையாளம் திருந்த உள
திருவருள் அருளால் அவன் சென்று
சேர்தண் திருப்புவிழுர்
திருவருள் கழுகு ஒண்பழுத்தது
மெல்லியல் செவ்வதழே.

1. “யதோஹாசோ நிவர்த்தக்தே அப்ராப்ய மகஸாஸஹ” என்பது கைத்திரீய. ஆனங். 9 : 1.

2. “தாமரை” என்ற ஒருக்கமைக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறுர் ‘ஒரு பூவே’ என்று தொடக்கி.

3. “முழுகினன்” என்றதனால் பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறுர் ‘கடல்கொண்ட’ என்று தொடக்கி. அதனை விவரணம் செய்கிறார் ‘அருட்கடலிலே’ என்று தொடக்கி.

பேர் - ரை :—கடல்போன்ற திருச்சிற்கையிடைய கண்ணபிரா அடைய திரு அருளிலே எப்பொழுதும் முழ்கித் திருஅருள்களையும் அடைந்தமைக்கு அடையாளம் மறைக்க ஒண்ணுதபடி இருக்கின்றன ; திருவருளைச் செய்வதற்காக அவன் சென்று தங்கி இருக்கின்ற குளிர்க்க திருப்புவிழுர் என்னும் திவ்விய தேசத்தில் திரு அருளாலே வளர்கின்ற பாக்குமரத்தினது சிறந்த பழத்தைப்போன்று இருக்கிறது, இப் பெண் னினுடைய சிவங்க உத்தானது.

வி - கு :—செழுநீர் - கடல். அடையாளம் திருந்த உள் ; இம் மெல்லியல் செவ் இதழ் கழுகு ஒண்பழத்தை என்று கூட்டுக. அருள ஆல் - அருளால் என விகாரப்பட்டது. அருள-அருள்வதற்கு. சென்று என்பது, எண்டுத் தன்மையின் கண் வந்தது. வந்து என்பது பொருள், கழுகு - பாக்குமரம். அதன் பழம், செங்கிறமாக இருக்கும்.

ஈடு :—ஆரூம்பாட்டு. ¹செல்வம் மாத்திரம் போருமோ ? வள்ளலாக இருக்கவேண்டாவோ ? என்ன, அவனுடைய வள் ள் தன்மையிலே அகப்பட்டுக் கலந்தமைக்கு அடையாளம் தெளிவாக உண்டு என்கிறுள்.

வைகலும் திரு அருள் மூழ்கி - பலகாலம் அவனுடைய அருளிலே மூழ்கி.² நாம் கண்டதனை அறிவோம் இத்தனை அன்றே ; எதிர்சூழல் புக்கு இப்படிப் பரிமாறித் திரிகிறது எத்தனைகாலம் உண்டு, அதனை அறிக்கோமோ? செழுநீர் நிறம் கண்ணபிரான்- அழுகு எளிமைகளைக் காட்டிக் காணும் இவளை இப்படி அகப் படுத்திற்று. திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கு - அவனுடைய அருள் எல்லாம் இந்த வடிவு ஒன்றிலும் வந்து சேர்ந்தமைக்கு. அடையாளம் திருந்த உள் - அவனுடைய அங்கீகாரம் பெற்ற மைக்கு அடையாளம் தெளிவாக உள். நீ இதனை அறிந்தபடி யாங்கனம்?) என்ன, திருவருள் அருள் - ³ குண்குண நிருபணம் பண்ணுமைல் அங்கீகரித்தலாகிற தன்மையைச் செய்வதற்காக ; திருவருள் செய்வைக்காக-என்றபடி. அவன் சென்று சேர் தன் திருப்புவிழுர் - கலங்காப் பெருங்கரம் கலவிருக்கையாக இருக்க

1. மூன்றாம் அடியைத் திருவள்ளப்பற்றி அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறூர்.

2. பேஸ் நான்காம் பாசரத்தில் “இன்று இப்புணையிலூ” என்றதற்கு, “வைகலும் திரு அருள் மூழ்கி” என்றது மாறுபட்டது ஆகாதோ? எனின், அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘நாம் கண்டதனை’ என்று தொடங்கி.

3. அருள் என்மைல் “திருவருள்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறூர் ‘குண்குண நிருபணம்’ என்று தொடங்கி,

அன்றே, அவன் இங்கு வந்து அணியன் ஆயிற்று. திருவருள் கழுகு ஒண்பழுத்தது மெல்லியல் செவ் இதமே - 'திருவஞ்சு கழுகு' என்று சில உண்டு; அதாவது, நீரால் வளருகை அன்றிக்கே, பெரியபிராட்டியாரும் சர்வேஷ்வரனுமாகக் கடா கஷிக்க அதனால் வளருவன் சில; அதனுடைய அழகிய பழம் போலே இராநின்றது, மெல்லிய தன்மையளான இவளுடைய அதரம். அவ்வாயிலே அறியலாய் அன்றே இருக்கிறது. (6)

867

மெல்லிலைச் செல்வ வண்கொடிப்

புல்க வீங்கு இளம் தாள் கழுகின்
மல்லிலை மடல்வாழை ஈன்கனி

குழ்ந்து மனம் கமழ்ந்து
புல்லிலைத் தேங்கி னாடு

கால்உலவும் தண் திருப்புவிழுர்
மல்லல் அம் செல்வக் கண்ணன்

தாள் அடைந்தாள் இம் மடவரலே.

பொ - ரை :—மெல்லிய இலைகளையும் அழகிய வளப்பத்தையு முடைய வெற்றிலைக் கொடியானது தழுவ, அதனாலே பருத்த இளமை பொருந்திய அடியையுடைய பாக்குமரங்களின் அருகிலுள்ள பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை மரங்களினுடைய இனிய கனிகள் சூழ, அதனால் வாசனை வீசிக்கொண்டு, இலைகளையுடைய புல்லாகிய தென்னை மரங்களின் மத்தியில் தென்றற்காற்று திரிகின்ற குளிர்ந்த திருப்புவிழுரில் ஏழுங்கருளியிருக்கின்ற மிக்க செல்வ வளப்பத்தையுடைய கண்ண பிரானது திருவதிகளை இப்பெண்ணைவன் அடைந்தாள்.

வி - கு :—**குழ்ந்து :** சூழ மனம்கமழ்ந்து கால் உலவும் திருப்புவிழுர் என்க. கால் - காற்று. புல் என்பது, தெங்கின் தன்மையை விளக்க வந்தது. புதக்காழையுடைய முதன்னை என்பது பொருள். “புறக்காழன்வே புல் என மொழிப்” என்பது கொல்காப்பியம். இனி, புல்லுதல் - தழுவுதலுமாம்.

ஈடு :—**ஏழாம்பாட்டு.** ¹ கேவலம் கொடையாளனுகமட்டும் இருங்தால் போராதே? காதல் குணம் உண்டாக வேண்டுமே? என்ன, அவ் ஊரில் தாவரங்களும்கூட ஒன்றற்கு ஒன்று பற்

1. முதல் மூன்று அடிகளைத் திருவள்ளம்பற்றி அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறார்.

ருக் கோடாம்படி அண்ணே அவனுடைய காதல்குணம் இருந்த படி என்கிறார்கள்.

மெல்ல இலைச் செல்வம் வண் கொடி புல்க - மிரு துவான் இலையையுடைத்தாய், ஆர்வத்தையுடைத்தாய் இருக்கிற வள விய கொடிகள் தமுவ ; ¹ தன் கணவனுண கழுகுக்குத் தன் உடம்பை முற்றுட்டாகக் கொடுக்கும்போலே கானும். வீங்கு இளம் தாள் கழுகின்-கொடி தமுவத் தமுவ வளரானின்று, ஒரு காலைக்கு ஒருகால் இளகானின்றுள்ள தாளையுடைய கழுகு. ² “அந்த ஜூனககுலத்தில் பிறந்த பிராட்டினவருக்கு மனைவியாக இருக்கிறாரோ அவருடைய பராக்கிரமம் அளவிடற்கு அரியது” என்னும் நியாயத்தாலே. “ஓர் ஆயர் மடக்கொடியான வள் மது என்கிற அசரனைக் கொன்ற கிருஷ்ணனுடைய தோளில் கொடிபோன்ற கையைக் கொடுத்தாள்” என்கிறபடி யே.கழுகின் மல் இலை மடல் வாழை-கழுகோடேகூடினபெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை; ³ வெற்றிலைக் கொடிக்கும் கழுகுக்கும் வெயில் தட்டாதபடி நிழல்செய்து நிற்குமாயிற்று வாழை. ஈன் கனி சூழ்ந்து - ⁴ பழத்தாறுகள் தெற்றிக் கிடக்கு மாயிற்று.

புல் இலைத் தேங்கின்னடு-⁵ ஒன்றற்கு ஒன்று தமுவப்பட்ட இலையையுடைய தெங்கு என்னுதல்; வாழை இலையோடே

1. கொடிக்கு வண்மை யாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘தன் கணவனுண’ என்று தொடங்கி. பூங்கொடிகளை மகளிராகவும் மரங்களை (ஆடவர்களாகவும்) கணவனுகவும் கூறுதல் கவிமரபு.

2. வண்கொடி புல் அதனுலே வீங்கும் என்றதற்குத் திருஷ்டாங்கம் காட்டுகிறார் ‘அந்த’ என்று தொடங்கி.

“அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜஸ் யஸ்ய ஸா ஜங்காத்மஜோ

நாவும் ஸமர்த்தல்தாம் ஹர்த்தும் ராம சாபாஸ்ரயம் வநே”

என்பது, ஶ்ரீராமா. ஆரண். 37 : 18.

“வண்கொடி” என்பதற்குத் திருஷ்டாங்கம் காட்டுகிறார் ‘ஓர் ஆயர் மடக்கொடியானவள்’, என்று தொடங்கி.

“பரிவருத்தி சரமேன கா சலத்வலய ஶாவிநி

ததெள பாஹ்ராலதாம் ஸ்கந்தே கோடி மது நிகாதிநி”

என்பது, ஶ்ரீ விஷ்ணுபுரா, 5. 13 : 54.

3. “மல் இலை மடல் வாழை” என்றதற்கு, பாவும் அருளிச்செய்கிறார் ‘வெற்றிலைக் கொடிக்கும்’ என்று தொடங்கி.

4. “சூழ்ந்து” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘பழத் தாறுகள்’, என்று தொடங்கி. தெற்றிக் கிடத்தல் - செருங்கிக் கிடத்தல்.

5. “புல்லிலை” என்பதற்கு, மூன்றுவகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். புல்குதல் - தமுவதல். ‘ஒன்றற்கு ஒன்று’ என்றது, தென்னை மரத்தின் இலையோடு தென்னைமரத்தின் இலை என்றபடி,

தமுனின இலையையுடைய தெங்கு என்னுதல்; சோலை நெருக் கத்தாலே¹ நேரிதான இலையையுடைய தெங்கு என்னுதல். மணம் கமழ்ந்து கால் உலவும் தன்திருப்புவிழூர் - காற்றுனது விளைவது அறியாதே புக்கு, வாசனையில் ஆசையாலே அங்கே இங்கே சுழித்து, வரசனையை ஏறட்டுக்கொண்டு வாழை நெருக் கத்தாலே நெருக்குப்பட்டு, சிறிய வெளியையுடைய தெங்கின் சோலையிலே புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்கும்படியான திருப்புவிழூர். மல்லல் அம் செல்வம் கண்ணன் - தனக்குமேல் ஒன்று இல்லா ததாய் அழகிதான செல்வத்தையுடைய கண்ணன். தாள் அடைந்தாள் - காதல் குணத்துக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளைப் பற்றினால். இம் மடவரல் - முன்பு எனக்கு அடங்கினவளாய்ப் போந்த இவள் கண்டர் - மீட்க ஒண்ணுதபடி ஆனால். (7)

868

மடவரல் அன்னைமீர்க்கட்டு என் சொல்லிச்
சொல்லுகேன்? மல்லைச் செல்வம்
வடமொழி மறைவானர் வேள்வியுள்
நெய் அழல் வான் புகைபோய்த்
திடவிசம்பில் அமரர் நாட்டை
மறைக்கும் தன்திருப்புவிழூர்
படவரவு அனையான்தன் நாமம்
அல்லால் பரவாள் இவளே.

போ-ரை :—இவருக்கு இருக்கும் மடப்பத்தைத் தாய்மாராகிய உங்களுக்கு எந்தவகையில் சொல்லுவேன்? மிகுந்த செல்வத்தை யுடைய பிராஹ்மணர்கள் யாகங்களிலே ஒமை் செய்கின்ற நெய்யால் எரிகின்ற நெருப்பினின்றும் புறப்படுகின்ற மிக்க புளையான துசென்று, திடமான ஆகாயத்திலே உள்ள தேவலோகத்தை மறைக்கின்ற சூளிர்ந்த திருப்புவிழூரில் எழுங்தருளியிருக்கின்ற படத்தை யுடைய பாம்பினைப் படுக்கையாகவுடைய எம்பெருமானது திருப் பெயரை அல்லாமல் வேறு ஒன்றையும் இவள் கூறுள்.

வி-கு :—மடவரலாகிய இவள் பரவாள் என்று கூட்டிப் பொருள் கோட்டுமாம். “மல்லல் வளனே” என்பது தொல்காப்பியம். நடு இரண்டு அடிகளால் பிராஹ்மணருடைய ஒழுக்கத்தைக் கூறியவாறு.

1. மூன்றாவது பொருளில் புல்விதான இலை என்றபடி, அதனையே உரையில் ‘நேரிதான இலை எங்கிருார்.

ஆடு :—எட்டாம் பாட்டு.¹ வெறும் காதல்மட்டும் இருந்தால் போராதே,² “ஜனகர் முதலானேர் கர்மங்களைச் செய்ததினு லேயே சித்தியை அடைந்தவர்கள்” என் னும்படி அன்றே இக் குடி இருப்பது? ஆகையினால், இதற்குத் தக்க ஆசாரம் உண்டாகவேண்டுமே அவனுக்கு? என்ன, ஆனால், அவ் ஊரிலுள்ளாருடைய ஆசாரம் இருக்கிறபடியைக் கேட்கலாகாதோ? என்கிறுள்.

மடம்வரல்- மடம் வந்த படியை. இவள் எனக்கு அடங்கி இருந்தபடியை என்றபடி. அன்றிக்கே, மடம் என்பது, பற்றிற்று விடாமை என்னுதல். அன்னைமீர்க்ட்டு - என்கையிலே இவளைக் காட்டித் தந்திருக்கிற உங்களுக்கு. என் சொல்லிச் சொல்லுகேண்³ - இவள் என்வழி வருகிறில்லை என்னவோ? இவள் எனக்கு அடங்கினவள் என்னவோ? மல்லைச் செல்வம் வடமொழி மறைவாணர் வேள்வியுள் நெய் அழல் வான் புகைபோய்- எல்லை இல்லாத செல்வத்தையுடையராய், புராண இதி காசக்களுக்கும் வேதத்துக்கும் வியாசபதம் செலுத்த வல்ல ராய் இருக்கின்ற பிராஹ்மணர்களுடைய யாகங்களில் நெய் யாலே ஒம்செய்த நெருப்பில் உண்டான செறிந்த புகையானது சென்று. திடம் விசும்பில் அமரர் நாட்டை மறைக்கும் - ஒரு நிலையான தண்மையையுடைய ஆகாயத்தில் தேவ லோகத்தை மறைக்கும். என்றது, சுவர்க்கத்திலுள்ளவர்களான தேவர்களை தேவமாதர்கள் முகம் கண்டு அதுபவிக்க ஒட்டாமல் மறைக்கும் என்றபடி. அன்றிக்கே, போகத்துக்குத் தனியாகத் திருவ்வளையானின்றது என்றுமாம்.

தண் திருப்புவிழூர் -⁴ “நான் கர்மத்தைச் செய்யேனுயின் இந்த மனிதர்கள் கெட்டுப்போவார்கள்; சங்கரசாதி உண்டா

1. நடுவிலே உள்ள இரண்டு அடிகளையும் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. “கர்மணைவ ஹி ஸம்வித்திம் ஆஸ்த்திதா ஜகாதயஃ லோக ஸங்கரஹுமேவாபி ஸம்பஶ்யங் கர்த்தும் அர்ஹவி”
என்பது, ஸ்ரீ கிதை. 3 : 20.

3. “நாமம் அல்லால் பரவாள் இவள்” என்றதனை நோக்கி ‘இவள்’ என்று தொடக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

4. ஊரில் உள்ளார் ஒழுக்கத்தைக் கூறியவதனால் இவன் ஒழுக்க முடையவன் என்பதனை நாம் அறியுமாறு யாங்குனம்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘நான் கர்மத்தை’ என்று தொடக்கி, என்றது, அவளைக் கண்டு இவர்களும் செய்கிறார்கள் என்றபடி.

“உத்ஸ்தேதயி இமே லோகா நகுர்யாம் கர்மசேத் அஹம் ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம் உபஹங்யாம் இமாகி ப்ரஜா”
என்பது, ஸ்ரீ கிதை. 3 : 24.

வதற்கும் காரணன் ஆவேன் ; இந்த மக்களைக் கொன்றவனுடுமாவேன் ” என்பதே அன்றே அவன்படியும். படம் அரவு அணையான்தன் பாதம் அல்லால் இவள் பரவாள்-தன் சம்பந்தத்தாலே மலர்ந்த படத்தையுடையனை திருவனந்தாழ்வா ணைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமம் அல்லது வாய் புறம்ருக்கிறவர். என்றது, நோன் அருகே இருக்க, கலவிக் காலத்தில் படுக்கை அழகையே சொல்லி வாய்புறம்ருநின்றுள்ள என்றபடி !) என்னை ஒழிய வேறு ஒன்றிலும் செல்லுவதற்கு அறியாதவள் என்பாள் ‘இவள்’ என்கிறார்கள், (8)

869

பரவாள் இவள் நின்று இராப்பகல்
பனிநீர் நிறக் கண்ணபிரான்
விரவார் இசைமறை வேதியர்
ஓவி வேலையின் நின்று ஓவிப்பக்
கரவார் தடந்தொறும் தாமரைக்
கயம் தீவிகை நின்று அலரும்
புரவார்-குழனிகள் குழ் திருப்
புலியூர்ப் புகழ் அன்றி மற்றே.

போ - ரை :—குளிர்ந்த தண்ணீர்போலே இருக்கின்ற நிறத்தை யுடைய கண்ணபிரான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, எங்கும் பரந்து கலந்து மிக்கிருந்துள்ள சாமடைத்ததை ஒதுக்கின்ற அந்தணர்களுடைய ஓவியானது கடல் ஓசைபோன்று நிலைப்பற்று ஓவிக்க, முதலைகள் தங்கி யிருக்கின்ற குளங்கள் தோறும் பெருமை பொருங்திய தாமரைகள் நிலை விளக்கு எரியுமாறுபோன்று மலர்கின்ற, கட்டளைப்பட்டிருக்கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்புலியூர் என்னும் திவ்விய தேசத்தினது புகழை அல்லாமல் வேறு ஒன்றையும் எக்காலத்திலும் இவள் நின்று பேச மாட்டாள்.

வி - கு :—இவள் இராப்பகல் திருப்புலியூர் புகழ் அன்றி மற்றுப் பரவாள் என்று கூட்டுக. தீவிகை - விளக்கு.

சுடு :—ஒன்பதாம் பாட்டு. ¹ ஆசாரமே போருமோ? செய்கின்ற தொழிலை அறிவிக்கிற நூலைப் பார்த்து அநுஷ்டானத்

1. “விரவார் இசை மறை வேதியர் ஓவி” என்றதனைத் திருவள்ளும் பற்றி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். ஒழுக்கம் உண்டானபோதே தத்துவ ஞானம் இருப்பதும் போதரும் அன்றே, அதனைத் தனித்துக் கேட்பது என்று என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘செய்கின்ற’ என்று தொடங்கி,

துக்கு வேண்டுவது அறிந்திருக்க ஒண்ணுதே? ¹ “எல்லா நால் களையும் ஆராய்ந்தவரும் எல்லா வேதங்களையும் ஆராய்ந்த வரும் ஆன ஜனகர்” என்பது அன்றே இக் குடியிலுள்ளார் படி; இதற்குத் தக்க வேதார்த்த தத்துவஞானம் உண்டாக வேண்டுமோ? என்ன, அதற்கும் ஒரு சூறை இல்லை என்கிறோன்.

பரவாள் இவள் நின்று இராப்பகல் - ² இவள், அடைவு கெடப் பேசானின்றூள்; இராப்பகல் பேசானின்றூள் ³ இதற்கு வேறு பிரமாணம் தேடவேண்டுமோ?) இவள் வார்த்தையேயன்றே இதற்குப் பிரமாணம். பனிசீர் நிறக் கண்ணபிரான்-குளிர்ந்த வடிவையும், அப்படியே இருக்கிற சீலத்தையுடையவன். விரவு ஆர் இசைமறை-எங்கும் ஒக்கப் பரம்பி மிக்கிருந்துள்ள ஒலியையுடைத்தான் வேதம். அன்றிக்கே, “விரவார்” என்பது பாடமாயின், விரை என்று இனிமையாய், வார் என்று அதில் மிகுதியாய், இசைமறை என்று சாமவேதத்தைக் குறிக்கிறோன் என்னுதல். வேதியர் ஒலி - வேதஒலியும் வேதார்த்தத்தை விசாரம் செய்கின்றவர்களுடைய ஒலியும். வேலையில் நின்று ஒலிப்ப - கடல் ஒலியைக் காட்டிலும் நின்று ஒலிக்க.

கரவு ஆர் தடம்தொறும்-முதலை மிக்கிருந்துள்ள பொய்கை தோறும். தாமரைக் கயம் தீவிகை நின்று அலரும் - தாமரையின் திரள் நிலைவிளக்குப் போலே அலர்ந்து நிற்கும். கயம் - ‘பெருமை; அல்லது திரள். புரவு ஆர் கழனிகள் சூழ் - ⁴ தலைத் தரப் பெருக்காய் இருக்கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த. பட்டாஸ், “அவ் ஊரில் பிராஹ்மணர் இறுத்து மாய்க்கிராகள், இவர் ஊருக்குச் சிறப்புச் சொல்லுகிறார் அன்றே” என்று அருளிச்செய்வார். திருப்புவிழூர்ப் புகழ் அன்றி மற்றுப் பரவாள் இவள் நின்று

1. “மிதிலாதிபதி ம் ஶ-ஏரம் ஜகம் ஸத்ய விக்ரமம் நிஷ்டதம் ஸ்வ-வாஸ்த்ரேஷா- ஸ்வ- வேதேஷா நிஷ்டதம்” என்பது, ஸ்ரீராமா. பால. 18: 21.
2. “திருப்புவிழூர்ப் புகழ் அன்றி மற்றுப் பரவாள்” என்றதனுள் கிடைக்கும் மறுதலைப் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவள்’ என்று தொடங்கி.
3. புணர்ச்சிக்குரிய அஸ்யானத்தைச் சொல்லுகிற இங்கிடத்தில் தலைவினுடைய செய்கையைச் சொல்லுகிற தோழியினுடைய மனக் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதற்கு’ என்று தொடங்கி. இதற்கு - புணர்ச்சி உண்டு என்பதற்கு.
4. “தடவும் கயவும் களியும் பெருமை” என்பது தொல். சொல். கு. 320.
5. தலைக்கரம் - தலையீடு.

இ ராப் பகல் - ¹ அவ் ஊரிலுள்ளாருடைய வேத ஒலியும், வேதார்த்தவிசாரம் செய்கின்ற ஆரவாரமும், அவ் ஊரில் இனி மையுமே அன்றே இவள் அடைவு கெடச் சொல்லாநிற்பது. (9)

870

அன்றி மற்றேர் உபாயம் என் ?

இவள் அம்தண் துழாய் கமழ்தல்
குன்றம் மாமணி மாடமாளிகைக்
கோலக் குழாங்கள் மல்கித்
தென்திசைத் திலதம்புரை
குட்டநாட்டுத் திருப்புவிழுர்
நின்ற மாயப் பிரான் திரு
அருளாம் இவள் நேர்ப்பட்டதே.

போ - ரை :—இவள் அடைந்தது, மலைகள்போன்று பெரிய அழகிய மாணிக்கங்கள் பதித்த மாடங்கள் மாளிகைகள் இவற்றிலுடைய திரள்கள் மிகுந்து, தெற்குத் திக்கிற்கே திலகத்தைப் போன்ற குட்டநாட்டுத் திருப்புவிழுரில் நின்ற மாயப்பிரானுடைய திரு அருளேயாம்; அது அல்லாமல், இவள் சரீரம், அழகிய குளிர்ந்த திருத்துதாயின்து வாசனையை வீசுவதற்கு வேறு ஒரு காரணம் யாது இருக்கின்றது?

வி - கு :—இவள் நேர்ப்பட்டது, திருப்புவிழுர் மாயப்பிரான் திருவருள் ஆம்; அன்றி இவள், அம் தண் துழாய் கமழ்தல், மற்று ஓர் உபாயம் என்? என்று கூட்டுக.

ஈடு :—பத்தாம் பாட்டு. ²நீ சொல்லுகிறவை எல்லாம் கிடக்க; இவளை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுவதற்குத் தக்கபடி சிறந்த காரணங்கள் உண்டாகில் சொல்லிக்காணுய் என்னச் சொல்லுகிறீர்.

அன்றி மற்று ஓர் உபாயம் என் இவள் அம் தண் துழாய் கமழ்தல்⁻³ வேறு மற்று ஓர் உபாயம் உண்டோ, இவள், அழகி

1. இவள் அடைவு கெடப் பேசும் திருப்புவிழுர்ப் புகழாவது யாது? என்ன, ‘அவ் ஊரிலுள்ளாருடைய’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. முதல் வரியை நோக்கி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

3. “அன்றி மற்று ஓர் உபாயம் என் இவள் அம் தண் துழாய் கமழ்தல்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்து அருளிச்செய்கிறோர்: இவள் உடல் திருத்துதாய் நாறுதற்கு அவனேடு உண்டான புணர்ச்சியே காரணமாகும்; இது அன்றி வேறு ஒரு காரணம் யாது? என்பது முதல் கருத்து. இதனையே அருளிச்செய்கிறோர் ‘வேறு மற்று’ என்று தொடங்கி, இரண்டாவது கருத்தை இல் வியாக்கியானத்தின் ஈற்றில் காண்க,

தாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ¹இராஜ புத்திரனை அணையாதார்க்குக் கோயிற் சாந்து நாறுகை க்கு விருடு உண்டோ? என் உடம்பாதல் உங்கள் உடம்பாதல் திருத்துழாய் நாறுநின்றதோ? ‘அம்தன் தழாய் கமழ்தல்’ என்பதற்கு, அங்கீகாரத்துக்கு அறிகுறியாக இருக்கிறது என்பது உள்ளுறைப் பொருள். (சுவாபதேசம்.) குன்றம் மா மணி மாடு மாரிகைக் கோலம் குழாங்கள் மல்கி- மலைபோன்று சலிப் பிக்க ஒண்ணுத்தாய், பெருவிலையனா இரத்தினங்களாலே செய்யப்பட்டிருந்துள்ள மாடங்களினுடையவும் மா விகை களுடையவும் காட்சிக்கு இனிய குழாங்களால் மிக்கு. தென் திசைத் திலதம் புரை குட்டநாட்டுத் திருப்புவிழுர் நின்ற மாயப் பிரான - தெற்கில் திக்கிற்குத் திலகம்போலே இருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புவிழுரிலே நின்றருளின ஆச்சரியத்தையுடைவன். என்றது, ‘அவனுக்கு இவள் தக்கவள் அல்லள்’ என் னும்படி அன்றே அவன் குணங்களால் மேம்பட்டுஇருப்பது என்றபடி. திரு அருளாம் இவள் நேர்ப்பட்டது - ²இவள் நேர்ப்பட்டது அவன் திரு அருளாம். ³அன்றிக்கே, ‘அன்றி மற்று ஓர் உபாயம் என்? இவள் அம் தன் தழாய் கமழ்தல்’ என்பதற்கு, அவன் திரு அருளேயாம் என்றார்; இதுவேயோ? வேறு அடையாளம் உண்டோ? என்ன, அம் தன் தழாய் கமழ்தல் ஒழிய வேறு அடையாளம் உண்டோ? என்கிறுள் என்று பொருள் கூறலுமாம்,

(10)

871

நேர்ப்பட்ட நிறை மூலகுக்கும்
நாயகன் தன் அடிமை
நேர்ப்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர்
தொண்டன் சடகோபன்சொல்

1. திருத்துழாய் நாறினால் அது புணர்ச்சிக்கு அடையாளம் ஆக வேண்டுமோ? என்ன, ‘இராஜபுத்திரனை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

2. ‘இவள் நேர்ப்பட்டது அவன் திருவருளாம்’ என்றது, அவன் திருவருளுக்கு இவள் தக்கவள் ஆனால் என்றபடி.

3. மேலே “அன்றி” என்பதற்கு, புணர்ச்சியை ஒழிய வேறு காரணம் யாது? என்று பொருள் அருளிச்செய்தார். இங்கு “அன்றி” என்பதற்கு, அம் தன் தழாய் நாறுதல் ஒழிய, புணர்ச்சிக்கு வேறு அடையாளம் உண்டோ? என்று இரண்டாவது வகையாக வேறும் ஒரு கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடங்கி,

நேர்ப்பட்ட தமிழ்மாலை
 ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்
 நேர்ப்பட்டார் அவர் நேர்ப்பட்டார்
 நெடுமாற்கு அடிமை செய்யவே.

போ-ரை :—நிறைந்த மூன்று உலகங்கட்கும் தகுந்த தலைவனுன் சர்வேஸ்வரனுடைய அடிமையிலே சேர்ந்த அடியார்கள், அவர்க்கு அடியார்கள், அவர்க்கு அடியார்கள், அவ் அடியார்கட்கு அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீசடகோபாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ்மாலை ஆயிரத்துள் இவைபத்துப் பாசுரங்களையும் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள் யாவர் அவர்கள், நெடுமாற்கு அடிமை செய்வதற்கு வாய்த்தவர்கள் ஆவர்.

வி - கு :—இவை பத்தும் நேர்ப்பட்டார் யாவர்? அவர் நெடுமாற்கு அடிமைசெய்ய நேர்ப்பட்டார் என்று ‘யாவர்’ என்ற சொல்லைக் கூட்டிப் பொருள் காண்க.

ஈடு :—முடிவில்,¹ இப் பத்தைக் கற்றவர், சொருபத்திற் குத் தகுதியான கைங்கரியத்தைச் செய்யப்பெறுவர் என் கிறுர்

நிறை மூ உலகுக்கும் நேர்ப்பட்ட நாயகன் தன் அடிமை - குறைவு அற்ற மூன்று உலகங்கட்கும் நேர்ப்பட்ட நாயகன்.
 “ஏந்த நாதனுல் மூன்று உலகங்களும் நல்ல நாதனை உடைய தாகுமோ” என்கிறபடியே, பாதுகாக்கப்படுகின்ற பொருள் களின் அளவு அன்றிக்கே இருக்கிற பாதுகாக்கின்ற தன்மையின் துடிப்பு. இதனால் நாயகன்படி சொல்லிற்று. “அந்த இராமன் தகுந்த நாதன்” என்னுமாறுபோலே. அடிமை நேர்ப்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் - இதனால், இவர்படி சொல்லுகிறது. அவன் இறைவனும் தன்மைக்கு எல்லை ஆயினற் போன்று, இவர் அடிமையாங் தன்மைக்கு எல்லை ஆனபடி. சொல் நேர்ப்பட்ட தமிழ்மாலை ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் நேர்ப்பட்டார் - அந்தத் தகுதியான நாயக ஞுக்குத் தகுதியான சொற்கள் வாய்ந்த தமிழ்த் தொடை ஆயிரத்திலும் இத் திருவாய்மொழி நேர்ப்பட்டவர்கள். நெடுமாற்கு

1. பின் இரண்டு அடிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோம்.

2. “நேர்ப்பட்ட நாயகன்” என்பதில் உள்ள ‘நேர்ப்பட்ட’ என்றதன் முடிந்த நிலத்தை அருளிச்செய்கிறோர் ‘ஏந்த நாதனுல்’ என்று தொடங்கி, இந்தப் பொருளையுடைய சுலோகத்தை மேலே காண்க;

அடிமைசெய்ய நேர் பட்டார் - இவர் பாசுரத்தைச் சொன்ன வர்கள், இவர் செய்யவிரும்பியகைங்கரியத்திலே சேரப் பெறுவர். நேர்படுகை - சொல்லப்படுகை; சொல்லப்பட்டார் என்ற படி.

ஆக, இப்பாட்டால், சர்வேஸ்வரனுடைய சொருபத்தையும், ஆத்மசொருபத்தையும், இவற்றைச் சொல்லுகிற பிரபந்தத்தின் சிறப்பினையும், இதனைக் கற்றவர்கள் பெறும் பேற்றின் சிறப்பினையும் சொல்லிற்றுகிறது. (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கருமால் திறத்தில்ஒரு கண்ணிகையாம் மாறன்
ஒருமா கலவி உரைப்பால் — திரமாக
அன்னியருக்குஆகாது அவன்தனக்கே யாகும் உயிர்
இன்னிலையை ஓர் நெடிதா.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

பத்தாந் திருவாய்மொழி - “நெடுமாற்கடிமை” முன்னுரை

¹ மேல் இரண்டு திருவாய்மொழியாலுமாக ஆத்மாவி னுடைய அநங்யார்ஹ சேஷத்வம் சொல்லிற்று; அதனால், “அது பிறர்க்கும் உரித்து அன்று, தனக்கும் உரித்து அன்று” என்றுமிற்றுச் சொல்லிற்று.² பிரணவத்தில் நடுப்பதத்தாலும், “நமஸ்” சப்பதத்தாலும் சொன்ன அர்த்தமாயிற்றுச் சொல்லி நின்றது. ³ அநங்யார்ஹ சேஷத்துக்கு எல்லை அவன் அடியார்க்கு அடிமையாதல் அளவும் ஆதல் அன்றே. அதனைச் சொல்லுகிறது இத் திருவாய்மொழியில்.⁴ அவன் அடியார்க்குக் கிரய விக்கிரயங்கட்குத் தகுதியான அன்றதான் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டமை நிலை நின்றதாவது? ⁵ “எந்தம் மை விற்கவும் பெறுவார்கள்” என்றே அன்றே இருப்பது. “இறைவன் மாட்டு அன்புவசப்பட்ட மனமுடையவர்களுக்கு விற்றற்கு உரி

1. மேல் திருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் இயைபு அருளிச்செய்வதற்காக, மேல் இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் அருளிச்செய்த பொருளை அதுவுதிக்கிருர் ‘மேல் இரண்டு’ என்று தொடங்கி. அநங்யார்ஹ சேஷத்வம் - வேறு ஒருவர்க்கும் அடிமையாகாது அவனுக்கே அடிமையாக இருத்தல். ‘பிறர்க்கும் உரித்து அன்று’ என்றது, “உணர்வைப் பெற ஊர்க்கு இற ஏறி” என்றதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி. ‘தனக்கும் உரித்து அன்று’ என்றது, “அருமாயன் பேர் அன்றிப் பேச்சு இல்லை” என்றதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி. அது - ஆத்மா.

2. இப்பொருளைத் திருமங்திரத்தில் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறூர் ‘பிரணவத்தில்’ என்று தொடங்கி. ‘நடுப்பதம்’ என்றது, அ உ ம என்னும் மூன்றில் நடுவிலே உள்ள உகாரத்தை. அகார வாச்சியனுண எம்பெருமானுக்கே மகாரவாச்சியனுண ஆண்மா அடிமை என்பது பொருள். நமதி என்ற பதத்துக்கு நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன் என்பது பொருள்.

3. மேல் இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் உகாரத்தினுடையவும் நமசி னுடையவும் பொருள் சொல்லப்பட்டது. இத் திருவாய்மொழியில் நமசி என்றதன் பொருள் சொல்லப்படுகிறது என்கிறூர் ‘அநங்யார்ஹ சேஷத்வத் துக்கு’ என்று தொடங்கி.

4. அப்படி இருக்குமோ? என்ன, ‘அவன் அடியார்க்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

5. கிரய விக்கிரயங்கட்குத் தகுதியாக இருப்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘எம் தம்மை’ என்று தொடங்கியும், ‘இறைவன் மாட்டு’ என்று தொடங்கியும். ‘எம் தம்மை’ என்பது, பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4. 4 ; 10.

“தத்பக்தி சிக்க மனஸாம் க்ரய விக்ரயார்ஹி”
என்பது, பிரமாணம்,

யவன்” என்னக் கடவுதன்றே. ¹ அம்முணி ஆழ்வாள் போசல ராச்சியத்தினின் றும் வந்த நாளிலே, பட்டர் கண்டருளி, “நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போர் அடிமை செய்து போந்தாய் என்று கேட்டோம்; உன் தன்மைக்குச் சேர ‘நெடுமாற்கு அடிமை’ என்னும் திருவாய்மொழியைக் கேள்” என்று அருளிச்செய்தாராம். ² ஈஸ்வரனுக்கு அடிமை என்று அறிந்த அன்று மயங்கி மீளவுமாம். அவன் அடியார்கட்டு அடிமையாதல் அளவும் உணர்ந்தால் மீளவேண்டா அன்றே.

³ செல்வமே புருஷார்த்தம் என்று இருப்பார், ஆத்மலாபம் புருஷார்த்தம் என்று இருப்பார், பகவானுக்கு அடிமைப் பட்டிருத்தல் புருஷார்த்தம் என்று இருப்பார், ஈஸ்வரனுய் ‘ஆந்தமயஃ’ என்று இருக்கும் இருப்பு புருஷார்த்தம் என்று இருப்பாராய் அன்றே இருக்கிறோர்கள். இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்கள், தனித் தனியும், ‘தீரளாவும் நான் பற்றின பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு இருத்தல் ஆகிற புருஷார்த்தத் தோடு ஒவ்வாது என்று எடுத்துக் கழிக்கவும் போராது; இப்படி இருக்கிற இதுவே காலம் என்னும் ஒருபொருள் உள்ள வரையிலும் எனக்கும் என்னேடு சம்பந்தமுடையார்க்கும் வாய்க்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு தலைக்கட்டுகிறார். “பழிலும் சுடரோளி” என்னும் திருவாய்மொழியைக் காட்டி

1. இத் திருவாய்மொழி பாகவதர்களுடைய வைபவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது எனக்கு, ஜிதின்யம் காட்டுகிறார் ‘அம்முணி ஆழ்வாள்’ என்று தொடங்கி.

2. பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலைக் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலின் சிறப்பினாக் காட்டுகிறார் ‘ஈஸ்வரனுக்கு’ என்று தொடங்கி. ‘மயங்கி’ என்றது, அவனுடைய ஐஸ்வரியம் முதலானவற்றைக் கண்டு மயங்கி என்றபடி.

3. இத் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தங்களை எல்லாம் சேர்த்துப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார் ‘செல்வமே’ என்று தொடங்கி. “வியஞ்சு உலகு” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றிச் ‘செல்வமே’ என்று தொடங்கி யும், “தானே தானே யானுலும்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘ஆதமலாபம்’ என்று தொடங்கியும், “உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றிப் ‘பகவானுக்கு’ என்று தொடங்கியும், “ஆ உலகின் வீடு பேறு” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘ஈஸ்வரனுப்’ என்று தொடங்கியும் அருளிச்செய்கிறார்.

4. ‘தீரளாவும்’ என்றது, ‘முழுதும்’ என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி. ‘நங்கட்டு’ என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘என்னேடு சம்பந்தமுடையார்க்கும்’ என்கிறார்.

மூலம் இத் திருவாய்மொழிக்கு வாசி என்? என்னில், “பாகவதர்கள் இறையவர்கள்” என்றது அங்கு; “பாகவதர்கள் இனியர்” என்கிறது இங்கு. “கச்சதா மாதுல குலம்”-ஸ்ரீசத்துருக்நாழ்வானுக்காதல், இவ் ஆழ்வார்க்காதல் அன்றே இவ் அர்த்தங்களில் ருசி உள்ளது. “நித்யாத்தருக்ந : எப்பொழுதும் உட்பகைவர்களாயுள்ள இந்திரியங்களை வென்றவர்” என்றதனால், பெருமாள் இனியர் என்று அவர்பக்கல் கண்வையான் என்று கூறப்பட்டது அன்றே.

872

நடுமாற்கு அடிமை செய்வேண்போல்
அவனைக் கருத வஞ்சித்துத்
தடுமாற்று அற்ற தீக்கதிகள்
முற்றும் தவிர்ந்த சதிர் நினைந்தால்
கொடுமா வினையேன் அவன் அடியார்
அடியே கூடும் இதுவல்லால்
விடுமாறு என்பது என்? அந்தோ!
வியன் மூவுலகு பெறி நுழே.

போ - ரை :—நடுமாற்கு அடிமை செய்கின்றவனைப்போன்று அவனை நான் நினைந்த அளவிலே, தடுமாற்றம் நீங்கின கொடிய நல்வினை தீவினைகள் முழுதும் நான் அறியாமலே நீங்கின ; இனிப் பெறும் பேற் றினை நினைந்தால், கொடிய பெரிய தீவினையேனையான், அவனுடைய அடியார்களுடைய திருவடிகளையே சேர்தலாகிய இதுவே அல்லாமல், பரந்த மூன்று உலகங்களைப் பெற்றுவும் அவன் அடியார்களுடைய திருவடிகளைச் சேர்தலாகிற இதனை விடுதல் என்பது ஒன்று உண்டோ? இதனை யான் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

1. ‘பாகவதர்கள் இறையவர்கள் என்றது அங்கு’ என்றது, “எம்மை ஆளும் பரமர்களே” என்றதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி. “விடுமாறு என்பது என் வியன்மூலகு பெறி நுழே” என்றதனைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் ‘பாகவதர்கள் இனியர் என்கிறது இங்கு’ என்கிறார்.

2. இப்படிப் பாகவத சேஷ்டவும் உத்தேசியம் என்று இருந்தவர்கள் உள்ளரோ? என்ன, உளர் என்பதற்கும், அவர்கள் இனியர் என்பதற்கும் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘கச்சதா’ என்று தொடங்கி.

“கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததா அங்கி
ஶத்ருக்னோ நித்ய ஶத்ருக்னோ நீதீ பரீதிபுரஸ்க்ருத:”
என்பது, ஸ்ரீராமா. அடியாத் 1 : 1.
இச் சுலோகத்தின் பொருளை மூன்றும்பத்து ஈட்டின் தமிழாக்கம்.
232 பக். தாண்க.

வி - கு :—அவனைக் கருதத் தமுமாற்று அற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் வஞ்சித்துத் தவிர்ந்த என்று கூட்டுக. தவிர்ந்த: முற்று. எச்சமாகக் கொண்டு பொருள் கூறலும் ஆம். வஞ்சித்தலாவது, தான் அறியாத படியே தன்னை விட்டு நீங்குதல். சதிர் - பேறு. வியன் மூலகு பெறி நும் விடுமாறு என்பது என்? என்று மாற்றுக.

இத் திருவாய்மொழி அறுசீர்க் கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஈடு :—முதற் பாட்டு. ¹ உலகத்தாஸ் விரும்புகிற செல்வ மாகிய புருஷார்த்தமும் நான் பற்றின புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாது என்று எடுத்துக் கழிக்கவும் போராது என்கிறோர்.

நெடுமாற்கு - நெடுமாலுக்கு என்றபடி. மால் என்றது, பெரியோன் என்றவாறு. நெடுமையால் நினைக்கிறது, அதில் பெருமையை; அறப் பெரியோன் என்றபடி. ² தாம் அடிமைத் தன்மையின் எல்லையைக் கணிக்கிறவர் ஆகையாலே, அவனுடைய இறைமைத் தன்மையின் எல்லையைப் பிடிக்கிறோர். அன்றிக்கே, மால் என்பது, ³ வியாமோகமாய், மிக்க வியாமோகத் தையுடையவன் என்னுதல்; நெடுமையால் மிகுதியை நினைக்கிறது. என்றது, தன்னளவு அன்றியே தன்னுடையார் அளவிலே நிறுத்தும்படியான வியாமோகம் என்றபடி. “அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்” என்னக் கடவுது அன்றே. அடிமை செய்வேன் போல் அவனைக் கருத - அவனுக்கு அடிமை செய்வாரைப்போலே அவனை நினைக்க. ⁴ அன்புள்ளவர்களைப் போன்ற பாவனையேயாய், ஆராய்ந்தால் அது தானும் போட்கன். தடுமாற்று அற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் வஞ்சித்து தவிர்ந்த - ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்து, அது நின்று தடுக்குமது இல்லாமையாலே தடுமாற்றம் அற்றுவசிக்கிற அறி வின்மை ⁵ முதலானவைகள் முழுதும் வஞ்சித்துத் தவிர்ந்தன.

1. “வியன்மூலகு பெறிநும் விடுமாறு என்பது என் அங்கோ” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. “நெடுமால்” என்று அவன் பெருமையைச் சொன்னதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறோர் ‘தாம்’ என்று தொடங்கி. கணிகித்தல் - விரும்புதல்.

3. வியாமோகம் - காதல். காதலின் முடிந்த நிலத்தை அருளிச்செய்கிறோர் ‘தன்னளவு’ என்று தொடங்கி. அதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறோர் ‘அடியார்க்கு’ என்று தொடங்கி. இது, ‘அமலஞ்சிபிரான்’ 1.

4. அடிமைசெய்யக்கருத என்னுமல், “செய்வேன்போல் கருத.” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறோர் ‘அன்புள்ளவர்களை’ என்று தொடங்கி. போடகன் - பொய்யன்.

5. ‘முதலானவைகள்’ என்றது, கர்மம், வாசனை, ருசி, பிரசிருதி, சம்பந்தம் என்னும் இவற்றை.

¹“பகல் முழுதும் ஒருசேரவசிக்கக் கடவோம்” என்று சொல்லி வைத்து, இரவு வந்தவாறே ஒருகலத்திலே உண்டுவைத்து ஒக்கக்கிடங்கு விளக்கை எரியவைத்துப் போனது அறியாமே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே. இனி, அடிமை செய்வேன் போல் அவனை வஞ்சித்துக் கருத எனக் கூட்டி வஞ்சித்தலைத் தமக்கு அடைமொழி ஆக்கலுமாம்.

முற்றும் தவிர்ந்த - ² நான் போக்கிக்கொள்ளுமன்றே அன்றே கிரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது. “பக்திமானுடைய புண்ணிய பாவங்கள் அனைத்தும் அழிகின்றன” என்னக்கடவதன்றே. “எல்லாப் பாவங்களில் நின்றும் உன்னை விடுவிக்கிறேன்” என்கிறபடியே அன்றே அவன் போக்கும்போது இருப்பது. சதிர் நினைந்தால் - அவன் திருவடிகளிலே குனித்த அளவிலே தீவினாகள் அடங்கலும் போனபடியை நினைந்தால் பேற்றுக்கு எல்லையானாரை அன்றே பற்ற அடுப்பது? ³ உறுவது பார்க்கில் அவன் அடியாரை அன்றே பற்ற அடுப்பது? கொடு மா வினையேன் - ⁴ பிரீதி தலைமன்றை இட்டுச் சொல்லுகிறார். பாட்டுக் கேட்பார், பாட்டு ஈடுபடுத்தினவாறே ‘பாவியேன்’ என்னுமாறு போலே. அன்றிக்கே, முதன் முதலிலேயே அவன் அடியாரைப் பற்றப் பெற்றிலேன் என்பார் ‘பாவியேன்’ என்கிறார் என்னலுமாம். அவன் அடியார்

1. வஞ்சித்த பிரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘பகல்முழுதும்’ என்று தொடக்கி.

2. முற்றும் தவிரக் கூடுமோ? என்ன, ‘நான்’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடையும் ‘பக்திமான்’ என்று தொடக்கி அதற்குப் பிரமாணங்களும் அருளிச்செய்கிறார்.

“ ஏவும் ஹாஸ்ய ஸாவே பாப்மாங் ப்ரதாயந்தே
ய ஏதத் ஏவும் வித்வான் அக்கிலோதரம் ஜாஹோதி ”
என்பது, சாங்தோக்யம். 5. 24: 3.

“ ஸ்வதர்மாங் பரித்யஜ்ய மாம்காம் ஶரனம் வரஜ
அஹம் தவா ஸ்வபாபேப்யோ மோக்ஷித்யாமி மாஸா-சி ”
என்பது, ஸ்ரீ கிஷே. 18: 66.

3. பாவத்தைப் போக்குமவன் அவன் ஆனால் அவனைப் பற்றுமதன்றே செய்யத்தக்கது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘உறுவது’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘முதன் முதலிலே’ என்றது, ‘பொய்க்கின்ற ஞானமும்’ என்று தொடக்கிய காலத்திலே என்றபடி.

4. பாவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டதால் உளதாய இன்பத்தாலே உக்கு பேசுமது ஒழிய, “பாவியேன்” என்கிறது என்? என்ன, ‘பிரீதி’ என்று தொடக்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ‘முதன் முதலிலே’ என்றது, ‘பொய்க்கின்ற ஞானமும்’ என்று தொடக்கிய காலத்திலே என்றபடி.

அடியே கூடும் இது அல்லால் - ¹ தன் திருவடிகளைப் பற்றினர் திறத்திலே அவன் மிக்க வியாமோகத்தைப் பண்ணுவானேயானால், அவன் விரும்பினாலை அன்றே நமக்கும் பற்ற அடுப்பது. என்றது, ² அவன் அடியார்களிடத்தில் வியாமோகத்தை யுடையவன் ஆனால் அவனுக்குப் பிரியமானவர்களை அன்றே பற்ற அடுப்பது? என்றபடி. அவ் அடியார்கள் கூட்டத்தில் அவர்களோடு ஒத்தவராய் இருப்பவர் அல்லர்; அவன் இறைவனும் தன்மையின் முடிந்த எல்லையிலே நிற்குமாறு போலே, இவர் அடிமையாங்தன்மையின் முடிந்த எல்லையிலே நிற்கிறாரா தவின் ‘அடியே’ எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்து ஒதுக்கிறார். பிரிநிலையாகவுமாம். என்றது, அவர்களோடு ஒப்புண் உண்ண இருக்குமவர் அல்லர்; அவர்கள் காலைப் பற்றுமவர் என்றபடி.

.விடுமாறு என்பது என் - ³ புறம்பு உண்டான விஷயத் திலே விடுவது பற்றுவது ஆன செயலை இவ் விஷயத்திலும் செய்யவோ? அந்தோ-நான் பற்றின பேற்றுக்கு ⁴ நாலு மூன்று படி கீழே நிற்கும் செல்வம் இத்தோடு ஒவ்வாது என்ன வேண்டுவதே என்று அங்கோ! என்கிறார். வியன் மூன்று உலகு பெறினும் - காடும் மலையுமான பாகங்களைத் திருத்தி அநுபவமேயாக்கியமாம்படி செய்து, மூன்று உலகங்களையும் எனக்குக் கையடைப்பு ஆக்கினாலும் விடுமாறு என்பது என்?

1. விரோதிகளைப் போக்குமவன் ஈஸ்வரானக இருக்க, அவனைவிட்டு, அவன் அடியார்களைப் பற்றுகிறது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார் ‘தன் திருவடிகளை’ என்று தொடக்கி. “நெடுமால்” என்பதற்கு அருளிச்செய்த இரண்டாவது பொருளைத் திருவள்ளம்பற்றி இங்கு இப்பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

2. “நெடுமால்” என்பதற்கு, அருளிச்செய்த முதற்பொருளைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘அவன்’ என்று தொடக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

3. ‘புறம்புஉண்டான்’ என்று தொடங்கும் வாக்கியத்துக்குக் கருத்து, ஒரு புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுவன், அதைக் காட்டிலும் அதிகமானது ஒரு புருஷார்த்தத்தைக் கண்டால், தாழ்ந்த அதனை விடுத்து மேலானதைப் பற்று வான் அன்றே; இங்கு எல்லை நிலமான புருஷார்த்தம் ஆகையாலே அங்கும் செய்வதற்கு இல்லை என்பது.

4. ‘நாலு’ என்றது, ஜஸ்வரியம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், கைவல்யம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஈஸ்வரானப் ‘ஆனந்தமயை’ என்றிருக்கும் இருப்பு புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார் என்னும் நான்குவகையினரையும் இவற்றின் விளக்கத்தை இத்திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையில் கண்டு கொள்க. ‘மூன்று’ என்றது, மேலே கூறிய நால்வகையினரில் முதலிலே ஒள்ள மூன்று வகையினரை.

அங்கோ! ¹ செல்வத்துக்கு உலகத்தாரால் விரும்பிப் போற்றப் பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற தன்மை உண்டாகையினால் அன்றே, உவமையாக எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு ஒன்னுத் தாயிருந்தும், ‘இது, நான் பற்றின பாகவதர்களுக்கு அடிமை என்பதனாலே ஒவ்வாது’ என்ன வேண்டுகிறது. (1)

873

வியன் மூவுலகு பெறி னும் போய்த்
 தானே தானே ஆனாலும்
 புயல்மேகம்போல் திருமேனி
 அம்மான் புனைபூங் கழல் அடிக்கீழ்ச்
 சயமே அடிமை தலைநின்றூர்
 திருத்தாள் வணங்கி இம்மையே
 பயனே இன்பம் யான்பெற்றது
 உறுமோ பாவியேனுக்கே?

போ - ரை :—பரங்த மூன்று உலகங்களின் செல்வத்தைப் பெற்று வரும், இந்தச் சம்சார சம்பந்தம் நீங்கிக் கைவல்ய சுகத்தைப் பெற்றுவரும், கார்காலத்து மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய எம்பெருமானது மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீரக்கழலை அணிந்த திருவடிகளிலே அடிமை செய்தலையே பிரயோஜனமாகக் கொண்டு அந்த அடிமையின் மேல் எல்லையிலே தலைநின்ற பாகவதர்களுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி இப் பிறப்பிலேயே யான் பெற்ற பயனுகிய இன்பத்திற்கு ஒக்குமோ திவினையேனுகிய எனக்கு?

வி - கு :—மு உலகத்தையும் அரசாஞ்சின்ற இன்பம், கைவல்ய இன்பம் என்னும் இவ்விரண்டு இன்பமும், பாவியேனுகிய யான் இம்மையிலே பெற்றதாகிய பயனும் இன்பத்திற்கு ஒவ்வாது என்பது கருத்து. உறுமோ-ஒக்குமோ. பாவியேனுக்கு என்பதிலுள்ள நான்காம் வேற்று மையைப் பிரித்து இன்பம் என்பதனேடு கூட்டுக.

ஈடு :—இரண்டாம்பாட்டு. ² மேலே கூறிய செல்வத்தோடே ஆத்ம அநுபவத்தைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற பேற்றுக்கு ஒவ்வாது என்கிறார்.

1. நாலு மூன்று படி கீழே நிற்பதாய், எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாத்தாய் இருக்கும் செல்வத்தை எடுத்துக் கழிப்பான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘செல்வத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.

2. “வியன்மூவுலகுபெறி னும் போய்த் தானே தானே ஆனாலும் பயனே இன்பம் யான் பெற்றது உறுமோ” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்.

வியன் மு உலகு பெறி னும் - பரந்திருக்கின்ற மூன்று உலகங்களின் செல்வத்தையும் என் ஒருவனுக்கே ஆக்கின்றும். போய்த்தானே தானே ஆனாலும்-சம்சார சம்பந்தம் அற்றுப் போய்க் கேவலம் ஆத்ம அநுபவமே பண்ணப் பெற்றாலும். ‘தானே தானே’ என்ற அடிக்குத் தொடரால், சம்சாரத்திலே புத்திரர் பெளத்திரர் முதலானவர்களும் தானுமாய்வாழ்கின்ற வாழ்க்கையும் தவிர்ந்து, பரமபதத்தே போய் ¹“நான் பரமாத்மாவுக்கு இனியன், நான் பரமாத்மாவுக்கு இனியன்” என்று களிக்குமதனையும் விட்டு, கேவலம் தானே ஆகையைத் தெரி வித்தபடி. புயல் மேகம்போல் திருமேனி அம்மான் புஜை பூங்கழல் அடிக்கீழ்-மழைமேகம்போலே இருக்கிற திருமேனியைக் காட்டி எல்லா உலகங்களையும் எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறவு னுடைய, சாத்தப்பட்ட பூக்களையும் வீரக்கழிலையுடைய திருவடிகளின் கீழே. அழகு இல்லாதவனுயினும் விடஷன்னுத சம்பந்தத்தையுடையவனுதவின் ‘அம்மான்’ என்கிறது.

சயமே அடிமை தலைநின்றார்-அடிமை செய்தலே பிரயோ ஜனமாக எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்கள். அன்றிக்கே, அவனுடைய அழகிலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்கள் என்னுதல். சயம் - ஸ்வயம், அல்லது ஜூயம். திருத் தாள் வணங்கி - ²சரீரத்துக்கு வேறுபட்டதாய் நித்தியமான ஆத்மாவை அடைவதைக் காட்டிலும், அவன் வடிவு அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வடிவில் ஓர் உறுப்பு அமையும் என் கிரூர். இம்மையேபயனே இன்பம்-³சரீரத்தை விட்டுச் சென்று அநுபவிக்குமது அன்றிக்கே, இந்த உலகத்திலே பிரயோஜன ரூபமான சுகமாயிற்று யான் பெற்றது. ஒரு சாதனத்தைச் செய்ய அச் சாதனத்தாலே “கைபுகுரும்” என்று நினைத்திருத் தல் இல்லைன்பார் ‘பெற்றது’ என்கிறூர். உறுமோ - இத னேடு ஒக்குமோ? பாவியேனுக்கு - ⁴நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்

1. “அஹம் அங்கம் அஹம் அங்கம் அஹம் அங்கம் அஹமங்காதஃ அஹமங்காதஃ அஹமங்காதஃ” என்பது, கைத்திரீயம்.
2. “திருத்தாள்” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறூர் ‘சரீரத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.
3. “இும்மையே” என்ற ஏகாரத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘சரீரத்தை’ என்று தொடங்கி.
4. நிலை நின்ற புருஷார்த்தத்தின் எல்லையாவது, பகவானுக்கு அடிமைப் பட்டிருத்தலுக்கு எல்லை நிலமான பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல்.

தன் எல்லைக்கும் புருஷார்த்தம் அல்லாததற்கும் வாசி சொல் அம்படியான பாபத்தைச் செய்தவன்.¹ பகவத் விஷய அது பவம் அல்லாமையாலே ஆத்தம் அநுபவம் புருஷார்த்தம் ஆக மாட்டாது; செல்வம்போலே நிலையற்றது அல்லாமையாலே நிலைகின்ற புருஷார்த்தமாகும் என்றபடி. (2)

874

உறுமோ பாவியேனுக்கு இவ்

உலகம் மூன்றும் உடன் நிறைய

சிறுமாயேனி நிமிர்த்த என்

செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்
நறுமா விரைநாண் மலர் அடிக்கீழ்ப்

புகுதல் அன்றி அவன் அடியார்
சிறுமா மனிசராய் என்னை

ஆண்டார் இங்கே திரியவே.

பொ - ரை :—வடிவில் சிறுத்தவர்களாய் அறிவில் பெருத்தவர் களாய் மனித வடிவினராய் என்னை அடிமை கொண்டவர்களான அவன் அடியார்கள் இந்த உலகத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்க, (அவர் களுடைய மலர் அடிக்கீழ் புகுதல்) அன்றி, இந்த உலகக்கள் மூன்றும் ஒருசேர நிறையும்படியாகச் சிறிய பெரிய திருமேனியை வளரச்செய்த என் செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளனுடைய, பெருமெபொருங்கிய சிறந்த வாசனையையுடைய அன்று மலர்ந்த மலர்போன்ற திருவடிகளிலே புகுதலும் பாவியேனுக்கிய எனக்குப் பொருந்துமோ?

வி - கு :—சிறு மா மனிசராய் என்னை ஆண்டாராகிய அவன் அடியார் இங்கே திரிய (அவர்கள் மலர் அடிக்கீழ்ப் புகுதல்) அன்றி, திருக்குறளன் நறு மா விரைநாண்மலர் அடிக்கீழ்ப் புகுதல் பாவியேனுக்கு உறுமோ? என்று கூட்டி, இடையே சில சொற்கள் பெய்து பொருள் முடிவு காண்க. குறளன்-வாமனன். நிறைய நிமிர்த்த குறளன் எனக்.

கடுகி:—மூன்றும்பாட்டு. ² செல்வம் என்ன, கைவல்யம் என்ன, இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் உயர்ந்ததாய் உள்ள பகவல்லாபம் உண்டானாலும், இங்கே இருந்து ஸ்ரீ வைஷ்ண

1. நித்தியமான புருஷார்த்தமாய் இருக்கிற கைவல்யத்தைப் புருஷார்த்தம் அல்லாதது என்பான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் ‘பகவத்விஷய அநுபவம்’ என்று தொடக்கி.

2. “அவன் அடியார் சிறு மா மனிசராய் என்னை ஆண்டார் இங்கே திரிய, அன்றி, நறுமாவிரைநாண்மலர் அடிக் கீழ் உறுமோ” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்,

வர்களுக்கு அடிமை செய்கைக்கு அது ஒவ்வாது என்கிறார். உலகம் அளந்த பொன்னடிக்கு நல்ல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இங்கே இருந்து என்னை அடிமை கொள்ளில், அதற்கு, உலகம் அளந்தவன் திருவடிகளில் அடிமைதான் உருது என்கிறார்.

உறுமோ பாவியேனுக்கு - ஆத்ம அநுபவத்தையும் செல் வத்தையும் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தையை, பகவத்விஷயத் திலும் சொல்லுகிறார். மேலே கூறியவை போன்று கழிக்க ஒண்ணுது: புருஷார்த்தத்தின் எல்லை அல்லாமையாலே கழிக்க வேண்டும். என்றது, தள்ளவும் கொள்ளவும் ஒண்ணுதபடியான பாவத்தைச் செய்தேன் என்றபடி. பாவியேன் - முதல் நிலத்துக்கும், முடிந்த நிலத்துக்கும் வாசி சொல்ல வேண்டும்படியான பாவத்தைச் செய்தவன். இவ்உலகம் மூன்றும் உடன் நிறைய-^{கி}சிலரிகள் வற்றிப் பாழாய்க்கிடக்க, நினைவு இன்றிக்கே மழு பெய்ய நிறைக்கு நிற்குமாறு போலே, தன் வாசி அறியாத மூன்று உலகங்களும் ஒருக்கானே நிறையும்படி. சிறு மா மேனி நிமிர்த்த-^{கி}கண்களாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுத்து, அழகுக்கு எல்லைஇன்றிக்கே இருக்கிற திருமேனியை நிமிர்த்த. எம் - “உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு” என்கிற படியே, அடியார்கட்காகச் செய்த செயல் அன்றே. செந்தா மரைக்கண் திருக்குறளன் நறு மா விரை நாண்மலர் அடிக்கீழ் புகுதல் - மஸர்த்தி, செவ்வி, குளிர்த்திகளுக்குத் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லாம்படி இருக்கிற கண்ணழகையுடைய ஸ்ரீ வாமனானுடைய, அழகிய மிக்க வாசனையை யுடைத்தான் நாட்டுப் போலே இருக்கிற திருவடிகளின் கீழே புகுதல்.

1. ஆயின், பகவானை விட்டவராய் இருக்கின்றாரோ? எனின், அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘உலகம்’ என்று தொடங்கி. என்றது, பகவத் சம்பந்தத்தைக் கொண்டு அவர்களை விரும்புகையாலே அவைனாயும் விடவில்லை என்பது கருத்து.

2. முதல் நிலமாவது, பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல். முடிந்த நிலமாவது, பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல்.

3. “உடன் நிறைய” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ‘சில ஏரிகள்’ என்று தொடங்கி.

4. “சிறுமா” என்கிற சிறுமைக்கும் பெருமைக்கும் விரோதம் இல்லாமல் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘கண்களாலே’ என்று தொடங்கி.

5. இந்திரனுடைய செயலைச் செய்த வாமனனை இவர் “எம்” என்பான் என்? என்ன, ‘உன்னை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இது, இரண்டாங் திருவங். 61, பிரமாணித்தார் - ரம்பினவர்கள்,

¹நறு மாவிரை-நன்றாய்மிக்க வாசனை² நறு மாவிரை நாண்மலர் அடி காணும் இவர்க்கு வேப்பங்குடி நீராய் ‘உறுமோ’ என்று கழிக்கிறது. என்றது, பகவத் விஷயத்தில் ³வெளிறு கழிந்த பாகமான இது ஆயிற்று, இவர்க்குப் பாகவத புருஷார்த்தத் தைப் பற்றக் கழிக்க வேண்டியது ஆகிறது என்றபடி.

அன்றி-அவர்களைத் தவிர்ந்து, அவன் அடியார்-ஸ்ரீவாமனை நுடைய அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள். அவர்கள் ஆகிறூர், “முன்னம் குறள் உருவாய் மு அடி மண் கொண்டு அளந்த மன்னான் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன் பயந்தேன்” என்று இருக்குமவர்கள். சிறு மா மனிசராய்-வடிவு சிறுத்துப் பிரபாவும் பெருத்திருக்குமவர்கள்.⁴ “சிறுமை பெருமையாகிற மாறுபட்ட இரண்டு தர்மங்கள் ஒரு பொருளில் சேர்ந்திருத்தல் எப்படி?” என்று பட்டர் இளமைப் பருவத் திலே ஆட்வாஜைக் கேட்க, “நம்மோடு ஒக்க ‘அன்னம் பானம் முதலானவைகள் தாரகம்’ என்னலாய், பகவத் விஷயத்தில் மூழ்கி இருக்கும் தன்மையைப் பார்த்தால் ‘நித்தியசூரிகடீளாடு ஒப்பர்கள்’ என்னலாய் இருக்கிற ஆண்டான், அருளாவுப் பெருமான், ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமான், இவர்கள்காண் சிறுமா மனிசர் ஆகிறூர்கள்” என்று பணித்தார். என்னை ஆண்டார்-என்னை அடிமை கொண்டவர்கள். இங்கே திரிய - என் கண் வட்டத்திலே சஞ்சரியானிற்க. அன்றி, நறு மா விரை நாண்மலர்

1. “நறு” என்பதற்கு அழகு என்று மேலே பொருள் அருளிச்செய்தார்; நறு என்ற சொல் அழகு என்ற பொருளைக் காட்டுமோ? என்ற வினாவிலைத் திருவள்ளத்தே கொண்டு அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் “நறு மாவிரை” என்று தொடங்கி. அதாவது, நறு என்பதற்கு நன்றாய் என்பது பொருள்; நன்றாய் என்பதற்கு அழகியதாய் என்பது பொருள் என்றபடி.

2. வியாக்கியாதாவின் ஈடுபாடு, ‘நறுமாவிரை’ என்று தொடக்கும் வாக்கியம்.

3. ‘வெளிறு கழிந்த பாகம்’ என்றது, பரத்துவம் முதலானவைகளை நோக்க அதிசலபமானது என்றபடி. வெளிறு - அஸார அமசம்; அதாவது, கிடைத்தற்கு அரிய தன்மை. ‘இது’ என்று, “உலகழுன்றும்” என்று தொடங்கிச் சொன்ன நீர்மை குறைவு அற்ற விஷயத்தை.

4. “முன்னம் குறள்” என்றது, பெரியதிருமொழி. 9. 4 : 2.

5. “சிறுமாமனிசர்” என்றதற்கு ஆப்தசம்வாதம் காட்டுகிறூர் ‘சிறுமை பெருமை’ என்று தொடங்கி. ஆண்டான் - முதலியாண்டான். ‘அருளாளப் பெருமான்’ என்றது, அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானுர் சீயரை. ‘ஸ்ரீ கோவிந்தப் பெருமான்’ என்றது, எம்பாரை. இம்மூவரும் எம்பெருமானஞ்சுடைய சிவ்யர்கள்.

அடிக்கீழ்ப் புகுதல், பாவியேனுக்கு உறுமோ - ¹இவருடைய கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு இருக்கிறபடி. ²ஸ்ரீ மதுரகவிகட்கும் அடி இதுவே அன்றே. ³“பொய்க்கின்ற ஞானம்” தொடங்கி “முனியே நான்முகனே” என்ற திருவாய்மொழி முடிய இவரைத்தொடர்ந்து சீன்பற்றிய இடத்து, ஆழ்வார், தமக்கும் பிரயோஜனமாகச் சொன்ன “பயிலுஞ் சுடரொளி”, “நெடு மாற்கு அடிமை” என்னும் திருவாய்மொழிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றினார். ⁴“எவை எங்களுடைய நல்லொழுக்கங்களோ அவை கொள்ளத்தக்கவை என்று ஆசாரியன் சிஷ்டய னுக்கு உபதேசிக்கிறார்” என்னக் கடவுது அன்றே. (3)

875

இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்கு உற்று என்?

இருமா நிலம் முன் உண்டு மிழ்ந்த
செங்கோலத்த பவளவாய்ச்
செந்தாமரைக்கண் என் அம்மான்
பொங்கேழ் புகழ்கள் வாய்வாய்ப்
புலன்கொள்வடிவு என் மனத்தாய்
அங்கேய் மலர்கள் கையவாய்
வழிபட்டு ஒட அருளிலே.

போ-ரை:— முற்காலத்தில், மிகப் பெரிய இந்த உலகங்களை எல்லாம் உண்டு உமிழுந்த, சிவந்த அழகினையுடையதான் பவளம் போன்ற திருவாயினையும், செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையு

1. இப்பாசுரம் ஆழ்வாருடைய ‘கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு’ என்கிறார் ‘இவருடைய’ என்று தொடங்கி. கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு என்பது, ஸ்ரீ மதுரகவிளை தம் ஆசாரியரான நம்மாழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்த பிரபந்தம்.

2. ஸ்ரீ மதுரகவிகளுக்கு அன்றே, கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு உள்ளது என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸ்ரீ மதுரகவிகட்கும்’ என்று தொடங்கி.

3. ஸ்ரீ மதுரகவிளை இதனை அடியாகப் பற்றினமையை விளக்குகிறார் ‘பொய்க்கின்ற’ என்று தொடங்கி.

4. ஆழ்வார் தம்முடைய அதங்கானமாக அருளிச்செய்தாரே ஒழிய, இவரை அதுவுடிக்கச்சொல்லி உபதேசித்தாரோ? என்ன, ‘எவை’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். என்றது, முன்னேர்களுடைய அதங்கானமே பின்னையோர்களுக்கும் அதங்கானம் என்றபடி.

“யானி அல்லமாகம் ஸாரிதாஙி

தானி த்வயா உபாஸ்யாஙி நோ இதராணி”

என்பது, தைத்திரீயம்.

முடைய என் அம்மான், பொங்கி எழுகின்ற தன் கல்யாண குணங்கள் என் வாயிலே ஆகவும், இந்திரியங்களைக் கொள்ளோகொள்ளுகின்ற திரு மேனி என் மனத்திலேயாகவும், அந்தத் திருமேனிக்குப் பொருந்திய மலர்கள் என் கையிலே ஆகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் செய்யும் கைங்கரிய நெறியிலே நானும் சென்று நடக்கும்படி திருவருள் செய்தால், பரம பதம் செல்ல விரும்பாமல் இந்த உலகத்திலே சஞ்சிக்கின்ற எனக்கு வந்த குற்றம் யாது?

வி - கு :-—வாய்வாய் மனத்தாய் கையவாய் வழிபட்டு ஓட அருளில் இங்கே திரிந்தேற்கு உற்றது இழுக்கு என்? என்று கூட்டுக. ‘உற்றென்’ என்பது, உற்றது என் என்பதன் விகாரம். உற்றது இழுக்கு என் என்று மாற்றுக.

ஈடு :-—நான்காம் பாட்டு. ¹ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு உகப் பான பகவத் கைங்கரியம் கிடைக்குமாகில், அவர்கள் சஞ்சிரிப் பதனுலே கொண்டாடத் தக்கதான் இந்தஉலகத்தில் இருப்பே புருஷார்த்தம் என்கிறார். அன்றிக்கே, மேற்பாசுரத்திலே “சிறு மா மனிசர்” என்றீர்; “இங்கே” என்றீர்; இது இருள் தரும் மாஞ்சாலம் அன்றே? பாகவத கைங்கரியத்தை வளர்க்கக் கூடியதான் பகவானுடைய அநுபவம் முற்றும் கிடைப்பது பரமபதத்திலே அன்றே? என்னில், அந்த அநுபவம் அவன் திருவருளாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கேயே வசித்தால் குற்றம் என்? என்கிறாகவுமாம். என்றது, அங்குத்தை அநுபவத்துக்கும் அவன் திருவருள் அன்றே காரணம்; அது இங்கே கிட்டுமாகில் இங்கே வசிப்பதனால் குற்றம் என்? என்கிறார் என்றபடி.

இழுக்குற்ற என்²-தண்மை என்? இரு மா நிலம் முன் உண்டு உமிழ்ந்த - மிக்க பரப்பையுடைத்தான் பூமியைப் பிரளை காலத்திலே வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, படைப்புக் காலம் வந்தவாறே உமிழ்ந்த. செம் கோலத்த பவளம் வாய் - ³ பிர

1. இப்பாசுரத்தில் பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கரியம் சொல் விற்றேயாகிலும், இடத்திற்கு ஏற்பாகவத கைங்கரியபரமாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு’ என்று தொடங்கி. மேல் பாசுரத்தோடே பொருந்த வேறும் ஒரு கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடங்கி.

2. “உற்று” என்பதனை இடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, “இழுக்கு என்” என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘தண்மை என்’ என்று. தண்மை = தாழ்வு.

3. திருவதரத்தின் அழகானது மனத்தைக் கவரக்கூடிய தண்மை வாய்ந்தது என்ற அழகின் மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார் ‘பிரளைத்திலே’ என்று தொடங்கி, பத்தொருள் அருளிச்செய்கிறார் ‘சிவந்து’ என்று தொடங்கி.

எயத்திலே தள்ளினாலும் விட ஒண்ணைத் திரு அதரத்தையுடையவன். சிவந்து அழகிதான் பவளம்போலே இருக்கிற திரு அதரம். செங்தாமரைக்கண் என் அம்மான் - என்னை, நோக்காலே ‘உள்க்கு வெற்றி’ என்னப் பண்ணினாவன்.¹ மேலே கூறிய குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவன். பொங்கேழ் புகழ்கள் வாய்வாய் - பொங்கி எழாநின் றள்ள கல்யாணகுணங்கள் வாயிலே உள்வாய். ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே சிளர்த்தியையுடைத்தாய்ப் புக்காரைக் கொண்டு சிளரவற்றுன குணங்கள் ஆதலின், ‘பொங்கு ஏழ்’ என்கிறது. ஏழ் - எழுதல்; மேலே சிளர்தல். அன்றிக்கே, பொங்கி கேழ் என்று பிரித்து, பரந்து அழகான குணங்கள் என்று பொருள் கூறலுமாம். பொங்கி - பரந்து. கேழ் - அழகு.

புலன்கொள் வடிவு என்மனத்தாய் - எல்லா இந்திரியங்களையும் கொள்கீ கொள்ளத்தக்கதான் வடிவு என்மனத்திலே இருப்பதாய். அங்கு ஏய் மலர்கள் கையவாய் - அந்த வடிவுக்குத் தகுதியான மலர்கள் கையிலே உள்வாய். வழிபட்டு ஓட அருளில்-நெறிப்பட்டுச் செல்லும்படி அருளப்பெறில். என்றது,² மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் இம் மூன்றும் அவன் திருவடிகளிலே எப்பொழுதும் அடிமை செய்யும்படி அவன் திருவருளைப் பெற்றுல் என்றபடி. இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்று என் -³ பாகவதர்களுடைய பிரீதியின் உருவமான பகவத் கைங்கரியத்தை அவன் திருவருளாலே இங்கே பெறில் எனக்கு அதுவே பேறு என்கிறோம். (4)

1. ‘மேலே கூறிய குணத்தாலும் அழகாலும்’ என்றது, “இருமாங்கலம் முன் உண்டு உழிமுங்கத்” என்பதனையும், “செங்கோலத்த பவளவாய்” என்பதனையும் திருவள்ளம்பற்றி.

2. பொங்கேழ் புகழ்கள் வாய்வாய், என் மனத்தாய், மலர்கள் கையவாய்” என்றதனைத் திருவள்ளம்பற்றி ‘மனம் வாக்குக் காயம்’ என்கிறோம்.

3. பாகவத கைங்கரியத்தைப் புருஷர்த்தம் என்கிறவர், பகவத்கைக்கரியம் புருஷர்த்தம் என்கிறது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் ‘பாகவதர்களுடைய’ என்று தொடங்கி.

“திரிதங் தாகிலும் தேவ பிரானுடைக்
கரிய கோலத் திருவருக் காண்பங்கான்”

என்ற ஸ்தீ மதுரகவிகள் அருளிச்செய்ததற்கும் இப் பாசுரமே காரணம் என்பர். ஆசாரிய ஹ்ருதயத்தில் “அழும்தொழும் ஸ்நேஹபாஷப அஞ்சவியேர்டே” என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தில் “புலன்தொள் நித்தியசத்ருவிசிங்தனங்”

876

வழிபட்டு ஓட அருள் பெற்று
 மாயன் கோல மலர் அடிக்கீழ்ச்
 சுழிபட்டு ஓடும் சுடர்ச்சோதி
 வெள்ளத்து இன்புற்று இருந்தாலும்
 இழிபட்டு ஓடும் உடலினிற்
 பிறந்து தன்சீர் யான் கற்று
 மொழிபட்டு ஓடும் கவி அழுதம்
 நுகர்ச்சி உறுமோ? முழுதுமே.

பொ - ரை :—பாகவதர்களுடைய வழியிலே பட்டு நித்திய கைங் கரியத்தைச் செய்யும்படி, அவன் திருவருளைப் பெற்று, எம்பிபருமா ஆடைய அழகிய மலர்போன்ற திருவடிகளின் கீழே, சுழித்துக்கொண்டு ஓடுகின்ற சுடர்ச்சோதி வெள்ளம் என்னும்படியான பரமபதத்திலே ஆனந்தத்தையே வாழ்ச்சியாக அடைந்திருந்தாலும், இழிக்கப்பட்டுச் செல்லுகின்ற இந்தச் சரீரத்தோடே பிறந்து, தன்னுடைய கல்யாண குணங்களையான் கற்று, அவ் அநுபவத்தால் உண்டான பிரீதி சொற் களின் உருவமாக வெளிவருகின்ற கனிகளாகிய அழுதத்தை, அடியார் களோடு சேர்ந்து அநுபவிக்கின்ற அநுபவத்திற்கு, மேலே கூறிய ஜீஸ்வரிய கைவல்யங்கள் முழுதும் கூடினாலும் ஒக்குமோ?

வி - ரூ :—அருள்பெற்று இன்புற்று இருந்தாலும் கவி அழுத நுகர்ச்சிக்கு முழுதும் உறுமோ? என்க. உறுதல் - ஒத்தல்.

ஈடு :—ஜூந்தாம் பாட்டு. ¹ இப்படிப்பட்ட பகவானுடைய அநுபவமும் மேற் பாசுரங்களில் கூறிய புருஷார்த்தங்களும் எல்லாம் கூடினாலும், “தொண்டாக்கு அழுது உண்ணே சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே, பாகவதர் களுக்குப் பிரியமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்யும் இதனேடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

என்ற பகுதி இங்கு அதுசங்திக்கத் தகும். இவ் ஆழ்வார் பாகவத சேஷத்வ நிஷ்டையைக் கொண்டிருந்தும் தமக்கு உத்தேசியரான அந்தப் பாகவதர்களுக்குப் பிரீதியை உண்டாக்குவது என்னும் காரணத்தால் “புலன்கொள் வழிவ என்மனத்ததாய்” என்று, பாகவத சேஷத்வ நிஷ்டைக்கு விரோதியான பகவானுடைய விக்கிரஹத்தைத் தம்முடைய நெஞ்சுக்கு விவதியமாக்கிக் கொண்டிருந்தார் என்பது அவ்வாக்கியத்தின் கருத்து.

1. பின் அடிகளைக் கடாகிவித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறூர். “முழுதும்” என்றதனை நோக்கி ‘மேற் பாசுரங்களிற் கூறிய புருஷார்த்தங்களும் எல்லாம்’ என்கிறார்.

வழிபட்டு ஒட அருள்பெற்று-கைங்கரியத்திலே செறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன் திருவருளைப் பெற்று. என்றது, நிதி திய கைங்கரியம் பண்ணும்படியாக என்றபடி. மாயன்-அழகு சீலம் முதலியவைகளால் ஆச்சரியத்தையுடையவன். கோலம் மலர் அடிக்கீழ்-காண்டற்கு இனிய மலர்போலே இருந்துள்ள திருவடிகளின் கீழே. சுழிபட்டு ஒடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து-ஆற்றுப்பெருக்குப் போலே சுழித்துச் செல்லுகிற¹ ஒளி அலை களையுடைத்தான் பரமபதத்திலே; ² “குரியன் அக்கினி ஆசிய வற்றின் ஓளிகளைக் கடந்துள்ள ஓளியோடு விளங்கு கிற மஹாத்மாவான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஸ்ரீவைசுண்டம்” என்னக் கடவுது அன்றே. இன்புற்று இருந்தாலும்³ “இந்தப் பரமாத்மா ஆனந்திப்பிக்கிறான்” என்கிறபடியே, அவன் ஆனந்திப்பிக்க, ஆனந்தத்திலே மூழ்கி இருந்தாலும்.

முழுதும்- மேலே கூறிய செல்வம் முதலானவைகளும் இத் தேவே கூடப் பெற்றாலும், இழிபட்டு ஒடும் உடலினில் பிறந்து-தாழ்வுக்கு எல்லையாம்படி கைகழியப் போன சீரத்தோடே பிறந்து. தன் சீர்-நிதியகுரிகளும் குழிழிநீர் உண்ணும் கலயாண குணங்களை, யான் கற்று-நிதிய சம்சாரியாய், அந்தக் குணங்களுக்கு அடைவு இல்லாத நான் அறிந்து. மொழிபட்டு ஒடும்- அவை உள் அடங்காமையாலே சொல்லாய் வெளிப்படுகின்ற. கனி அமுதம் நுகர்ச்சி உறுமோ - திருவாய்மொழியா கிற அமிருதத்தை அநுபவிக்கையோடு ஒக்குமேரா? “அவன் அடியார் சிறு மா மனிசராய் என்னை ஆண்டார் இங்கே திரிய, நறு மா விரை நான்மலர் அடிக்கீழ்ப் புகுதல் உறுமோ?” என்றாரே மேல்; அதனைவிட்டு, ‘கனி அமுதம் நுகர்ச்சி உறுமோ முழுதும்’ என்கிறாரே இங்கு? அதனை விட்டாராய்

1. “சுழிபட்டு ஒடும்” என்கையாலும், “வெள்ளம்” என்கையாலும், ‘ஒளி அலைகளையுடைத்தான்’ என்கிறார். எல்லை இல்லாத தேஜஸ் சமுத்திரமான பரமபதத்திலே என்பது பொருள்.

2. எல்லை இல்லாத பேர் ஒளிப்பிழம்பாக இருக்கும் பரமபதம் என்பதற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘குரியன் அக்கினி’ என்று தொடங்கி.

“அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தானம் விஷ்ணே: மஹாத்மன: ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜங் துஷ்பரேஷம் தேவதாங்கைவ:”

என்பது, பாரதம் ஆரண்யபா..

3. “எதையேவ ஆநந்தயாதி?”

என்பது, கைத்திரீயம்.

இருக்கிறதோ? என்னில், விட்டிலர்; ¹ “தொண்டர்க்கு அழுது உண்ணச் சொல் மாலைகள்” என்கையாலே, அவர்களுக்கு அடிமை செய்கிறபடி. (5)

877

நுகர்ச்சி உறுமோ? மூலகின்
 வீடுபேறு தன்கேழ்தில்
 புகர்ச்செம் முகத்த களிறு அட்ட
 பொன் ஆழிக் கை என் அம்மான்
 நிகர்ச் செம்பங்கி எரிவியிகள்
 நீண்ட அசுரர் உயிர்எல்லாம்
 தகர்த்து உண்டு உழுவும் புட்பாகன்
 பெரிய தனி மாப் புகழே.

பொ - ரை :—தனக்கு ஒப்பு இல்லாத, புள்ளிகள் பொருந்திய சிவந்த முகத்தையுடைய குவலயாடிடம் என்னும் யானையைக் கொன்ற, அழகிய மோதிரத்தைத் தரித்த என் அம்மானும், தம் சாதிக்கு ஏற்ற தான் சிவந்த தலையிரையும் நெருப்புப்போன்ற கண்களையும் உயர்ந்த சரீரங்களையுமுடைய அசுரர்களுடைய உயிர்களை எல்லாம் கொன்று உண்டு சஞ்சரிக்கின்ற கருடப்பறவையை வாகனமாகக் கொண்டுள்ள வனுமான் எம்பெருமானது பெரிய ஒப்பற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களை அதுபலிக்கும் அதுபவத்திற்கு, மூன்று உலகங்களையும் அழித்தும் படைத்தும் செல்லுதலாகிற ஜ் ஸ் வரி ய இன்பம் ஒத்தது ஆகுமோ?

வி - கு :—மூலகின் வீடு பேறு, தனி மாப் புகழ் நுகர்ச்சிக்கு உறுமோ! எனக் கூட்டுக. வீடு - அழித்தல். பேறு - படைத்தல். அட்ட அம்மான் என்க. உயிர் எல்லாம் தகர்த்து உண்டு உழுவும் புள் என்க.

ஈடு :—ஆரூம்பாட்டு. ² மேலே கூறப்பட்ட செல்வம் முதலானவைகளும், இறைவனுய் உலகத்தின் படைப்பு முதலான வற்றிற்கு எல்லாம் காரணமான சர்வேஸ்வரனுய் தனக்குமேல்

1. திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற இதுவும் பாகவத கைங்கரியங்களிலே ஒன்று ஆகையாலே, இவ்விடையத்தை இப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார் என்ற படி. “தொண்டர்க்கு” என்பது, திருவாய். 9. 4 : 9.

2. “புட்பாகன் பெரிய தனிமாப் புகழ் நுகர்ச்சி மூலகின் வீடு பேறு உறுமோ” என்பதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு பாசுரத்துக்கு ஒரு பாசுரம் மேன்மை சொல்லவேண்டுமெத்தாலே, மேல்பாசுரத்

ஒன்று இல்லாத ஆனந்தத்தையுடையனும் இருக்கும் இருப்பும் பாகவத பீர்சி ரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அநுபவிக்கும் இன்பத்தோடு ஒவ்வாது என்கிறூர். புட்பாகனுடைய பெரிய ஒப்பு இல்லாத விலக்கணமான புகழைத் திருவாய்மொழியாலே நுகருமதற்கு, விபுவான் அவனுடைய ஆனந்தமும் போராது என்கிறூர்.

நுகர்ச்சி உறுமோ - திருவாய்மொழி முகத்தாலே பகவா னுடைய குணங்களை அநுபவிக்குமதனாலே ஒக்குமோ? மூன்று உலகின் வீடு பேறு - தன்னினைவின் ஏகதேசத்தாலே உலகத் தைப் படைத்தல் அழித்தல்கள் ஆகும்படி இருக்கிற இறைமைத் தன்மைதான் அதனாலே ஒக்குமோ?¹ அவனுக்கு அன்றே இது ஜஸ்வர்யமாய்த் தோற்றுவது; இவர்க்கு இது புருஷார்த்தமே;² “உலகத்தைப் படைத்தல் முதலான தொழில்கள் நீங்கலாக ஏனையவற்றில் பரமாத்மாவோடு ஒத்தவன் ஆகிறுன் முக்தன்” என்கிறபடியே, சொருபத்திற்குத் தக்க வை ஆனவை அன்றே புருஷார்த்தமாவது? தன் கேழ் இல் புகர்ச் செம் முகத்த களிறு அட்ட - மிடுக்கிற்குத் தனக்கு ஒப்பு இன் றிக்கே இருப்பதாய், புகரையும், சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத் தையுமுடைத்தான் குவலயா பீடத்தை முடித்த. பொன் ஆழிக்கை-அழிக்கை திருஆழிமோதிரத்தாலே அலங்காரத்தையுடைத்தான் திருக்கையையுடையவன்:³ குவலயா பீடத்தின் கதுப்பிலே அடித்தபோது கையும் திருவாழி மோதிரமும் இருக்கப்படி. என் அம்மான்-கையும்⁴ அறுகாழியுமான வடிவைக் காட்டி என்னை

திலே “முழுதும்” என்றதனைக் கடாக்கித்து ‘மேலே கூறப்பட்ட செல்வம் முதலானவைகளும்’, என்கிறூர். “மூலகின் வீடு பேறு” என்றதனைத் திருவள்ளும்பற்றி ‘இறைவனும்’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறூர். அங்கு கூறுமுகத்தால் மேலே கூறியதை விவரணம் செய்கிறூர் ‘புட்பாக னுடைய’ என்று தொடங்கி.

1. இறைமைத் தன்மைக்குரியதான் உலகப்படைப்பு முதலான தொழில்களைச் செய்கின்ற முதன்மையை “அத்தோடு ஒக்குமோ” என்னலாமோ? என்ன, ‘அவனுக்கு அன்றே’, என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

2. இவருக்கு இது புருஷார்த்தமாம் என்கைக்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறூர் ‘உலகத்தை’ என்று தொடங்கி.

“ஜகத்வயாபார வர்ஜும்”

என்பது, சார்மீ. 4. 4: 17.

3. “பொன்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘குவலயா பீடத்தின்’ என்று தொடங்கி.

4. அறுகாழி = மெல்லிய மோதிரம்.

எழுதிக்கொண்டவன்.¹ உகவாதாரை மிகுக்காலே அழித்தான், உகந்தாரை அழகாலே அழித்தான்.

நிகர்ச் செம் பங்கி எரி விழிகள் நீண்ட அசரர் உயிர் எல் லாம் தகர்த்து உண்டு உழலும் புட்பாகன் - சாதிக்குத் தக்க தான் சிவந்த மயிரையுடையராய், எரிபோலே விழியானின் றுள்ள கண்களையுடையராய், பெரிய வடிவையுடையரான அசரர்களுடைய உயிரை எல்லாம் தகர்த்து உண்டு, இது தானே இயல்பாயிருக்கிற பெரியதிருவடியைக் கருத்து அறிந்து நடத்துகின்றவனுடைய பெரிய தனி மாப் புகழ் - அளவிடற்கு அரியனவாய் உபமானம் இல்லாதனவாய் இருந்துள்ள கல்யாண குணங்களை - திருவாய்மொழி முகத்தாலே அதுபவிக்கும் அதுபவத்துக்கு ஒக்குமோ? என்றது, திருவாய்மொழி நுகரும் ஆனந்தத்துக்கு, ஏழ் உலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருக்கும் ஆனந்தமும் போராது என்கிறூர் என்றபடி. (6)

878

தனி மாப் புகழே எஞ்ஞான் றும்
நிற்கும்படியாத் தான் தோன்றி
முனி மாப் பிரம முதல் வித்தாய்
உலகம் மூன்றும் முளைப்பித்த
தனிமாத் தெய்வத் தளிர் அடிக்கீழ்ப்
புகுதல் அன்றி அவன் அடியார்
நனி மாக் கலவி இன்பமே
நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே.

போ-ரை :—இப்பற்ற பெரிய புகழே எக்காலத்தும் சிற்கும்படியாகத் தான் படைப்புக் கடவுளாகத் தோன்றி, படைப்பதற்காக நினைக்கின்ற பரப்பிரஹமமாகிற பரமகாரணமாய் எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கின, ஒப்பற்ற பெரிய பரம்பொருளினுடைய தளிர்போன்ற மெல்லிய திருவடிகளின் கீழே புகுத்து அடிமை செய்தல் அன்று யாம் விரும்புவது; அவன் அடியார்களுடைய சேர்க்கையாலாய் இன்பமேயாம் விரும்புவது; அதுவே எப்பொழுதும் எங்கட்கு வாய்க்க வேண்டும்.

1. “களிறு அட்ட பொன் ஆழிக் கை என் அம்மான்?” என்று கூட்டி, ஈரும் அருளிச்செய்கிறூர் ‘உகவாதாரை’ என்று தொடங்கி,

வி - கு :-—வாய்க்க வேண்டுவது, தெய்வத் தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதல் அன்று; அவன் அடியார் நனி மாக் கலவி இன்பமே; அதுவே நங்கட்கு நாளும் வாய்க்க என்று கூட்டிப் பொருள் காண்க. நனிமா-மிகச் சிறந்த.

கடு :-—ஏழாம்பாட்டு.¹ தனியே அநுபவிக்கும் பகவானுடைய அநுபவம் எனக்கு வேண்டா; பாகவதர்களோடுகூடி அநுபவிக்கும் பகவானுடைய அநுபவமே காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ள வரையிலும் எனக்கு உண்டாக வேண்டும் என்கிறோர்.

தனி மாப் புகழே எஞ்சூன் றும் நிற்கும்படியா²-உபமானம் இல்லாததாய், சிலாக்கியமான புகழே காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் நிற்கும்படியாக. தான் - மகத் தத் துவத்துக்குக் காரணமான ³ பிரகிருதியைச் சரீரமாகவுடைய தான். அன்றிக்கே, விரும்புவார் இன்றிக்கே இருக்க, பூர்ண நைய் இருக்கிற தான் என்னுதல். தோன்றி - தன் பேருக ⁴ “நான் பல பொருளாக ஆவேன்” என்று தோன்றி. ⁵ முனி மாப் பிரம முதல் வித்தாய்-சங்கல்பிக்கிற பரப்பிரஹ்மமாகிற பரம காரணமாய், அன்றிக்கே, முனி - துறந்தவன் என்று மாம். அன்றிக்கே, வேறு தேசத்திற்குப் போன புத்திரைன் தாய் நினைக்குமாறுபோலே “இவை என் பட்டன!” என்று

1. மேல் மூன்று பாசுரங்களாலே பகவானுடைய அநுபவத்தைச் சொல்லி, இப்பாசுரத்தில் ‘அதுவேண்டா, பாகவதர்களுடைய சேர்க்கையே அமையும்’ என்று கூறுதல் முரண் அன்றே? எனக்கிற சங்கையை விவசை பேதத்தாலே நீக்கிக்கொண்டு “புகுதல் அன்றி நனி மாக் கலவி இன்பமே நாளும் வாய்க்க” என்றதைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. ‘உபமானம் இல்லாததாய்ச் சிலாக்கியமான புகழ்’ என்றது, நாம ரூபங்கள் அழிந்து இருளாலே மூடப்பட்ட சிலையிலே இவற்றை உண்டாக்க நினைத்த மஹா குணத்தை. ‘காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் நிற்கும்படியாக’ என்றது, இவ் உபகாரத்தின் வாசியை அறிந்தவர்கள் ‘ஒருவன் செய்து உபகாரமே!’ என்று இதையே எப்போதும் ஒக்க நினைக்கையை.

3. ‘பிரகிருதியைச் சரீரமாகவுடைய தான்’ என்றது, குக்மசித்து அசித்துக்களோடு கூடின பிரஹ்மத்தை.

4. “‘நான் பல பொருளாக ஆவேன்’ என்று தோன்றி’ என்றது, வியஷ்டி சிருஷ்டி பிரதானம் ஆகையாலே, அதனை நினைத்து, அதற்குத் தகுதி யான சமஷ்டி சிருஷ்டியைச் செய்து என்றபடி. வியஷ்டி - வேறு வேறு. சமஷ்டி - தொகுதி.

5. “‘முனி’ என்பதற்கு, மூன்று வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறோர். முதற்பொருள், சங்கல்பத்தோடு கூடினவன் என்பது. இரண்டாவது பொருள், துறந்தவன் என்பது. துறக்கையாவது, இந்த உலகத்தில் உள்ளார் கரண களேபரங்களை இழந்த துக்கத்தாலே நித்தியுரீகளை விடுதல். மூன்று வது பொருள், ‘வேறு தேசத்திற்கு’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்வது,

திருவள்ளத்திலே நினைத்து, ¹ பரப்பிரஹ்மமான தானே மூன்றுவித காரணமுமாய் என்னுதல். உலகம்மூன்றும் முளைப் பித்த-²காரியக் கூட்டம் அனைத்தையும் தன் பக்கவிலே அருங் பும்படி பண்ணினாலுமிற்று. எல்லாப் பொருள்களும் தோன் ரும்படியான சங்கல்பத்தின் காரியமான வியஷ்டி சிருஷ்டி இருந்தபடி.

தனி மாத் தெய்வம் தளிர் அடிக்கீழ்ப் புகுதல் - ஒப்பு இல்லாத பரதேவதையினுடைய தளிர்போலே இருக்கிற திருவடிகளின் கீழே புகுதல்; ³ இதுகானும் படைப்பிற்குப் பயன். ⁴ சேதனன் ஆனால் உபகாரத்தைச் செய்வன் திருவடிகளைப் பற்றுதல் அன்றே செய்யத்தக்கது. அன்றி-⁵ அதனைவிட்டு. அவன் அடியார் நனி மாக் கலவி இன்பமே நானும் வாய்க்க- அந்த உபகாரத்திலே தோற்று எழுதிக் கொடுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு உண்டான், மிக்க சிறப்பினையுடையதாய் இருந்துள்ள கலவி இன்பமே நாள்தோறும் வாய்க்க. நங்கட்கே- இதனை விரும்பி ‘இதுவே பேறு’ என்றிருக்கிற நமக்கு. ⁶ இது காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் கிட்ட வேணும்.

(7)

1. ‘பரப்பிரஹ்மமான தானே’ என்றதற்குக் கருத்து, தன் பெருமை பாரதே சிருஷ்டித்தான் என்பது. மூன்றுவித காரணம்: முதற் காரணம், துணைக் காரணம், நியித்த காரணம். “முதல்” என்றதனால் நியித்த காரணமும், “வித்து” என்றதனால் முதல் காரணமும் பெறுதும். இவ் இரண்டைனக் கூறியதனால், துணைக் காரணத்தையும் உபலக்ஷணத்தாற் கொள்க.

2. “முளைப்பித்த” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘காரியக் கூட்டம்’ என்று தொடங்கி. “தோன்ற” என்றதனால் சமஷ்டி சிருஷ்டியையும், “முளைப்பித்த” என்றதனால் வியஷ்டி சிருஷ்டியையும் கூறியபடி.

சுருதியிலும் “பஹாஸ்யாம்” என்றதனால் சமஷ்டி சிருஷ்டியையும் “ப்ரஜாயேய” என்றதனால் வியஷ்டி சிருஷ்டியையும் கூறி இருத்தலையும் காணக.

3. படைத்தலைக் கூறியபின், திருவடிகளின் கீழே புகுதலைக் கூறுவதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறூர் ‘இது கானும்’ என்று தொடங்கி.

4. அது எப்படி? என்ன, ‘சேதனன் ஆனால்’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர்.

5. ‘அதனை விட்டு’ என்றது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூட அதுபவியாத பகவத் அதுபவத்தை விட்டு என்றபடி.

6. “இன்பமே நானும் வாய்க்க கங்கட்கே” என்றதிலேஉள்ள ஏகாரத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர் ‘இது’ என்று தொடங்கி.

879

நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு
 நளிர் நீர்க் கடலைப் படைத்துத் தன்
 தாளும் தோளும் முடிகளும்
 சமன் இலாத பல பரப்பி
 நீரும் படர் பூங் கற்பகக்
 காவும் நிறைபல் நாயிற்றின்
 கோளு முடைய மணிமலைபோல்
 கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே.

போ - ரை :—குளிர்ந்த தண்ணீரையுடைய கடலைப் படைத்து, ஒப்பு இல்லாத தன்னுடைய பல திருவடிகளையும் தோள்களையும் திரு முடிகளையும் பரப்பிக்கொண்டு, நீண்டு படர்ந்த பூக்களையும் கற்பகச் சோலையையும் நிறைந்த பல சூரியர்களின் ஒளியையுமுடைய மாணிக்க மலைபோன்று திருக்கண்வளர்கின்றவனுடைய அடியர்களின் சேர்க்கை நங்கட்கு எப்பொழுதும் வாய்க்க வேண்டும்.

வி - கு :—படைத்துப் பரப்பிக் கிடந்தான் எனக். நீரும் படர் பூங் கற்பகக் கா, தாள்களுக்கும் தோள்களுக்கும் உவமை. பல் நாயிற்றின் கோள் - திருமுடிக்கு உவமை. மணிமலை - திருமேணிக்கு உவமை. கூட்டம் - கூடுதல்; சேர்கல். கூட்டம் நங்கட்கு நாளும் வாய்க்க எனக் கூட்டுக.

கு :—எட்டாம்பாட்டு.¹ பாகவதர்களுடைய கலவி இன்பம் வேண்டும் என்றார் மேல்; அதுதான் வேண்டுமோ, அவர்கள் திரளைக் கண்களாலே காண அமையும் என்கிறார் இதில்.

நாளும் வாய்க்கநங்கட்கு -² இதுவே புருஷார்த்தம் என்று இருக்கிற நமக்கு, இது நாள்தோறும் வாய்க்கவேண்டும். நளிர் நீர்க்கடலைப் படைத்து - குளிர்ச்சியையே தண்மையாகவுடைய தண்ணீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி. திருக்கண்வளர்கைக்கு ஒத்ததான் தண்ணீர் என்கை. சமன் இலாத தாளும் தோளும் முடிகளும் - உபமானம் இல்லாதவையான திவ்விய அவயவங்

1. “நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே” என மீண்டும் இப் பாகரத்தில் கறியது, கறியது கூறல் ஆகாமைக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்து, “தமர்கள் கூட்டமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு” என்றதனைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறோர்.

2. ‘இது’ என்றது, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திரளிலே தாழும் ஒருவ ராகச் சேர்தலைக் குறித்தபடி:

கள். பல பரப்பி - அந்தக் கடவிலே பாழ்த்திரும்படி வடிவாலே அலங்கரித்து. நீஞும் படர் பூங் கற்பகக்காவும்¹ எல்லை இல்லாத இனியபொருளான பூப்போலே இருக்கிற தாஞும், கற்பகக் காவைப் போலே இருக்கிற தோஞும். தாஞும் தோஞும் இருக்கிறபடி. **இறை**² பல் நாயிற்றின் கோஞும் - “முடிகள் ஆயிரத் தாய்” என்றதனைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ஆயிரங் கோடி சூரியர்களைத் திரட்டி முடியாக வகுத்தாற்போலே இருக்கிற முடி என்னுதல். கோள் என்பது, கிரஹங்கள்; அவை தாம் ஒளிப் பொருள்கள் ஆகையாலே ஒளியைக் காட்டுகிறது; இலக்கணை.

மணிமிலைபோல் கிடங்தான்-ஓர் இரத்தினமலை சாய்ந்தாற் போலே ஆயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருஞ்சிறபடி. **தமர்கள் கூட்டமே நாஞும் வாய்க்க** - இப்படி வைத்தகண் வாங்க ஒண்ணுத படி கண்வளர்ந்தருளானிற்குமவனை அன்று, நாஞும் வாய்க்க என்கிறது (“கிடங்ததோர் கிடக்கை” என்று கிடை அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைத்தணவர்கள் திரளிலே நானும் ஒரு வனுய்ச் சேரவேண்டும் என்கிறூர்) என்னுதல்; அன்றிக்கே, அத் திரளைக் கண்களாலே காண அமையும் என்கிறூர் என்னுதல். **பசியர்** “கல அரிசிச்சோறு உண்ணவேண்டும்” என்னுமாறுபோலே, தம் காதல்ளாம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறூர். **“பெரியோர்கள் கூட்டுஇருக்கவேண்டும்”** என்றும், **“ஈட்டம்**

1. “நீஞும்படர்” என்ற சொற்களுக்குப் பயன் அருளிச்செய்கிறூர் ‘எல்லை இல்லாத’ என்று தொடக்கி.

2. “பல் நாயிறு” என்றதனால் “முடிகள் ஆயிரத்தாய்” என்றதனைச் சொல்லுகிறது என்கிறூர். ஒவ்வொரு திருமுடிக்கும் ஒவ்வொரு சூரியன் உவமை என்பது கருத்து. “முடிகள் ஆயிரத்தாய்” என்பது, திருவாய். 8:1: 10.

3. “தமர்கள் கூட்டமே நாஞும் வாய்க்க நங்கட்கு” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறூர். முதற் பொருளில் ‘நங்கட்கு’ என்பது, தனித் தன்மைப் பன்மை. இரண்டாவது பொருளில் ‘நங் கட்கு’ என்பதற்கு, தம்முடைய கண்களுக்கு என்பது பொருள். இவற்றையே, ‘இப்படி’ என்று தொடக்கியும், ‘அன்றிக்கே’ என்று தொடக்கியும் அருளிச்செய்கிறூர். ‘கிடங்ததோர்’ என்பது திருமலை. 23.

4. “தமர்கள்” என்றால் போராதோ? “கூட்டம்” என்பான் என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறூர் ‘பசியர்’ என்று தொடக்கி.

5. “நங்கட்கு” என்றதற்கு அருளிச்செய்த இருவகைப் பொருள்கட்கும் சேரத் தனித் தனியே இரண்டு பிரமாணங்கள் காட்டுகிறூர் ‘பெரியோர்கள்’, என்று தொடக்கியும், ‘ஈட்டம்’ என்று தொடக்கியும்.

“ஸத்பிரோவ வலஹாலீத ஸத்பிஃ குர்வீத ஸங்கமம்

ஸத்பிஃ விவாதம் மைத்ரம்ச ந அஸத்பிஃ கிஞ்சித் ஆசரேத்”

என்பது, மார்க்கண்டேய புராணம்.

“ஈட்டம்” என்பது, பெருமாள் திருமொழி. 2: 1.

கண்டிடக் கூடுமேல்” என்றும் சொல்லக் கடவுதன்றே.
அவன் செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடி இருக்கவேண்டும் என்றார் மேல்; கிடை அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திரளைக் கண்களாலே காண அமையும் என்கிறார் இதில். (8)

880.

தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை நாசம் செய்யும் சதுமூர்த்தி¹ அமர்கொள் ஆழி சங்குவாள் வில் தண்டு ஆதி பல்படையன் குமரன் கோல ஐங்கணைவேள் தாதை கோதில் அடியார்தம் தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க தமியேற்கே.

போ - ரை :—அடியார்களுடைய கூட்டத்திற்கு வருகின்ற ஜோடிய வினைகளை எல்லாம் அழிக்கின்ற சதுமூர்த்தியும், பேரவைச் செய்கின்ற சக்கரம் சங்குவாள் வில் தண்டு முதலிய பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களைத் தரித்தவனும், குமரனும், அழகிய ஐங்கு பாணங்களை யுடைய மன்மதனுக்குத் தங்கைதயுமான எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட குற்றம் இல்லாத அடியார்களுக்கு அடியார்கள், அவர்களுக்கு அடியார்கள், அவ் அடியார்கட்கு அடியார்கள் ஆகின்ற பேறே தமியேற்கு வாய்க்க வேண்டும்.

வி - கு :—சது மூர்த்தி - பல வடிவங்களையுடையவன்; சது என்பது, எண்டுப் பல என்னும் பொருளில் வந்தது. குமரன் - இளையோன். ஐங்கணை-ஐங்கு புஷ்ப பாணங்கள்; அவை: தாமரைப்பூ, மரம்பூ, அசோகம்பூ, மூல்லைப்பூ, நிலோற்பலம் என்பன.

ஈடு :—ஒன்பதாம்பாட்டு.² ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடு சேர்ந்திருக்கும் சேர்க்கைதான் வேண்டுமோ? அவர்களுடைய அடிமையிலே முடிந்த நிலமாக அமையும் என்கிறார்.

1. இப்பாசுரத்துக்கு அருளிச்செய்த அவதாரிகைக்குச் சேரப் பொருளை முடித்து அருளிச்செய்கிறார் ‘அவன் செய்த’ என்ற தொடங்கி.

2. ‘சதிர்மூர்த்தி’ என்பதும் பாடம்.

3. ஈற்றியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். மேல் பாசுரத்தில் “ஙங்கட்கு” என்பதற்கு அருளிச்செய்த இருவகைப் பொருள்களில் முதற் பொருளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்,

தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை நாசம் செய்யும்¹ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திரஞ்சு வரும் வல்வினையை நாசம் செய்யும். அன்றிக்கே, தமர்களுடைய திரண்ட வல்வினையை நாசம் செய்யும் என்னுதல். அன்றிக்கே, தமர்கள், வல்வினையைக் கூட்ட, அந்த வல்வினைகளை நாசம் செய்யும் என்னுதல்; என்றது, ² இவர்களுக்கு வல்வினையைக் கூட்டுக்கையே தன்மையானாற் போலே, அவனுக்கு அவ் வினைகளை நாசம் செய்தலே யாத் திரையாக இருக்கும்படியைத் தெரிவித்தவாறு. ³ சது மூர்த்தி-விரோதிகளைப் போக்குக்கைக்குத் தக்கனவான பல வடிவுகளை யும் கொள்ளாநிற்கும். என்றது, இவர்கள் கைங்கரியம் செய்வதற்குப் பல வடிவுகள் கொள்ளுமாறு போலே ஆயிற்று, அவன் காத்தல் நிமித்தம் பல வடிவுகள் கொள்ளுகிறபடி என்பதைத் தெரிவித்தவாறு.

அமர் கொள் ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டு ஆதிபல் பண்டியன்-விரோதிகளை ஆழிப்பதற்கு உறுப்பாகப் போரை நோக்கி யுள்ள திரு ஆழி தொடக்கமான திவ்விய ஆயுதங்களையுடைய வன். குமரன் - எப்பொழுதும் இளையோனைய் இருப்பவன். கோலம் ஜங்கணைவேள் தாழை-ஜங்து பாணங்களையுடையனான காமனுக்கும் தந்தையானவன். என்றது, ‘அழுகுக்குத் தனக்கு மேல் இல்லை’ என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழுகுக்குத் தோற்றுவாயாய் இருக்கும் என்றபடி. கோது இல் அடியார் தம் தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க-⁴ அப் பருவத் துக்கும் அழுகுக்கும் தோற்றிருக்கும், வேறு பிரயோஜனம்

1. “தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை நாசம் செய்யும்” என்பதற்கு மூன்று வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். ‘ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய’ என்று தொடக்கி.

2. மூன்றுவது பொருளில் “கூட்ட நாசம் செய்யும்” என்ற பதச் சேர்த்திக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் ‘இவர்களுக்கு’ என்று தொடக்கி. இப் பொருளில் “கூட்டு” என்பது எச்சம்.

3. சதுமூர்த்தி - சதுரமூர்த்தி. என்றது, வாக்தேவ ஸங்கரவதை பிரத்யுமங் அங்குத்தர்களாய் இருக்குமவன். இவற்றைக் கூறியது, அவதாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

4. பருவத்தையும் அழகையும் சொல்லி, “கோதில் அடியார்” என்கையாலே, பலித்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார் ‘அப்பருவத்துக்கும்’ என்று தொடக்கி. “குமரன்” என்கையாலே, பருவம். “வேள் தாழை” என்றதனால், அழகு. கோது - வேறு பயன்களை விரும்புகிற குற்றம்,

ஒன்றையும் கருகாதவரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமாக வேண்டும் என்கிறார். இந்த மிக உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்றும் ஒக்க வாய்க்க வேண்டும் என்பார் ‘சதிரே வாய்க்க’ என்கிறார். தமியேற்கே -¹ சென்ற காலத்திலும் ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வாஜினத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டு கையாலே இப்பொழுது நடக்கும் காலத்தில் தமக்கு உபமானம் இன்றிக்கே இருக்கை. “கேசவன் தமர்” என்ற திருவாய் மொழிக்குப் பின்பு தனியர் அல்லாமையாலே, மேல் “நங்கட்டு” என்றார். இங்குத் “தமியேற்கு” என்கிறது, சம்சாரி களில் தமக்கு உபமானம் இல்லாமையாலே. (9)

881.

வாய்க்க தமியேற்கு ஊழிதோறு
ஊழி ஊழி மா காயாம்
பூக்கொள்மேனி நான்குதோள்
பொன் ஆழிக்கை என் அம்மான்
நீக்கம் இல்லா அடியார்தம்
அடியார் அடியார் அடியார் எம்
கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச்
செல்லும் நல்ல கோட்பாடே.

போ - ரை :—பெருமை பொருந்திய காயாம்பூவைப் போன்ற திருமேனியையும் நான்கு திருத்தோள்களையும் அழகிப் சுக்கரத்தைத் தரித்த திருக்கையையுமைடைய என் அம்மானுக்கு, ஒழிவில் காலமெல் லாம் உடனுய் மன்னி அடிமை செய்கின்ற அடியார்களுக்கு அடியார், அவர்களுக்கு அடியார், அவர்களுக்கு அடியார் அவர்கள், எங்களுக்குத் தலைவர் ஆவர்; அந்த அடியார்கட்டே அடியவர்களாகச் செல்லுகின்ற நல்ல கொள்கையானது காலம் என்னும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் தமியேற்கு வாய்க்க வேண்டும்.

வி - கு :—நல்ல கோட்பாடு ஊழிதோறு ஊழி ஊழி தமியேற்கு வாய்க்க எனக் கூட்டுக.

1. வேறு பிரயோஜனத்தை விரும்பாத அடியார்கள் இலரோ? “தமியேற்கே” என்பது என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘சென்ற காலத்திலும்’ என்று தொடங்கி.

2. ஆயின், மேல் “ஙங்கட்டு” என்றாரோ? அதனேடு முரண் ஆகாதோ? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ‘கேசவன்தமர்’ என்று தொடங்கி.

ஈடு :—பத்தாம்பாட்டு.¹ இப்பேறு, எனக்கும் என் சுற்றத் தார்க்கும் என்றும் வாய்க்க வேண்டும் என்கிறோர்.

தமியேற்கு வாய்க்க - புருஷார்த்தத்தின் எல்லையிலே மூழ் குதலாலே உபமானம் இல்லாதவனை எனக்கு இப் பேறே வாய்க்கவேண்டும். ஊழிதோறு ஊழி ஊழி - காலம் என் ஜும் ஒரு பொருள் உள்ளவரையிலும் இடைவிடாதே உயிர் உள்ள வரையிலும் இதுவே புருஷார்த்தம் என்கை. மா காயாம் பூக் கொள்மேனி நான்கு தோள்பொன் ஆழிக்கை என் அம்மான்-அழியகாயாம்பூப்போலே இருக்கிற திருமேனியையும், கல்பக தரு பணித்தாற்போலே இருக்கிற திருத்தோள்களையும், கல் பகம் பூத்தாற்போலே இருக்கிற திரு ஆழியையும் காட்டி என்னைத் தனக்கே அடிமை ஆக்கினவன். நீக்கம் இல்லா அடியார் தம் அடியார் அடியார் எம் கோக்கள்² பிரியநினைக்கில் “என்ன அடிமை கொள்ள வேண்டும்” என்னவேண்டும்படி பிரியமாட்டாதவர்களில் எல்லை நிலமானவர்கள் என் சுவாயிகள்.³ “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்” என்று முடித்த எல்லையை முதலாகத் தொடங்குகிறோர்.

“சயமே அடிமை தலைநின்றூர்” ஆகிறோர், ஸ்ரீ பரதாழ்வான் போல்வார்; “கோதில் அடியார்” ஆகிறோர், ஸ்ரீ சத்ருக்ஞாழ்

1. “அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு தமியேற்கு ஊழிதோறு ஊழி வாய்க்க” என்பதைஞக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிக்கிறோர். ‘இப்பேறு’ என்றது, “நல்லகோட்பாடு” என்றதனை. “குடிகளாய்” என்றஞால் ‘என் சுற்றத்தார்க்கும்’ என்கிறோர்.

2. “நீக்கம் இல்லா” என்றதற்கு, பாவம் அருளிச்செய்கிறோர் ‘பிரியநினைக்கில்’ என்று தொடங்கி.

“குருஷ்வம் மாம் அதுசரம் கைதர்ம்யம் ஏ இஹ வித்யதே க்ருதார்த்தி அஹம் பவித்யாமி தவ சார்த்தஃ ப்ரகஸ்பதே” என்பது, ஸ்ரீராமா. அயோத. 81 : 22.

3. மேல் பாசரத்திலும் அடிமையின் முடிந்த நிலத்தை அருளிச்செய்தாரே? அதற்கும் இதற்கும் வேற்றுமை என்? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறோர் ‘தமர்கள்’ என்று தொடங்கி.

4. இதுகாறும் அருளிச்செய்த மூன்றுவித ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறோர் ‘சயமே’ என்று தொடங்கி. கைப்பாட்ட இராச்சியத் தைப் பொகட்டவர் ஆகையாலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வானைச் ‘சயமே அடிமை தலை நின்றூர்’ என்கிறோர். சயமே - ஸ்வயம் பிரயோஜனமாக. இராமபக்தியாகிற கோது இல்லாமையாலே, ஸ்ரீ சத்தருக்ஞாழ்வானைக் ‘கோதில் அடியார்’ என்கிறோர். கோதில் என்பதற்கு, வேறு பிரயோஜனங்களைக் கருதாதவர்கள் என்று பொருள் அருளிச்செய்தாரேயாகிலும், இராமபக்தி இல்லாமையையும் அதற்குப் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும்; இங்கே இராமபக்தியாகிய கோது என்றே பொருள் கூறுவேண்டுகையாலே. “குருஷ்வம் மாம் அதுசரம்” என்கையாலே இனையெருமாளை நீக்கம் இல்லா அடியார் என்கிறோர்.

வான் போல்வார்; “நீக்கம் இல்லா அடியார்” ஆகிறார், இனைய பெருமாள் போல்வார். அவர்க்கே சூடிகளாய்¹ இருக்கரையராய் இராதே, “வேண்டும் பலன்களைத் தருவதில் மிக உயர்ந்த ‘ராமாநுஜ்’ என்னும் இந்த நான்கு ஏழுத்துள்ள மந்திரமானது இல்லையாயின், என்னைப்போன்ற உயிர்கள் எத்தகைய கொடிய நிலையை அடைவார்களோ அறியேன்; ஆச்சரியம்!” என்று இருக்கைபோலே காணும் அடிப்பது. அவர்க்கே சூடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு - அவர்களுக்கே என் சூடிமுழுதும் அடிமைப்பட்டவர்களாய்ச் செல்லும் நல்ல கட்டளை. வாய்க்க தமியேற்கு. கோட்பாடு - கட்டளைப் பாடு. (10)

882

நல்ல கோட்பாட்டு உலகங்கள்

முன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த
அல்லிக் கமலக் கண்ணனை
அம்தன் சூருகார்ச் சடகோபன்
சொல்லப்பட்ட ஆயிரத்துள்
இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்
நல்ல பத்தால் மீனவாழ்வர்
கொண்ட பெண்டிர் மக்களே.

போ - ரை :—பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே பேறு என்னும் நல்ல கொள்கையையுடைய உலகங்கள் முன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்திருக்கின்ற, மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களை யுடைய எம்பெருமானை, அழகிய குளிர்ந்த திருக்குருகூரில் அவதரித்த ஸ்ரீ சடகோபராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆயிரம் பரசுரங்களுள் இவை பத்துப் பாசுரங்களையும் வல்லவர்கள், தாம் கொண்ட பெண்டி ரோடும் புதல்வர்களோடும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்த லாகிய நல்ல தன்மையோடு இல்லறத்திலே வாழ்வார்கள்.

1. “அவர்க்கே” என்ற ஏகாரத்தின் பொருள், ‘இருக்கரையராய் இராதே’ என்பது. ‘இருக்கரையர்’ என்றது, எம்பெருமானையும் சரணமாகப் பற்றி, அவன் அடியார்களையும் சரணமாகப் பற்றுகின்றவர்களை.

2. இருக்கரையராய் இல்லாமல் இருந்ததற்குப் பிரமாணம் காட்டுகிறார் ‘வேண்டும்’ என்று தொடங்கி.

“நசேத் ராமாநுஜேஷி ஏதா சதுரா சதுரகூரீ

காம் அவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யங்கே ஜங்தவி: ஹந்த மாத்ருஶி:”

என்பது, கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது,

கு:—¹ முடிவில், இத் திருவாய்மொழி வல்லார், இதிற் சொன்ன பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலைப் பெற்று பெண்டு பிள்ளைகளோடு வாழப் பெறுவர் என்கிறீர்.

நல்ல கோட்பாட்டு உலகங்கள்-² இவர் “பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே மிக மேலான பேறு” என்று ‘நெடுமாற் கடிமை’ என்னும் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்த பின்பு காணும் உலகம் கட்டளைப்பட்டது. மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த -³ பரந்து இருக்கும் தன்மையும் தேவையாகை அன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. அல்லிக் கமலக் கண்ணை -⁴ இவர், தன்னைப்பற்றினுரைப் பற்றி விரும்ப விரும்ப, திருக்கண்களும் சிவங்கு புதுக்கணித்தது. அம் தன் குருகூர் - ஊரும் காணபதற்கு இனியதாய்ச் சிரமத்தைப் போக்கக்கூடியதாயிற்று. சட கோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரம் - வேதம்போலே தான் தோன்றி அன்றிக்கே இருக்கை.⁵ பரத்துவம்போலே வேதம்; அவதாரம்போலே திருவாய்மொழி: இவையும் பத்தும் வல்லார்கள் - இப்பத்தைக் கற்கவல்லவர்கள். நல்ல பதத்தால்-நல்ல பத மாகிறது, பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல். அன்றே, அதனை இத் திருவாய்மொழியிலே இவர் அறுதிஇட்டபடியாலே, அதனேடே கூட. மனைவாழ்வர் - இல்லற தர்மத்திலே வாழ்வார்கள்.

கொண்ட பெண்டிர் மக்களே-⁶ தாங்கள் ஒன்றைனை நினைக்க, தம் மனைவி மக்கள் முதலாயினேர் வேறு ஒன்றைனை நினைக்கை

1. “நல்ல பதத்தால்” என்பது போன்றவைகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறீர்.

2. மேல் எல்லாம் அடியார்கட்டு அடிமைப்பட்டிருத்தலை அருளிச்செய்து, முடிவில் “நல்ல கோட்பாட்டு உலகங்கள்” என்றதற்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறீர் ‘இவர்’ என்று தொடங்கி. உலகம் கட்டளைப்படுதலாவது, எல்லாரும் திருந்தி அவன் அடியார்கட்டு அடிமைப்பட்டவராதல்.

3. ‘பரந்து இருக்கும் தன்மையும் தேவை ஆகை அன்றிக்கே புதுக்கணித்தது’ என்றது, அவன் அடியார்கட்டு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஞான முகடையவர்களுடைய மனத்தில் இருக்கையாலே வியாப்தியும் தேவையாய் இராதே புதுக்கணித்தது என்றபடி.

4. இவர் - ஆழ்வார்.

5. வேதத்தைக் காட்டிலும் இதற்கு மேன்மை யாது? என்ன, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறீர் ‘பரத்துவம்’ என்று தொடங்கி. வேதத்தின் அவதாரம் திருவாய்மொழி என்பது கருத்து.

6. கொண்ட-தங்கள் நினைவையே கொண்ட, இக்கருத்தையே, ‘தாங்கள்’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறீர்.

அன்றிக்கே, குடும்பத்தோடே பாகவதர்களுக்கு உறுப்பாக வாழப்பெறுவர்.¹ திருவனந்தபுரத்துக்குச் சாத்தாகப் போகா நிற்கச் செய்தே, திருக்கோட்டிழூரிலே செல்வ நம்பி திருமாளி கையிலே போய்ப் புக்கார்களாக, நம்பி தாம் வேற்றுரிற்குச் சென்றிருக்க, நங்கையார், நூறு வித்துக்கோட்டை கிடக்க, அவற்றைக் குத்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அழுது செய்யப் பண்ணிவிட, பிற்றைநாள் நம்பி வந்து “அவை செய்தது என்?” என்ன, “பரமபதத்திலே விளைவதாக வித்தினேன்” என்றார்ம.² “தொண்டனூர் நம்பி, எச்சாங்” என்று மஹா புருஷர்கள் சிலர் உளர் அன்றே, பாகவத சேஷத்வமே யாத் திரையாகப் போந்தவர்கள்; அவர்கள் படியே ஆகப்பெறுவர்கள்.

(11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

நெடுமால் அழிகுதனில் நீள்குண்த்தில் ஈடு
படுமா நிலையடைய பத்தர்க்கு—அடிமைதனில்
எல்லைநிலம் தானுக எண்ணினுன் மாறன் அது
கொல்லைநில மானநிலை கொண்டு. (80)

எட்டாம்பத்து ஈட்டின் தமிழாக்கம்
முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானர் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை மலரடி வாழ்க.

நம்பிள்ளை நற்றுள் வாழ்க.

மாறன் மலரடி வாழ்க.

1. குடும்பத்தோடு பாகவதர்களுக்கு உறுப்பாக வாழுந்தவர்கள் உள்ளரோ? என்ன, ‘திருவனந்தபுரத்துக்கு’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். சாத்தாக-கூட்டமாக. நங்கையார்-செல்வங்மப்பியின் திருத்தேவிகள்.

2. ஆழ்வாரைப் போன்று, பாகவத சேஷத்வ ஈட்டர்களாய் வாழுந்து போனவர்கள் உள்ளரோ? என்ன, ‘தொண்டனூர் நம்பி’ என்று தொடங்கி அதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்,

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய ஸ்மி
மாறன் மலரடி வாழ்க,

பிற்சேர்க்கை I

—(o)—

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அங்குமிங்கும்	74	எங்கு வந்துறுகோ	27
அடியேன் உள்ளான்	198	எங்கே காண்கேன்	152
அதுவே வீடு	215	எடுத்த பேராளன்	16
அமர்ந்த நாதனை	123	எய்த்தார் எய்த்தார்	216
அருள்தான் இனி	177	எல்லியும் காலையும்	156
அல்லதோர் அரணும்	112	எனக்கு நல்லரணை	114
அறியேன் மற்றருள்	185	என்றே என்னை	91
அற்புதன் நாராயணன்	167	என்னமர் பெருமான்	108
அன்றி மற்றோர்	246	என்னுடை நன்னுதல்	68
அன்னையீர் இதற்கு	231	ஒக்கும் அம்மான் உருவம்	145
ஆருயிரேயோ	24	ஒருவர் இருவர்	159
ஆழிவலவனை	57	கண்கள் சிவந்து	194
ஆனுமாளார்	79	கருமாணிக்கம்	228
இங்கே திரிந்தேற்கு	261	கலக்கம் இல்லா	95
இடையில்லை யான்	64	காணவாராய்	133
இதுவோ பொருத்தம்	148	காணுமாற்றருளாய்	11
இருத்தும் வியந்து	173	காண்கொடுப்பான்	65
இருந்தான் கண்டு		காலம் இளைக்கில்	52
கொண்டு	175	கூடச்சென்றேன்	55
இறந்ததும் நீயே	29	கூடிற்றிசில்	220
உணர்வில் உம்பர்	202	கூத்த அம்மான்	163
உமர் உகந்து	21	கொடியார் மாடம்	85
உரையா வெங்கோய்	96	கொண்டல் வண்ணு	141
உளரும் இல்லை அல்லராய்	221	கொண்மின் இடர்கெட	164
உறுமோ பாவியேனுக்கு	258	கோயில் கொண்டான்	162
ஊர்வளங்கிளர்	235	சரணமாகிய	77
ஏங்கள் செல் சார்வு	105	சடர்ப் பாம்பணை	190

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
செவ்வாயுங்தி	184	படைப்பொடு கெடுப்பு	120
சொல்லமாட்டேன்	139	பணியா அமரர்	87
சோலீத் திருக்கடித் தானம்	168	பரவாள் இவள்	244
ஞாலம் போனகம்	82	பாதம் அடைவதன்	70
தமர்கள் கூட்டம்	273	பிறிதில்லை எனக்கு	110
தனிமாப் புகழே	268	புகழும் இவள்	233
தாய்ப்பதிகள்	166	புஜை இகழுகள் அணிவும்	237
தாள்களை எனக்கே	37	பெரிய அப்பஜை	40
தான் நகர்கள்	165	பொருள் மற்று எனக்கும்	182
திகழ என் சிந்தையுள்	118	மடவரல் அன்னையீர்!	242
திகழும் தன் திருவருள்	181	மணந்த பேராயர்!	32
திருக்கடித் தானமும்	158	மாயக் கூத்தா!	130
திருச்செங்குன் றாரில்	117	மாயப்பிரான்	160
திருமால் நான்முகன்	93	மாய மயக்கு	179
திருவருள் மூழ்கி	238	மாலரி கேசவன்	61
தூங்க் முகில்போல்	137	முடிசேர் சென்னி	135
தெருஞும் மருஞும்	223	மெல்லிலைச் செல்வம்	240
தேவிமார் ஆவார்	4	யானும் தானுய்	205
தேஜை நன்பாலை	126	யானும் நீதானே	35
தொல்லையஞ்சோதி	59	வந்து தோன்றுய்	143
நங்கள் வரிவளை	45	வயிற்றில் கொண்டு	187
நல்ல கோட்பாட்டு	277	வருவார் செல்வார்	89
நன்றுய் ஞானம்	212	வழிபட்டோட	264
நாலும் வாய்க்க	271	வாய்க்க தமிழேற்கு	275
நின்ற ஒன்றை	209	வார்கடா அருவி	101
நுகர்ச்சியுறுமோ	266	வியன் மூடலகும்	256
நெடுமாற்கடிமை	252	வேண்டிச் சென்று	49
நேர்பட்ட நிறை	247	வைத்தேன் மதியால்	189

செய்யுள் அகாதி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் சீயர் திருவடிகளே அரண்.

ஈ:

பிற்சேர்க்கை II

—:(o);—

வியாக்கியானத்தில் வந்துள்ள

ஐதிஹ்யங்கள்

திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறு மாதங்கள் ஆழ்வான் சேவித்து நின்று மீளப்புக்கவாறே, ஆழ்வான்! ஆழ்வார் ‘அடியேன் உள்ளான்’ என்றபடி கண்டாயே? என்ன, “கிருதார்த்தன் ஆனேன்” என்று போந்தாராம். பக். 199.

அம்முனிஆழ்வான் போசலராச்சியத்தினின்றும் வந்த நாளிலே, பட்டர் கண்டருளி, “நீ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் போர் அடிமை செய்து போந்தாய் என்று கேட்டோம்; உன்தன்மைக்குச் சேர் ‘நெடுமாற்கு அடிமை’ என்னும் திருவாய் மொழியைக் கேள் என்று அருளிச்செய்தாராம். பக். 251.

“சிறுமை பெருமையாகிற தர்மத்வயத்துக்கு ஏகதர்மியில் ஸமாவேசம் கூட்டினபடி எங்கனே?” என்று பட்டர் பால்யத் திலே ஆழ்வாஜிக் கேட்க, “நம்மோடு ஒக்க ‘அந்ந பாநாதிகள் தாரகம்’ என்னலாய், பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹங்க பார்த்தால் ‘நித்தியசூரிகளோடு ஒப்பர்கள்’ என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப்பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாள் இவர்கள்கான், சிறு மா மனிசர்கள் ஆகிருர்கள்” என்று பணித்தார். பக். 260.

திருவனந்தபுரத்துக்குச் சாத்தாகப் போகானிற்கச் செய்தே, திருக்கோட்டியூரிலே செல்வ நம்பியின் திருமாளிகை யிலே போய்ப் புக்கார்களாக, நம்பி தாம் அஸங்கிலுதராய் இருக்க, நங்கையார், நூறுவித்துக்கோட்டை கிடக்க, அவற்றைக் குத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழுதுசெய்யப் பண்ணிவிட, பிற்றைநாள் நம்பி வந்து “அவை செய்தது என்?” என்ன, “பரமபதத்திலே விளைவதாக வித்தினேன்” என்றாளாம். பக். 279.

பஞ்ச

பிற்சேர்க்கை III

—: ० :—

பெரியோகள் உரைத்து உரைநயங்கள் வந்துள்ள இடங்கள்

1. ஸ்ரீ ஆளவந்தார் :—பக். 4, 154, 169.
2. திருமாலையாண்டான் :—பக். 178, 210, 219.
3. எம்பெருமானுர் :—பக். 179, 234.
4. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் :—பக். 29, 134, 174.
5. ஆழ்வான் :—பக். 221, 226.
6. எம்பார் :—பக். 210.
7. பட்டர் :—பக். 140, 188, 245.
8. நஞ்சீயர் :—பக். 78.
9. அம்மங்கி அம்மாள் :—பக். 97, 104, 140, 188.
10. பிறர் :—பக். 50, 74, 194.

விற்சேர்க்கை IV

—(o)—

வியாக்கியானத்தில் வந்துள்ள உவகமுகள்

குழந்தை நலிந்தது என்னத் தாய் சீருள், அது போன்று. பக். 5.

வழிபறிப்பார்க்கும் தறையிலே கால்பாவி நின்று கொள்ளவேண்டுமே, அது போன்று. பக். 6.

மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு மழைபெய்யும் மேகத்தின் ஒலி போலே. பக். 8.

விடாயர் முகத்தே குவிர்சீர் வெள்ளத்தை வெட்டி விட்டாற் போலே. பக். 10.

மழைத்தாரையால் அல்லது தரியாத சாதகம் போலே. பக். 12.

நிரம்பின ஏரிகள் உடைந்து பெருக்கு எடுத்து ஒடுமாறு போலே. பக். 12.

நிதி எடுத்துக் கொண்டாற் போலே. பக். 17.

ஒரு கம்பத்தோடே சேர்ந்த களியாஜை போலே. பக். 18.

படை ஆண்டான் என்னுமாறு போலே. பக். 19.

காட்டுத்தீக் கிளர்ந்தாற் போலே. பக். 23.

மேருவின் சிகரத்திலே நிற்கிறுன் ஒருவனை, ஒரு முடவன் சென்று கிட்ட முடியாதது போன்று. பக். 27.

சம்சாரியை அவன் ஆனந்திப்பிக்குமாறு போலே. பக். 32.

அம்புபட்ட புன் மருந்திட்டு ஆற்றலாம், அது போன்று. பக். 34.

ஒருவனுக்கு ஒருவன் கண்ணியை அணைத்துக் கொடுக்கு மாறு போலே. பக். 38.

நிதி எடுத்தவன் ‘இன்னது கண்டேன், இன்னது கண் டேன்’ என்னுமாறு போலே. பக். 42.

பெருமாள் தளருவர் என்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற் றுதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருந்தாற் போலே. பக். 47.

நல்லங்கீலம் மணல்டாய்ப் போமாறு போலே. பக். 48.

ஒருவலம்புரி கிடந்த இடத்தே ஆயிரம் சங்குகள் சேர்வது போன்று. பக். 52.

சித்திரம் உயிர்பெற எழுதினற்போலே. பக். 67.

கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே. பக். 67; 136.

ஒருமலை நடந்து வருமாறு போலே. பக். 70.

கருமுகைமாலை போலே. பக். 76.

வயிறு ஆர உண்ண என்பாரைப் போலே. பக். 81.

கம்ச பயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தாற்போலே. பக். 85.

சிரமழுடையார்க்கு உறங்க உறங்க முகம் தெளிந்து வருமாறு போலே. பக். 86.

பச்சொக்கலம் போலே உடைத்தான். பக். 104.

புலி நின்ற தூறு போலே. பக். 104.

நித்தியசூரிகளை அடிமை கொண்டாற் போலே. பக். 106.

குழந்தைக்கு மிக அண்மையில் வசிக்கும் தாயைப்போலே. பக். 108.

பெருவிலையனை இரத்தினம் போலே. பக். 111.

எம்பெருமானுரைப் போலே ஆயிற்று அவ்ணாரில் பிராஹ் மணர்களும். பக். 113.

அஞ்சின தேசத்திலே அச்சம் நிங்கினற்போலே. பக். 116.

ஒர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறுப் போலே. பக். 119.

இந்திரன் முதலாயினர்கட்டு உண்டான ஏற்றம் போலே. பக். 121.

இரவலர் தந்தாமுக்கு நல்லர் ஆமாறு போலே. பக். 124.

சேஷியாந்தன்மைக்கு அவன் தக்கிருக்குமாறு போலே. பக். 125.

அராஜுகமானால் அரசபுத்திரன் தலையிலே முடியை வைத்து விலங்கு வெட்டிவிழுமாறு போலே. பக். 127.

காட்டுத்தி கதுவினுரைப் போலே. பக். 129.

வல்லார் ஆடினுற்போலே. பக். 131,

ஸ்ரீவாமனாய் வந்து அவதரித்தது இந்திரனுக்கு ஆனந் போலே. பக். 131.

பல்லிலே பட்டுத் தெறித்தாற் போலே. பக். 131.

ஒருகால் நாக்கு நனைக்க என்பாரைப் போலே. பக். 132.

நாட்டு என்னுமாறு போலே. பக். 135.

தெளிந்த நீரைப் பருகின காளமேகம் போலே. பக். 136.

கண்டபோதே விடாய் கெடும்படியான கார்காலத்திலே தோன்றுகிற மேகம்போலே. பக். 137.

கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலே. பக். 138.

வள்ளல் தன்மையுடையதாய்க் கறுத்து நெய்த்து இருப் பது ஒருமுகில் படிந்தாற் போலே. பக். 138.

இளஞ் சூரியர்கள் இருவரைப் போலே. பக். 140.

நீல நிறத்தையுடைய ஒரு சூரியன் அளவு இறந்த கிர ணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு மலர்ந்தாற் போலே. பக். 145.

பாலினுள்ளே நெய் உண்டாய் இருக்கக் காண அரிதா னற் போலே. பக். 151.

மனைவியோடே வெறுப்பு உண்டானால் அவள்பக்கல் முகம் பெறுகைக்காகக் குழந்தைகளைக் கொண்டாடுவாரைப் போலே. பக். 154.

ஸ்ரீபரத்துவாசர் ஆஸ்ரமத்தில் தங்கிஇருந்தாற் போலே. பக். 156.

அஸ்தினபுரத்திற்கு எழுந்தருளினற் போலே. பக். 156.

செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப் போலே. பக். 162.

ஸ்ரீவால்மீகிமுனிவராலே சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீராகவனுடைய சரித்தை என்னுமாறு போலே. பக். 169.

ஸ்ரீ விபீஷணமூவான் கூடவந்த நால்வரோடும் திருவடி களிலே விழுந்து தறைப்பட்டாற் போலே. பக். 172.

ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகள் தெளிந்து உவகையள் ஆனந் போலே. பக். 172.

பெரியனோய்க்குத் தப்பின புத்திரனைத் தாய்தங்கையர் கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாறு போலே. பக். 175,

வறிஞன் செல்வப்பேறு உண்டானால் பார்த்துக்கொண் டிருக்குமாறு போலே. பக். 176.

அரசர்கள் பகைவர்களை ஆசன பலத்தாலே வெல்லு மாறு போலே. பக். 176.

தாயானவள் குழந்தையை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கு மாறு போலே. பக். 188.

கெளத்துவத்தைப் போன்றும் பிராட்டிமாரைப் போன் றும். பக். 193.

நாபுரம் முதலியவைகளைப் போன்று. பக். 193.

நீறு முடிய நெருப்புப் போலே. பக். 206.

இவனுக்கு அவன் இனியனுக் கிருக்குமாறு போலே. பக். 206.

தடாகம் காடுபடத் தாமரை பூத்தாற் போலே. பக். 229.

கடல் கிளர்ந்தாற் போலே. பக். 236.

நீர் பாய்ந்த வயல்போலே. பக். 237.

ஒருஷுவே தடாகத்தைக் கண்செறி இட்டாற்போலே. பக். 238.

சில ஏரிகள் வற்றிப் பாழாய்க் கிடக்க, நினைவு இன்றிக்கே மழைபெய்ய நிறைந்து நிற்குமாறு போலே. பக். 259.

வேறு தேசத்துக்குப் போன புத்திரனைத் தாய் நினைக்கு மாறு போலே. பக். 269.

பசியர் கல அரிசிச்சோறு உண்ணவேண்டும் என்னு மாறு போலே. பக். 272.

பரத்துவம்போலே வேதம், அவதாரம் போலே திருவாய் மொழி. பக். 278.

மிற்சேர்க்கை முற்றிற்று.

மாறன் மலரடி வாழ்க.

